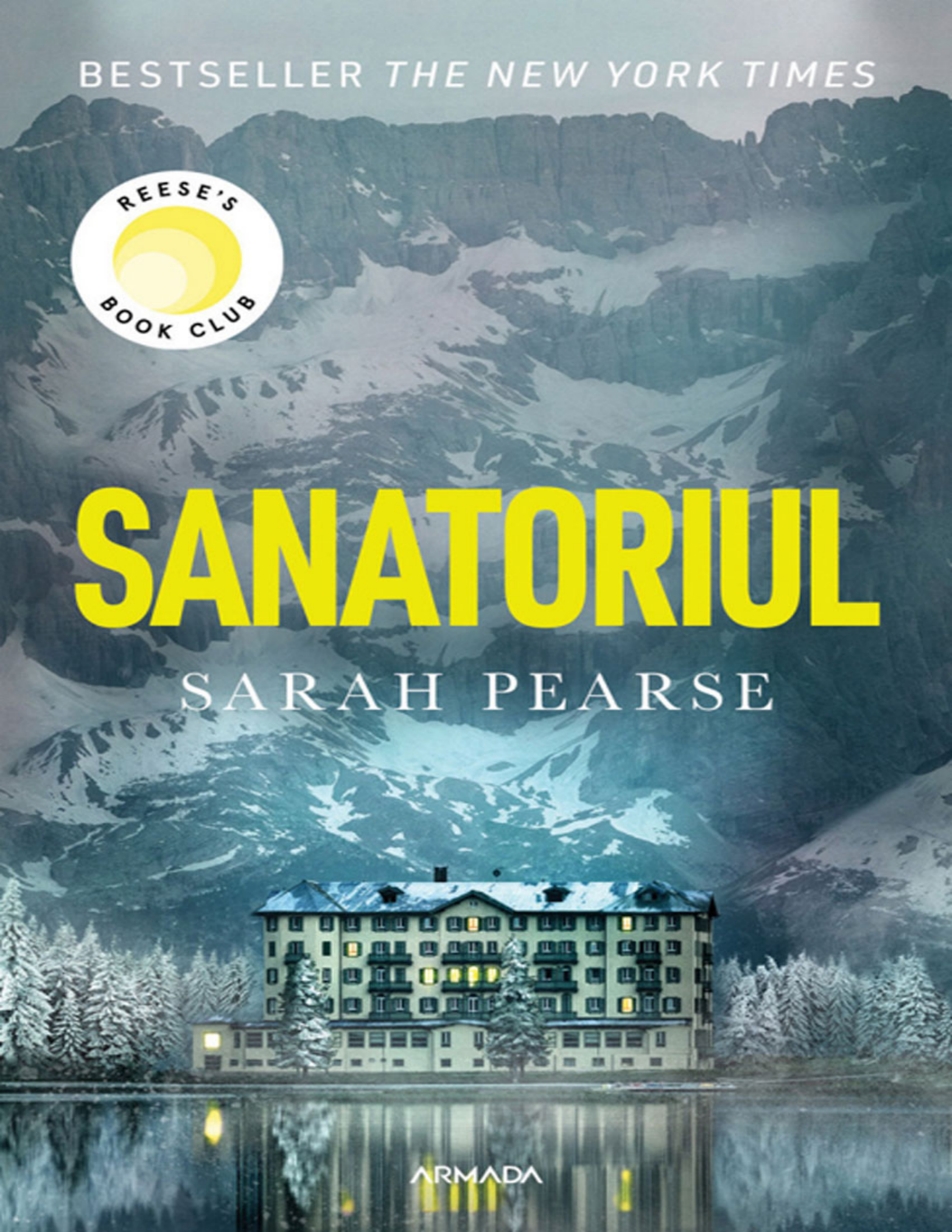
BESTSELLER *THE NEW YORK TIMES*

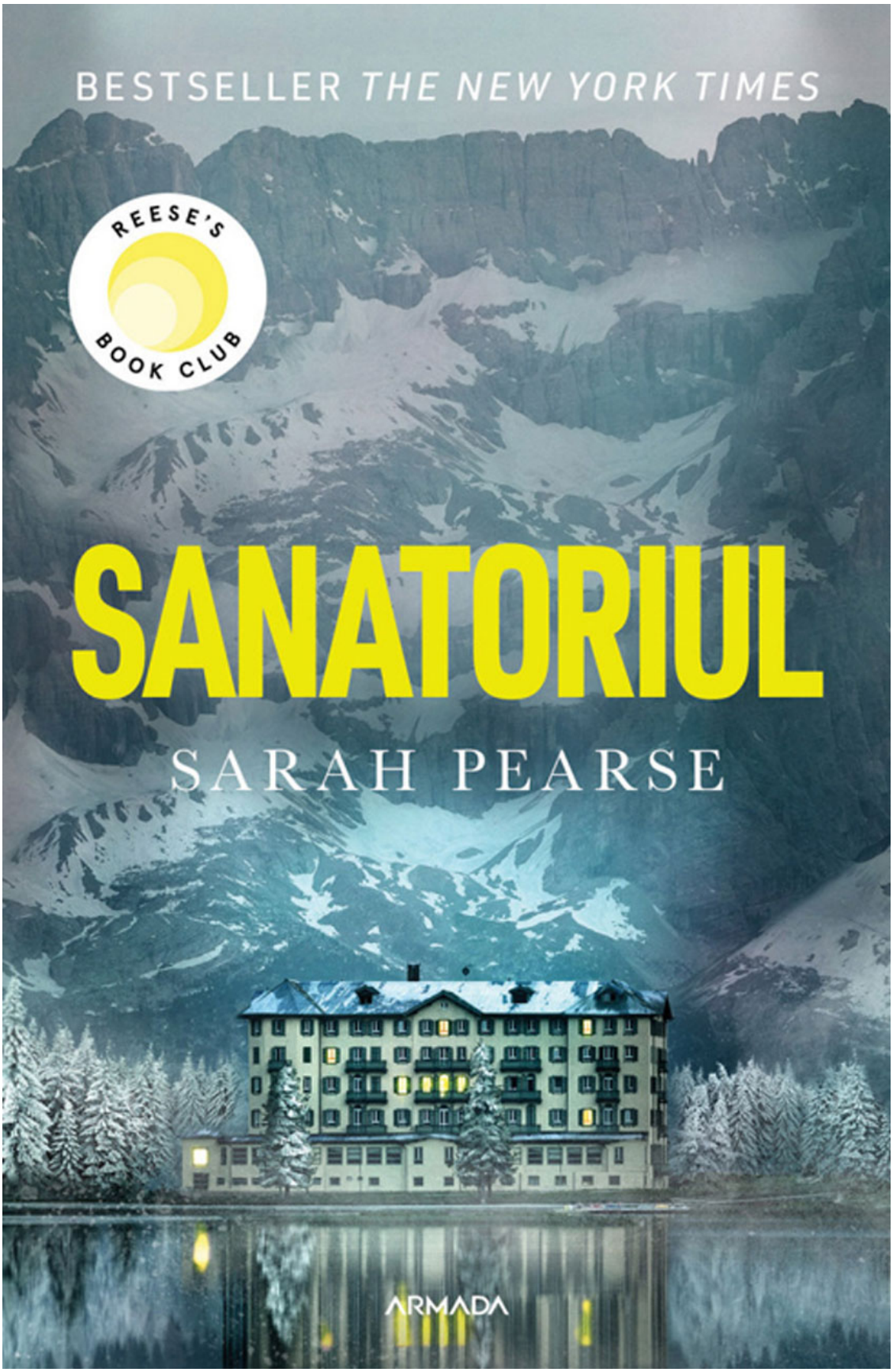
REESE'S BOOK CLUB

SANATORIUL

SARAH PEARSE

ARMADA

BESTSELLER THE NEW YORK TIMES
REESE'S BOOK CLUB
SANATORIUL
SARAH PEARSE
ARMADA

ARMADA

SARAH PEARSE a studiat limba și literatura engleză, precum și scrierea creativă la University of Warwick. A lucrat în domeniul public relations pentru mai multe companii importante din Marea Britanie. După ce s-a mutat în Elveția, și-a petrecut fiecare clipă liberă explorând munții și încă mai are o casă în orașul alpin Crans-Montana, ale cărui peisaje i-au slujit drept sursă de inspirație pentru Sanatoriul. Mărturisește că poveștile de groază au atras-o dintotdeauna și că îi place să viziteze clădiri abandonate. Sanatoriul (2021; Armada, 2022) este romanul său de debut. Photo Credits: Rosie Parsons photography

SANATORIUL

SARAH PEARSE

Traducere din limba engleză de
DAN SOCIU

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-şef: Marian COMAN
Designul copertei: R. SHAILER/TW
Ilustraţia copertei: © MONTICO Lionel / Hemis via AFP
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Teodora TERCIU
Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU, Antonela IVAN
Lector: Marilena VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PEARSE, SARAH
Sanatoriul / Sarah Pearse; trad. din lb. engleză: Dan Sociu. -
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1444-4
I. Sociu, Dan (trad.)

821.111

Sarah Pearse
THE SANATORIUM
Copyright © Sarah Pearse Ltd 2020
Sarah Pearse Ltd has asserted her right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

© NEMIRA, 2022
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de tipografia ARTPRINT SRL.
Tel: 0723.13.05.02; e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1444-4

CUPRINS

Prolog - Ianuarie 2015
Comunicat de presă (sub embargou până la miezul nopţii de 5 martie 2018)
Ianuarie 2020 - Ziua întâi
Ziua a doua
Ziua a treia
Ziua a patra
Ziua a cincea
Cinci săptămâni mai târziu
Epilog
Articol local
Mulţumiri

Familiei mele

On nous apprend à vivre quand la vie est passée.[1]

Michel de Montaigne

1 „Învățăm să trăim abia când viața e pe sfârșite“, în lb. franceză, în original (n. red.).

PROLOG

IANUARIE 2015

Pe podea sunt împrăștiate rămășițe de echipament medical: instrumente chirurgicale mâncate de rugină, fiole sparte, borcane, scheletul zgâriat al unui scaun vechi pentru invalizi. O saltea zdrențuită zace răsturnată lângă un perete, ciuruită de pete galbene ca de fiere.

Ținându-și strâns servieta, Daniel Lemaitre simte un val copleșitor de greață: e ca și cum timpul ar fi pus stăpânire pe sufletul clădirii, lăsând în loc ceva putred și bolnav.

Înaintează repede pe hol, și pașii îi răsună cu ecou pe podeaua faianțată.

Ține-ți privirea ațintită spre ușă! Nu te uita înapoi!

Dar obiectele distruse îi atrag atenția, fiecare dintre ele spunându-și povestea. Nu e greu să ți-i imaginezi pe pacienții care au stat aici, tușind și scuipându-și plămânii.

Uneori i se pare că simte chiar și mirosul, așa cum era odinioară – încă mai plutește în aer duhoarea grea, acră, a chimicalelor din vremea când saloanele erau folosite.

Daniel a ajuns la jumătatea holului când se oprește.

O mișcare în camera din față – ceva nedeslușit, întunecat. I se strânge stomacul. Se uită drept înainte nemișcat, cuprinzând cu privirea obiectele învăluite în umbră din încăpere – hârtii împrăștiate pe podea, tuburile contorsionate ale unui dispozitiv de respirat, un cadru de pat rupt, curelele roase care erau folosite pentru a lega pacienții și care acum atârnă libere.

Simte furnicături din cauza încordării, dar nu se întâmplă nimic. Clădirea e tăcută, încremenită.

Răsuflă adânc și pornește din nou.

Nu fi prost! își spune. Ești obosit. Prea multe nopți nedormite... te-ai trezit de prea multe ori prea devreme.

Odată ajuns la ușa principală, Daniel o deschide. Vântul suflă furios și o împinge înapoi în balamale. Face un pas în față și e orbit de o rafală înghețată de ninsoare, dar e o ușurare să fie afară.

Sanatoriul îl neliniștește. Deși știe ce o să devină – a schițat fiecare ușă, fiecare fereastră și fiecare întrerupător al hotelului nou –, acum nu poate decât să reacționeze la trecutul său, la ce fusese cândva.

Nici exteriorul nu-i într-o stare prea bună, își dă seama când își ridică privirea. Structura rigidă, pătrățoasă, e pătată de zăpadă. E în ruină, neglijată – balcoanele și balustradele, veranda lungă, toate sunt roase și degradate. Câteva geamuri au rămas intacte, dar majoritatea sunt acoperite cu scânduri, pătrate urâte de lemn care slutesc fațada.

Daniel se gândește la cât de contrastantă e, în comparație, casa lui din Vevey care dă spre lac. Și al cărei design e contemporan cubist, având pereți din sticlă, în cea mai mare parte, pentru o vedere panoramică a apei. Și o terasă pe acoperiș, și o dană de acostare.

El a proiectat-o.

Imaginea asta i-o aduce în minte pe Jo, soția lui. Probabil tocmai s-a întors de la lucru, gândurile îi freamătă încă în jurul bugetelor și briefurilor de publicitate și deja îi pune pe copii să-și facă temele.

Și-o imaginează în bucătărie, pregătind cina, cu părul castaniu care îi cade peste față în timp ce toacă și taie cu eficiență. O să gătească o rețetă ușoară, paste, pește, ceva tras la tigaie. Niciunul din ei nu se prea pricepe la treburile casnice.

Pe moment, gândul îl încălzește. În timp ce traversează parcarea, Daniel e cuprins de prima undă de îngrijorare legată de drumul spre casă.

La sanatoriu nu e ușor de ajuns nici pe cea mai bună vreme, căci e izolat acolo, sus, în munți. Fusese o alegere bine chibzuită, menită să îi izoleze pe bolnavii de tuberculoză de smogul orașelor, dar și să țină restul populației departe de ei.

Dar poziția izolată însemna și că drumul până acolo era de coșmar, o serie de curbe în ac de păr care tăiau o pădure densă de pini. Șoseaua abia se vedea când venise dimineață – fulgii se izbeau de parbriz ca niște săgeți albe de gheață, făcând imposibilă vizibilitatea la mai mult de câțiva metri în față.

Daniel aproape c-a ajuns la mașină când simte sub talpă ceva – rămășițele zdrențuite ale unei pancarte pe jumătate acoperite de zăpadă. Literele sunt grosolane, vopsite cu roșu: NON AUX TRAVAUX!! „NU LUCRĂRILOR DE CONSTRUCȚIE!!“

Furios, Daniel o zdrobește cu piciorul. Protestatarii fuseseră aici săptămâna trecută. Erau peste cincizeci, strigând că e un abuz și fluturându-i în față pancartele lor ieftine. Se filmaseră cu telefonul mobil și videoclipul fusese apoi distribuit pe rețelele sociale.

Fusese doar una dintre bătăliile nesfârșite duse pentru realizarea proiectului. Oamenii pretindeau că vor progres, că vor banii turiștilor, dar, când venise vorba de construirea efectivă, fuseseră cuprinși de îndoială și începuseră să ezite.

Daniel știa de ce. Oamenilor nu le plac câștigătorii.

I-o spusese tatăl lui odată și era adevărat. Localnicii fuseseră mândri de el la început. Îi aprobaseră micile succese – mallul din Sion, blocul de apartamente cu vedere spre Rin –, dar apoi fusese prea mult pentru ei, nu-i așa? Avea prea mult succes, devenise o personalitate cu o prea mare importanță.

Daniel avea senzația că, din punctul lor de vedere, își luase partea de câștig, și că acum era lacom și voia mai mult. Avea numai 33 de ani și cariera lui în arhitectură înflorea – birouri în Sion, Lausanne, Geneva. Și unul în Zürich în viitorul apropiat.

În aceeași situație era și Lucas, dezvoltatorul imobiliar și unul dintre prietenii săi cei mai vechi. Avea aproape 35 de ani și deja deținea trei hoteluri importante.

Ceilalți nu puteau să sufere succesul lor.

Și acest proiect fusese bomboana de pe colivă. Avuseseră parte de toate: troli pe internet, e-mailuri, scrisori la birou... Obiecții în planificare.

Au sărit la gâtul lui, mai întâi. Au început să circule zvonuri pe blogurile locale și pe rețelele sociale că afacerea lui se duce de râpă. Pe urmă au trecut la Lucas. Povești similare, povești pe care le putea ușor ignora, dar una anume i-a rămas în minte.

Îl deranja pe Daniel mai mult decât îi plăcea să recunoască.

Se vorbea de mită. De corupție.

Daniel a încercat să stea de vorbă cu Lucas, dar prietenul lui a schimbat subiectul. Gândul îl sâcâie, ca o mâncărime supărătoare, la fel ca atâtea lucruri legate de acest proiect, dar se silește să-l alunge. Trebuie să-l ignore. Să se concentreze asupra rezultatului final. Acest hotel o să-i consolideze reputația. Hotărârea lui Lucas și atenția lui pentru detalii l-au dus pe Daniel către un design spectaculos de ambițios, un punct final pe care nu-l crezuse posibil.

Daniel a ajuns la mașină. Parbrizul e acoperit cu un strat gros de zăpadă proaspătă, prea multă pentru ștergătoare. E nevoit s-o curățe el însuși.

Dar, când își caută cheia în buzunar, observă ceva.

O brățară lângă roata din față.

Se apleacă, o ridică. E subțire, din cupru. Daniel o răsucește între degete. Vede un rând de cifre gravate în interior… o dată?

Daniel se încruntă. E a cuiva care a fost acolo sus azi, nu? Altfel ar fi fost acoperită de zăpadă.

Dar ce făceau așa de aproape de mașină?

Îi trec prin cap imaginile protestatarilor, fețele lor furioase și batjocoritoare.

Ei să fi fost?

Daniel trage aer adânc în piept, dar, în timp ce-și îndeasă brățara în buzunar, zărește ceva cu coada ochiului: o mișcare dincolo de troianul care s-a adunat de-a lungul zidului parcării.

O siluetă încețoșată.

Palma îi transpiră pe cheie. Apasă tare pe buton, să deschidă portiera, și încremenește când se uită în sus.

Stând în fața lui, între el și mașină, se află o persoană.

Daniel se holbează, încremenit pentru câteva clipe, mintea lui încercând frenetic să proceseze ce vede – cum fusese posibil să se miște cineva atât de

repede spre el fără să-l vadă?

E îmbrăcat în negru. Ceva îi acoperă fața.

Seamănă cu o mască de gaze; are aceeași formă, doar că fără filtrul din față. În locul acestuia, e un furtun de cauciuc gros care leagă gura de nas. Un conector. E un furtun gofrat, negru; tremură, în timp ce individul se mută de pe un picior pe altul.

Efectul e înfricoșător. Monstruos. Pare ceva ieșit din adâncurile cele mai întunecate ale inconștientului.

Gândește, își spune, gândește. Creierul începe să deruleze diferite variante plauzibile care să transforme ce vede în ceva inofensiv, benign. E o farsă, asta-i tot: unul dintre protestatari încearcă să-l sperie.

Pe urmă, persoana aceea pășește spre el. O mișcare precisă, controlată.

Daniel vede numai imaginea îngrozitoare, tot mai apropiată, a tubului negru de cauciuc întins peste față. Pliurile acestuia. Pe urmă, sunetul respirației: unul bizar, ca și cum un lichid ar fi supt. Și sunetul expirării acestui lichid.

Inima îi bate cu putere, gata parcă să-i sară din piept.

— Ce-i asta? întreabă Daniel tare și-și aude teama din voce, un tremur pe care încearcă să-l controleze. Cine ești? Ce încerci să faci?

Pe față i se prelinge o picătură. E zăpada care i se topește pe piele sau sudoarea? Nu-și dă seama.

Haide, își spune. Controlează-te! E vreun cretin care se ține de farse. Treci, pur și simplu, pe lângă el și urcă în mașină!

Abia acum, din unghiul acesta, observă și cealaltă mașină. Nu era aici când venise. O camionetă neagră. Un Nissan.

Hai, Daniel! Mișcă-te!

Dar trupul i-a încremenit și refuză să-i mai dea ascultare. Aude răsuflarea bizară din mască. E mai tare acum, mai rapidă, mai greoaie.

Un sunet slab de supt și un șuierat ascuțit.

Iar și iar.

Mogâldeața se apropie, ține ceva în mână. Un cuțit? Daniel nu-și dă seama ce e. Mănușile groase acoperă mare parte din obiect.

Mișcă-te, mișcă-te!

Reușește să se pună în mișcare, un pas, doi, dar teama îi înțepenește mușchii. Se împiedică în zăpadă, piciorul drept fuge de sub el.

Până când se ridică, e deja prea târziu: mâna înmănușată i-a acoperit gura. Daniel poate să simtă mirosul de sudoare stătută din mănușă, dar și pe cel al măștii – izul de plastic ars al cauciucului și ceva în plus.

Ceva familiar.

Dar înainte ca mintea să facă legătura, ceva îi înțeapă coapsa. O durere ascuțită. Gândurile i se împrăștie, mintea i se liniștește.

O liniște ce se preschimbă, în câteva clipe, în nimic.

COMUNICAT DE PRESĂ
(SUB EMBARGOU PÂNĂ LA MIEZUL NOPȚII DE 5 MARTIE 2018)

Le Sommet
Hauts de Plumachit
Crans-Montana 3963
Valais
Elveția
HOTEL DE CINCI STELE ÎN CURS DE DESCHIDERE
ÎN STAȚIUNEA ELVEȚIANĂ CRANS-MONTANA

Amplasat pe un platou însorit deasupra stațiunii Crans-Montana, sus, în Alpii Elvețieni, Le Sommet e creația dezvoltatorului imobiliar elvețian Lucas Caron.

După opt ani de planificare și construcții extinse, unul dintre sanatoriile cele mai vechi ale localității se va redeschide ca hotel de lux.

Clădirea principală a fost proiectată la sfârșitul secolului al XIX-lea de străbunicul lui Caron, Pierre. Le Sommet a devenit renumit în toată lumea drept centru pentru tratarea tuberculozei înainte ca apariția antibioticelor să îi silească pe proprietari să îl transforme.

De curând, și-a câștigat recunoașterea internațională pentru arhitectura sa inovatoare, aducându-i mai vârstnicului Caron, în 1942, un premiu postum Swiss Arts din partea Ministerul Culturii. Combinând linii simple cu ferestre panoramice largi, acoperișuri plate și forme geometrice simple clădirea a fost descrisă de unul dintre membrii juriului ca fiind „inovatoare – proiectată cu scopul de a funcționa ca spital și, în același timp, creând o tranziție unitară între interior și peisajele impresionante.“

Lucas Caron a declarat: „Era timpul să reînsufleţim această clădire. Suntem siguri că vom avea viziunea potrivită pentru a crea un hotel restaurat considerabil, dar care să aducă şi un omagiu trecutului său bogat.“

Sub îndrumarea firmei de arhitectură Lemaitre SA, s-a format o echipă care să renoveze clădirea şi să adauge un centru SPA contemporan şi un centru de evenimente.

Pentru o renovare subtilă, Le Sommet o să folosească, în mod inovator, materiale locale, precum lemnul, şistul şi piatra. Interioarele moderne elegante nu vor fi doar un ecou al topografiei remarcabile din exterior, dar se vor inspira din trecutul clădirii pentru a crea o ambianţă nouă, care va spune o poveste nouă.

Philippe Volkem, CEO al Valais Tourism, a declarat: „Aceasta va fi, fără îndoială, «perla coroanei» din ceea ce este deja una dintre cele mai minunate staţiuni de iarnă din lume.“

Pentru alte informaţii de presă, vă rugăm să contactaţi Leman PR, Lausanne.

Pentru informaţii generale/rezervări, vă rugăm să vizitaţi www.lesommetcransmontana.ch

IANUARIE 2020
ZIUA ÎNTÂI

1

Funicularul din orășelul Sierre urcă spre Crans-Montana pe o linie aproape verticală printre munți.

Pe o rută de peste patru kilometri, funicularul duce pasagerii 900 de metri în sus în doar douăsprezece minute, trecând printre viile acoperite de zăpadă și orășelele Venthone, Chermignon, Mollens, Randogne și Bluche.

În afara sezonului, e, de obicei, pe jumătate gol. Cei mai mulți merg cu mașina pe munte sau iau un autobuz. Dar azi traficul e aproape blocat din cauza aglomerației, și funicularul e plin.

Elin Warner stă pe partea stângă a vagonului ticsit, cuprinzând cu privirea tot ce e în jur: fulgii grăsani de nea lipiți pe geamuri, podeaua acoperită de zloată pe care au fost îngrămădite una peste alta, până sus, gențile, adolescenții deșirați care se tot foiesc.

Își simte umerii încordați. Uitase cum pot fi tinerii la vârsta aceea: egoiști, preocupați numai și numai de persoana lor.

O mânecă udă îi atinge obrazul. Simte mirosul jilav, de țigări, de prăjeală și izul de aftershave ieftin, de mosc și de citrice. Pe urmă, aude o tuse din piept. Și hohote de râs.

Un grup de bărbați dau buzna înăuntru, vorbind tare și cărându-și gențile sport North Face în spate. Se înghesuie, împingând familia de alături și mai mult în vagon. O împing în ea. Un braț se freacă de brațul ei, simte pe gât o răsuflare fierbinte cu damf de bere.

Se panichează. Inima îi bate repede, îi bubuie în piept.

O să ia vreodată sfârșit?

A trecut un an de la cazul Hayler și ea încă se gândește la asta, are vise în legătura cu asta. Se trezește noaptea în cearșafurile ude de transpirație, având coșmarul încă viu în minte: o mână o prinde de gât, pereții umezi care se apropie, prinzând-o captivă între ei.

Pe urmă, apa sărată revărsându-i-se peste gură, peste nas…

Preia controlul, își spune și se forțează să deslușească graffitiul de pe peretele funicularului.

N-o lăsa să pună stăpânire pe tine!

Ochii îi saltă către literele încâlcite mâzgălite pe metal:

Michel 2010

PUPICI XXX

HELENE&RIC 2016

Urmărește cuvintele până la geam și tresare. Își vede imaginea reflectată în geam… e dureros s-o vadă. E slabă. Prea slabă.

E ca și cum cineva ar fi secat-o, i-ar fi scos miezul. Are pomeții tăioși ca lama cuțitului, ochii albaștri-cenușii și oblici sunt mai mari, mai pronunțați. Nici părul ei blond-deschis răvășit și nici cicatricea de pe buza de sus nu-i îndulcesc înfățișarea.

S-a antrenat non-stop de când i-a murit mama. Alergări de câte 10 kilometri. Pilates. Greutăți. Ciclism pe drumul de coastă dintre Torquay și Exeter în vântul șfichiuitor și prin ploaie.

E prea mult, dar nu știe cum să se oprească, deși știe că ar trebui. E tot ce mai are, e singura modalitate de a alunga ce-i trece prin cap.

Elin își întoarce capul. Sudoarea i se prelinge pe ceafă. Se uită la Will și încearcă să se concentreze pe fața lui, pe umbra familiară a firelor de păr abia crescute pe bărbie, pe șuvițele neîmblânzite de păr blond-închis.

— Will, simt că ard…

Will se încruntă. Îi vede viitoarele riduri pe fața neliniștită, liniile din jurul ochilor ca niște stele, cutele vagi de pe frunte.

— Ești OK?

Elin dă din cap, și lacrimile îi curg din ochi.

— Nu sunt în regulă.

Will spune cu o voce scăzută.

— Are legătură cu asta sau cu…

Ea știe ce vrea el să spună: Isaac. E vorba de ambele; de el, de panică… sunt întrepătrunse, legate.

— Nu știu, îi răspunde și simte că gâtul i se încordează. Mă tot gândesc la invitație, cum a venit așa, din senin. Poate c-a fost o decizie proastă să venim. Poate ar fi trebuit să mă gândesc mai mult sau măcar să vorbesc pe îndelete cu el înainte să-l las să facă rezervarea.

— Nu-i prea târziu. Încă putem să ne întoarcem. Să spunem c-am avut probleme la muncă.

Zâmbind, Will își ridică ochelarii de pe nas cu degetul arătător.

— Probabil ar fi cea mai scurtă vacanță din istorie, dar cui îi pasă?

Elin se forțează să-i zâmbească la rându-i și simte înțepătura tăcută a suferinței în fața contrastului dintre atunci și acum. Cât de ușor a acceptat el asta: noua normalitate.

E opusul a ce era când s-au întâlnit. Pe atunci, ea ajunsese în vârf, așa i se pare acum. Era la apogeul vieții ei de 30 și ceva de ani.

Tocmai își cumpărase primul apartament lângă plajă, la ultimul etaj al unei vile victoriene vechi. O mică bijuterie, dar cu tavane înalte și vedere spre un pătrățel de mare.

Munca mergea bine – fusese promovată ca detectiv sergent, rezolvase un caz mare, important – și mama sa răspundea bine la primele ședințe de chimioterapie. Credea că face față doliului pentru Sam, dar acum…

Viața i se comprimase. Devenise ceva ce ar fi fost de nerecunoscut acum câțiva ani.

Ușile se închid acum, panourile de sticlă groasă alunecând unul spre celălalt.

Cu o smucitură, funicularul se lansează în sus și se îndepărtează de stație accelerând.

Elin își închide ochii, dar e și mai rău. Fiecare sunet, fiecare trepidație sunt amplificate în spatele pleoapelor.

Își deschide ochii și vede peisajul care se derulează rapid: vii acoperite de zăpadă, cabane, magazine se desfășoară sub forma unor dâre neclare.

I se învârte capul.

— Vreau să ies.

— Ce? o întreabă Will și se întoarce spre ea.

Ea îi simte frustrarea din voce, deși Will încearcă s-o ascundă.

— Trebuie să ies.

Funicularul intră în tunel. Se face beznă și o femeie țipă.

Elin trage aer în piept încetișor, cu grijă, dar simte că se apropie – catastrofa iminentă. Pare că sângele din corpul ei a devenit vâscos și se mișcă deodată în toate părțile cu repeziciune.

Respiră iar și iar. Lent, cum s-a învățat. Inspiră, numără până la patru, ține, expiră, numără până la șapte.

Nu-i de ajuns. Gâtul i se rigidizează. Ritmul respirației i se accelerează. Plămânii se luptă, încercând cu disperare să tragă oxigen.

— Inhalatorul tău, se grăbește Will. Unde e?

Răscolind în buzunar, ea îl scoate și apasă: E bine. Apasă din nou, simte jetul de gaz în gâtlej, simte cum îi ajunge în trahee.

În câteva minute, respirația i se reglează.

Dar când se limpezește, îi vede din nou în minte.

Frații ei. Isaac. Sam.

Imagini care se derulează continuu.

Vede chipuri dulci de copii, obraji pistruiați. Aceiași ochi albaștri mari, dar în vreme ce ai lui Isaac sunt reci, fără intensitate, ai lui Sam sfârâie de energie, o sclipire ce atrage oamenii.

Elin clipește, incapabilă să se oprească din a se gândi la ultima oară când a văzut acei ochi – goi, fără viață și sclipirea lor… ștearsă.

Se întoarce spre geam, dar nu poate șterge imaginile din trecut: Isaac, zâmbindu-i, surâsul lui familiar. Își ține mâinile sus, dar cele cinci degete desfăcute sunt înecate în sânge.

Elin întinde o mână spre el, dar nu-l poate atinge. Niciodată nu poate.

2

Microbuzul hotelului așteaptă în parcarea mică de la ultima stație a funicularului. E gri-întunecat lucios, iar geamurile fumurii sunt pătate de

zăpadă.

În partea din stânga jos a ușii e gravat cu litere argintii discrete: Le Sommet, „Piscul". Textul e scris cu minuscule, neostentative, cu un font elegant, pătrățos.

Elin își îngăduie să simtă primele tresăltări de entuziasm. Până acum fusese nonșalant nepăsătoare în ceea ce privește hotelul în conversațiile cu prietenii.

Pretențios.

Mai mult stil decât esență.

De fapt, dezlipise cu grijă notița adezivă a lui Isaac, se bucurase de broșura impecabilă de dedesubt, își trecuse degetele peste cartonul gros, mat, al coperții, savurând noutatea fiecărei pagini minimaliste.

Simțise ceva ciudat, un amestec nefamiliar de entuziasm și invidie, sentimentul că-i scăpase ceva de nedefinit, ceva de care nici măcar nu fusese conștientă că-și dorise.

Spre deosebire de ea, Will fusese exuberant fără rețineri, încântat de arhitectură, de design. Răsfoise broșura și mersese să caute mai multe informații pe internet.

În timpul cinei cu curry de miel din acea seară, îi reprodusese detalii despre designul interior: „Influențat de Joseph Dirand"… „un tip nou de minimalism, un ecou al istoriei clădirii"…„Interioarele moderne elegante nu vor fi doar un ecou al topografiei remarcabile din exterior, dar se vor inspira din trecutul clădirii pentru a crea o ambianță nouă, care va spune o poveste nouă".

Ea fusese mereu uimită de capacitatea lui Will de a asimila genul ăsta de detalii și lucruri complicate. O făcea să se simtă într-un fel în siguranță, liniștită – încredințată că el are toate răspunsurile.

— Domnișoară Warner… Domnule Riley?

Elin se întoarce. Un bărbat înalt, deșirat, înaintează cu pași mari spre ei. Poartă un pulover de lână gri, pe care e scris, cu aceleași litere argintii, Le sommet

— Noi suntem, zâmbește Will.

E un moment de stângăcie stânjenitoare când bărbatul se întinde după geantă în același timp cu Will, înainte ca Will să se retragă.

— Drumul a fost OK? întreabă șoferul. De unde veniți?

Bărbatul ia gențile și le pune în partea din spate a microbuzului.

Elin se uită la Will, așteptând ca el să umple golurile din conversație. Discuțiile de convenienţă o obosesc.

— South Devon. Zborul n-a avut întârzieri… ceea ce nu se întâmplă niciodată. I-am spus lui Elin că punctualitatea elvețiană e cea care a făcut easyJet-ul să se țină de program, spune Will și zâmbește – cu ochi negri triști, cu sprâncenele ridicate. Rahat, asta a sunat ca un clișeu, așa-i?

Bărbatul râde. Asta e metoda lui Will de a interacționa cu străinii – îi neutralizează cu un amestec de entuziasm pur și autodepreciere. Oamenii sunt invariabil dezarmați, pe urmă fermecați. Will face ca astfel de momente să fie… relaxate. Și chiar asta a atras-o la el la început, se gândește ea, e marca lui, nu?

Ușurința.

Pentru el, nimic nu-i insurmontabil. Nu-i niciun fel de bravadă, așa funcționează mintea lui – descompune imediat o problemă în părți logice, mai ușor de manevrat. O listă, o cercetare, un apel telefonic sau două – află răspunsurile, rezolvă problema. Pentru ea, chiar lucrurile ușoare, de zi cu zi, devin ceva ce o chinuie până capătă proporții nefirești.

De pildă, drumul ăsta: se stresase în legătură cu zborul – apropierea de alți oameni în aeroport și în avion, posibilele turbulențe, întârzierile.

Chiar și împachetatul o obosise. Nu doar faptul că fusese nevoită să cumpere lucruri noi, dar și întrebările legate de ce să cumpere, pentru ce condiții meteo să se pregătească și care-s mărcile de haine cele mai potrivite.

În consecință, tot ce și-a adus e nou-nouț și se simte aiurea. Își bagă degetul în pantaloni și împinge eticheta iritantă pe care intenționase să o rupă acasă.

Will doar își aruncase niște lucruri în geantă. Îi luase mai puțin de un sfert de oră și totuși reușise să se echipeze complet: bocanci de drumeție uzați, o geacă Patagonia neagră cu căptușeală groasă, pantaloni North Face confortabili tocmai din cauza purtării îndelungate.

Cumva, se completează unul pe celălalt în diferențele lor. Will o acceptă cu tot cu metehnele ei, și Elin e cât se poate de conștientă că nu oricine ar face-o.

Și e recunoscătoare.

Cu un gest larg, simplu, șoferul deschide portiera glisantă. Elin intră aruncând o privire piezișă în spate.

Una dintre familiile din funicular e deja acolo: două adolescente cu păr strălucitor, cu capetele în jos, urmărind ceva pe o tabletă. Mama ține o revistă. Tatăl derulează cu degetul mare paginile de pe telefon.

Elin și Will se așază pe scaunele din mijloc.

— Mai bine? o întreabă Will în șoaptă.

E mai bine: scaune de piele curate, nu sunt voci gălăgioase, nepoliticoase. Și cel mai bun lucru – au dispărut trupurile umede care o înghesuiau.

Microbuzul se mișcă încet înainte. Face dreapta, iese din parcare și intră cu o zdruncinătură pe drumul denivelat.

Înaintând încet, ajung la capătul drumului și la o răscruce. Șoferul o ia la dreapta, ștergătoarele se mișcă repede să curețe zăpada adunată pe parbriz.

Totul e bine până la prima curbă. Cu o mișcare iute, microbuzul se răsucește în direcția opusă.

În timp ce microbuzul se îndreaptă cu o smucitură, Elin înțepenește. Drumul nu mai e flancat de zăpadă sau de copaci, nici măcar de fâșii de verdeață. În schimb, e agățat de marginea muntelui, cu doar o barieră foarte subțire de metal între ea și o cădere vertiginoasă în prăpastia de jos.

Îl simte pe Will încordat alături și știe ce-o să facă în continuare: o să încerce să-și ascundă neliniștea prin râs, un șuierat jos printre dinți.

— Măiculiță, n-aș risca să conduc pe-aici pe bezna asta.

— N-avem de ales. E singurul drum spre hotel, îi răspunde șoferul, uitându-se la ei în oglinda retrovizoare. Pe unii îi descurajează să mai vină până acolo.

— Zău? spune Will, și ea îi simte mâna pe genunchi, apăsând-o prea mult și râzând din nou forțat.

Șoferul încuviințează.

— Sunt forumuri online despre asta. Niște copii au urcat niște videoclipuri pe YouTube, s-au filmat în timpul curbelor țipând. Unghiul de filmare face lucrurile să pară mai rele decât sunt. Și-au scos telefoanele pe geam, cu fața în jos, spre prăpastie…

Se oprește din vorbit și se uită fix înainte la drum.

— Asta e partea cea mai dificilă. Odată ce-am scăpat de ea…

Când își ridică privirea, Elin simte o greutate apăsătoare în stomac. Drumul s-a strâmtat și mai mult, microbuzul pare că abia încape. Asfaltul e alb-cenușiu în întuneric, pe alocuri gheața strălucește. Se obligă pe sine să se uite înainte, spre orizontul zdrențuit de piscurile înzăpezite.

Totul durează câteva minute. Când drumul se lărgește, strânsoarea lui Will slăbește. Începe să facă poze cu telefonul prin geam, încruntându-se din cauza concentrării.

Elin zâmbește, emoționată de grija lui. El așteptase atâta momentul – peisajul, să zărească prima imagine a hotelului. Știe că mai târziu el o să-și petreacă timpul uitându-se la poze pe laptop. O să le critice. O să le editeze. O să le comenteze cu prietenii lui artiști.

— De când lucrezi pentru hotel? întreabă Will și se întoarce.

— Doar de un an.

— Îți place?

— E ceva în legătură cu clădirea asta, cu trecutul ei, care ți se strecoară în gânduri și te bântuie.

— Am căutat pe net, murmură Elin. Nu-mi venea să cred câți pacienți chiar au…

— Nu mi-aș bate prea mult capul cu asta, i-o taie șoferul. Dacă răscolești prea mult trecutul, în special în privința locului ăstuia, o iei razna. Dacă vrei să afli cu precizie tot ce s-a întâmplat…

Ridică din umeri.

Elin își ia sticla cu apă. Cuvintele lui îi răsună în minte: Ți se strecoară în gânduri și te bântuie.

Deja se întâmplă asta, se gândește și își amintește broșura și pozele online. Le Sommet… Suntem la doar câțiva kilometri distanță.

3

Adele Bourg își pune telefonul în buzunar și împinge aspiratorul în camera 301.

Nu că s-ar numi în realitate camera 301. Le Sommet e prea… sofisticat pentru așa ceva.

Au respins aproape orice clișeu alpin: atmosfera de cabană cu blănuri false, meniurile tradiționale și banalitatea numerelor atribuite camerelor.

În schimb, această cameră, ca și celelalte, e numită după un vârf al lanțului muntos din față.

Bella Tola.

Adele îl poate vedea acum. Prin ferestrele uriașe, crestele sale zimțate se înfig în cer. Imaginea îi pârjolește sufletul. A fost una dintre ultimele expediții făcute înainte să rămână însărcinată cu Gabriel. August 2015.

Își amintește tot: soarele, cerul fără nori. Ochelarii de soare cu rame neon. Hârșâitul hamurilor care se frecau pe coapse. Stânca cenușie, rece între degete. Picioarele bronzate ale lui Estelle mult deasupra ei, contorsionate într-o poziție imposibilă.

Gabriel, fiul ei, care are trei ani acum, s-a născut în luna iunie a anului următor, fiind rezultatul unei povești scurte de dragoste cu Stéphane, un coleg de studenție și un iubitor al muntelui, în timpul unui weekend petrecut în Chamonix. Totul s-a oprit atunci – cățăratul, drumețiile, studiul pentru diploma ei în afaceri, nopțile de petreceri cu prietenii.

Adele își iubește fiul cu totul, necondiționat, dar uneori face eforturi să-și aducă aminte cine a fost ea înainte. Cum a fost lumea ei înainte să fie deconstruită și reasamblată în cu totul altceva.

Responsabilități. Grijă. Atenționări de plată adunate pe birou. Și acest job, ritmul banal al zilelor ei – să schimbe cearșafuri, să șteargă suprafețe, să aspire mizeria altora.

Adele înghite în sec și se apleacă să pună aspiratorul în priză. Își îndreaptă spinarea și se uită în jur. N-o să-i ia mult, se gândește, evaluând locul.

Lui Adele îi place partea asta, calcularea timpului și efortului necesare. E o artă, singura parte din tot procesul ce-i solicită mintea.

Ochii îi alunecă peste decorul minimalist: patul, scaunele joase, spiralele abstracte care trec drept picturi de pe peretele din stânga, păturile de cașmir în nuanțe stinse.

Nu-i rău, se gândește.

Oamenii ăștia erau ordonați. Grijulii. Patul e doar puțin șifonat; aranjamentul complex de pături încă intact.

Singura urmă vizibilă de dezordine sunt cești pe jumătate goale de pe noptiere și o jachetă neagră aruncată pe scaunul din colț. Se uită la eticheta cusută pe braț. Moncler. Costă probabil în jur de 3 000 de franci.

Adele s-a gândit mereu că genul ăsta de neglijență – să arunci jacheta pe scaun – vine la pachet cu bogăția. La fel și în cazul camerelor. Majoritatea oaspeților erau indiferenți față de complexitatea și detaliile ce le dădeau strălucire – mobila făcută la comandă, băile de marmură, covoarele cu ciucuri, țesute de mână.

Mereu se lupta cu mizeria altora – cearșafuri pătate, resturi de mâncare lipicioasă pierdută prin covor. Adele își amintește de prezervativul soios, încrețit, pescuit săptămâna trecută din toaletă.

Gândul o ustură ca o zgârietură. Adele îl alungă, își bagă căștile în urechi. Ascultă mereu muzică la lucru, își face treburile pe ritmul muzicii.

Playlist-ul ei preferat e cu piese rock vechi, heavy metal.

Guns N' Roses, Slash, Metallica.

Se pregătește să-l pornească, dar se oprește, a observat o schimbare afară, o întunecare subtilă a cerului, acel cenușiu de plumb anume ce precedă o ninsoare bogată – amenințător în uniformitatea lui. Zăpada cade deja cu hotărâre, se formează nămeți în jurul panoului informativ al hotelului, peste mașinile parcate în față.

Simte împunsăturile ușoare ale anxietății în piept. Dacă furtuna se înrăutățește, ar putea avea probleme să ajungă acasă. În oricare alte noapte, n-ar conta – cea care are grijă de copil e îngăduitoare dar azi Gabriel pleacă să petreacă o săptămână cu tatăl lui.

Trebuie să se întoarcă la timp să-și ia rămas-bun, un rămas-bun ce i se oprește mereu ca un nod în gât, în vreme ce Stéphane o privește, cu fața lui nepăsătoare, ținând deja mâna lui Gabriel în a sa.

O teamă întunecată, irațională o cuprinde ori de câte ori el pleacă – teama că n-o să se mai întoarcă, că n-ar mai vrea să vină înapoi, că ar alege, în cele din

urmă, să stea cu Stéphane.

Adele își vede acum teama reflectată în geam. Părul ei negru e prins sus la spate într-o coadă, dezvăluind o față trasă, cu ochii ei migdalați îngustați din cauza îngrijorării. Se întoarce. Să se vadă așa – mohorâtă, schimonosită – e ca și cum s-ar uita în cele mai întunecate părți ale sufletului ei.

Se uită la telefon și e gata să pornească muzica, când deodată observă ceva pe balustradă cu coada ochiului.

O bandă strălucitoare în zăpadă.

Adele împinge ușa, curioasă.

Aerul înghețat dă năvală în încăpere, odată cu fulgii mici de nea aduși de vânt. Se îndreaptă spre balustradă și se apleacă.

E o brățară.

O sucește între degete și vede că e făcută din cupru, similară cu brățările pe care le poartă cei bolnavi pentru artrită. În interior e o serie de numere minuscule. E gravată.

Aparține probabil unuia dintre oaspeți. O s-o pună pe una dintre noptiere, așa încât s-o vadă când intră.

Adele se întoarce în cameră și închide ușa în urma ei. Pune brățara pe o noptieră și se uită iar la ninsoarea bogată care înalță nămeți de jur împrejurul balconului.

Dacă întârzie, Stéphane n-o s-o aștepte. O să găsească doar un apartament tăcut și un gol ce-o s-o consume până se va întoarce Gabriel.

4

— Elin, vii odată…?

Ultimele vorbe ale lui Will se pierd înghițite de zgomotul steagului de deasupra ce flutură în vântul șfichiuitor.

Fulgi mari de nea cad din cer și i se așază pe față.

Simte că i se face stomacul ghem. În ciuda prezenței lui Will și a hotelului din fața ei, se simte copleșită de izolare – de faptul că e în mijlocul pustietății. Drumul din orășel până aici a luat mai mult de o oră și jumătate. Cu fiecare minut ce trecea, pe măsură ce urcușul șerpuit îi ducea tot mai sus pe munte, Elin simțea o neliniște tot mai mare.

Călătoria durase mai mult decât de obicei din cauza zăpezii, dar ea tot nu reușește să se elibereze de gândul că-s departe de civilizație. În afară de hotel, tot ce poate vedea e o mulțime de copaci, zăpadă și munții întunecați care se înalță deasupra lor.

— Elin? Vii?

Will pornește, împingând gențile prin zăpadă spre intrarea în hotel.

Ea încuviințează, cu mâna încleștată pe mânerul poșetei. Cum stă acolo, în fața hotelului, simte ceva ciudat – o tulburare în aer, o neliniște bizară care n-are nimic de-a face cu ninsoarea.

Elin se uită împrejur. Aleea și parcarea din spatele ei sunt goale.

Nu-i nimeni acolo.

Toți cei veniți cu funicularul au intrat.

Are legătură cu clădirea asta, se gândește ea, uitându-se la structura albă, uriașă. Cu cât se uită mai mult, cu atât simte crescând tensiunea.

O anomalie.

Nu observase în broșura trimisă de Isaac. Dar pozele acelea erau făcute de la distanță și puneau în valoare fundalul pitoresc: piscurile înzăpezite, pădurea de pini glazurați cu gheață.

Nu se concentraseră pe clădirea în sine, pe înfățișarea sa ostilă.

Se poate vedea fără îndoială trecutul ei – ce fusese. Arhitectura are ceva clinic brutal, aerul de spital reflectat în liniile rigide, planurile și fațadele necruțător de dreptunghiulare și acoperișurile moderniste plate. Sticlă peste tot – ametitoare, pereți întregi de sticlă, prin care poți vedea în interior.

Și totuși, se gândește Elin, pășind înăuntru, e ceva care contrastează cu aerul clinic, detalii care nu se văd în broșură – balustrade și balcoane sculptate, veranda frumoasă de lemn, prelungă, la parter. Aceasta e anomalia, se gândește ea, tensiunea pe care o simțise. Această juxtapunere… e înfiorătoare. Frumusețea atașată unui spital.

Probabil că intenționat, își spune, când au proiectat clădirea, decorul complicat a fost o încercare să ascundă faptul că acela nu era un loc unde veneai pentru distracție.

Era un loc unde oamenii se luptau cu boala, un loc unde oamenii mureau.

Înțelegea acum de ce fratele ei alesese să-și sărbătorească logodna acolo.

Acest loc, la fel ca Isaac, e doar o fațadă.

Ascunde ce e cu adevărat dedesubt.

5

— Rahat, mormăie Adele, mișcând cheia în broască.

De ce nu se răsucește? Așa se întâmplă de fiecare dată când se grăbește…

Ușa vestiarului se deschide și intră un val de aer rece. Adele tresare, scapă cheile.

— Ești OK?

Un moment de ușurare. Cunoaște vocea aceea: Mat, un suedez cu părul blond-deschis, unul dintre nenumărații angajați străini ai hotelului. Lucrează la bar. Foarte sigur pe el. Ochi de un verzui spălăcit care mai întâi trec pe deasupra ta și te privesc pătrunzător.

— Da, mă simt bine.

Se apleacă și ridică brelocul cu cheie.

— Sunt grăbită, atâta tot. E săptămâna lui Gabriel cu tatăl lui. Îl ia în seara asta la el. Voiam să ajung la timp ca să-mi iau la revedere.

Reușește să deschidă vestiarul și-și scoate poșeta și haina.

— Tocmai au anunțat că nu mai merge funicularul, spune Mat și-și bagă cheia în broasca de la vestiarul lui. N-o să mai meargă până dimineață.

Adele se uită pe geam. Furtuna s-a dezlănțuit de acum, vântul urlă șfichiuind hotelul dintr-o parte.

— Dar autobuzele?

— Încă mai merg, dar o să fie aglomerate.

Are dreptate. Adele își mușcă buza de jos și se uită la ceas.

Ar trebui s-ajungă în vale într-o oră. Dacă se grăbește, ar avea șanse să ajungă.

După ce-l salută pe Mat, Adele iese pe o ușă laterală. Se oprește, tremurând, uluită de forța vântului. E puternic, îi aruncă așchii înghețate peste față și în ochi. Obrajii îi ard din pricina frigului.

Își trage fularul peste nas și pornește pe cărarea îngustă spre partea din față a hotelului.

Piciorul i se afundă în zăpadă la fiecare pas. Zăpada începe să se strecoare prin pielea subțire a ghetelor. Idioată. Ar fi trebuit să-și ia bocancii de iarnă cei solizi. În câteva minute, o să se facă fleașcă la picioare.

Merge mai departe, ocolind cu grijă movilele mai mari de zăpadă. Simte vibrația telefonului în buzunar și se oprește. Îl scoate și găsește un mesaj de la Stéphane:

Plec de la muncă acum. Ne vedem în curând.

De la muncă.

Cuvântul îi stârnește un resentiment familiar, amar. Adele se urăște pentru ceea ce simte.

Știe că n-are sens să se frământe în legătură cu ce-ar fi putut să fie – avansarea în carieră salariul mare, călătoriile –, dar nu se poate abține.

Oricât ar încerca să echilibreze în minte, să găsească justificări, e clar ca lumina zilei că ea e cea care făcuse sacrificiile, nu Stéphane. Nu el renunțase la planurile lui când se născuse Gabriel, la locul lui la facultate. Absolvise cu notă maximă și primise imediat un job la o multinațională în Vevey, în managementul de brand. Stéphane era cotat bine și se descurca. Și câștiga tot mai mult.

Iubita lui lucrează la aceeași companie și are un salariu la fel de impresionant, după cum își dă seama Adele. Lise nu e ostentativă, dar ținuta ei subtil costisitoare și încrederea în sine naturală o trădează.

Poate să facă față la asta – e doar invidie meschină, stupidă, nimic mai mult, dar efectul pe care l-ar putea avea asupra lui Gabriel o neliniștește cu adevărat. Adele știe că în curând Gabriel o să înceapă să observe diferențele dintre meseriile părinților.

Într-o oarecare măsură se teme c-o s-o privească de sus – c-o s-o perceapă pe ea și ce are ea de oferit ca fiind mai prejos față de Stéphane și ce are el de oferit.

Adele știe că e absurd să se gândească de pe acum, fiindcă, deocamdată, tot ce-i place lui Gabriel n-are nicio legătură cu banii: îmbrățișările și cărțile înainte de culcare. Ciocolata fierbinte cu frișcă. Jocurile în groapa cu nisip. Săniușul.

Zâmbește amintindu-și de călătoria de săptămâna trecută. Înghesuiți unul în altul pe sanie, își luaseră atâta avânt, că se izbiseră de gardul din vale. Gabriel căzuse cu brațele și picioarele desfăcute deasupra ei, râzând isteric.

Amintirea îi îndepărtează imediat neliniștile. Adună-te! își spune, pășind într-o parte ca să evite o creangă căzută. Nu te mai gândi la ce-i mai rău.

Simte ceva pe gleznă, o apăsare.

S-a agățat de ceva? O altă creangă?

Se uită în jos și încremenește. O mână înmănușată strânsă în jurul gleznei.

O trage brusc în spate.

Adele cade cu fața în zăpada afânată, ca o pudră.

Particule mici, înghețate, îi umplu gura, îi intră în ochi.

6

Lustrele albe suspendate de tavan îi amintesc lui Elin de ștreangul unui spânzurat.

Firele sunt atât de lungi, încât se întind pe câțiva metri, atârnând larg la mijloc, înainte să coboare din nou. Lustra în sine nu e altceva decât spasmul violent al unui cablu ce formează o buclă elaborată.

Fără îndoială grotesc de scump, cu un mesaj artistic pe care nu-l înțelege, dar, oricum ar fi, e ciudat, se gândește Elin, să ai așa ceva în recepția unui hotel.

Ceva atât de sinistru într-un loc ce se presupune a fi primitor.

Nici restul nu e mai strălucit – scaune de piele aranjate în jurul unei măsuțe de lemn, o bucată mare de piatră cenușie drept tejghea la recepție. Chiar și pictura atârnată deasupra șemineului e sumbră: dâre de vopsea gri și neagră mânjite furios pe pânză.

— Ce crezi? îl întreabă pe Will. Visul unui arhitect?

Poate să anticipeze răspunsul lui: revoluționar, impresionant, captivant.

Elin a asimilat aceste cuvinte prin osmoză, fiindcă pentru ea au un fel de poezie. Modul în care vorbește Will despre arhitectură, în care găsește minunăția în cărămizi și în mortar, oglindește atât de bine felul în care gândește și simte.

— Îmi place. Clădiri precum asta au avut un efect colosal asupra arhitecturii secolului al XX-lea. Caracteristicile pe care oamenii le asociază cu modernismul

au apărut prima oară în sanatorii.

Will se oprește când îi vede ei expresia.

— Ție nu-ți place, așa-i?

— Nu știu. Mie mi se pare rece. Clinic. E un spațiu atât de mare și abia dacă sunt câteva lucruri aici. Câteva scaune, mese.

— E intenționat, zice Will și Elin simte ușoara tensiune din vorbele lui – e frustrat că ea nu înțelege. Pereții albi, lemnul, materialele naturale. Arată respectul față de designul inițial al sanatoriului.

— Au vrut așadar să creeze senzația unui spațiu steril?

I se părea straniu să-și dorească totuși cineva să proiecteze intenționat un spațiu atât de lipsit de căldură și de confort.

— A fost o chestie de igienă, dar s-au gândit și că albul aduce un fel „curățenie inerentă", spune adăugând ghilimelele cu ajutorul degetelor. Arhitecții experimentau atunci efectul designului asupra psihicului. O clădire ca aceasta era folosită ca un instrument medical în sine, fiecare detaliu fiind proiectat special ca să ajute la recuperarea pacienților.

— Dar toată sticla asta? Nu cred că pe mine m-ar ajuta.

Elin se uită prin geamul uriaș la zăpada răscolită cu furie, la nămeții care se înălțau dincolo de cadrul ferestrei. Abia pare să fie o barieră între ea și lumea exterioară. Tremură, în ciuda căldurii venite dinspre foc.

Will îi urmărește privirea.

— Se gândeau că lumina naturală și deschiderea amplă spre peisaj erau vindecătoare.

— Poate.

Uitându-se dincolo de el, zărește o casetă mică de sticlă atârnată de tavan printr-un cablu metalic subțire.

Elin merge spre casetă și găsește înăuntru o ploscă mică, argintată. Dedesubt sunt scrise câteva cuvinte – în engleză și în franceză:

CRACHOIR – SPITTOON. Folosite în mod obișnuit de către pacienți pentru a reduce răspândirea infecției.

Ea face un semn din cap către Will.

— Vrei să spui că nu-i ceva neobișnuit? Atârnată acolo ca o instalație artistică bizară.

— Tot locul e o instalație, îi spune el și-i atinge mâna, iar vocea i se îmblânzește. Nu e vorba despre asta, așa-i? Ești neliniștită, nu? Că o să-l revezi.

Elin încuviințează, se sprijină de el și inspiră mirosul familiar, confortabil, de aftershave – busuioc, piper, cimbru și o notă ușor afumată.

— Au trecut aproape patru ani, Will. Lucrurile se schimbă, nu-i așa? Nu mai știu cine este el acum.

— Știu, îi spune și o strânge în brațe. Dar încearcă să nu supraanalizezi. Lasă trecutul în urmă. Venirea ta aici e un început. Nu doar cu Isaac, dar și în ceea ce privește cazul Hayler. E timpul să tragi o linie.

E ușor pentru Will, se gândește Elin. Ca arhitect, fiecare zi e o pagină albă. O ia mereu de la capăt, creând ceva nou.

Această calitate a lui i-a atras atenția când s-au întâlnit prima oară. Cât de… proaspăt părea. Viu. Elin s-a întrebat atunci dacă mai întâlnise vreodată pe cineva ca el – optimist, entuziasmat să trăiască. Entuziasmat de orice mărunțiș.

În ziua când s-au întâlnit ea fusese să alerge. Își terminase tura, petrecută în cea mai mare parte la biroul ei, cu nasul în hârțoage, și decisese să alerge pe drumul de coastă, de la apartamentul ei din Torhun spre Brixham. Zece kilometri lejeri înainte și înapoi.

Când s-a oprit să-și întindă mușchii pe promenada de deasupra plajei, l-a văzut pe Will lângă zid, cu fumul încolăcit în jurul lui, suspendat în aerul nemișcat, cu miros de sare. Făcea un grătar – pește, ardei, pui cu miros de chimion și coriandru.

Elin i-a simțit imediat privirea. Un minut mai târziu, a strigat-o, a făcut o glumă. Un clișeu. Se pare că lucrurile merg mai ușor la mine decât la tine. Ea a râs și au început să vorbească.

Ea a fost atrasă de el imediat. Înfățișarea lui era de o complexitate neobișnuită, ceva ce a intimidat-o și totodată a atâțat-o.

Păr blond-castaniu ciufulit, ochelari negri, în stil scandinav, o bluză cu mâneci scurte, cu dungi bleumarin în zig-zag, încheiată până la gât.

Nu era genul ei.

A înțeles când i-a spus ce meserie are – arhitect. I-a dat detalii, ochii i se luminau când vorbea – era director de design, interesele lui speciale era dezvoltările cu utilizare mixtă, regenerarea părților de oraș de lângă apă.

A arătat spre noul restaurant/complex de locuințe de pe faleză – o clădire albă, strălucitoare, semănând cu un vas de croazieră, despre care știa și ea că fusese lăudată și că luase premii. I-a spus că-i plac untul de arahide și muzeele, surfingul și coca-cola. Ce-a surprins-o a fost ușurința cu care comunicau. Nici urmă din stânjeneala obișnuită pe care o ai în preajma necunoscuților.

Elin știa că asta se datora faptului că Will se simțea bine în pielea lui. Nu trebuia să-l ghicească, el era o carte deschisă, așa că și ea s-a deschis într-un fel cum n-o mai făcuse de multă vreme.

Au făcut schimb de numere de telefon; el a sunat-o în acea seară și în următoarea. Fără anxietate. Fără jocuri. El i-a pus întrebări: i-a cerut răspunsuri despre acțiunile forțelor de poliție, despre politicile forței, despre experiențele ei.

Elin a început curând să simtă că el n-o vede cum se văzuse ea dintotdeauna. Efectul a fost aproape amețitor, o făcea să vrea să se ridice la nivelul imaginii din mintea lui.

A făcut lucruri noi cu el: a mers în galerii, în muzee, în baruri subterane de pe lângă port în Exeter. Au vorbit despre artă, muzică, idei. Au cumpărat cărți mari ilustrate și chiar le-au citit. Au plănuit excursii de weekend cu bătăi de cap minime.

Nu era obișnuită cu nimic din toate astea. Până atunci, viața ei fusese clar lipsită de cultură: în serile de sâmbătă se uita la TV, citea tabloide. Își gătea curry. Mergea la cârciumi.

Dar ar fi trebuit să știe că n-o să dureze, că adevărata Elin o să iasă la iveală în cele din urmă. Singuratica. Introvertita. Cea căreia îi venea mai ușor să fugă decât să întindă mâna spre un altul.

O înfuria, într-un fel, cât de neglijent le ținuse pe toate la un loc în aceste două luni când totul mersese bine. Dacă ar fi știut că echilibrul e atât de fragil, că totul e așa de aproape să se prăbușească, ar fi ținut lucrurile în frâu mai îndeaproape, mai strâns.

În câteva săptămâni, totul s-a schimbat și a venit peste ea ca un vârtej. Tratamentul mamei n-a mai funcționat. I s-a schimbat șeful și a primit un caz dificil.

Sub presiune, a dat greș – s-a închis în sine, a refuzat să spună ce trăiește. Imediat, a simțit o schimbare în relația lor. Lui nu-i era de ajuns ce devenise, n-o mai înțelegea.

Limitele pe care le pusese în relație, limite care nu păreau să-l fi deranjat la început – faptul că avea nevoie de spațiul ei, de independență, de unele seri în care doar voia să fie și atât – nu mai erau acceptate.

Elin a simțit că el o testează subtil, ca un copil care-și tot atinge cu limba un dinte care se clatină – o seară din timpul săptămânii petrecută în oraș, o vacanță cu prietenii. Mai multe nopți în care a rămas la el.

Înțelegea că dacă el nu obține ce avusese mereu din partea ei, voia altceva să pună în loc – o altă parte pe care ea n-o oferise până atunci nimănui. Angajament. Siguranță.

Will voia ca viețile lor să se amestece, să se contopească, să devină una.

Ajunsese la o răscruce cu șase luni înainte. În restaurantul lor thailandez preferat, el a întrebat-o ce crede despre posibilitatea de a se muta din casele lor și de a-și găsi ceva în care să locuiască împreună.

„Suntem împreună de peste doi ani, Elin, e rezonabil ce-ți cer."

Ea l-a amânat, a găsit scuze, dar știe că răbdarea lui n-o să țină la nesfârșit. Trebuie să ia o decizie. Timpul trece.

— Els…

Se întoarce, își ține respirația.

Isaac.

Isaac e aici.

7

Cuprinsă de frică, Adele încearcă să înainteze în patru labe.

Strânsoarea din jurul gleznei slăbește. Aude un mormăit, un freamăt frenetic – nicio scuză, nimic care să indice că a fost un accident.

Cineva pândise din întuneric. Așteptase să-i pună piedică.

Întrebări îi năvălesc în minte, dar le împinge la o parte. Trebuie să plece. Să scape.

Adele se împinge înainte, se ridică în picioare și începe să fugă. Nu îndrăznește să se întoarcă. Încearcă să vadă prin întunericul de cerneală dimprejur.

Gândește, Adele, gândește.

Nu e o soluție să se întoarcă la hotel. O să fie nevoită să-și scoată cardul magnetic când ajunge la ușă – o să-i ia prea mult timp. O s-o prindă.

Pădurea.

Dacă poate să intre printre copaci, în ascunzișul coroanelor copacilor, poate o să-i piardă urma. O ia la fugă cât de repede poate până la mica pantă ce duce către lizieră. Aude pași în urmă și o răsuflare.

Ar avea un avantaj aici: știe cărarea, a mers pe aici în vară. Drumul șerpuiește leneș în sus prin pădure, peste pâraie care se revarsă pe panta dealului, aducând apă topită din ghețar în vale.

Câteva poteci se desprind din cea principală. Drumurile bicicliștilor în timpul verii.

O să cotească, o s-o ia pe una dintre ele. Să încerce să scape astfel de atacator.

Adele aleargă în sus pe cărare, adrenalina pulsându-i în vene, ghetele afundându-se în zăpadă. În câteva minute, pieptul i se umflă, respirația i se întețește, e neregulată, dar, își dă seama, se îndepărtează de urmăritor. Nu-l mai aude în spate.

După douăzeci de metri, își urmează planul. Țâșnește la stânga, se ascunde după un pâlc mic de pini, în umbra lor. Simte cum îi picură sudoarea pe spate, înăuntrul hainei. Nici nu îndrăznește să respire.

Dacă o să-i vadă urmele în zăpadă? O să-l ducă direct la ea… poate doar să spere că fuseseră imediat acoperite de troienele de zăpadă moale, adunate în jurul stâncilor și crengilor căzute.

În cele din urmă, îl aude cum trece, zgomotul surd și regulat de pași ai unei persoane care, alergând, împrăștie zăpadă. Se întoarce, tăind cărarea în fugă și luând-o pe poteca mai mică din dreapta. Se uită în urmă să vadă dacă e urmărită, dar nu vede decât copaci și zăpadă. Pădurea e prea deasă.

Împingând crengile cu mâinile, Adele înaintează cu grijă printre copaci. Încremenește. Aude o mișcare bruscă din partea stângă. Ochii i se îndreaptă într-acolo.

Simte o mare ușurare când vede o marmotă ieșind dintr-o movilă de zăpadă. Își scutură blana de fulgii albi, se oprește, se uită la ea și țâșnește printre copaci.

Încă o mișcare. Încă un sunet.

De data asta, o tuse înfundată.

La naiba! A găsit-o.

Gândurile îi aleargă prin minte, încearcă să găsească o soluție.

Coliba… cea pe care hotelul o folosește ca magazie. E sigură că e chiar dedesubt, paralelă cu poteca. Dacă mai face câțiva pași, poate să se ascundă acolo. Poate e închisă totuși, are o șansă…

Alte sunete. O răsuflare.

Stai calmă, își spune. Ești aproape.

Adele se dă puțin înapoi.

Tăcere.

Expirând ușor, decide să încerce.

Coboară lent. Caută printre copaci coliba, dar nu-i nimic acolo. Doar și mai mulți copaci. Mai multă zăpadă.

Adele înjură în șoaptă. A ajuns prea sus, așa-i? Prea departe de prima potecă. E cu totul pe altă cărare acum…

Lacrimile îi înțeapă ochii. Zăpada e de vină. Din cauza asta a greșit drumul. A acoperit toate reperele obișnuite: stâncile familiare, cioturile de copaci, poienile. Trebuie să se întoarcă pe cărarea principală. Înapoi pe unde a venit.

Aude trosnetul unei crenguțe și se întoarce.

Cineva se află în fața ei. Cineva fără chip.

Adele clipește, lacrimile o fac să-și piardă limpezimea vederii. Un vis, se gândește, ștergându-și ochii. Poate că e doar un vis. Poate că s-a întins în acea ultimă cameră, a adormit…

Dar când vederea i se limpezește, își dă seama că nu-i un vis, nu-i o halucinație.

Persoana din fața ei nu are chip, pentru că poartă o mască.

Dintr-o parte, seamănă cu o mască chirurgicală: curele subțiri ce taie obrajii în două, strânse la ceafă, dar din față Adele își dă seama că e mai mult de atât. O mască de gaze, se gândește, și observă, cu un sentiment rece de groază, tubul mare, plisat, care se întinde de la gură la nas. Un tip bizar de mască de gaze…

E uriașă, îi acoperă cu totul fața. Nu lasă nicio trăsătură vizibilă.

Se mișcă acum spre ea. Adele simte cum i se înmoaie genunchii.

Gata cu alergatul. Nu mai poate fugi.

8

Elin înțepenește. E greșit, se gândește. N-ar fi trebuit să vină.

Isaac face un pas înainte, ezită, apoi o trage spre el.

Elin simte o undă de șoc care-i străbate corpul. Îi simte părul lung, buclele negre lungi, aproape trecându-i de linia obrazului. Și miroase diferit: tutun, o marcă de săpun necunoscută.

Elin își închide ochii, mușcându-și buza. E prea târziu. Imaginile i-au invadat deja mintea.

O mare lucitoare, încununată cu dâre albe de spumă. Apă plină de alge revărsându-se în niște găleți roșii. Pescărușii țipând.

Isaac se trage înapoi și o privește în ochi cu un amestec ciudat de emoții.

Dragoste? Teamă? E imposibil de spus. Elin nu mai reușește să-i citească expresia; timpul a șters conexiunea cu el. Gândul o doare – el e tot ce i-a mai rămas din familia adevărată și îl simte, în parte, ca pe un străin.

Își drege vocea și-și duce degetele către pleoapă, frecându-și colțul ochiului, lângă canalul lacrimal. Un gest familiar: suferă de eczemă. A avut mai multe erupții în copilărie. Diferiți factori declanșatori: căldură, haine sintetice, stres.

— Am văzut lumea coborând din funicular. Laure era convinsă că nu aveați cum să-l prindeți, dar am vrut să verific.

— Am reușit să plecăm cu un tren mai devreme, spune Elin, forțându-se să rostească vorbele și uitându-se în spatele lui. Unde-i Laure?

— A fost nevoită să plece și să discute cu șeful ei ceva legat de petrecere. Se întoarce repede.

Isaac se întoarce către Will:

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, prietene.

Îi strânge viguros mâna lui Will și se apleacă în față – îl strânge îmbrățișându-l pe jumătate, dominându-l, cuprinzându-i spatele cu mâna stângă. Îl bate ușor de două, trei ori. Un gest prietenos, dar și o mișcare de putere în același timp. O mutare subtilă în spațiul lui personal, preluarea controlului.

Will nu-și dă seama de asta, zâmbește cu o expresie sinceră.

— Și eu mă bucur să te cunosc și felicitări. E un lucru mare…

— Și eu ți-aș putea zice același lucru. Ai făcut imposibilul, nu-i așa?

Will ezită, nesigur.

— Ce vrei să spui?

— Elin, spune Isaac, arătând spre ea cu o mișcare a capului.

Un moment de tăcere. Will se crispează, și corpul i se mișcă într-o poziție pe care o adoptă doar când se simte amenințat – își trage umerii înapoi ca să-și mărească pieptul, își scoate bărbia mai în față.

Obrajii lui capătă culoare. O culoare nefamiliară, Will nu e genul care să se rușineze, dar Isaac a reușit mereu să facă asta: să prindă oamenii pe picior greșit. Să-i scoată din zona de confort.

— Ai reușit s-o prinzi pe soră-mea, spune Isaac, și râsul lui străpunge liniștea. N-am crezut că o să se întâmple vreodată. Ai grijă, mereu îți scapă printre degete.

E o glumă, așa că râd, dar Elin știe ce face Isaac. Îi arată că încă o cunoaște, că încă poate s-o citească. Îi arată cine e șeful.

— Aș putea să spun același lucru despre tine, nu? îi răspunde ea, dar regretă imediat cuvintele rostite.

Răspunsul ei e întârziat, mai zgomotos, dar mai fragil, prea construit și fără efect. Se uită în altă parte și simte cum îi arde gâtul.

Will schimbă subiectul.

— Când ai ajuns?

— Acum câteva zile. Voiam să schiem, dar au oprit telescaunele, spune Isaac și arată spre ninsoarea tumultuoasă de afară. Așa a fost de când am ajuns aici.

Să schieze. E bun la asta, își amintește Elin; un an sabatic în Franța înainte de studiile postuniversitare, pe urmă sărbătorile. S-a descurcat greu – a muncit, a

pus bani deoparte, a muncit iar. Nu a fost ușor pentru niciunul dintre ei – n-au avut o moștenire sau bani de la părinți.

E în formă, se gândește ea, uitându-se la linia mușchilor supli, dar viguroși, vizibili prin cămașă. E puternic. Fața lui, ca și a ei, e mai subțire, mai definită, cu linii noi, dar ochii albaștri sunt neschimbați; mari, intenși. Imposibil de citit. Colegele ei de la școală ar fi zis că nu s-a schimbat. Era ușor nebărbierit, încă își cultiva un aer neîngrijit. Voia să fie mereu toboșarul indie.

— Când vin ceilalți invitați la petrecere?

— În câteva zile, îi răspunde Isaac și se mută de pe un picior pe altul. Ne-am gândit c-ar fi o idee bună să veniți înainte. Să facem o petrecere înaintea petrecerii de logodnă. Să ne bucurăm de un pic de timp în familie.

El întinde mâna și îi atinge ușor lanțul de la gât.

— Încă îl mai porți?

Tresărind, Elin strânge lanțul de argint în mână ascunzându-l de atingerea lui.

— Ce crezi deci despre locul ăsta? întreabă Isaac și face un gest larg cu mâna. Despre hotel.

Elin înțepenește. Îi cunoaște tonul, știe că el vrea o reacție. Faptul că a fost un sanatoriu, minimalismul studiat… ar vrea ca ea să-l găsească inconfortabil.

— E fantastic. Unic.

Când își îndepărtează părul de pe față, își dă seama cât de scurt e. Îl poartă așa de când i-a murit mama.

— Și Will? Care e perspectiva arhitectului?

Will e acum pe un teren familiar și folosește toate cuvintele pe care ea le anticipase și încă altele – diferit, bine executat, de-o sobrietate perfectă. În timp ce vorbește, ea se uită la Isaac.

O parte din el nu s-a schimbat deloc, se gândește ea. Mintea îi rătăcește deja, privirea i se mută imperceptibil spre ea. O singură privire, plină de tâlc. Care îi spune atât de multe: că e plictisit de Will, că știe și că ea e conștientă de asta și, mai rău, că el știe că Will nu s-a prins. E călare pe situație.

Câteva minute mai târziu, Will se întoarce.

— Elin, îl întrebam pe Isaac despre cererea în căsătorie.

— Da, îi răspunde ea, eu…

Dar n-apucă să termine. Se aude o voce:

— Practică… așa aș descrie-o. Mi-a pus un inel în bocancii de schi.

Laure. Iat-o, în spatele lui Isaac. Zâmbește, e ușor îmbujorată. O îmbrățișează vag pe Elin, face un pas înapoi și îl salută pe Will.

Ea observă că Will o acceptă imediat, îi vede microexpresia de aprobare pe care o ascunde repede. Elin simte o săgeată de gelozie. A văzut poze recente cu Laure, dar nu-i făceau dreptate: are tipul de față ce se pune în valoare numai când o vezi în carne și oase. Are trăsături îndrăznețe, ferme; ochi negri, un breton perfect drept, sprâncene bine conturate.

S-a schimbat. Are o ținută, o stăpânire pe care nu le avea înainte. Laure pe care o știa ea era mai relaxată, chipul ei deschis avea o sinceritate neforțată. Acum trăsăturile ei par mai sever ținute laolaltă.

Poartă o combinație de haine la care Elin nu s-ar fi gândit niciodată, își zice, încercând să nu se holbeze la ansamblul artistic; blugi gri cu talie înaltă, câteva veste, în straturi. Un cardigan de culoarea lămâii verzi, frumos tricotat, o eșarfă, tot gri, e legată aparent neglijent la gât. Brățări de argint la mâini.

— Scuze că nu v-am anunțat mai din timp, spune Laure și dă din umeri. Totul a fost din scurt.

Puțin spus. Elin a primit invitația doar cu o lună înainte: un pachet și înăuntru o notiță adezivă verde neon lipită pe broșura mată, minimalistă:

Ne-am logodit & dăm o petrecere. Aici… O săgeată arăta spre broșura de dedesubt. Trebuie să plătiți doar drumul – Laure lucrează la hotel. Dați-mi de știre. Aveți numărul meu. Isaac.

Invitația era neașteptată. De când Isaac plecase în Elveția cu patru ani înainte, abia dacă ținuseră în vreun fel legătura. Câteva e-mailuri, rar câte o convorbire telefonică. Le spusese puține lucruri – despre relația cu Laure, despre postul de lector la universitatea din Lausanne, cam atât. Puteau să treacă luni de zile fără să vorbească.

Nici înmormântarea mamei nu-l adusese înapoi. Scuze fragile: Nu pot să-mi las munca, am o urgență cu un student. Amintirea amară, aspră o face să

înghită în sec, de parcă ar încerca să împingă pe gât o bucată de carne cu zgârciuri.

Laure o privește cu o expresie întrebătoare:

— N-arăți ca… spune, dar ezită, își realege vorbele. Mi-amintesc…

Și se oprește iar.

— Ce? o întreabă Elin cu o voce tensionată. Ce-ți amintești?

Laure zâmbește lenevos.

— Nimic. Doar a trecut mult timp, asta-i tot.

Will îi aruncă o privire tăioasă. Ea știe de ce: nu i-a spus că o știe pe Laure. Că au o istorie împreună.

— Ne întrebam dacă vreți să luăm cina împreună în seara asta, spune Isaac. Dacă sunteți obosiți, o putem lăsa pe mâine.

— Nu, ne-ar face plăcere. La ce oră? întreabă Elin și roșește, stânjenită de zelul ei.

— În jur de șapte?

Se uită la Laure, care încuviințează.

— Și înainte o să vă arătăm locul. Eu…

Nu apucă să termine propoziția. Se aude o bubuitură, un zgomot de sticlă spartă. Un val de aer rece inundă încăperea. Murmurul surd de voci de pe fundal ia sfârșit.

Liniște.

Elin se întoarce, își simte inima bătându-i tare în piept. O fereastră din lateral se zbate sălbatic în balamaua ei. Pe podea sunt cioburi de sticlă și o baltă de apă tot mai mare și crini uriași albi.

Deși știe că nu-i nicio amenințare – doar s-a deschis o fereastră și s-a răsturnat o vază – simte că inima îi bate mai repede și că adrenalina i-a invadat corpul. Își strânge pumnii, și unghiile îi intră în palme.

Un membru al staffului apare, închide geamul și îi îndrumă pe oameni departe de zona cu cioburi. Elin își desface pumnii și se uită la palmele ei.

Vede urmele lăsate de unghii.

Semiluni. Semicercuri perfecte.

Afară furtuna se întețește. Zăpada e șfichiuită cu furie de vânt și se izbește de geamuri. Nu-i distrage deloc atenția lui Laure. E profesionistă, eficientă, pare să se miște fără niciun efort când îi conduce prin hotel. De la restaurant până în salon, de la bibliotecă până la bar.

Și mai multă sticlă. Aceiași pereți albi, goi, cu un design auster.

— Și, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, centrul SPA, spune Laure, îi conduce către capătul coridorului și împinge o ușă.

Spațiul de la recepție e uriaș, peretele de după tejghea e îmbrăcat cu plăci mari de marmură gri, traversate de vinișoare negre. O altă instalație abstractă atârnă de tavanul de deasupra recepționistului – o încâlceală elaborată de fire metalice cu luminițe.

Laure își trece degetele peste unul dintre pereții laterali.

— Aceștia sunt toți finisați cu ghips Marmorino. E făcut din praf de marmură și chit de var. Efectul e… ca de piele întoarsă. E menit să capteze lumina, să se schimbe pe măsură ce ziua înaintează. E similar efectului pe care au încercat să-l obțină pe pereții sanatoriului – erau mați ca să reducă strălucirea, să nu-i deranjeze pe pacienți, dar tot luminoși.

În ciuda spațiului și a tavanului înalt, e insuportabil de cald, aerul e greu din cauza mirosurilor de mentă și de eucalipt. Ochii lui Elin țâșnesc spre colțul încăperii. O altă casetă de sticlă e suspendată acolo de tavan. Înăuntru e o cască cu o bordură în vârf, făcută din alamă sau ceva asemănător. Elin se duce spre ea și citește textul dinăuntru:

Cască Clias: O cască de pompier la care s-a adăugat o greutate pentru întărirea mușchilor gâtului.

Isaac îi urmărește privirea.

— Parte din „poveste“, spune și sugerează ghilimelele cu ajutorul degetelor. Există în toate spațiile comune. Artefacte din vechiul sanatoriu.

Ea dă din cap, tulburată.

Laure murmură ceva către femeia de la tejghea și se întoarce.

— Margot, recepționista noastră de la centrul de SPA, o să vă facă un tur complet mai târziu, dar acum o să vă arăt doar piscina. Piesa de rezistență.

Are o voce puternică, aristocratică. Ca asistent manager al hotelului, e clar obișnuită să conducă.

Elin și-o imaginează cu oaspeții și cu personalul. Răspunzând la întrebări. Dând instrucțiuni. Privind-o, se simte inadecvată: Chiar avem aceeași vârstă? Laure pare mai mare, un adult, un lider. Dar poate așa a fost mereu, își spune.

Și-amintește când s-au întâlnit: Laure la opt ani, mică și subțire, cu două cozi ca niște sfori pe spate. Laure își știa instinctiv rolul în lume: căpitan, planificator, cea care propunea și inventa jocurile și stabilea rolurile. Tu ești sirena. Eu sunt piratul. Ceilalți copii consimțeau, disperați să fie incluși în joc.

Elin știa de ce; Laure lăsa o impresie pe care Elin nu reușise niciodată s-o obțină. Că nu se sinchisește de nimic.

Laure era sigură pe ceea ce era. Avea ceva categoric, era ancorată în lume cu o trăinicie pe care Elin o invidia. Elin era cu totul altfel, îi păsa prea mult, se frământa pentru orice mărunțiș: Sunt oare prea tăcută? Prea zgomotoasă? Nu sunt destul de cool?

Și totuși diferențele dintre ele nu și-au spus niciodată cuvântul. Prietenia lor era strânsă, protejată cu ardoare de amândouă, de Elin în special, pentru că Laure fusese prima ei prietenă adevărată. Prima fată care o înțelesese, nu încercase s-o schimbe și nu râsese de ea pentru că era diferită.

Și uite cum ai răsplătit-o, îi răsună chinuitor o voce în minte. Te-a acceptat, s-a împrietenit cu tine și uite ce i-ai făcut.

Laure deschide o ușă mare din partea dreaptă. Elin o urmează și clipește, orbită de lumina ce inundă locul. Piscina e înconjurată din toate părțile de sticlă, de la podea la tavan, așa că primul lucru pe care-l vede nu e apa, ci ninsoarea zbuciumată de afară și cerul nesfârșit, de oțel.

Dincolo de sticlă poate vedea o terasă de lemn și câteva piscine exterioare. Prima, chiar după geam, e plină cu apă fierbinte, rotocoale încețoșate de abur se răsucesc leneș în aer.

Will fluieră printre dinți:

— Nu mă așteptam la așa ceva.

— Au extins capătul clădirii ca să amplifice priveliștea, se aude cu ecou vocea lui Laure. Toată sticla asta a fost folosită intenționat. Când e vreme bună, ai o

perspectivă de 360 de grade asupra munților, lumina naturală…

— Îi spuneam lui Elin despre accentul pus pe lumină în designul original, adaugă Will, încă uitându-se în afară. S-au gândit că ar ajuta la recuperare, nu?

— Da, răspunde Laure și se întoarce. Tratamentul standard pentru tuberculoză la acea vreme era în mare parte legat de mediul înconjurător. Aer curat, soare. Se credea că razele ultraviolete au proprietăți vindecătoare, așa că aduceau pacienții pe balcoane și terase, chiar și iarna, să stea la soare.

Elin încearcă să cuprindă totul cu privirea: zăpada. Apa lucitoare.

E amețitor. Încă se simte îngrozitor de expusă, încă simte că nu există nimic care să-i țină deoparte de furia furtunii. Își duce degetele la tâmplă, se îndepărtează de sticlă și de ninsoarea zbuciumată.

— El? Ești OK? o întreabă Will.

— Sunt bine. Doar puțin amețită.

— Probabil e din cauza altitudinii, spune Laure. Suntem foarte sus, pentru un hotel. La peste 2 200 de metri.

— Nu cred că e din cauza altitudinii, spune Isaac încet. Așa erai și în copilărie. Dacă mergeam într-un loc nou, te simțeai inconfortabil.

— Isaac, încetează, îi răspunde ea, mai tăios decât intenționase. În ce fel e asta relevant? Nu mai sunt un copil, nu?

El își ridică mâinile cu palmele întinse, ca și cum s-ar preda.

— Liniștește-te, eu doar…, adaugă dând din cap.

Privindu-l, simte cum îi crește furia. Grija asta fraternă… e doar teatru. I-a văzut zâmbetul trecător superior.

Când erau copii, făcea asta tot timpul: întorcea cumva conversația ca s-o expună, s-o facă de râs. Își amintește cum îi spunea mamei la cină despre o prietenă pe care tocmai și-o făcuse, iar Isaac a adăugat imediat ceva peiorativ: Nu e fata aia nouă? Aia ciudată, care stă mereu singură?

Will îi ia mâna și i-o strânge.

— Mergem?

— Da.

Recunoscătoare, Elin se uită către piscină. E mare pentru un hotel, podeaua și pereții au un model din plăci gri de marmură. Vinișoare subțiri le traversează

ca niște flăcări. Mirajul scânteietor al copacilor înzăpeziți de afară se reflectă în apă.

O femeie singură într-un costum de baie negru face lungimi de bazin, trupul ei musculos fiind luminat de spoturile de sub apă. Membrele taie ritmic apa: e un craul executat de un atlet.

Isaac se încruntă.

— Nu e Cécile?

Urmărindu-i privirea, Laure se crispează.

— Cécile? repetă Elin, intrigată.

— Cécile Caron e managerul hotelului, spune Laure cu voce încordată. E sora proprietarului. Înoată în fiecare zi. A participat la competiții de nivel național.

— E bună, spune Elin, hipnotizată de ușurința mișcărilor femeii.

— Îți place să înoți? o întreabă Laure, schimbând subiectul.

Elin se înroșește, simțind cum căldura îi urcă pe spate.

Acel sentiment familiar care o consumă: jenă, teamă, frustrare.

Pe când se întoarce, își dă seama: Isaac nu i-a spus niciodată lui Laure cum s-au schimbat lucrurile după moartea lui Sam.

Nu i-a spus nimic.

10

E o ușurare să iasă din zona piscinei. Răsuflând adânc, Elin se sprijină de perete. Respiră greu, cu efort.

Ce e cu ea? Ar fi trebuit să fie o vacanță, un prilej de relaxare. Ăsta-i dezavantajul orelor libere; mintea îi e hiperactivă, și în același timp prea puțin utilizată.

Dar e alegerea ta, se gândește și gândurile îi sar la e-mailul primit de la Anna, inspectorul-șef, cu o săptămână înainte:

Vorbește cu Jo.

Avem nevoie de decizia ta până la sfârșitul lunii.

XX

Două săptămâni. Două săptămâni ca să se decidă dacă vrea să-și încheie perioada de odihnă, să se întoarcă.

Elin încă nu i-a răspuns. Nu știe care-i răspunsul. Își amintește de ultima discuție cu Anna, de frustrarea și dezamăgirea din vocea ei: „Ești un detectiv prea bun ca să lași asta să te copleșească, Elin."

Detectiv.

Până și simplul cuvântul o doare. Înseamnă prea mult. Nu doar speranțe și visuri, dar și sânge, și sudoare, și corvoadă – timpul petrecut în uniformă, examene, interviuri.

Acum totul e pus sub semnul întrebării.

Împinge gândul la o parte și o urmează pe Laure în drumul de întoarcere pe coridor. În fața lor, doi bărbați sunt adânciți într-o conversație.

Laure încetinește. Elin observă privirea pe care a schimbat-o cu Isaac.

— Cine sunt? întreabă.

— Un angajat și proprietarul hotelului, Lucas Caron.

Laure face un gest spre față, ca și cum și-ar îndepărta o șuviță. Mâna îi tremură.

S-a înroșit. De ce?

— Nu trebuia să fie plecat? murmură Isaac.

Laure încuviințează.

— Cu Cécile. Spuneau că se întorc abia săptămâna viitoare.

Will încă se uită la unul dintre bărbați, cel cu păr blond și barbă.

— Așa, deci el e… Lucas Caron…

Privirea îi rămâne ațintită asupra lui. Elin o urmărește, vede ce i-a atras atenția.

Lucas Caron iese în evidență, e clar că e o persoană cu putere, cineva important. Un șef.

E înalt, atletic, dar nu statura lui e cea care dă impresia de putere, ci postura cu picioarele depărtate, gesturile largi. Numai oamenii cu influență și bani au intrinsec acel tip de credință că au dreptul să ocupe atâta spațiu.

Bocancii de drumeție, hainele neprotocolare, tehnice – polar gri, pantaloni de alpinism – nu sunt decât o adăugire, ca și cum ar spune: „Sunt important, așa că n-am nevoie să arăt că sunt".

— Ai auzit de el? întreabă Isaac.

— În lumea arhitecturii se vorbește despre… schimbarea din stilul lui, de abordare, răspunde Will, după care ezită. Dacă nu e prea complicat, mi-ar plăcea să-i fiu prezentat la un moment dat.

— Sunt sigur că Laure poate să aranjeze asta, dar aș fi precaut, răspunde Isaac pe un ton lejer. Nu are prea mult noroc la arhitecți.

— Isaac, îi atrage Laure atenția, aruncându-i o privire de avertizare.

— Daniel Lemaitre? întreabă Will repede.

Isaac ridică o sprânceană.

— Știi de el?

Will zâmbește.

— Arhitectura e o lume mică. Tot nicio veste?

— Nimic, răspunde Laure.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Elin, încă privindu-l pe Lucas Caron.

— Daniel era arhitectul-șef al hotelului. A dispărut în ultimele etape ale planificării. N-a mai ajuns acasă într-o seară. A părăsit locul într-o după-amiază și asta a fost. Mașina era aici, în parcare, dar nici urmă de la el. A dispărut, a spus Isaac, pocnind din degete. Nici urme de tălpi, nimic. Nu i-au găsit geanta, telefonul…

— A fost un șoc, adaugă Laure. Cécile și Lucas îl cunoșteau bine pe Daniel. Erau prieteni din copilărie. Lucas a fost devastat. Proiectul a fost amânat o vreme… hotelul ar fi trebuit să se deschidă în 2017, dar deschiderea a fost amânată cu un an.

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Daniel? întreabă Will.

— Au exista câteva teorii. Oamenii spuneau că avea probleme cu afacerea lui, răspunde Isaac, dând din umeri. Se pare că se extinsese prea repede și că avea probleme cu banii…

— Oamenii credeau că o ștersese?

— Da, asta sau…

— Isaac, oprește-te. E de ajuns. O să te audă, spune Laure și schimbă subiectul… Cred că asta-i cam tot ce e de văzut…

— Mulțumesc, eu… începe Elin, dar se oprește și se uită spre ușa de lângă Laure: nu seamănă cu celelalte din hotel; e ornamentată, decorată sofisticat –

pini sculptați, piscuri de munte în semicerc. Ce e aici?

— A fost o cameră de consultații, răspunde Laura și trage de capătul eșarfei din jurul gâtului. E închisă acum. Nu e pentru oaspeți.

— E goală?

— Nu chiar, răspunde și, ducându-și din nou mâna la eșarfă, trage de ea, o ajustează. E o arhivă. Artefacte depozitate de pe vremea când era un sanatoriu. Inițial, voiau să facă un fel de muzeu aici, așa încât oaspeții să afle istoria hotelului.

— Și n-au reușit să-l termine?

— A fost amânat, răspunde Laure, ezitând.

Elin simte că Laure cântărește ceva în minte. În cele din urmă, spune:

— Dacă te interesează, poți s-arunci o privire.

Isaac se încruntă:

— Laure, nu acum. Probabil că oamenii vor să despacheteze.

— Sigur, murmură Laure. Altă dată.

— Nu. Mi-ar plăcea să o văd. Îmi plac chestiile istorice.

E adevărat, dar se simte și împotrivirea din vocea ei. Isaac reușește întotdeauna s-o facă să fie astfel. Combativă, beligerantă.

Will devine încordat:

— Elin, abia am ajuns. Aș vrea să găsim camera, să ne instalăm.

— Bine, mergi tu atunci cu Isaac. Nu stau mult.

— OK, răspunde el, la fel de tensionat. Ne vedem sus.

Elin îi privește cum se îndepărtează și simte o împunsătură de neliniște. Chiar e o idee bună? Să-mi bag nasul în treburi private?

— Auzi, de fapt, lasă…

— Nicio problemă, spune Laure și zâmbește. Dar te avertizez, e haos. Tot ce-au adunat înainte de renovare… a fost aruncat aici.

Bagă o cheie în broască și deschide ușa.

— Nu glumeai, murmură Elin.

Camera e plină până sus cu echipament medical: aspiratoare, sticle, un scaun pe rotile demodat, dispozitive de sticlă ciudate. Totul e acoperit cu o peliculă de praf.

Nici măcar în aparență nu e ordine, unele lucruri sunt puse în cutii, altele zac grămadă pe podea. Și peste tot sunt împrăștiate rămășițele din birouri, cutii de carton, dulapuri cu dosare.

— Te-am avertizat, îi spune Laure și-și ridică o sprânceană.

— Nu-i așa de rău. Am văzut altele și mai și.

Cum ar fi casa ei. Dezordinea a pus stăpânire pe ea – sertare pline ochi, grămezi de cărți. Haine încă atârnate pe un suport metalic instabil, care se prăbușește din când în când din cauza greutății prea mari. Nu reușește să-și adune destulă voință sau energie, încât să facă totuși ceva în privința asta.

— E interesant, nu-i așa? o întreabă Laure și o privește în ochi. Toate astea. Ce-a fost locul ăsta.

Ceva se schimbă în atitudinea ei, stăpânirea ei pare că pălește ușor, iar energia și entuziasmul ei familiare ies la iveală – o fărâmă din Laure cea de mai demult.

Elin devine dintr-odată conștientă nu doar de haos, ci și de camera în sine. Aerul e încărcat, sufocant. Plin de praf. Și-l imaginează – particule mici de murdărie, plutind în aer. Se forțează să-și mute privirea spre raftul din dreapta, ridică un dosar. O grămadă de hârtii cade pe podea.

— Le iau eu, spune Laure și pășește spre ea, dar alunecă, piciorul fugindu-i într-o parte.

Elin se aruncă înainte și-o prinde pe Laure de braț, ajutând-o să se echilibreze.

— A fost cât pe ce, spune Laure și se îndreaptă.

— Ești bine?

— Mulțumesc pentru reacția rapidă.

— Am antrenament, spune Elin și zâmbește. Anul trecut, mama tot cădea. Glumea că i-ar trebui o saltea de gimnastică pe care să cadă, nu un covor.

Vocea i se frânge. Se întoarce, înspăimântată de lacrimile care încep deodată să-i curgă din ochi. Așa o să fie mereu suferința legată de moartea mamei? Atât de crudă și stânjenitoare?

Laure o privește cercetător.

— Ai avut grijă de ea?

— Da. Aproape continuu în ultimele câteva luni. Aveam concediu oricum… spune și se aude cum explică și cum își minimizează efortul, apoi se corectează: Am vrut s-o fac. Aveam și îngrijitori, dar mamei îi plăcea să fiu acolo.

— N-am știut, spune Laure în șoaptă.

— Mă bucur că am făcut-o, spune Elin, ridicând din umeri.

E adevărat. Nu poate să explice mai bine. Până când nu s-a întâmplat, n-a știut că are capacitatea – răbdarea, altruismul –, dar i-a venit ușor.

Ca un reflex. Să aibă grijă de mama. Să dea înapoi ce primise. A găsit ceva profund recompensator în natura fixă a treburilor. Nimic din imprevizibilitatea muncii de polițist, din senzația permanentă, sâcâitoare, că a lăsat ceva neterminat.

— Cred că-i extraordinar. Să faci asta pentru cineva, spune Laure și ezită, vocea îi șovăie. Îmi pare rău, știi. Mama ta… a fost o persoană minunată.

Elin clipește, surprinsă. Iată: încă puțin din vechea Laure – emoție firească, deopotrivă dăruită și primită. Fără să vrea nimic în schimb.

Deschide gura, gata să răspundă, dar vorbele i se opresc în gât. Privirile li se întâlnesc, și Elin se uită în altă parte.

Se apleacă și adună hârtiile căzute într-un teanc. Își dă seama că sunt nu doar hârtii, ci și poze. Imaginea de deasupra e obsedantă – un șir de femei stând afară pe verandă. Sunt slabe, arată bolnăvicios, privesc direct spre aparat. Se uită fix în ochii ei.

Paciente, se gândește Elin înfiorată de intruziunea concretă a trecutului hotelului în prezent, dintr-odată conștientă pe deplin de cât de puțin o separă de ce-a fost.

Deodată, simte un nod în gât. Următoarea respirație nu mai vine cum ar trebui, pare să se ascundă, evazivă, imposibil de prins. Pieptul i se umflă și are senzația că plămânii i se umplu de lichid.

Nu te panica. Nu lăsa asta să te copleșească. Nu aici. Nu de față cu Laure.

Laure se uită la ea cu atenție.

— S-a întâmplat ceva?

Elin scotocește în buzunar și-și găsește inhalatorul.

— Sunt în regulă, spune și trage gazul adânc în plămâni. Astm. În ultimul an și ceva, a fost mai rău. Nu cred că-mi face bine altitudinea. Sau praful de aici.

Laure o privește în continuare cu atenție.

E o minciună. N-are nimic de-a face cu astmul. Mai fusese la astfel de altitudini și nu-și amintește să se fi simțit așa.

E locul ăsta. Clădirea asta.

Corpul ei reacționează la ceva de aici, la ceva ce trăiește, și respiră, și e țesut în ADN-ul clădirii, o parte din ea, la fel ca pereții și podelele.

11

— Nu mai vin, așa-i? întreabă Will, trecându-și lingurița prin resturile de mousse de lămâie și privind-o.

Elin se preface că nu-l aude și duce la gură o furculiță plină de tartă de ciocolată. Aluatul e fărâmicios, ciocolata amară, dar textura e o dezamăgire – densă și prea dulce. Își împinge farfuria într-o parte.

— Elin? încearcă Will să-i atragă atenția.

Ea se uită la masă. Două lumânări îndesate din care picură ceară se află între ei, pe suporturi de ceramică, și flăcările scânteietoare scot în relief granulația unduitoare a lemnului. Pe masă sunt resturile cinei – pahare de vin pe jumătate goale, o carafă cu apă rece, lucioasă din cauza condensului, coșul obișnuit cu pâine la care Will se încăpățânează mereu să nu renunțe.

— El? Mă asculți?

— Am spus în jur de șapte jumătate.

— Da… continuă Will și se uită la ceas… și e trecut de nouă acum. Nu cred…

Elin își verifică telefonul. Niciun apel pierdut. Niciun mesaj.

Laure și Isaac pur și simplu n-au venit. Clocotind de furie, se dojenește pe sine: El nu s-a schimbat. N-o să se schimbe niciodată. De ce am crezut că e posibil?

Cu lacrimi de frustrare și jenă care-i înțeapă ochii, Elin se întoarce, prefăcându-se că studiază restaurantul. E aglomerat, aproape toate mesele sunt pline, se aude rumoarea conversațiilor. E mai puțin dezolant seara, albul

luminos al pereților e îndulcit de foc, de lumina lumânărilor, dar totuși sticla e peste tot! Elin o urăște. Urăște cât de vulnerabilă o face să se simtă.

Chiar și noaptea, geamurile domină totul. Se întind pe lungimea încăperii, o scenă deschisă, bezna de afară contopindu-se cu reflexiile roșiatice, staccato, ale oamenilor dinăuntru.

Will își împletește degetele într-ale ei.

— Ești supărată, așa-i? Te așteptai la ceva… ezită… diferit.

Elin se întinde după carafa cu apă și toarnă puțină în pahar.

— Da, dar n-ar fi trebuit. Asta e ce face el. E o chestie de putere. În mod ciudat, îi face mare plăcere să știe că mă supăr. Asta vrea. O reacție.

— Am observat și o altă reacție, spune Will blând. Laure, nu mi-ai spus că o cunoști.

— Nu credeam că e important, spune Elin, uitându-se la pâlpâirea lichidă a flăcării lumânării. A trecut o veșnicie de atunci. Eram doar niște copii.

El așteaptă ca ea să continue.

— Mama mea și mama ei erau prietene din școală. Mama ei s-a măritat cu un elvețian pe care l-a întâlnit când preda engleză în Japonia. S-au mutat aici când s-a născut Laure, adaugă Elin, ridicând din umeri. Nu prea veneau în vizită. Am văzut-o doar de... să spunem trei, patru ori?

Bagatelizează. De fapt, din momentul când Laure și mama ei, Coralie, au început să vină în luna august a fiecărui an, încărcate cu bagaje, Elin și Laure au fost nedespărțite. Petreceau ore întregi înotând, plimbându-se cu caiacul, mâncând picnicuri în pădurea care mărginea plaja – baghete umplute cu brânză moale, grasă, felii lipicioase de turtă dulce.

Când Laure se întorcea acasă, pentru Elin, vacanța lua sfârșit. Petrecea ore scriindu-i prietenei, o suna în fiecare sâmbătă.

Dar Elin știe de ce diminuează povestea – amintirile cu Laure îi readuc în minte propria ei imagine dinainte de Sam și nu poate să nu vadă diferența dintre sinele vechi și ceea ce a devenit.

Dar mai e și altceva, ceva ce a încercat să ignore de când a ajuns aici: vinovăția. Vinovăția legată de felul în care a abandonat lucrurile cu Laure, de cât de brusc prietenia lor s-a veștejit și a murit.

— Ai vizitat-o vreodată aici?

Ea neagă dând din cap:

— Mama voia, dar nu prea ne permiteam.

— N-ați ținut legătura?

— Nu, spune ea brusc. După ce a murit Sam, totul a luat sfârșit.

Elin își amintește scrisorile trimise de Laure. Apoi, mai târziu, mesajele pe telefon. Dar Elin i-a răspuns fără prea mare tragere de inimă – o dată, de două ori, apoi a dispărut. Era mai ușor cumva să nu țină legătura. Nu doar din cauza amintirilor, dar și pentru că o parte din ea fusese invidioasă. Viața nu se schimbase pentru Laure. Fusese capabilă să meargă mai departe.

— Știi cum l-a cunoscut pe Isaac?

— Prin rețelele sociale, cred. El a venit aici să lucreze… universitatea din Lausanne nu e departe de Sierre… acolo locuiește Laure. Ea l-a ajutat să se instaleze. O parte din mine crede că a fost intenționat, știa că asta o să mă enerveze.

— Atunci ignoră. Distrează-te. Nu-i da ce vrea. Relaxează-te.

Will se lasă pe spate în scaun.

— Această… vacanță are sens numai dacă nu lași lucrurile să te copleșească.

Ea cercetează atent încăperea.

— Încerc, dar locul ăsta… e ceva ciudat aici, așa-i? Ceva înspăimântător.

— Înspăimântător? întreabă Will, zâmbind. Nu-ți place doar pentru că e în afara zonei tale de confort.

El glumește numai pe jumătate. N-a spus-o niciodată, dar știe că inflexibilitatea ei îl scoate din sărite. N-o poate înțelege, nu poate s-o ignore, așa că o transformă în ceva amuzant.

Elin se forțează să zâmbească.

— Zonă de confort? Haide, eu sunt Miss Spontaneitate… mă detașez cât ai zice pește…

— Așa erai, îi spune Will serios, privind-o în ochi. Când ne-am cunoscut.

Mâna ei se strânge în jurul paharului.

— Știi ce s-a întâmplat, îi răspunde ea cu voce tremurătoare. Știi prin ce-am trecut în ultimul an.

— Știu, dar nu poți lăsa asta să te distrugă. Cazul Hayler, mama ta, Sam, treaba cu Isaac, oricare ar fi – le-ai lăsat pe toate să se adune într-o chestie așa de mare, încât îți înghite tot restul vieții. Lumea ta… se face tot mai mică, spune el și zâmbește, dar forțat, ea își dă seama. Încă mai aștept să mergem în excursia cu cortul pe care mi-ai promis-o. Am cumpărat și cort, și de toate…

— Oprește-te!

Elin își împinge scaunul în spate, îngrozită să-și vadă pieptul umflându-se. O să plângă iar. Aici, în restaurant, în fața lui Will. Vorbele lui sună ca un avertisment. Că nici el și nici jobul ei n-o s-o aștepte la nesfârșit.

Se ridică. Nu poate să facă față posibilității de a mai pierde ceva, pe cineva.

— Haide, Elin, glumeam…

— Nu.

Simte cum căldura îi urcă pe spate, pe ceafă.

— Nu pot să fac asta, Will. Nu acum. Nu aici.

12

S-a întors: Adele aude târșâitul ritmic al pașilor și zgomotele de inspirație și expirație ale răsuflării grele.

Nu se mișcă din poziția în care se află, așezată cu spatele la perete. Nu s-a mișcat de când a ajuns aici.

Ascultă! Învață! Nu-ți irosi energia!

Simte o presiune neașteptată pe braț. E împinsă într-o parte. Adele se izbește de podea. Lovitura îi provoacă valuri cutremurătoare de durere în umăr și gât.

Țipă și se ghemuiește pe o parte, cu picioarele strânse sub ea.

Își închide ochii strâns.

Ține-i închiși! Orice s-ar întâmpla, ține ochii închiși!

Asta e mantra pe care și-o tot repetă în minte. N-are habar cine e această persoană sau ce vrea de la ea, dar știe că obiectul acela monstruos de pe față… e acolo ca s-o sperie. Știe că, dacă e speriată, e slabă, că n-are nicio șansă să se întoarcă la Gabriel.

Tatăl ei i-a spus odată ce efect are frica asupra creierului, o reacție primitivă pe care n-o poți controla.

Cum se numește? Acea parte anume a creierului? Gândește-te…

Tot ce-și amintește e că atunci când această mică parte a creierului simte o amenințare, anulează gândirea conștientă, ca trupul să-și concentreze toată energia pe înfruntarea pericolului.

Problema e că restul creierului se închide, mai mult sau mai puțin. Cortexul cerebral, centrul creierului care gestionează rațiunea și judecata, se blochează, așa că e imposibil să te gândești la cea mai bună mișcare când ești în criză.

Un alt zgomot.

Un zgomot de fermoar, parcă. Un fâșâit.

Adele înghite cu greutate. Ce face?

Gândește, își spune. Gândește. Încă mai e timp… câtă vreme nu te uiți, poți să te salvezi…

Abia când simte mâinile pe ea, Adele își dă seama c-a fost o greșeală să-și închidă ochii, că, fără să fie conștientă, judecata i-a fost deja blocată. Închizând ochii, îi ușurase treaba, pierduse orice șansă, oricât de mică, de a scăpa.

Da. Teama își dusese la îndeplinire efectul devastator.

Adele nu simte la început. Frigul, osteneala – îi amorțiseră pielea.

Tot ce simte e presiunea. Presiunea unui vârf de deget pe coapsa dreaptă.

Simțurile îi revin abia când vârful ascuțit metalic al unui ac alunecă prin țesutul subcutanat până la mușchi.

O durere surdă, apăsătoare.

Adele încearcă să dea din picior, să țipe. Își deschide ochii, dar nu poate să vadă nimic. Bezna o înghite deja. O beznă impenetrabilă, ce sufocă totul.

13

— Te rog, îi spune Will, după ce o ajunge din urmă și o prinde de mână, întoarce-te.

— Nu pot.

Legănându-se înapoi pe tocuri, Elin simte din nou smucitura: cum e cuprinsă de panică.

— Elin, spune el și o strânge mai tare de mână. Dacă pleci de fiecare dată când vorbim, nu mai are niciun rost să fim împreună, nu? Dacă nu putem să comunicăm, nimic nu ne mai leagă. Nimic real.

Ea îl privește. Fața lui e roșie, furioasă, dar ochii îi sunt calzi în spatele ochelarilor. Elin simte un val de vinovăție: lui chiar îi pasă, asta-i tot. Vrea să vorbească, e o treabă normală, nu? Într-un cuplu. Normală, așa trebuie să fie – încearcă să fie – pentru Will.

Ea încuviințează și îl urmează înapoi la masă.

Odată ce s-au așezat din nou la masă, Will îi atinge ușor brațul.

— Vrei să vorbești cu mine?

— Da.

Elin ezită. Nu vrea să stârnească iar conflictul, dar cuvintele îi ies înainte să le poată opri.

— Will, ce spuneai… te înșeli. Chiar încerc. Uită-te la noi.

— Încercai, dar n-ai mai făcut asta în ultimele luni. Trecutul e ca o barieră. Ieși din casă doar să alergi și nu-ți mai place să socializezi, spune, după care face o pauză. Te-am auzit, știi, noaptea trecută, în pat. Strigai numele lui Sam. Credeam că faci față suferinței legate de doliu, Elin. Că e mai bine.

Ea se gândește la cuvintele lui Will. Mai bine? Cum ar putea să fie mai bine vreodată? Suferința cauzată de Sam e înscrisă în ea, în fiecare celulă.

Elin nu știe cum să rezolve situația. Cum scoți pe cineva din viața ta când acel cineva e firul ce ține legate la un loc toate părțile tale?

Ea știe că-i greu pentru Will – vrea să vadă progres, să vadă un semn că o să-și depășească starea, dacă nu acum, măcar în curând. Uneori se întreabă dacă a văzut-o ca pe un fel de proiect când s-au cunoscut, ca pe una dintre clădirile lui vechi ce trebuie renovate. O lucrare de minimă reproiectare, încă un efort, reparația finală și o să fie strălucitoare și nouă. Doar că nu e, încă nu – nu se ține de program, de programul lui, iar lui nu-i place.

— Mă sperie, Elin. Cât de departe poate să meargă asta, îi spune Will și o privește. Slujba ta… n-o s-o păstreze pentru tine la nesfârșit, știi asta, nu?

Știu asta, ar vrea să spună, dar nu-s sigură că pot să mai fiu detectiv.

Își tot spune că descoperirea adevărului despre ce s-a întâmplat în ziua în care a murit Sam o să repare totul, că o să meargă apoi mai departe, dar dacă n-o să fie așa? Dacă asta e noua stare permanentă a lucrurilor?

Dă să suspine, însă nu-i iese decât un soi de sughiț sugrumat.

Will își pune mâna peste a ei, o strânge.

— Mai bine nu spuneam nimic! Suntem amândoi obosiți.

Se întinde după pahar.

— Te-ai uitat printre lucrurile mamei tale, am călătorit toată ziua și acum și asta.

Are dreptate. În ultimele două seri, a sortat lucrurile mamei ei până târziu în noapte. Fiecare obiect, cărți, haine, fotografiile decolorate încă în ramele lor i-au retrezit amintiri și i-au dat un sentiment de ciudată izolare, că e în derivă. Trecuseră mai mult de șase luni de când murise, dar suferința încă e vie.

Terminându-și paharul de vin, Will spune cu o voce scăzută.

— Asta mă irită cel mai tare, știi. Faptul că Isaac te-a lăsat să ai grijă de mama ta, de proprietatea ei, de administratorul ăla căcăcios, de chestiunile personale, și acum ai venit aici pentru el, și el se ține de jocuri.

— Știu, spune Elin încordată. Dar am crezut că o să fie diferit acum.

Will își ridică o sprânceană.

— Haide, ar trebui să vrea să fie aici, Will. N-ar trebui să fie așa de greu… și a spus, nu? A spus să ne vedem după cină.

— Oprește-te, o întrerupe Will. Cădem în capcana lui. Ce facem noi acum, că ne enervăm, că ne punem întrebări și supraanalizăm – tu ai spus că e ceea ce vrea el. Hai doar să ne bucurăm de seara asta, adaugă și ia meniul de băuturi, răsfoindu-l. Ce spui de un cocktail?

Elin ezită, încearcă să se liniștească:

— Ai dreptate. Hai să profităm de faptul că suntem aici.

Will îl cheamă pe chelner.

— Am vrea să încercam asta, spune și împunge meniul cu degetul. Și asta.

Când vin cocktailurile, râde.

— Minimaliste, ca tot ce-i pe aici.

Are dreptate. Băuturile sunt austere, modeste. Fără să fie de un albastru sau de un roz aprins, fără nicio decorațiune țipătoare. Băutura ei, un Lychee Martini, e de un roz stins, cu un fruct întreg înfipt în buza paharului. A lui e aproape fără culoare.

Elin ia o înghițitură. Gustul dulce-înțepător o lovește pe loc. Votca îi arde gâtul și o încălzește imediat. E tare.

— Vrei să-l încerci pe al meu? o întreabă Will și își împinge paharul spre ea.

Îi zâmbește, dar zâmbetul lui e anemic. Se preface acum, dar după câteva pahare o să fie adevărat.

Strângându-și mâna în jurul paharului, Elin simte cum i se stinge încordarea din umeri. Will are dreptate. N-o să-l lase pe Isaac s-o afecteze. În plus, se gândește ea, nu e aici să stabilească punți de legătură.

E aici ca să-l determine să recunoască tot ce a făcut, o dată pentru totdeauna.

14

Will deschide ușa și intră în cameră, împleticindu-se. Cu o mișcare smucită a mâinii, încearcă apoi cu stângăcie să vâre cartela magnetică în locașul din perete.

Ratează: cartela de plastic se îndoaie, alunecă pe lângă țintă.

— Dă-mi-o mie, spune Elin râzând, o ia de la el și o bagă cu grijă în fanta strâmtă.

Camera se luminează, spoturile strălucitoare aflate deasupra capului ei fac toate obiectele acut de vizibile.

Reacționează imediat: e străbătută de un fior rece. Tot ce ține de cameră e strident și are un efect neliniștitor asupra ei.

Nu doar din cauză că e o cameră goală – un pat, o canapea, o masă și scaune, dar e fără vreunul din obișnuitele obiecte decorative de care să se agațe privirea – perne, perdele, vaze.

Patul e construit în perete și iese în afară într-o linie continuă, dulapul de haine la fel, cu un spațiu ciudat dedesubt. O canapea lungă, joasă, se potrivește armonios cu peretele de care e lipită, cuvertura de pânză albă e aproape de aceeași culoare ca peretele.

Poate că disconfortul pe care-l simte spune ceva despre ea. Își amintește de ultima evaluare de la muncă: Elin întâmpină dificultăți în ceea ce privește adaptarea la schimbare, ceea ce poate să-i afecteze perspectivele profesionale…

— Ce s-a întâmplat? întreabă Will și-și aruncă pantofii din picioare, iar gura i se relaxează într-un rânjet strâmb.

Pleoapele îi atârnă greoaie, lăsându-se peste ochi. E beat. Cum nu l-a văzut de mult.

Își ține telefonul în mână. Se aude un bip puternic.

Elin știe ce e – e grupul de WhatsApp al colegilor lui Will de școală. Glume fără număr.

Grupul lui Will comunică într-un mod total diferit de prietenii ei – nu e permisă nicio altă interacțiune în afară de distribuirea efectivă a glumei și de un răspuns scurt. Fără amabilități sau discuții, doar un bombardament de glume.

Will se uită zâmbind la ecran.

— Uite, îi zice și-i arată telefonul.

Elin se uită spre ecran. Doi pereți vorbesc: Ne întâlnim la colț!

Râde. Deși n-ar recunoaște, majoritatea glumelor sunt bune. Umor pueril, elementar – un umor de care nici ea și nici Will nu s-au plictisit.

Se uită la telefonul ei și oftează.

— Isaac tot n-a sunat. Și nici n-a dat vreun mesaj.

Aruncă telefonul pe pat, își duce degetele la tâmple. Capul începe să-i pulseze, o durere surdă la baza craniului.

Se întinde după un pahar, își toarnă apă minerală în el și ia o înghițitură serioasă.

Nu reușește să scape de gustul cocktailurilor: simte înțepătura alcoolului, gustul acru, metalic, din josul gâtului.

— Uită de asta, îi spune Will, zâmbindu-i. Nu-ți strica seara acum. Nu acum, că te-ai relaxat.

Elin simte că se încordează. Efectele alcoolului încep să se ducă. E din nou supărată.

Will o prinde de talie, o trage spre el și-i cuprinde șoldurile în palme.

— Am putea avea o primă noapte romantică…

Ea se desprinde din strânsoarea lui.

— Poate.

N-o să se întâmple. Cu cât încearcă mai mult să nu se gândească la Isaac, la cina de care uitase, cu atât devine mai frustrată.

Singurele gânduri din mintea lui Elin sunt că-i prima lor seară și i-a lăsat baltă. Nicio persoană normală n-ar face așa ceva. N-ar fi trebuit să fie așa de greu, nu? Efort egal de ambele părți... Comunicare...

Urmând o rută șovăielnică, Elin traversează camera, deschide ușa și iese pe balcon. Vârtejuri de gheață lăptoasă s-au prins pe stinghii.

Trage adânc în piept aerul curat, rece.

Și încă o dată.

Mintea începe să i se limpezească, zăpușeala provocată de alcool se destramă treptat și dispare.

— Will, uite! strigă ea. În sfârșit, poți să vezi peisajul.

Norii se risipesc, dezvăluind fâșii pale de cer. Semicercul încețoșat al lunii aruncă o lumină blândă peste vârfurile munților din față.

La prima vedere, e nemaipomenit, dar, cu cât se uită mai mult, cu atât își dă seama cât de sinistră e imaginea munților: vârfurile tăioase, crestate. Cel mai înalt e încovoiat, ca o gheară.

Elin se înfioară. Se gândește la ce i-a spus Isaac despre Daniel Lemaitre, arhitectul dispărut. Nici urmă de cadavru. Nicio dovadă.

Nu-i greu de crezut, se gândește, privind afară; locul acesta ar putea cumva să mistuie un om, ar putea să-l înghită cu totul.

— E impresionant, spune Will din ușă, dar mai bine-ai veni înăuntru. Bluza ta e subțire. Am auzit povești despre oameni care au băut și nu au mai simțit frigul. Sunt găsiți în ziua următoare, semiîmbrăcați, morți de hipotermie.

Se uită cu ochi mari, fascinat, spre scaunul de lemn de lângă ea.

— Scaunul ăla cu spătar rabatabil… este similar celui folosit pe vremea când aici era sanatoriu…

— Tocilarule, îi spune Elin zâmbind, apoi încremenește și-și duce degetul la buze.

Aude ceva: sunet de pași, scârțâitul zăpezii. Un zgomot de brichetă. O voce vorbind într-o franceză melodioasă.

Se uită peste balcon și zărește părul negru cu breton și o eșarfă.

Își ține respirația.

Laure.

Iese de la recepție, înaintând cu atenție prin zăpada din fața hotelului. Poartă o geacă neagră, groasă, din puf, descheiată. Eșarfa gri e încă înfășurată în jurul gâtului, dar e lăsată liber în jos, capetele atârnându-i până la talie.

Laure se oprește fix sub balconul lor. Ține o țigară în mână, dâre subțiri de fum se ridică în rotocoale în aer. Vorbește la telefon tare, repede, gesticulând, licărul firav din vârful țigării săltând pe fundalul cerului întunecat ca un licurici.

Elin rămâne nemișcată, se teme să mai facă vreo mișcare, să nu atragă atenția asupra ei.

Laure se întoarce ușor. Lumina din afară îi atinge fața, reliefându-i unghiurile mai pronunțate: tăietura maxilarului, nasul îndrăzneț, sprâncenele.

Expresia feței e fioroasă, ochii îi sunt mijiți, iar buza puțin curbată.

Elin nu înțelege franceza, dar emoția din vocea lui Laure e cât se poate de limpede. E tăioasă. Furioasă. Nu seamănă deloc cu persoana pe care-a văzut-o cu câteva ore mai devreme.

Elin se holbează, încremenită. Își dă seama că această nouă Laure îi e străină.

ZIUA A DOUA

15

Mai întâi, simte mirosul: pâine proaspăt coaptă, cafea amară, aroma delicioasă a brânzei.

Elin examinează masa: coșuri cu croasanți strălucitori, baghete, chifle mici, presărate cu fulgi de sare. Un chelner brunet învârte niște clești de lemn, transferând pains au chocolat într-un coș gol. Se mișcă într-o parte, lăsând la vedere șunca, salamurile, somonul afumat, bolurile de ceramică pline cu iaurt cremos.

I se întoarce stomacul pe dos.

— Așa da mic dejun, spune Will, frecându-și mâinile.

— Ești sigur c-o să faci față? îl întreabă Elin, râzând.

Apetitul lui e legendar. Se știe că, după ce mergea la surfing, mânca nu una, ci două pizza mari și o cantitate industrială de înghețată. Micul dejun e masa lui preferată, marea realimentare.

Rânjind, Will îi dă un ghiont:

— Tu ce-ți iei?

— Nu prea mi-e foame.

Elin se întinde după carafa cu suc de portocale și-și toarnă în pahar. Pe la jumătatea mișcării, mâna îi tremură.

— Rahat.

Se uită la balta de pe fața de masă, lumină de soare lichidă, înainte să fie absorbită.

— Amatoare, șoptește Will, încercând să nu râdă.

Elin zâmbește, încearcă să ignore durerea surdă din tâmple. Din cauza asta nu bea de obicei. S-a străduit prea mult, se gândește, conștientă de moment,

patru cocktailuri, nu pentru distracție, doar ca să uite.

Ecouri periculoase, își spune. Mama ei a făcut la fel când a murit Sam. A băut ca să uite.

Elin își amintește zilele când mama ei abia ieșea din casă. Petrecea ore în șir uitându-se pe geam spre plajă, un număr nesfârșit de cești de ceai i se răceau în mână.

Tatăl ei a avut o abordare opusă. A accelerat și s-a aruncat în activități fără oprire. A golit camera lui Sam. A scos toate ziarele din casă. Schimba postul la TV de câte ori erau știri.

Ei mereu i s-a părut că plecarea lui, la numai câțiva ani după moartea lui Sam, era o continuare firească. Să înceapă o viață nouă în Țara Galilor, cu o soție și o familie nouă: soluția extremă pentru a merge mai departe. Să pui capăt ștergând trecutul.

Elin nu putea totuși să scape de ele, de vorbele pe care tatăl ei se străduia din răsputeri să le lase în urmă.

Erau pretutindeni: la chioșcul de pe faleză, la știrile auzite la radio în magazine:

Un băiat din localitate s-a înecat. Orășelul e încă în doliu după moartea tragică a lui Sam Warner, care avea vârsta de opt ani.

Elin încearcă să alunge gândul.

— Sunt aici?

Ia o farfurie și se uită prin încăpere. Oricât de pozitivă ar încerca să fie, știe c-o să fie un moment stânjenitor – absența lor de la cină și scena cu Laure pe care o văzuse de la balcon, furioasă și vulnerabilă.

Will se uită peste umărul ei.

— Nu. Liber.

Înfige furculița într-o felie de salam și o pune pe farfurie.

Elin simte că i se face greață. Feliile groase de cârnat sunt uleioase și au în interior bucățele de grăsime albă.

— O să iau niște pâine.

Ia o chiflă simplă și își pune o singură lingură de gem roșu pe farfurie.

Elin găsește o masă lângă fereastră și își bea sucul de portocale. Lichidul e gros, proaspăt, pulpa se simte consistentă pe limbă.

Mintea începe să i se limpezească, se uită afară. Zăpada proaspătă s-a strâns până sus pe geamuri, de un alb imposibil, pe fundalul cerului albastru. Pentru prima oară, arată ademenitor, și nu sinistru. Poate că sugestia lui Will de a ieși la o plimbare nu-i o idee așa rea.

Will înaintează spre ea cu farfuria plină vârf.

— Nu te uita acum, dar Isaac tocmai a intrat. E singur.

Se așază și adaugă cu voce scăzută.

— Vine încoace.

Elin își ridică privirea spre fratele ei, care se apropie.

— Hei!

Își păstrează tonul neutru, pregătindu-și în minte niște vorbe, niște propoziții istețe, dar se oprește când îi vede fața.

Ceva nu-i în regulă, se gândește Elin și se uită la părul lui răvășit și la expresia sălbatică din ochi.

— Laure a dispărut, spune el în șoaptă și se uită în jur să se asigure că nu-l aude nimeni.

— Ce? întreabă Elin și simte cum i se accelerează pulsul.

— A dispărut, repetă Isaac. S-a întâmplat ceva cu ea.

16

Jérémie Bisset urcă în forță cărarea îngustă din spatele hotelului Le Sommet prin pădure. Pe dată, împrejurimile se întunecă, cărarea deschisă fiind înlocuită de o mare densă de pini. Vara, drumul e o potecă pietroasă folosită de călători ca să ajungă la ghețarul din spate, dar acum e inundată de zăpadă. Înăbușită.

Își lasă capul pe spate și se uită în sus. Peste noapte, cerul s-a limpezit. E acum de un albastru lăptos, șters, împestrițat cu rotocoale de nori risipite. N-o să țină. Săptămâna următoare se anunță o vreme mohorâtă.

În câteva minute, își găsește un ritm, un metronom constant al bețelor și schiurilor. Îl cuprinde euforia: îi place urcușul ăsta istovitor. Iarna, în fiecare dimineață înainte de lucru, face o tură. Își pune ceasul să sune înainte de răsărit și urcă pe cărare în sus spre Aminona.

E singurul lucru pe care-l face cu regularitate. În mod obișnuit, urăște rutina de orice fel. Îi amintește de spital. De ultimele zile ale tatălui său. Fiecare zi era de o monotonie sumbră – vizitele doctorilor, administrarea medicamentelor, stingerea.

Jérémie se forțează să se gândească la altceva. Respiră mai greu acum, mai iute. Tendoanele și cvadricepșii s-au încins deja.

Nu e o ascensiune ușoară, dar de asta îi și place. O parte din el se întreabă dacă-i ceva psihologic – urcușul repetitiv ca mod de a scăpa de sentimentul că e într-o cădere continuă. Noaptea trecută s-a trezit iar înainte de răsărit în cearșafurile ude. Doliu. Muncă. Lupta continuă pentru custodie.

Revede în minte fața fostei lui soții, cu disprețul clar întipărit pe chip în timp ce-l instala pe Sebastien în mașină.

Jérémie încearcă să alunge și acest gând și se lansează mai departe în sus.

În câteva minute, a ajuns în pădure.

O lumină neașteptată face zăpada orbitoare. Întunericul de nedeslușit creat de coronamentul pădurii face loc unei adâncituri, deasupra lizierei. Niciun fel de vegetație nu poate să crească aici. Între el și ghețarul de mai sus e un perete de calcar cutat, ale cărui onduleuri crestate sunt acoperite cu o pojghiță de zăpadă.

Jérémie se oprește și-și ascultă respirația, sunetele expirației sale, niște gâfâituri scurte, neregulate. Sudoarea îi curge pe spate pe sub bluza de corp. Așteptând să i se domolească răsuflarea, se uită în jur. Poate vedea până jos, în vale. Vede macaralele proeminente de deasupra orășelului, unghiurile drepte gigantice, proiectate peste formele cubice ale zonei industriale. O geometrie pătrățoasă, creată de om, deloc asemănătoare cu naturalețea sălbăticiei de aici.

Vântul se dezlănțuie într-o rafală, smucindu-i jacheta. Tremură, gândindu-se la prognoza meteo, la furtuna ce se apropie.

Mișcându-se rapid, smulge pieile de pe schiuri, fâșiile subțiri lipite pe talpa schiurilor pentru a facilita urcușul, ca s-o ia la vale. Suprafața specială îi permite să alunece pe zăpadă în față, dar nu și înapoi.

Le scoate cu îndemânare și le împăturește în așa fel încât să nu se lipească una de alta. Le pune înapoi în geantă. Trage fermoarul și se oprește.

Un zgomot. Pași?

Jérémie se învârte, cercetând împrejurimile.

Nimic. Niciun semn de viață.

Din nou.

De data asta, sunetul e înăbușit.

Își întoarce capul și se uită atent în jur, mai lent. Nu e nimeni acolo. Își ține respirația, urechile îi țiuie în liniștea absolută.

Încă un sunet.

Poate vine de sus…

Jérémie își aruncă privirea spre peretele abrupt al stâncii de deasupra lui.

Se sperie, inima îi bate mai tare.

Cu cât se uită mai mult, cu atât pare că munții vin spre el. Cu un strat de zăpadă mai gros decât văzuse vreodată în ultimele zeci de ani, cornișele și crestele impunătoare ale muntelui nu mai par familiare, ci sinistre, străine…

Jérémie își abate privirea. Se gândește că-i obosit. Numai patru ore de somn… îți afectează judecata.

Se lasă pe vine, își strânge clăparii, își pregătește schiurile pentru coborâre. Alunecă înainte și ajunge pe poteca paralelă cu pădurea.

Fără niciun sistem de telescaune pe jumătatea asta a văii, zăpada e groasă, neatinsă, o întindere albă nesfârșită.

Își începe drumul de întoarcere și simte cum un val de adrenalină îi străbate corpul. Schiurile aruncă în aer nori voluminoși, transparenți de zăpadă pufoasă.

Pe la jumătatea drumului, încetinește. Vede ceva în față: o sclipire, o reflecție în zăpadă care n-ar trebui să fie acolo.

O bucată de metal? E greu de spus…

Coboară în paralel, se oprește.

O brățară.

O bandă arcuită, netedă, de metal arămiu. Cupru.

Atunci vede și altceva, prins de un fel de material. O bucată de bumbac albastru decolorat. I se oprește respirația o clipă, ochii lui dând de nasturele de dedesubt. Bucata de material… e o haină.

Jérémie coboară de pe schiuri, și un fior îi străbate tot corpul. La fiecare pas, se afundă în zăpada adâncă, moale, în care picioarele i se cufundă până la genunchi.

Când ajunge la brățară, îngenunchează. O prinde cu degetele și trage. Nu pare să iasă ușor.

E prinsă acolo, cimentată în zăpadă și gheață. Sapă în zăpadă și dă cât mai multă la o parte, încercând să câștige destul loc cât să miște brățara dintr-o parte în alta.

Nu se clintește. O să fie nevoit să dea la o parte toată zăpada din jurul ei. Își scoate o mănușă și sapă cu degetele.

Degeaba.

În câteva secunde, degetele i se înroșesc și-i amorțesc. Își caută briceagul în rucsac. Îl deschide, începe să izbească în zăpadă, să străpungă suprafața tare cu lama, aruncând într-o parte bucățile tari, cristaline.

Mai bine acum.

Vede mai mult din brățară și mai mult din material.

Prinde brățara cu degetele și trage tare. Se opintește lăsându-se spate, materialul și brățara urmându-l, laolaltă cu altceva.

Jérémie încremenește și se holbează.

Simte fiere amară în gât. Scapă briceagul și brățara și vomită iar și iar în zăpadă.

17

— Isaac… începe Elin, cuvintele ei spărgând tăcerea ciudată. Dacă e vreo glumă proastă de-a ta…

Când era copil, făcuse astfel de farse. N-avea nicio limită. Orice, numai să obțină o reacție.

— Nu e, îi răspunde Isaac privind-o fix. Când m-am trezit, dispăruse.

E palid, are umbre vinețiii sub ochi.

— Poate s-a dus să înoate sau la gimnastică? sugerează Elin. Hotelul ăsta e uriaș. Sunt o mulțime de locuri în care ar putea să fie.

— Am verificat. N-a văzut-o nimeni. Nu e stilul ei să plece așa.

Își trage un scaun, se așază.

— Am găsit și asta lângă ușa noastră, adăugă și scoate ceva din buzunar, punându-l pe masă în fața ei.

Un lănțișor.

Zalele fine se revarsă pe masă, aur lichid, sinuos. Elin îl privește atentă și vede micul „L“ auriu din centru.

— O fi căzut…

— Uită-te la el, insistă Isaac. Lanțul e rupt. S-a întâmplat ceva.

— Ce, adică? întreabă cu un sentiment familiar de frustrare, de care uitase – uitase de nevoia lui permanentă de atenție, de trecerea continuă de la o dramă la alta.

— Nu știu, ar fi simțit dacă s-ar fi rupt. S-ar fi oprit să-l ridice. L-a primit de la Coralie. E special, spune și are un moment de ezitare. Așa cum e lănțișorul lui Sam pentru tine.

Mâna lui Elin se duce automat spre lănțișorul de la gât și îl strânge. Mama a făcut colierul la comandă la câțiva ani după moartea lui Sam: cârligul lui norocos de prins crabi, turnat în argint.

— Deci ce vrei să spui?

— E ca și cum ar fi plecat în grabă, n-a avut timp să-l ridice sau n-a putut…

— Poate.

Un chelner își face apariția lângă Isaac.

— Cafea?

Isaac încuviințează cu o mișcare bruscă din cap.

— Fără zahăr, te rog.

— Poate s-a dus să facă o plimbare? întreabă Will, încă mestecând. Vremea e mai bună acum.

— Poate, dar de ce n-ar fi lăsat un bilet? Ceva nu-i în regulă. Știu asta. N-ar fi plecat fără să-mi spună.

Neliniștea lui e molipsitoare. Ea-și simte inima bătând mai tare, deși ce spune Isaac e clar o exagerare. De ce să presupună c-a dispărut? Nu lipsește de mult. Sunt multe alte explicații posibile.

Apoi își amintește scena din noaptea precedentă. Laure, vorbind la telefon, expresia ei aspră, furioasă.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Noaptea trecută. Eram în pat, citeam. Am stins lumina pe la unsprezece.

— N-ai auzit nimic în timpul nopții? Nicio mișcare?

Will se uită la ea cu vădită surprindere. N-a văzut-o niciodată așa, se gândește Elin. La lucru. O surprinde și pe ea: un an în afara poliției și totuși încă e acolo, un reflex – pune întrebări, adună informații.

— Nimic, răspunde Isaac.

Chelnerul se întoarce cu o cafetieră, o pune pe masă în fața lor. Aburul se ridică într-o linie neregulată până la tavan.

— Uite, spune Elin, la muncă ne confruntăm tot timpul cu astfel de situații. Oamenii sunt cuprinși de panică fiindcă pleacă cineva, își fac griji pentru că e ceva neobișnuit, dar, de obicei, există o explicație – o urgență neașteptată, un prieten care are nevoie de ajutor…

— Fără să lase un bilet? Fără să sune? o întrerupe tăios Isaac. Abia ce-ați venit, aveam planuri pentru azi.

Din nou, Elin se gândește la imaginea de seara trecută, Laure vorbind la telefon, făcând pași mari afară, vârful scânteietor al țigării săltând sălbatic în beznă.

— N-ai habar unde ar putea să fie?

Isaac se posomorăște:

— Nu.

Își toarnă cafea în ceașcă. Lichidul aburind dă pe dinafară, revărsându-se într-o baltă pe masă.

— Lipsește telefonul ei? Sau orice alt lucru?

Dacă ar fi fost un caz de dispariție, se gândește Elin, ar fi fost primul lucru pe care l-ar stabili. Dacă era ceva spontan sau plănuit.

— Nimic. Nici telefonul, nici geanta, spune Isaac, ia un șervețel și șterge cafeaua de pe masă. Elin, hainele ei sunt aici, cosmeticele… n-a luat nimic. Dacă ai pleca undeva, n-ai lăsa chiar tot în urmă, nu?

— Uite, îi spune ea cu tact, uneori oamenii pleacă. Și își lasă lucrurile. Nu e ceva nemaiauzit, după care ezită, nesigură cum să formuleze următoarea întrebare: Isaac, s-a întâmplat ceva aseară?

— Nu.

Ceva din vocea lui o face să fie atentă, să se încordeze. Îmi ascunde ceva!

— Isaac, te rog. Trebuie să fii onest.

Ultimul colț al șervețelului absoarbe lichidul de pe masă, colorându-se într-un maro întunecat.

Isaac încuviințează.

— Aseară, Laure era supărată. Era nervoasă. Am presupus că e stresată că te revede, dar acum cred că era vorba de altceva, spune și se încruntă. Era absentă, preocupată. Mă pregăteam să cobor la cină și ea a ieșit de la duș și a anunțat că nu mai vine. A spus că a apărut o problemă. M-am înfuriat, i-am spus că orice problemă ar fi, să o lase de-o parte, fiindcă am stabilit să ne vedem cu voi.

— Plănuiați deci să veniți? îl întreabă ea cu voce egală, remarcând că el nu-și cere scuze.

— Da, dar voiam să vină și Laure, continuă și-și freacă ochii. Nu știu, poate ar fi trebuit să-i spun că nu-i nimic, că mă duc singur, dar era prima voastră seară aici. Am început să ne certăm. Conflictul a escaladat. Laure e încăpățânată. Odată ce-și alege o poziție…

— Ți-a spus ce avea de gând să facă în schimb?

— Nu. Și asta m-a enervat cel mai rău. Mi-a zis doar că e ceva legat de hotel.

— Ceva la muncă?

— Ultimele câteva luni… au fost de muncă non-stop pentru ea.

Își bea cafeaua și se ridică. Își simte corpul strâns, tensionat.

— O să-i sun pe prietenii ei, pe cei din familie, pe vecinii din Sierre. Dacă e posibil să fi plecat fără să-și ia lucrurile, merită să încerc.

— Ești sigur că nu vrei să mănânci ceva mai întâi?

Niciun răspuns; Isaac se îndepărtează deja.

Will așteaptă până când e sigur că nu poate fi auzit și apoi spune uitându-se către Elin:

— Ai spus tu că excursia asta n-o să fie prea simplă.

Cuvintele lui au un aer voios, dar ea îi simte tensiunea. Își înfige furculița în felia de somon din farfurie.

Elin se forțează să zâmbească.

— E posibil să fie în hotel. S-au certat, probabil că ea-și bea cafeaua în vreun colț întunecat al salonului, ascunzându-se.

— Tu așa mi-ai face? întreabă Will cu o expresie indiferentă, ducându-și o bucată de somon rozaliu către gură. Te-ai ascunde ca să mă pedepsești?

— Will, nu glumi.

— Scuze, spune el, zâmbindu-i și continuând după un moment lung de tăcere. Cred doar că e prea devreme, nu-i așa? Ca el să tragă concluzia că s-a întâmplat ceva rău.

— Dar ce zici de seara trecută? Laure. La telefon. În fața camerei noastre. Dacă lipsește, ar putea fi relevant.

Vorbele ei au rămas suspendate în aer. Elin se dojenește. E o supoziție, nu se știe nimic. Încă o dată, și-a amintit de ce n-ar trebui să se întoarcă la lucru. Nu e pregătită, așa-i că nu? Să faci supoziții pe ghicite, să tragi la concluzii – toate astea sunt greșite.

— Elin, deja te-a tulburat, spune Will mușcându-și buza.

— Și ce propui să fac? Să ignor ce spune?

Elin își strânge paharul de suc, iar buricele degetelor i se albesc din cauza presiunii.

— Nu, dar dacă are vreo importanță, eu cred că e o porcărie. S-au certat și tu suporți tot greul.

Ea nu-i răspunde. Înălțându-și privirea, îl vede pe Isaac la ușă. Îl vede cum pleacă, privindu-i silueta, mersul săltat, ușor crăcănat. E atât de familiar, că o doare. Clipește. Amintirile se ridică la suprafață ca bulele.

Cer. Nori fugari. Păsările ca niște săgeți negre.

Pe urmă sânge, mereu sânge.

— Nu știu dacă-ți dai seama, îi spune Will privind-o, dar arăți într-un fel anume de fiecare dată când îl vezi.

— În ce fel? întreabă Elin simțindu-și pulsul în urechi.

— Speriată, răspunde Will și-și împinge farfuria. De fiecare dată când îl vezi, pari speriată.

Stergându-și gura cu dosul palmei, Jérémie se întoarce, se forțează să se uite din nou spre zăpadă, către descoperirea sumbră. Simte voma acidă în gât.

Sub brățară e un os. Un os contorsionat într-o formă inumană.

Își schimbă poziția, abia reușind să respire. Picuri de transpirație îi brobonesc fruntea.

Mai fuseseră câteva descoperiri asemănătoare în ultimii ani, încălzirea globală forțase ghețarii să se retragă, scoțând la iveală cadavre dispărute de zeci de ani.

Cu doar câțiva ani în urmă, un cuplu, soț și soție, fusese găsit pe un ghețar în apropiere de Chandolin la peste 75 de ani de la dispariție. Căzuseră într-o crevasă adâncă.

În ziare și în mediul online au apărut poze zile la rând: sugestive și intruzive, în ciuda trecerii anilor. O geantă de piele uzată, o sticlă de vin. Cizme negre, cu tocuri demodate, bătute în cuie într-o manieră grosolană.

Jérémie fusese fascinat, nu doar de detaliile legate de un stil de viață uitat, pe care pozele le dezvăluiau, dar și de însemnătatea a ceea ce reprezentau: o încheiere. Și-i imagina pe cei din familie, pe urmașii lor în sfârșit putând să țină doliu.

Își coborî privirea mai jos. Sub brățară e un ceas. E scump, se vede: curea generoasă de aur, cadran mare, strălucitor, înconjurat de mici diamante.

În interiorul curelei sunt gravate câteva cuvinte. Se uită mai de aproape.

Daniel Lemaitre.

Jérémie se dă înapoi. Arhitectul dispărut.

Deschizându-și buzunarul, își scoate telefonul, sună la Urgențe și o peliculă proaspătă de sudoare îi tivește fruntea.

19

— Isaac, spune Elin, ciocănind ușor în ușă. Isaac, eu sunt.

Simte mâncărimi pe pielea încinsă, din cauza bluzei de lână merinos cu care e îmbrăcată, care e menită să fie purtată numai în afară.

Ușa se deschide larg. Isaac are fața roșie, umflată.

— Scuze că n-am sunat mai devreme, spune Elin ezitând. Will a vrut să iasă la o plimbare după micul dejun, adaugă zâmbind forțat. N-am ajuns prea departe. Stratul de zăpadă e atât de mare.

Ceva se schimbă în expresia lui Isaac: o licărire de emoție, care dispare prea repede ca să-și poată da seama ce e. La fel se întâmpla și când erau copii, iar Elin s-a împotmolit, prinsă pe picior greșit, întrebându-se ce-i trece prin minte.

Isaac se întoarce și înaintează în cameră.

— Isaac, pot să intru?

E ridicol că trebuie să întrebe, dar e imposibil să-și dea seama dacă el vrea ca Elin să fie aici.

— Da, răspunde el tăios.

Intrând, ea îi vede bocancii de drumeție pe podea. Sunt uzi, cu șireturile negre desfăcute, îmbrăcate în cristale de gheață.

— Ai fost și tu pe afară?

— Tocmai m-am întors, îi răspunde trecând prin dreptul ferestrei.

Elin nu-i răspunde, derutată de cât de repede vorbește el. E în priză, se vede – mișcările frenetice, fața înroșită.

E panicat.

— Ce-ai făcut afară?

— Am căutat-o. Sus, înspre pădure. M-am gândit că poate a ieșit afară și a căzut, spune cu o expresie crispată. Am verificat orice altă variantă. Am căutat-o prin hotel, prin jur. I-am sunat prietenii, familia, vecinii. Nimeni n-a auzit nimic, nimeni n-a văzut-o.

Elin îl privește și simte că e cuprinsă de un senzație copleșitoare, de parcă ar fi îmbrățișată prea strâns. Mișcările lui Isaac, pașii lui dintr-un capăt în altul, par deodată exagerate.

— Și?

— Nimic. Nici urmă de ea. Nimeni n-a primit niciun apel de la ea. Tocmai am sunat la poliție.

— Deja? întreabă ea, încercând să-și păstreze expresia neutră.

El încuviințează.

— Degeaba. Mi-au spus că nu lipsește de prea mult timp și n-au cum să înceapă o investigație. Au spus că dacă nu există indicii că ar fi plecat într-o expediție sau la schi și nu e pierdută, să mai așteptăm. Știu că n-a plecat de mult timp, dar nu-mi place. Dacă-i OK, de ce n-a sunat până acum?

— Nu știu, răspunde Elin și intră în cameră. Ar putea fi…

Se oprește.

Peretele de sticlă!

Din nou, o copleșește. Camera lui Isaac dă spre pădure. Zona e sălbatică: o masă densă de brazi înzăpeziți urcând spre munți.

Privirea îi zboară către locul dintre copaci. Deși crengile sunt înzăpezite, impresia generală e de întunecime impenetrabilă.

Își simte inima bătându-i mai repede. Înghite în sec, e conștientă că nu-i capabilă să-și controleze reacția.

De ce reacționează așa? De ce are o reacție viscerală, de respingere, cu fiecare celulă a corpului, a ceea ce se află în fața ei?

Isaac îi urmărește privirea, cu o expresie indiferentă.

— Laure urăște pădurea. Mereu spune că e acoperirea perfectă pentru cineva care ne-ar putea urmări. Noi nu-i putem vedea, dar ei da. Geamurile astea, luminile… au o privelițe perfectă.

— Destul.

Cu cât se uită mai mult, cu atât mai distorsionată devine imaginea, de parcă pomii din fața ei s-ar multiplica.

— Ești OK? o întreabă Isaac, privind-o încă scrutător.

— Sunt bine.

— Mai ai atacuri de panică…

— Nu, i-o retează ea. Nu mai am.

Supracompensează cu un căscat zgomotos, exagerat, înainte să se silească să-și întoarcă privirea spre cameră.

E același aranjament ca-n camera ei, doar că o lucrare de artă mai mare și mai încărcată atârnă pe perete, iar canapeaua și fotoliile au o nuanță cenușiu lăptoasă. Ochii ei înregistrează detaliile: laptopul, televizorul, sticle de apă nedesfăcute. Pe podea sunt împrăștiate haine și pantofi. Pantofii lui Laure: o pereche de adidași New Balance bleumarin, bocanci de drumeție uzați, mocasini de piele întoarsă.

De fapt, cea mai mare parte din lucruri îi aparține lui Laure. Bijuteriile de o parte, o eșarfă de culoarea mușchiului de pădure aruncată peste ușa

șifonierului, un tub de cremă de față cu capacul scos.

Elin se uită la pat. Aici e influența lui Isaac – urma estompată a corpului său pe cearșafuri, pilota strânsă într-un nod larg. Așa dormea și când era copil. Amândoi dormeau așa. Ca și cum patul n-ar fi putut să le stăpânească energia. Ea nu mai doarme așa acum. Și-a pierdut energia cu niște luni în urmă.

Își trece privirea peste un teanc de cărți așezate pieziș pe una dintre noptiere. Cărți franțuzești. Una e cu fața în jos, deschisă larg. Isaac are dreptate, își dă ea seama. Camera are un aer de însuflețire suspendată, ca și cum Laure ar fi coborât pur și simplu pentru micul dejun. Nu arată ca o decizie deliberată de a pleca.

— Unde-i telefonul ei?

— Telefonul? întreabă Isaac și-și întoarce brusc privirea spre ea.

Elin se încordează, ceva din tonul lui îi dă furnicături.

— Încerc doar să ajut.

El zâmbește forțat, dar iat-o din nou: umbra unei expresii, care dispare înainte ca ea s-o descifreze.

— Uite-l, spune și scoate un telefon din buzunar, tastează un cod și i-l întinde. M-am uitat prin el. N-am văzut nimic ieșit din comun.

Elin se uită spre ecran. E aproape complet încărcat, conectat la aceeași rețea pe care o găsise și telefonul ei când a aterizat în Geneva – Swisscom. Derulează lista de convorbiri. Ultima a fost ieri. Cu o persoană pe nume Joseph. Cum e posibil? A auzit-o pe Laure vorbind la telefon după cină – cu siguranță și apelul acela ar trebui să fie înregistrat aici.

Isaac se uită peste umărul ei, îi simte pe gât respirația inconfortabil de fierbinte.

— E vărul ei.

— Și îi știi pe toți din listă?

— Bineînțeles. Prieteni, cum ți-am zis. Și nici în e-mailuri nu-i nimic, adaugă și face un pas înapoi, înroșindu-se la față. N-am vrut să mă uit, dar…

— Dar în laptop?

— Nimic.

Isaac îl ia de pe birou și i-l dă.

— E sincronizat cu telefonul. Emailul e același. Iar restul sunt chestiuni legate de muncă.

Elin se așază pe marginea patului, se uită pe desktop, trece prin fișierele salvate, prin istoricul căutărilor de pe internet. Are dreptate, totul pare legat de muncă. Nimic care să fie îngrijorător în mod evident.

Așază laptopul înapoi pe birou și se îndreaptă spre baie, urmată de Isaac. În jurul chiuvetei sunt împrăștiate produse cosmetice – pudriere, creme hidratante. Câteva prosoape sunt pe podea, îndoite sub forma unor S-uri strâmbe. Pe polița de deasupra chiuvetei, e deschisă o geantă pentru cosmetice din pânză albă.

Răscolind prin geantă, găsește niște pensete mari, roz, benzi depilatoare, o pensulă pentru fard de obraz și niște creme hidratante colorate, compacte, rimeluri. Tampoanele sunt într-un buzunar lateral, închis cu fermoar, lângă antihistaminice și o folie de ibuprofen.

Închide fermoarul genții cu o senzație crescândă de neliniște. Nu și-ar fi lăsat asta aici. Dacă Laure ar fi plănuit să plece undeva, dacă gândea câtuși de puțin ca Elin, geanta cu cosmetice ar fi făcut parte din arsenalul protector – o parte din armura ei zilnică.

Se întoarce, pregătită să vorbească, și-l vede în oglindă pe Isaac luând ceva de pe un raft și îndesându-l apoi în buzunar.

Elin îl privește nemișcată. Isaac se întoarce și-i zâmbește – nu și-a dat seama că fusese văzut.

Rapid, dar nu îndeajuns de rapid: A luat ceva. A ascuns ceva de mine. Ar trebui să fie supărat că i-a dispărut iubita, dar umblă deja cu ascunzișuri.

Își strânge degetele, lehamitea urcându-i în gât ca o masă solidă. Cum a putut să fie atât de proastă? Era cât pe ce s-o păcălească – vorbele, emoția mimată –, dar oamenii nu se schimbă, nu-i așa? Abilitatea de a minți, de a înșela, e înscrisă în noi atât de adânc, încât e imposibil s-o dai deoparte, s-o îndepărtezi.

Când erau copii, Isaac mințea tot timpul. Nu-i plăcea statutul de frate mijlociu – cu doi ani mai mic decât Elin, cu doi mai mare decât Sam –, așa că

mințitul devenise comportamentul lui firesc: un mod de a atrage atenția, de a obține un avantaj, de a-i pune la punct.

Elin își amintește de expresia abia ascunsă de agonie a lui Isaac când Sam a adus acasă, mândru, primul său trofeu obținut la o competiție de înot, iar părinții îl lăudau entuziasmați. Două săptămâni mai târziu, un șanț adânc a apărut în suportul de lemn al trofeului și nu era doar o zgârietură, era o crestătură. Ceva ce nu putea în niciun caz să apară accidental.

Isaac a negat, dar știau cu toții că era opera lui. Știau de ce e capabil.

— Acum e ca și cum te-ai fi întors la muncă, îi spune el, ridicând un prosop de pe podea și punându-l pe suport. Știi, nu m-aș fi gândit niciodată c-o să ajungi polițistă.

— Știu.

— N-ai spus niciodată, continuă el, de ce-ai ales asta. Când eram mici voiai să te faci inginer.

Elin se uită la el, simte cum se ivesc vorbele, cum se adună în ea. Ar putea să le și rostească, nu?

Am ales asta din cauza ta, Isaac. Din cauza a ce-ai făcut.

20

— La ce lucrezi acum? o întreabă Isaac, întrerupându-i gândurile.

Ar fi ușor să mintă, dar Elin nu poate. Nu poate să mai adauge un strat la ceva mult prea complex deja.

— Nu lucrez… Sunt într-o pauză, răspunde, întorcându-se în dormitor.

— O pauză? o întreabă Isaac, urmând-o și oprindu-se lângă geam.

— Am avut un caz… unul important, bolborosește ea, simte fierbințeala cum îi urcă pe ceafă. Am dat-o-n bară.

Îi vin imagini în minte, una după alta: degete desfăcute pe fața ei. Striațiile pietrei: dungi pestrițe gri și negre. Apa. Mereu apa.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să spun…

— Elin, haide, n-o să spun nimănui.

— Cazul era unul important. Primul meu caz ca detectiv sergent. O crimă, două fete, ambele de 15 ani. Tipul le legase corpurile de o barcă și lăsase elicea

să-și facă treaba, spune Elin și se încordează pe măsură ce-și amintește. N-aveam nicio pistă de pornire. Barca era furată. Nu erau amprente. Nu erau înregistrări ale sistemului de supraveghere video din golf, camerele fuseseră sparte. În cele din urmă, am făcut un apel public. În mediul online, în ziare. O conferință de presă cu părinții, continuă și-și drege vocea. După o lună, am primit un indiciu. Un anonim ne-a dat un nume – Mark Hayler. L-am găsit în baza de date. Mai fusese arestat pentru posesie de droguri de mare risc, avea o condamnare pentru că bătuse rău pe cineva.

— Un indiciu adevărat, spune Isaac, frecându-și coada ochiului, pielea părând inflamată și iritată.

Elin încuviințează:

— Ne-am dus la el acasă, dar aflase că eram pe urmele lui. L-am găsit la fosta lui soție. Ne-a luat prin surprindere, a fugit spre faleză. Ne-am despărțit. L-am zărit, am încercat să-i chem și pe ceilalți, dar nu-mi mergea stația. Nu m-am gândit, doar l-am urmat. De-a lungul plajei, în peșteri. Am intrat, dar îl pierdusem. Până m-am întors, nivelul apei crescuse din cauza mareei, îmi ajungea până la gât. M-am pus pe înotat, dar el era în apă, aștepta. M-a lovit cu o piatră, a continuat atingându-și buza. Așa m-am ales cu cicatricea asta.

— Am văzut-o.

— Mă împingea tot mai adânc. Am… am încremenit. Era ca și cum corpul… îmi paralizase. În cele din urmă, m-am dus în jos și nu am mai ieșit la suprafață, a continuat râzând într-un fel ciudat, ascuțit. Cred că s-a gândit c-am murit și m-a lăsat acolo.

Elin nu-i spune cum, când era sub apă, o parte din ea aproape renunțase. O simțise atât de puternic. Dorința de a renunța. De a nu se mai lupta. Dar dorința de a trăi a fost mai puternică. Dorința de a afla adevărul despre ce i se întâmplase lui Sam.

Încă o dată, gândul ăsta o trezește. Îi amintește de ce se află acolo.

— Mi-am luat un concediu medical care s-a transformat într-o pauză lungă și iată-mă. Șomeră în mod neoficial.

— Nu vrei să te întorci?

— Nu că nu vreau. Simt că nu pot. Că nu mă țin puterile. Greșelile pe care le-am făcut, că nu m-am oprit să gândesc, că n-am așteptat întăriri, m-au făcut să pun la îndoială judecata, abilitatea mea… faptul că am paralizat așa în apă m-a făcut să înțeleg că n-am trecut peste unele lucruri așa cum crezusem.

— Nu știam. Îmi pare rău, spune Isaac, fixând-o cu privirea.

Elin îi înfruntă în cele din urmă privirea. Cu prudență la început, apoi, dintr-odată, cu o furie care-i e mai confortabilă, mai familiară. Mai ușor de stăpânit.

— N-am mai vorbit, Isaac. Din cauza asta nu știi. N-am vorbit mai deloc de când ai plecat.

— Știu, răspunde el și vocea i se stinge. Dar nu știam atunci ce-o să se întâmple.

— Te referi la faptul că mama a fost bolnavă de cancer, îi spune ea cu răceală.

— Da, spune Isaac, lăsându-și bărbia în piept. Nu știam cum să mă întorc, chiar dacă ar fi trebuit. Nu voiam să tulbur apele. Să clatin barca, adaugă cu o față posomorâtă.

Elin se uită la el neîncrezătoare, cuprinsă de furie.

Nu pricepe.

Nici măcar acum nu pricepe. Nu înțelege ce-a făcut absența lui, cum a sfâșiat-o pe mama lor.

— Să nu tulburi apele? Mama voia să te vadă, Isaac. Nu doar să o suni sau să-i trimiți niște e-mailuri de doi bani, spune Elin și simte cum tremură. N-ai venit nici măcar la înmormântare. Știi cum a fost asta? Cum a părut în ochii celorlalți?

— La asta se rezumă totul pentru tine, nu-i așa? răspunde el încordat. La cum par lucrurile.

Elin ezită.

Iată, din nou, cum iese la suprafață cine e cu adevărat!

Vorbe mărunte, ascuțite, ca niște săgeți otrăvite.

— Nu încerca s-arunci asta în cârca mea! Are de-a face numai și numai cu tine.

— N-am putut să plec de la muncă. Ți-am spus.

— Prostii. E doar o scuză.

Mâna lui Isaac zvâcnește din nou spre ochi, și el se trage de pleoapă.

— N-o să încerci nici măcar să te justifici?

Un moment de liniște, apoi:

— Bine! spune el, tăios. Vrei să știi adevărul? M-am simțit ca dracu', Elin. Vinovat. Vinovat că nu m-am întors, că n-am sunat destul. Vinovat pentru felul în care am lăsat totul în urmă.

Gândurile ei aleargă repede.

— Te-ai gândit deci să vii.

— M-am tot întrebat dacă să mă întorc, să vin în vizită, dar o parte din mine știa că venirea mea o să aibă efectul contrar. Că o s-o rănească.

— S-o rănească? Mama e rănită de ani de zile. De când a murit Sam.

Isaac tresare vizibil când îi aude numele. Elin e cuprinsă de o dorință neașteptată de a-l întreba: Te gândești vreodată la Sam, Isaac? Te gândești?

Pentru că ea se gândește. Se gândește la el tot timpul; Sam sărind de pe caiac, trupul lui subțire dansând în aer. Sam pe Downs, zmeul lui tăind cerul în petice albastre. Sam luând-o de mână când Isaac țipa. Șoapte dulci-fierbinți în urechea ei: N-o să-ți dau drumul.

— Sam… ce s-a întâmplat cu el… a distrus-o pe mama. Știi asta. În ziua aia, când l-am găsit…

Vorbele îi ies repede, prea repede. Se teme că nu le poate controla, că n-o să se poată opri să nu-l întrebe direct.

Tu ai făcut-o, Isaac? Tu ai fost de vină?

Panica i se citește în ochi.

— Hai să nu dezgropăm asta acum! Voiai doar să știi de ce nu m-am întors.

Elin ezită iar. Ar putea încă să o facă, să-l întrebe, dar dacă îl sperie? Nu mai rămâne cu nimic.

În cele din urmă, încuviințează.

— Mama… a fost mai bine, spune Isaac cu o voce șovăitoare. Cu tine, mai târziu, a găsit un… echilibru. Tu te-ai descurcat mult mai bine cu ea decât mine. Când s-a îmbolnăvit, știam că dacă mă vede, o să fie și mai rău. Că s-ar stresa că locuiesc aici, că-mi ia așa mult să-mi găsesc un job…

Elin se uită la el, simțind înțepăturile fierbințelii în obraji, nu-i vine să creadă ce aude: încercarea lui de a-și justifica egoismul. Deschide gura, e gata să-i dea o replică tăioasă, dar atenția îi e atrasă spre geam. Un elicopter se rotește pe cer. E vopsit în roșu și alb, și pe o parte are o puzderie de stele căzătoare.

— Ce-i asta?

Acum poate să-l și audă: vâjâitul ritmic al elicei.

— Un elicopter Air Zermatt, spune Isaac, urmărindu-i zborul spre pădure.

— De ce-ar fi aici? întreabă Elin și-și mijește ochii, privind în sus.

Lamele elicei se mișcă așa de repede, că abia mai pot fi văzute. O ceață.

— Nu știu. De obicei, sunt folosite pentru transport: să ducă provizii, protecții împotriva avalanșelor. E cel mai ieftin mod de a duce lucruri în jurul muntelui.

Ea surprinde o altă mișcare: două mașini 4x4, urcând pe drumul șerpuit spre hotel, roțile aruncând pulberea fină de zăpadă în aer.

Primul vehicul are girofar. Pe capotă sunt dungi aprinse, de un portocaliu fluorescent. Stele albe și portocalii formează un steag pe una dintre portiere. Alături, un singur cuvânt, cu litere mici, de culoare neagră: Poliția.

Mașinile opresc lângă intrarea hotelului. Elin vede cum coboară două grupuri. Șase, șapte oameni. Perechea din prima mașină poartă pantaloni bleumarin, jachete în două nuanțe de albastru și cuvântul Poliția scris pe spate. Al doilea grup e îmbrăcat în haine mai tehnice – echipament de protecție împotriva vântului și jachete subțiri fără mâneci deasupra.

Mișcările lor sunt marcate de urgență în timp ce se grăbesc spre portbagajul mașinii și scot tot felul de piese de echipament. Sprijinindu-se de ușa rabatabilă din spate, își scot pantofii și-i înlocuiesc cu clăpari de schi. Își trag pe ei niște hamuri negre, parcă la unison. De ele sunt atașate carabine, scripeți și curele, care se leagănă pe piepturile lor în timp ce lucrează.

Elin simte un fior rece de teamă pe spinare.

— Cine sunt?

— Echipa de intervenție, spune Isaac cu o vocea strangulată. Sunt un fel de forțe speciale ale poliției. Sunt antrenați să facă față unor situații speciale...

Luări de ostatici. Terorism. Unii dintre ei, cum sunt aceștia, lucrează pe crestele munților.

— De ce-ar fi aici?

Fața îi tresare într-un spasm și urmărește cu privirea elicopterul, care zboară la mică înălțime deasupra muntelui.

— Nu știu.

Cei din grupul rămas la sol își pun rucsacuri mari în spate. Elin și Isaac îi urmăresc cum își pun căștile și scot schiurile din mașină. Se mișcă repede spre cărarea ce duce în pădure. Pentru prima oară, Elin observă un bărbat cunoscut, îmbrăcat cu un polar gri, vorbind cu primul grup de polițiști și arătând spre pădure.

— Lucas Caron, murmură Isaac.

— El e, spune Elin.

Și atunci îl vede: pe covorul de sub picioarele ei.

Sânge.

Abia vizibil, dacă nu știai cum arată, dacă nu mai văzuseși până atunci.

O pată difuză, înflorind în cercuri mici, neregulate.

21

Adele tremură. Simte furnicături în picioarele amorțite.

Cât a dormit? Câteva ore? Toată noaptea? E imposibil de spus: lumea reală pare să se fi dizolvat în jurul ei. Oriunde s-ar afla, e întuneric. Nu, se corectează ea – nu întuneric. E legată cu ceva la ochi – un material aspru, înțepător îi presează genele când încearcă să-și deschidă ochii.

E cuprinsă de un val de panică. Pe neașteptate, claustrofobia pune stăpânire pe ea, dă din picioare, încearcă să se opintească în mâini și picioare, dar nu reușește.

Stop. Calmează-te. Încearcă să-ți dai seama ce se întâmplă.

Adele o ia mai ușor acum, încearcă să facă mișcările pe rând. Își răsucește mâinile, degetele, își dă seama că-s legate la spate. La fel și gleznele.

Se află încă pe podea, cu spatele sprijinit de un perete.

Continuă, își spune ea. Dacă e singură, și crede că e, trebuie să se orienteze. Să-și dea seama unde se află.

Rămânând perfect nemișcată, Adele ascultă. Aude numai un picurat constant. E pe undeva prin hotel? Cu siguranță nu putea s-o ducă prea departe. Nu fără să observe cineva.

Și dacă ar striga? Dacă încearcă să atragă atenția cuiva?

Atunci simte ceva în gură: un gust de cupru, ceva sărat. Îi ia o clipă să-și dea seama ce e.

Sânge.

Adele încearcă să-și treacă limba în jurul dinților, să-și dea seama de unde vine sângele, dar nu poate. E ceva în gura ei… un căluș. Are gura așa de amorțită, că nu observase.

Gândurile îi aleargă cu toată viteza: o să mori aici, așa-i? N-o să ieși niciodată de aici. Nu poți să te miști, nu poți să strigi. N-o să te găsească nimeni.

Trage aer adânc în piept. Oprește-te. Trebuie să scape. Pentru Gabriel.

Gândește-te.

E în formă, solicitările fizice ale muncii ei au făcut-o puternică. Poate să găsească o soluție.

O idee începe să se contureze: poate să profite de faptul că, oricine ar fi persoana asta, e posibil să nu se întoarcă pentru o vreme. Ar fi deci destul timp să strângă informații despre spațiul din jur și ce anume ar putea să folosească să se elibereze…

Nu e altă soluție, se gândește, încercând să-și domolească panica. Nimeni n-o să-mi ducă lipsa.

Gabriel urmează să se întoarcă de la tatăl lui abia peste o săptămână. N-o să i se pară neobișnuit că nu l-a sunat de câteva zile. Stéphane vrea ca săptămâna cu fiul să fie numai și numai a lui. Adevărul e că-i convenea și ei. Adele nu voia să audă pe fundal tonul ridicat, super-entuziast al vocii lui Lise, iubita lui Stéphane.

Nici la muncă n-o să se tragă un semnal de alarmă. Tura ei e abia peste câteva zile.

Adele se încordează. Aude pași.

Planurile ei… prea târziu.

Răpitorul s-a întors, e aproape. Adele îi simte mirosul: ceva chimic, caustic, mirosul de dezinfectant de spital.

Și ceva în plus, care parcă atârnă, greoi, în aer. Mirosul a ceva primar – excitație, adrenalină, anticipare.

Vrea să-ți facă rău.

Încă un zgomot: sunetul de respirație greoaie, chinuită. E chiar lângă tine.

Cuprinsă de teroare, încearcă să se miște, dar încheieturile îi zvâcnesc, sfoara îi roade carnea.

Deodată, simte degete pe față, o ating și par că o analizează. Banderola de pe ochi e smulsă cu atâta forță, că-i smucește carnea de pe obraji și-i lasă zvâcnind. Lacrimi îi înțeapă ochii, dar se forțează să le oprească.

Lumina unei lanterne, care saltă sălbatic, ricoșează din podea în tavan și înapoi.

I se oprește pe față și strălucirea ei intensă o orbește. Adele clipește, vrea să-și ducă mâna la ochi, să-i apere de ferocitatea arzătoare a luminii, dar nu poate.

Lumina lanternei coboară pe moment și fuge pe podea.

Riscă și se uită în sus. Simte adrenalina în tot corpul. Nu vede multe, ochii încă i se adaptează la lumină. La fiecare mișcare a capului, scena întunecată din fața ei pare să se rotească, dar reușește totuși să vadă ceva mai clar: conturul unei măști.

Persoana respectivă, neclară și amorfă, se lasă pe vine. Din cauza hainelor largi și a măștii, e imposibil de spus dacă-i un bărbat sau o femeie.

Răpitorul ei pune lanterna pe podea, cu lumina îndreptată spre peretele din spate. Începe să răscolească printr-o geantă de pe podea.

Ce face?

Așteaptă: liniște.

E un moment ciudat de suspensie, o întârziere. Adele ia o decizie: dacă se apropie, o să folosească singura armă pe care o are: forța trupului. O să se opintească înainte, o să-l lovească apoi cu toată greutatea capului. O să-i facă rău pe cât poate. Nu vrea să se lase ușor.

Dar nu se apropie. În schimb, întinde o mână cu o bucată de hârtie între degete. E la câțiva centimetri de fața ei, atât de aproape, încât imaginea e

aproape neclară, formele și culorile amestecându-se. Silueta trage hârtia mai înapoi. Fotografia se clarifică.

Adele îl recunoaște imediat – corpul unui bărbat. Fără viață. Mutilat. Însângerat.

Știe acum că n-a fost confundată. Că n-a fost atacată la întâmplare. E ceva plănuit cu meticulozitate.

Răzbunare.

I se întoarce stomacul pe dos. Vrea să vomite, dar știe că n-are cum. Având călușul în gură, o să se înece. În schimb, încearcă să-și controleze respirația. Să tragă aer adânc în plămâni.

Nu te mișca. Nu reacționa. Nu-l lăsa să știe că te afectează.

Se forțează să se gândească la Gabriel. Să înlocuiască imaginea brutală cu unele fericite: degețelele lui de bebeluș îndoindu-se în sus când era hrănit. Mâini grăsuțe, ca niște stele de mare, ținând bastonașe umede de castravete. Ochii lui verzi-albaștri.

Dar imaginile cu Gabriel se destramă: imaginea din fața ei e înlocuită cu alta.

Un cadru de aproape.

Fotografia cade pe podea. Simte mișcare în spatele ei. O mână pe ceafă, în păr. Strânsoarea cârpei de la gură slăbește.

Răpitorul i-a scos călușul. Poate că asta e, se gândește. Poate că pozele erau finalul poveștii. Au vrut să vadă pozele și acum o lăsau liberă. Și atunci o vede: încă o mască, chiar în fața ei, cu crăpături subțiri în cauciuc ca niște ulcerații.

Adele se întreabă dacă vede dublu. Dacă mai e o persoană în cameră.

Dar pe măsură ce masca se mișcă, se apropie, își dă seama că nu e vorba de o altă persoană.

Masca e pentru ea.

22

Isaac îi urmărește privirea, ochii i se măresc.

— Rahat, n-am văzut…

— N-ai văzut că e sânge pe covor? îl întreabă Elin cu o voce egală.

Isaac se lasă pe vine, aplecându-se în față.

— Nu, dar abia dacă se vede, nu? În plus, de unde știi că-i sânge? Ar putea să fie orice, o pată…

— E sânge, spune Elin și-și încleștează pumnul.

— Păi, dacă e, probabil a fost acolo de secole, îi răspunde Isaac și mici picuri de sudoare îi apar pe buza de sus.

Elin neagă, dând din cap:

— Nu cred. Standardul de curățenie e destul de înalt într-un hotel ca ăsta. Așa niște urme… covorul ar fi fost curățat sau înlocuit.

Tonul ei e alert, expune faptele, fără emoție, dar pe dinăuntru fierbe: Are răspunsuri la toate, așa-i? Nimic nu-l tulbură.

Isaac se ridică, își dă la o parte părul de pe față.

— Crezi că e al lui Laure?

— Pare proaspăt, așa că mă gândesc că e ori al tău, ori al ei. S-a rănit vreunul dintre voi de când ați ajuns aici? O tăietură sau…

Un val de ușurare se revarsă în trăsăturile lui Isaac.

— Știu ce e. Laure s-a tăiat seara trecută în timp ce se rădea. O tăietură adâncă, nu se mai oprea sângerarea. A fost nevoie să-i aduc un plasture de jos. Probabil a curs pe covor.

Elin procesează informația: Laure s-a tăiat în timp ce se rădea. E explicația cea mai probabilă.

Dar mai e un gând acolo, care-i vine în minte:

A mai făcut-o. E capabil.

Ochii lui Elin se pironesc asupra vazei din colț, geamul reflectând o mică prismă a camerei, care înoată în fața ei. Capul e cât pe ce să-i explodeze. Nu știe ce să simtă.

Deja, se gândește ea, e trasă înăuntru, dusă dintr-o parte într-alta, fără să aibă habar ce-i sus sau jos. Uitase cât de schimbător e totul când ești cu Isaac.

Să-ncerci să-l prinzi… era ca și cum ai fi încercat să vezi prin apă. Pentru o clipă, imaginea e limpede, vezi până la fund, dar în câteva secunde, apa s-a tulburat și totul devine opac și neclar.

— Elin, ești bine? întreabă Isaac și-i atinge brațul.

Ea ezită puțin cam prea mult.

— Sunt bine, răspunde zâmbind slab, dar ochii ei depistează și mai mult sânge.

Și mai multe puncte de culoarea ruginii pe fibrele fine ale covorului.

Întoarsă în camera ei, Elin închide ușa și se sprijină de ea, așteptând să scape de senzația de greață.

Într-o parte, un bilet de la Will:

Am plecat să înot, vii și tu?

Își scoate pantofii și se duce la geam. Vremea s-a înrăutățit: cerul azuriu din urmă cu câteva ore fiind înghițit de un nor gros, cenușiu. Zăpada cade cu furie. Totul e de un alb perfect, imaculat: mașinile parcate lângă această latură a hotelului, panoul informativ, luminile din exterior.

Însă de câte ori clipește, nu vede alb, ci roșu. Roșu-sângeriu.

Sânge pe covor. Picături mici.

Gândurile îi zboară spre ce-a făcut Isaac cât ea a fost în baie: a ascuns ceva de ea. Și-a strecurat ceva în buzunar.

Gândurile îi aleargă.

Ce-ar fi putut să fie? Ce legătură are cu Laure?

Elin deschide ușile duble, de sticlă. Aerul rece inundă camera. Încearcă să-și pună gândurile în ordine: logica spune că explicația lui Isaac pentru prezența sângelui are sens, că orice ar fi strecurat în buzunar era personal, fără nicio legătură cu presupusa dispariție a lui Laure, dar tot o roade gândul: dacă a păcălit-o așa, de câte altele e capabil?

Adevărul e că n-are habar. Elin nu știe nimic despre el, despre relația lui cu Laure. În ultimii ani, a cunoscut doar lucrurile de suprafață din viața lui – fărâme de informație filtrate, trunchiate, pe care i le-a aruncat el.

Viața lui înainte să plece din Marea Britanie e mai clară – primul la informatică din Exeter, un an de pregătire ca să devină instructor de schi. S-a întors în Marea Britanie, a făcut un curs postuniversitar în anul următor. După ce și-a terminat cercetarea, a lucrat la universitate. A predat câțiva ani, apoi s-a mutat în Elveția în 2016.

Și de atunci?

Un gol. Bucăți mari lipsă.

Elin își scoate MacBook-ul din geantă. Îl pune pe birou, îl deschide.

Se așază și tastează câteva cuvinte-cheie în bara de căutare Google. Isaac Warner. Elveția.

Apar rezultatele. Câteva rânduri mai jos, ceva interesant, o școală de schi în Crans-Montana. Numele lui Isaac apare la rubrica Personal.

Elin intră pe pagină. În secundele următoare, apare o mică poză cu el. E bronzat și poartă ochelari de soare. Câteva informații: instructor cu jumătate de normă, evaluat ca BASI Nivel 2. Specializat în instruirea copiilor și începătorilor.

Bun, un job cu jumătate de normă, dar cum rămâne cu universitatea?

Se întoarce la pagina principală de căutare și scrie cuvinte-cheie mai specifice: Isaac Warner, informatică, Universitatea din Lausanne.

Aranjându-și părul după ureche, Elin se uită peste primele rezultate. Niciun rezultat care să facă trimitere la universitate.

A scris numele greșit? Nu crede, i l-a spus de câteva ori. Atunci de ce nu-i nimic acolo?

Sunt niște semnale de alarmă, dar încearcă să le treacă totuși cu vederea. Nu trebuie să judece. Nu trebuie să tragă concluzii pripite.

Elin încearcă din nou. De data asta, intră direct pe site-ul universității. Apasă link după link, până găsește, în cele din urmă, pagina departamentului de informatică.

Personal: o listă de nume. Mai multe fotografii-portret.

Niciuna nu-i a lui Isaac.

Își forțează ochii să se concentreze, se uită din nou. Nimic.

Ridicându-și ochii de la ecran, Elin ia telefonul cu un sentiment de groază, conștientă că informațiile sunt într-o spirală ascendentă, că unele duc către altele, cu o viteză amețitoare.

Ce face cu această… verificare? E greșit, e o invazie a intimității lui, din cauza unei idei fără temei, dar trebuie să știe. Să știe dacă tot ce-a făcut el mai devreme în cameră a fost o abatere, unică, sau dacă Isaac își confirma reputația.

Dacă Isaac mințea în continuare.

În timp ce i se face legătura cu departamentul de informatică, simte cum tensiunea îi face stomacul ghem.

E pusă în așteptare. Se aude o muzică metalică, o piesă străină, nefamiliară. La jumătatea unei măsuri, se întrerupe.

— Bună ziua, Marianne Pavet la telefon.

Elin e luată pe nepregătite, își caută cuvintele.

— Bună ziua, numele meu este… Rachel Marshall. Am CV-ul unui domn pe nume Isaac Warner. Mă întrebam dacă ar putea cineva de la departamentul dumneavoastră să-mi dea o recomandare în ceea ce-l privește?

Marianne i-o taie într-o engleză cu un accent puternic.

— Nu, nicio recomandare. Nu vă pot da nicio recomandare.

Urmează o pauză stânjenitoare.

— Vă rog. Departamentul dumneavoastră a fost trecut la secțiunea de recomandări.

Un oftat.

— Uitați, nu știu de ce ar fi dat domnul Warner numele departamentului nostru pentru recomandări. A fost concediat anul trecut.

Lui Elin i se taie respirația.

— Concediat? Sunteți sigură că vorbim de aceeași persoană? Isaac Warner?

— Da, a fost concediat.

Vocea e mai aspră acum, nerăbdătoare.

— Pot să întreb de ce?

Inima îi bate tare în piept.

Încă o minciună! Jobul lui încărcat îi slujise drept scuză pentru absența de la înmormântarea mamei, nu? Urmează o tăcere apăsătoare.

— A intimidat alți membri ai personalului. Îmi pare rău. Asta e tot ce pot să spun.

Se aude un clic. Convorbirea s-a încheiat.

Elin pune telefonul pe birou. Care-i următoarea mișcare?

Trebuie să-și dea seama dacă e mai mult de aflat și, dacă Isaac nu-i spune adevărul, trebuie să întrebe pe altcineva.

Dar pe cine? Cine de aici îi cunoaște pe amândoi, și pe Isaac, și pe Laure?

Gândurile îi zboară către conversația șoptită și către râsetele lui Laure cu Margot, recepționera de la centrul de SPA. Păreau destul de apropiate…

Dar gândul că ar trebui să vorbească pe la spatele lui Isaac o face să simtă un junghi rece de frică.

Își închide ochii și aude ecoul amenințărilor.

Numai bebelușii pârăsc, și tu ești un bebeluș.

O să amuțești dacă mă pârăști.

Capul îi zvâcnește.

Dacă faci asta, te omor.

23

— Ai venit pentru un tur complet? Partenerul tău deja l-a făcut, spune Margot și zâmbește, jumătate de față fiindu-i ascunsă de ecranul mare al calculatorului. Are toată piscina numai pentru el.

— Nu tocmai, răspunde Elin, în timp ce ușa de la centrul de SPA se închide în urma ei cu un pocnet slab. Voiam să avem o mică discuție.

Ochii lui Margot se ridică spre ea, iar gura i se rotunjește în semn de surpriză.

Lui Elin îi amintește de Laure: ascuțită, reținută în acel stil european care o face mereu să se simtă ușor inadecvată. Păr scurt, unghii vopsite în gri, machiaj minimal: o singură linie iscusită făcută cu dermatograful, ruj mat, închis. Părul îi e prins în partea din față cu niște clame argintii, împodobite cu steluțe.

Dar cu cât Elin se apropie mai mult de ea, cu atât mai mult se destramă iluzia. Unghiile lui Margot sunt ciupite, roase; rujul se scurge în niște linii subțiri gravate în jurul gurii.

Lăsându-se la nivelul biroului, Elin vede un croasant pe jumătate mâncat pe raftul de dedesubt.

— E în legătură cu Laure? o întreabă Margot, având pe buze mici firimituri. Nu s-a întors încă?

Margot își trage bluza neagră, lăsând-o să cadă lejer peste burtă.

Nu e în largul ei. Ascunderea în grabă a croasantului, încercarea de a-și ascunde corpul… e mai slabă decât ar vrea și e conștientă de asta. Și e și înaltă, se gândește Elin, uitându-se la picioarele ei lungi, încrucișate sub birou.

— Nu, eu…

Ezitând, Elin simte un val de panică. E o greșeală? Se lasă dusă de val? Până la urmă, Laure a dispărut numai de câteva ore…

Prea târziu. E aici acum.

— N-a trecut pe aici recent?

— Nu, spune Margot și se uită spre ușă de parcă s-ar aștepta pe jumătate să o vadă intrând pe neașteptate. Am fost aici de când s-a deschis centrul SPA. Probabil lucrează.

— Nu lucrează. A verificat Isaac. N-a văzut-o nimeni.

— Chiar crezi că a dispărut? Că e ceva serios? întreabă Margot, și fața i se întunecă.

Elin îi zărește cerceii argintii, mici săgeți striate orientate spre podea.

— Nu știm, dar urma să aibă loc petrecerea lor de logodnă, așa că plecarea ei… Isaac crede că nu-i stă în fire.

— Are dreptate, confirmă Margot. Laure n-ar vrea să facă pe nimeni să se îngrijoreze. Nu intenționat.

Elin se gândește la asta în tăcere. Acum trebuie să formuleze întrebările cu prudență.

— Laure nu ți-a spus nimic? Despre ceva care ar putea explica de ce-ar pleca așa, pe neașteptate? întreabă cu un zâmbet forțat. Am încercat să-l întreb pe Isaac, dar…

O pauză stânjenitoare. Din nou, mâna lui Margot urcă spre talie, depărtându-și bluza de corp.

— E puțin nepotrivit, spune ea, iar obrajii i se împurpurează. E fratele tău.

— Nu-ți face griji, rostește Elin pe un ton mai relaxat. Doar voiam să mă asigur că totul e în regulă.

— Cred că au… probleme. Laure… începe Margot și-și mușcă buza. În ultimul timp, s-a simțit puțin… cum să spun? Claustrată… în relație.

Elin observă ritmul ciudat în care vorbește. Nu e doar accentul german, e un mod sacadat; o pauză prea lungă între cuvinte.

— De când s-au logodit?

— Nu. Și înainte.

Margot se apleacă peste biroul ei și începe să-și râcâie unghiile. Mici fragmente de ojă gri zboară aterizând pe birou.

— De ce s-a logodit dacă avea îndoieli?

— Laure s-a gândit că o să fie mai bine dacă își ia un angajament, că, dacă sunt logodiți, Isaac o să se simtă mai în siguranță.

Margot împinge cu mâna fragmentele de ojă, răsturnându-și geanta fără să vrea.

Aceasta cade pe podea, revărsându-și conținutul. Clame de păr se împrăștie, o sticluță de ojă, o carte, un plic. Margot se apleacă, repezindu-se să le culeagă.

— Și a mers?

Margot dă din umeri, înroșindu-se.

— Nu știu cum să spun. A zis de curând că Isaac a fost… agresiv. Că nu era el însuși.

— Agresiv? întreabă Elin, încercând să pară cât mai neutră.

— N-a intrat în amănunte. Dar uite ce e, din ce zicea părea că nu-s fericiți. Dar sunt bine. Grijile lui Laure… sunt normale, nu? Când ești pe cale să te măriți, adaugă, apoi ezită. Nu sunt sigură că vorbea serios.

Elin încearcă să-și înăbușe neliniștea tot mai mare.

— A mai pomenit un alt motiv de îngrijorare? Legat de prieteni? De familie?

— Nu.

— Dar munca? Isaac zicea că a muncit mult în ultima vreme.

O licărire apare pe fața lui Margot, dar dispare atât de rapid, încât Elin nu-i sigură că nu și-a imaginat.

— Da, dar n-a fost nicio presiune. Lui Laure îi place ce face.

Elin încuviințează.

— Uite ce-i, probabil am spus prea multe, continuă Margot și își drege vocea. Au problemele lor, dar, cum am zis, nu cred că înseamnă ceva.

Și atunci de ce mi-ai vorbit despre ele? De ce să pomenească despre toate astea, dacă mintea ei nu i-a făcut automat legăturile? Margot poate că n-a vrut conștient să pună în legătură grijile lui Laure referitoare la relație cu dispariția ei, dar a făcut-o.

— Înțeleg, spune Elin și trage aer adânc în piept. Mai e ceva… Mă întrebam dacă știi de ce e poliția aici?

— N-are nimic de-a face cu Laure, spune Margot repede. Dacă la asta te gândești.

— Atunci despre ce e vorba?

Roșeața din obrajii ei se intensifică.

— Nu cred că trebuia să știu despre asta.

— Te rog.

O clipă de liniște. Elin își ține respirația. Spune-mi! Spune-mi!

— Au găsit niște rămășițe. Un cadavru, spune Margot, coborându-și vocea. Dincolo de pădure. Cred că e vorba de arhitectul care a proiectat hotelul. Fusese dat dispărut.

Daniel Lemaitre. O mare ușurare îi cuprinde corpul. Nu-i Laure.

— Isaac ne-a spus ieri despre el, adaugă Elin. Se crede că avea ceva probleme în afaceri, nu-i așa?

— E una dintre teorii.

— Sunt mai multe?

— Uite ce e, o să fiu cinstită. Renovarea a stârnit… cum spuneți voi? Resentimente, continuă Margot cu o voce mai puternică. Lumea crede că dispariția lui are legătură cu ranchiuna.

— Resentimente? În ce sens?

— Unii dintre localnici nu voiau un hotel aici, continuă Margot, strâmbând din buze. Au fost demonstrații, petiții. A durat câțiva ani să ducă proiectarea la capăt, fiindcă erau atâtea obiecții.

— De ce?

— Motivele obișnuite, răspunde Margot, ridicând din umeri. Design prea modern, îngrijorări legate de mediu, erau deja prea multe hoteluri în zonă… Sinceră să fiu, continuă după un moment de șovăială, cred că unele erau scuze pentru ceva ce oamenii nu voiau de fapt să spună cu glas tare.

— Ce anume?

— Faptul că oamenii nu voiau să fie nimic construit aici, răspunde Margot, tot mai șoptit. Nu cred că ar fi contat natura construcției. Hotel, parcare,

fabrică – oamenilor nu le-ar fi plăcut.

— De ce? întreabă Elin, dar știe ce răspuns urmează, pentru că și ea a simțit asta.

De când a coborât din microbuz a simțit-o – senzația insidioasă că locul acesta are ceva întunecat, amenințător.

— Locul ăsta… nu le place oamenilor. Faptul că aici a fost un sanatoriu. Presupun că e doar o superstiție, adaugă cu o față lipsită de expresie. Cred că Daniel a încasat ponoasele.

Elin ezită. Vrea să spună că moartea lui Daniel n-a fost un accident?

— Crezi că l-a atacat cineva din cauza implicării sale în proiectarea hotelului?

— Nu m-ar surprinde. Oricât mi-ar plăcea mie ce fac, uneori locul ăsta… nu știu, simt că are ceva neprielnic.

— Neprielnic? întreabă Elin și simte că i se strânge stomacul.

— Nu pot să descriu altfel. E neprielnic.

Elin zâmbește forțat, dar simte că e străbătută de un fior în timp ce se gândește la vorbele lui Margot. Partea logică a creierului îi spune că e doar un eveniment vechi. Posibil o crimă din trecut fără legătură cu dispariția lui Laure, dar ceva nu-i dă pace.

Mergând să-l caute pe Will la piscină, se simte cuprinsă de o altă neliniște: dispariția lui Laure are loc în același timp cu descoperirea cadavrului lui Daniel. Ciocnirea celor două evenimente… e ca un semn rău.

24

Will face lungimi de bazin, taie cu brațele apa licăritoare cu mișcări rapide, curate. Nu se dă în spectacol, se simte doar la el acasă în apă. E în largul lui.

Elin îl fixează, îi urmărește mișcarea ritmică. La capătul bazinului se răsucește, schimbă direcția. Ea își întoarce capul, clipește.

Prea strălucitor.

Spoturile de lumină de pe tavan se reflectă în apă, dungi subțiri de lumină ricoșând ca niște lame.

Amețită, trage aer adânc în piept. Stăpânește-te! Nu te lăsa controlată! Continuă să respiri. Inspiră, expiră! Repetă!

— Will! strigă, mergând spre marginea piscinei.

El n-o aude.

— Will! repetă ea, mai tare.

De data asta, o observă și încetinește; mișcarea fluidă devine sacadată. Înotând până la margine, se saltă în afara piscinei folosindu-se de brațe.

— Mă priveai, așa-i? o întreabă, rânjind. N-aș fi crezut ești un voyeur… spune accentuând cuvântul voyeur și ridicându-și o sprânceană.

— Nu-i nimic greșit într-o porție de desfrânare, îi răspunde Elin, zâmbind, doar pentru o clipă însă, căci gândurile i se întorc la Isaac, la ce-a aflat.

— Ce e?

Picături mari de apă cad de pe umerii lui Will pe prosoape.

— Oricât mi-ar plăcea să cred că ai venit să-mi admiri aptitudinile deosebite de înot, îmi dau seama că e ceva în neregulă.

— E vorba de Isaac, spune Elin și, ducându-și mâna la gură, își mușcă unghia de la degetul mare. Am fost să-l văd.

Will se ridică în picioare, încă șiroind de apă și respirând greoi.

— Dă-mi voie să ghicesc! S-a întors Laure?

Elin îi observă mușchii încordați ai brațelor, pieptul mare, umerii puternici presărați cu pistrui. La 34 de ani, nu mai e zvelt ca un băiat, dar e încă în formă: nicio moliciune, niciun strop de burtă.

Forma lui excelentă a fost unul dintre lucrurile care au atras-o când s-au cunoscut. Îi dădea siguranță, era dovada vizibilă că era capabil să se motiveze singur, că era disciplinat, puternic – și psihic, și fizic. Că n-o să aibă nevoie în viitor de sprijinul ei.

— Nu… spune Elin, căci îi e greu să-și găsească de-acum cuvintele. Am găsit sânge. Pe covorul din camera lor era sânge. Părea proaspăt.

Will zâmbește, albul ochilor lui fiind dantelat cu roșu din cauza clorului.

— Haide, Elin, doar nu crezi…

— Bineînțeles că nu, spune Elin, încercând să aibă o voce relaxată. A spus că Laure s-a tăiat în timp ce se rădea.

— Ceea ce probabil s-a și întâmplat.

— Dar nu e numai asta, totuși. Când mă uitam prin baie, Isaac a strecurat ceva în buzunar.

— A strecurat ceva în buzunar? repetă Will, privind-o cu atenție.

Fără ochelari, culoarea ochilor lui pare mai vie.

— Da. Înainte să văd ce e.

— Putea să fie orice. Ceva personal. Prezervative, pastile…

— Poate.

Împreunându-și degetele, Will își întinde brațele. Gestul e relaxat, lejer, dar ea știe că ascunde altceva: e enervat. Frustrat.

Nu știe de ce se frământă ea cu asta.

Will nu supraanalizează. E o trăsătură de familie. Ba mai mult, Elin a auzit-o pe sora lui spunând chiar că e mottoul neoficial al familiei. Descurcă-te. Mergi mai departe.

Nu mai cunoscuse așa o familie până la cea a lui Will. El e copilul mijlociu, are un frate mai mare și o soră mai mică și toți, inclusiv părinții, sunt genul de oameni sănătoși și puternici care nu fac un caz din mai nimic.

Nu în stilul arogant, ascunzând mizeria sub covor – ci păstrând pur și simplu o abordare clinică. Dacă apare o problemă, discută despre ea la nesfârșit, în toate amănuntele ei, și apoi se descurcă. E făcut un plan, și apoi e pus în aplicare. Misiune îndeplinită. Fără să privească înapoi. Fără regrete.

Asta e posibil doar pentru că toți sunt așa deschiși, în contact cu emoțiile lor și unii cu alții – iau prânzul împreună în fiecare duminică, au conversații plăcute și glume numai ale lor. Își petrec sărbătorile împreună în fiecare an. Elin se întreabă uneori dacă Will nu ia de la sine înțeles toată această dragoste și afecțiune.

E și un pic invidioasă, nu se poate abține, nu doar în ceea ce privește apropierea dintre ei, dar și pe cât de ușor pare totul – fără tăceri bizare sau secrete, fără jocuri dubioase. O viață de familie complet diferită față de tot ce a cunoscut ea vreodată.

— Știi, începe Will, supraanalizezi toată treaba. E ciudat. Lipsește doar de dimineață. Cum am spus, cred că Isaac are o reacție exagerată. Nu te lăsa și tu prinsă în chestia asta. Toată drama asta e intenționată. O să apară ea, și tu îți vei fi risipit prima zi din ce se presupunea că va fi o vacanță…

Vocea i se stinge. Elin știe ce vrea să spună, dar el s-a oprit. Chiar și acum, merge pe vârfuri în jurul ei. Îi e greu să-i spună cum stau lucrurile în realitate.

— …doar pentru că ți-ai bătut capul cu așa ceva, încheie Will. Hai să ne simțim bine. Noi doi, adaugă zâmbind. Seara trecută am reușit, nu-i așa?

— Dar mai e ceva. Tocmai am vorbit cu recepționera, Margot. A spus că Laure și Isaac se certau, că ea era îngrijorată în privința logodnei.

— Asta e normal, nu? ripostează Will ridicând din umeri. Să te căsătorești e un pas important.

— Dar cred că Isaac minte. Am aflat c-a fost concediat de la universitate. Pe motiv de hărțuire. Mie mi-a spus că încă lucrează acolo.

— Și cum de știi toate astea? o întreabă el, cu o voce periculos de calmă.

— Am… ezită, se crispează, știe cum o să sune răspunsul. Am sunat la universitate în Lausanne.

El face un pas în spate, trăsăturile feței fiind marcate de disperare.

— Ai scotocit după informații despre el? o întreabă cu un rictus. Elin, ideea cu venirea aici era să-ți dai o șansă de a te detașa de tot căcatul care te bântuie acasă, dar așa… ai luat-o de la capăt.

— Dar dacă i s-a întâmplat ceva lui Laure? întreabă ea și ochii i se aprind.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spune Will și vocea i se înalță cu o octavă. Nu i s-a întâmplat nimic.

— Dar nu ți-am zis tot. Când eram cu Isaac, a venit poliția.

Știe că vorbește ca o moară stricată, dar el de ce nu vede ce vede și ea? Că se leagă toate?

— Au găsit un cadavru dincolo de pădure. Margot spune că polițiștii cred că ar putea să fie arhitectul dispărut.

— Daniel Lemaitre?

— Da.

— Și crezi că are legătură cu Laure?

Își trece o mână prin păr. Picături de apă îi cad peste față.

— Nu știu, dar ceva nu-i în regulă. Laure a dispărut, și acum asta…

— Elin, uite ce e, chiar dacă s-a întâmplat ceva, chiar dacă i s-a întâmplat ceva lui Laure, nu-i responsabilitatea ta, îi spune el, vorbind prea lent, cu prea

multă precauție. Știu că-i complicată situația, dar nu mai ești detec…

Will se oprește, se înroșește.

Ea clipește. Știe ce voia să spună.

Nu mai ești detectiv. Vorbele o dor, numai că are dreptate. Nu e detectiv, și ăsta nu-i cazul ei. Nu-i încă un caz. Totuși, o doare. Prima oară când cineva a spus-o.

Nu mai e detectiv.

În ce moment a încetat să fie detectiv? Și ceilalți oameni au încetat să creadă asta despre ea? Când s-a transformat pauza de trei luni într-una de șase? De nouă luni? Simte că e îngrozitor, nefiresc. Munca ei a definit-o mereu. După ce a murit Sam, a știut că e tot ce vrea să facă în viață. Să afle adevărul. Să primească răspunsuri. Dacă nu mai poate să facă asta, atunci ce mai e ea? Cine mai e ea?

Nu-și poate opri tremuratul din voce:

— E fratele meu. Încerc să-l ajut.

— Depășești cu mult sfera unui simplu ajutor și, dacă e să fiu sincer, nu știu de ce. Unde era când aveai nevoie de el? Când mama ta a fost bolnavă? îi spune Will, fixând-o cu privirea. După cum văd eu lucrurile, ești dispusă să te implici mai mult pentru el decât pentru noi.

— Haide, Will, nu-i o competiție între tine și Isaac…

— Nu are nimic de-a face cu asta. Vorbesc serios, Elin, spune cu o voce calmă. Am văzut mai multă emoție la tine în privința asta, în legătură cu Isaac, decât am văzut că pui în încercarea noastră de a merge mai departe.

— De a merge mai departe? repetă Elin.

Tactica întârzierii. Știe la ce se referă. Luna trecută, a lăsat un vraf de reviste pe măsuța de cafea. Reviste de decorațiuni interioare. A vorbit despre culori, despre soluții de depozitare. A întrebat-o ce ar prefera – un apartament sau o casă?

— Știi ce spun. Să ne mutăm împreună. Suntem aproape de trei ani împreună și încă locuim în apartamente separate, spune Will și își coboară privirea spre podea. Vreau să fim împreună, Elin, tot timpul. Să împărtășim lucrurile cotidiene. Să fim un cuplu adevărat.

— Știu, dar e greu să facem pasul ăsta cât timp încă mă lupt cu toate problemele.

— Nu cred că vorba despre asta. Știu că ar putea părea că sunt un idiot lipsit de empatie, dar cred că ai de făcut o alegere. Poți să fii curajoasă, Elin, și să alegi să nu lași trecutul să-ți domine viața.

— O alegere? întreabă ea, cu voce tremurândă. Crezi c-aș alege să simt ce simt…

— Dar poți să faci o alegere, îi spun el, simplu. Uită-te la tatăl meu. Degenerescență maculară. A fost nevoit să-și schimbe întreg modul de viață ca să se adapteze, dar nu s-a plâns. A făcut o alegere, Elin. A ales să nu se lase copleșit, să-și distrugă viața. Și tu poți să faci la fel.

— Nu toți pot să fie ca tine și ca familia ta, spune ea încordată. Al naibii de puternici. Sunteți norocoși, Will, că sunteți atât de apropiați. E mare lucru să ai un grup de suport, oameni cu care să vorbești fără să te judece. Când ai asta ca bază, e mai ușor să riști, să iei decizii.

— Știu, spune el, obosit. Dar avem o șansă să construim același tip de familie – familia noastră. Singurul mod prin care putem să ajungem acolo e dacă pui la pământ zidul pe care l-ai ridicat între noi. Nu înțeleg, pur și simplu, cum, pentru chestia asta cu Isaac, dai totul din tine, dar în privința noastră…

Instinctul lui Elin e să răspundă, să se apere, dar are dreptate. A ridicat un zid între ei. Nu a vrut, dar a făcut-o.

— E doar vorba de faptul că… Isaac…

Se oprește. O parte din ea vrea doar să-i spună, să-i spună lucrul care ar putea să-l ajute să înțeleagă ce face ea cu adevărat acolo. Să-i explice că, în vreme ce el e disperat să meargă mai departe, ea nu are cum să facă asta până nu află adevărul despre ce i s-a întâmplat lui Sam în acea zi, dar vorbele nu vor să-i iasă de pe buze.

Mereu se întâmplă același lucru – e pe punctul de a-i spune, dar se oprește. I se pare că ar face un pas prea mare, că ar expune nu doar o parte din ea, dar și o parte din familia ei: o intimitate care o sperie.

Will o privește.

— Știi, dacă o să continui așa, când Laure o să se întoarcă mai târziu – și n-am nicio îndoială că o să se întoarcă –, cred c-ar trebui să vorbim dacă e o idee bună... să rămânem.

— Vrei să plecăm? repetă Elin, șocată, simțind cum panica pune stăpânire pe ea, cum o împresoară, săgetându-i simțurile.

Nu pot să plece. Nu încă. Dacă pleacă acum, toată călătoria asta a fost în zadar. Nici măcar nu s-a apropiat de vreun răspuns.

Will încuviințează.

— Nu vreau să te văd așa. Nu-mi place reacția ta. Ești stresată, Elin. Nu cred că-i bine pentru tine să fii aici, în preajma lui. Ești… nu ești tu însăți.

Elin vrea să protesteze, dar el are dreptate. Nu e ea însăși. Gândurile ei nu sunt calme, sunt nestatornice, schimbătoare, iar ea nu reușește să le pună în ordine.

Will e pe cale să spună și altceva, dar se răzgândește. Prudent, coboară înapoi în piscină, ținându-se cu mâinile de margine.

25

În timp ce Elin împinge ușile vestiarului, vorbele lui Will îi răsună în minte: Nu ești tu însăți.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, își încalță pantofii, se apleacă și-și ridică geanta. Când se ridică în picioare, se oprește.

Aude un sunet: o ușă care se deschide și se închide.

Elin se întoarce, așteptându-se să vadă pe cineva ieșind
dintr-una din cabinele de schimb, cu părul ud, cu geanta cu echipamentul de înot într-o mână.

Tăcere.

Cine poate să fie așa silențios? Dacă s-ar schimba, s-ar fi auzit: hârșâitul hainelor pe pielea udă, murmurul de frustrare când nasturii se încurcă în părul ud, când bretelele se întorc pe dos.

Dar se aude încă o dată – clancul și mișcarea ușii de vestiar.

Elin așteaptă, așteptându-se încă să apară cineva, dar nu-i nimeni.

Tăcerea continuă, făcând bătăile pulsului să răsune mai puternic în urechi. Simțurile i se ascut când se întoarce și cercetează locul.

Totul e nemișcat. Tăcut.

Pornește spre ușa ce duce înapoi la recepție. Nu fi proastă! își spune. Nu-i nimic.

Dar nu-i adevărat.

A auzit ceva. Nu și-a imaginat.

Elin pășește încet de-a lungul cabinelor.

E o experiență ciudată: nu și-a dat seama până acum cât de neobișnuit e designul vestiarului, fiecare ușă părând că se pierde în următoarea. Efectul creat e cel al unui coridor intern care împarte în două spațiul. Un tunel pustiu, steril.

Nu doar atât: cabinele n-au clanțe.

Cum se deschid?

Elin o împinge ezitant pe cea mai apropiată. Presiunea mâinii face ușa să se deschidă în interior cu un clanc.

Examinează spațiul dinăuntru. Vede o bancă strâmtă, lipită de peretele stâng al cabinei. Are o parte rabatabilă care stă ridicată, așa încât să permită ușii să se deschidă. Când e lăsată în jos, devine o bancă de mărime normală și blochează și ușa.

Pășind de-a lungul cabinelor, împinge fiecare ușă.

Clanc!

Clanc!

Clanc!

Dar nu e nimeni acolo.

Când ultima ușă se deschide, pășește înăuntru.

Elin se întreabă: E posibil să fi ieșit prin altă parte?

Punându-și palma pe peretele din față, împinge încet.

Asta e! Cabina se deschide pe partea cealaltă a vestiarului, așa încât oamenii să poată intra și ieși de ambele părți.

Neliniștea pune stăpânire pe ea. E posibil: cineva a fost acolo și a ieșit pe partea cealaltă.

Cu siguranță n-a ieșit pe la recepție. Fusese cu fața spre recepție tot timpul. Dar poate s-a dus spre piscină…

Și atunci unde-i acum?

Există un singur mod de a verifica. Își scoate pantofii, se întoarce la piscină și analizează atent locul.

Simte un nod adânc în stomac.

Numai Will e acolo, lovind apa cu mâinile. Elin rămâne nemișcată un minut, apoi se întoarce prin vestiar spre recepție.

Cineva a fost acolo. Cineva a fost cu siguranță acolo. O urmărea.

Margot își ridică privirea zâmbind.

— Încă mai înoată?

— Da. Pare că vrea să bată un record, răspunde Elin și se forțează să aibă un aer relaxat, care-i lipsește de fapt.

— A mai intrat cineva după mine?

— Nu, e liniște. Cred că lumea a plecat mai devreme din cauza schimbării vremii. O să se aglomereze din nou în curând acum, că a început să ningă.

Elin încuviințează cu o mișcare a capului; degetele i se strâng în jurul curelei genții.

O parte din ea ar vrea să ignore ce a auzit, să-și spună că a fost o închipuire, că era un sunet cu totul diferit, dar o altă parte din ea e sigură: cine fusese acolo o urmărea.

Aștepta.

26

Vrând să-și limpezească mintea, Elin iese din hotel pe ușa din spate, urcă pe poteca scurtă spre pădure, în direcția opusă celei pe care urcase mai devreme cu Will.

Gândurile i se tot învârt în jurul a ce s-a întâmplat mai devreme în vestiar.

A lăsat oare imaginația să o păcălească?

Nu-i sigură.

Dar, în ciuda confuziei, cu fiecare pas se simte mai puternică, mai stăpână pe sine.

E mereu soluția cea mai bună: își rezolvă cel mai bine problemele când face mișcare – frământările legate de întrebări fără răspuns din diverse cazuri de la muncă, gânduri despre Sam, Isaac, mama ei.

Dar zăpada îi face înaintarea solicitantă. Sub stratul gros de zăpadă afânată care tocmai s-a depus mai e un strat, mai vechi și mai compact.

Elin se oprește în capătul cărării, chiar înainte de intrarea în pădure. Gâfâie. Zăpada i se așterne pe jachetă, prinsă în cutele materialului.

Expiră și suflarea ei rece se ridică în vălătuci în aer. Ninsoarea s-a oprit, dar cerul e încă plumburiu, încărcat. Își dă seama că o să mai ningă.

Deși nu se mai mișcă, inima îi bate tare și sudoarea i-a udat bluza de corp. E din cauza altitudinii – corpul ei încă nu s-a aclimatizat.

Își strânge mâna în jurul inhalatorului din buzunarul interior al jachetei, atingând ușor marginea pătrățoasă care se bagă în gură. Aerul rece n-o ajută. Acasă, când face mișcare, aerul e cald, umed.

Câtă vreme are inhalatorul la ea, se liniștește, e bine. Dar aici sus aerul e mai rece, mai rarefiat: trebuie să aibă grijă. Să se pună mereu în gardă.

Își închide ochii, inspiră o dată, de două ori, și în acel moment, luând-o pe nepregătite, mintea îi zboară, o amăgește.

O serie rapidă de imagini...

O pală de vânt crestează suprafața ochiului de apă dintre stânci, tulburând imaginea stâncilor de la fund.

O mână o prinde de braț.

Sângele împrăștiindu-se ca fumul prin apă.

Teama i se adună într-un nod înecăcios în piept. N-a mai trăit așa ceva. Infiltrarea amintirilor în conștiință, ieșind la suprafață în viața de zi cu zi. De obicei apar în momentele de tranziție, când adoarme sau când se trezește. Niciodată n-au trecut dincolo, în starea de veghe.

Derutată, trage din nou aer în piept și merge mai sus. Zăpada acoperă totul: pământul, copacii, crengile care se apleacă sub greutatea ei.

Bocancii o rod la spate, la călcâie. În ciuda șosetelor groase, picioarele i se mișcă în bocanci la fiecare pas. Vânzătorul o avertizase că-s prea mari, dar îl ignorase.

Lui Elin nu i-a plăcut niciodată să poarte ceva prea strâmt. Din cauza astmului.

E ciudat, se gândește, cum pentru ea claustrofobia există nu doar în spații din afară, ci și înlăuntrul ei.

Acel sentiment îngrozitor de a fi captiv în propriul corp.

Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut când și-a cumpărat apartamentul a fost să dărâme peretele ce separa cele două camere principale.

Pe când ultima bucată cădea într-un nor de praf și tencuială, lăsând lumina să inunde spațiul, a simțit o ușurare evidentă.

Elin se întoarce, uitându-se și la peisajul din direcția opusă. Cerul gri și apăsător se întinde la nesfârșit, întrerupt doar de orizontul crestat al culmilor montane. Grupuri de cabane se văd ici-colo pe flancuri, ca niște punctulețe, imposibil de mici.

Pe această parte a văii, fâșia unduită a drumului ce duce spre orășel în partea dreaptă e abia vizibilă printre troienele de zăpadă, care se înalță sus în jurul ei.

Orășelul e la rândul lui ascuns de o coamă mică. Elin abia distinge coloana metalică a infrastructurii telescaunului, stâlpii pierzându-se în ceață.

În partea stângă, jos, e hotelul. Razele slabe de soare ce trec printr-o spărtură a norilor se reflectă în întinderea uriașă de sticlă, înconjurată de mormane de zăpadă.

Asta e priveliștea pe care a vrut s-o vadă, perspectiva de care avea nevoie, dar, cu cât se uită mai mult, cu atât devine mai confuză.

O întrebare continuă s-o sâcâie: Dacă Laure a plecat de capul ei, unde putea să meargă de aici?

Hotelul e izolat, e o entitate în sine. Nu e niciun loc în jur unde Laure ar putea să fie. Un loc unde să fie în siguranță, la căldură.

Cu siguranță n-a urcat, se gândește Elin, uitându-se spre pădure. Isaac i-a spus că nu sunt cabane acolo, că nu e niciun adăpost. Dincolo de copaci sunt numai muntele și ghețarul. Înălțându-și privirea, vede totul învăluit într-o ceață groasă. Care parcă se rotește, cu filamente care se agață de piatră ca niște degete.

Priveliștea o înfioară. Se întoarce.

Există posibilitatea să fi coborât, ori spre orășel, ori înapoi în vale, spre Sierre, dar e la peste douăzeci de kilometri distanță.

Cum?

E aproape imposibil să fi mers în condițiile de acum și n-avea cum să fi luat un taxi; n-avea telefon, poșetă sau o geantă.

Elin știe că singurul mod în care poate să găsească răspunsuri e să afle de ce a simțit că trebuie să plece. Ce motive a avut să plece.

Personale, profesionale – trebuie să existe niște indicii, e sigură de asta.

Vrea să știe mai multe – să afle care sunt lucrurile care o pun pe Laure în mișcare. Își scoate telefonul și începe să caute prin diverse rețele sociale. Deși e înregistrată pe cele mai multe, Elin n-a postat niciodată nimic. S-a simțit mereu prea conștientă de sine, ca să împărtășească lumii gândurile ei întâmplătoare.

Cea mai mare parte din conturile lui Laure sunt private, în afară de unul: cel de Instagram.

Elin intră pe fluxul de imagini încărcate de Laure. Nu știe ce-o să găsească, dar e puțin probabil s-o descopere acolo pe adevărata Laure. Unul dintre primele lucruri pe care le-a învățat în poliție a fost cât de mult își cosmetizează oamenii imaginea: în CV-uri, în jurnale. În conversații cu prietenii. E-mailuri.

Cele mai ușor de manipulat? Rețelele sociale. Colegul extrovertit care ia masa cu „gașca“ poate de fapt să mănânce singur, citind o carte. Cartea premiată, fotografiată într-un stil cât mai artistic? A abandonat-o după prima pagină.

Totuși, faptul că nu-ți spun tot e în sine revelator. Cosmetizarea – eul pe care-l afișează – poate spune multe: oferă o perspectivă asupra dorințelor, a nesiguranțelor unei persoane.

Elin începe să deruleze imaginile. Rețeaua lui Laure îi amintește de cea a lui Will: e bine gândită, filtrată să arate ușor supraexpusă. Peisaje. Arhitectură. Intercalate, poze cu ea și Isaac, cu prieteni. Un bar. Un club de carte dintr-un apartament fițos. Maimuțăreli special puse în scenă pentru aparatul foto.

Se uită la comentariile autoironice ale lui Laure: Muncindu-mă să nu muncesc prea mult.

Nu sunt poze banale din viața de zi cu zi. Nu sunt citate motivaționale, nici membri mai vârstnici din familie pozând stingheriți. Nimic din acele imagini

nu dezvăluie o parte mai slabă, vreo vulnerabilitate. Vrea să fie considerată serioasă, creativă, stăpână pe situație.

Și asta spune multe: lipsa totală de defecte sau a capacității de a se arăta și altfel decât trăind o viață perfectă indică o nesiguranță. Laure nu era destul de sigură că oamenii o vor plăcea pe Laure cea adevărată, așa că mimează.

Una peste alta, e cineva care se străduiește foarte mult.

Totuși, niciun semn de instabilitate, nimic care să fie în mod serios anapoda. Ca să găsească așa ceva, ar trebui să caute într-un loc real. Undeva unde Laure n-ar încerca așa de mult să se cenzureze, unde prietenii ei n-ar fi capabili să o vadă și să judece.

În biroul ei.

În timp ce începe să coboare pe poteca spre hotel, privirea lui Elin e încă o dată atrasă de imensitatea albă care se întinde mai jos.

Un gând prinde dintr-odată contur.

Dacă Laure voia să se piardă aici? Dacă toate astea sunt plănuite?

Aproape că ar înțelege, își zice, dacă și-ar fi dorit să se piardă în necunoscut.

O uitare perfectă, fără sfârșit.

Apoi, imaginea petei de sânge de pe covor îi apare în minte.

Puncte mici, ruginii. O constelație.

27

Răpitorul ei a mutat-o de pe podea.

Adele stă acum întinsă pe un fel de pat. E o suprafață mai moale, mai îngăduitoare.

Clipind, își deschide ochii, dar formele și culorile din jurul ei sunt neclare. Îi ia câteva minute să vadă mai clar.

Un perete: neregulat, striat, cu suprafața lucioasă din cauza umezelii.

Adele încearcă să analizeze, să-și dea seama unde ar putea să fie, dar o distrage ceva: fața îi arde. Își amintește, panicată: masca. E cuprinsă de o panică clocotitoare, sudoarea se adună între carnea ei și stratul gros de cauciuc.

Încearcă înnebunită să ajungă la ea, să o smulgă, dar mâinile nu vor s-o asculte.

Ce s-a întâmplat?

Adele își împinge capul în față, încercând să vadă mai bine, dar mișcarea o amețește, ca și cum creierul ar fi rămas în urmă, la trei pași în spatele craniului.

Încearcă iar, sucindu-și trunchiul spre dreapta, dar când capul urmează trunchiul, tubul în formă de C atașat la mască, o curbă neagră, grotescă, îi blochează vederea.

Adele încearcă să-și întindă gâtul, înclinându-și capul spre dreapta, cât să vadă dincolo de tub.

Funcționează: își zărește mâna dreaptă. E legată la nivelul încheieturii de pat. O masă se află la câțiva metri mai încolo. E din metal, similară celor folosite pentru camping – pliabilă, portabilă.

În centrul ei, o tavă mică metalică. Instrumente chirurgicale sunt așezate pe suprafața tăvii în linie dreaptă – bisturie, un cuțit, o foarfecă subțire.

Lui Adele îi tremură inima, îi stă în loc.

Și atunci aude sunetul care o face să se cutremure: aspirația umedă, bizară, a aerului inhalat, șuieratul ascuțit al aerului expirat.

Sunetul măștii răpitorului. Diferit de al ei, mai zgomotos.

Deși nu vrea, își înclină capul din nou, mai mult, și-l zărește în fugă.

Ține ceva – un telefon. Telefonul tău, se gândește ea, recunoscând carcasa albastră uzată.

Își mișcă degetele repede pe suprafața ecranului.

După câteva clipe, Adele aude un sunet șuierător familiar. Îi ia puțin să-și dea seama ce înseamnă: A trimis un mesaj. Un mesaj de pe telefonul meu!

Câteva secunde mai târziu, un alt sunet. Un sunet de avertizare mai slab.

Cineva i-a răspuns.

Și atunci își dă seama: A trimis un mesaj pretinzând că sunt eu!

Simte o greutate apăsătoare în stomac: nimeni n-o să știe acum că a dispărut. O să primească mesajul, o să presupună că e bine.

Nimeni n-o să te caute. Nimeni n-o să știe că e ceva în neregulă.

Adele încearcă să strige, dar sunetul din spatele măștii e amortizat, patetic.

Persoana care a răpit-o se întoarce, o privește câteva minute, ca și cum s-ar gândi la ceva.

Apoi se aude vocea:

— Ești gata?

O întârziere: urechile captează sunetul înainte ca mintea ei să-l înregistreze. Adele tresare, se clatină.

Vocea. Cunoaște vocea aia.

Adele își deschide gura, dar nu iese niciun sunet. Un cutremur în interiorul ei: ultima urmă de speranță… s-a stins.

Nu se poate ieși de aici.

Într-un fel, mereu a știut că o să vină momentul acesta. Ce s-a întâmplat n-a dispărut niciodată. L-a alungat în cele mai îndepărtate cotloane ale minții, dar a știut mereu că e acolo – ca un cheag inofensiv aflat într-o venă, așteptând momentul să se desprindă și să provoace dezastru.

Adele stă perfect nemișcată, așteptând. Aude numai respirația celuilalt.

În orice clipă. În orice clipă.

Lumina lanternei saltă, se pune în mișcare. Aplecându-se, caută în geanta mică, neagră, de pe podea. Răscolește prin ea, scoate o seringă.

O înțepătură dureroasă în braț și apoi totul se întunecă, dar nu destul de repede ca ea să nu audă sunetul măsuței de metal trase pe podea spre ea, clinchetul și zăngănitul instrumentelor metalice în timpul mișcării.

28

— Nu s-a întors încă?

Administratoarea hotelului e încordată, lucru vădit de faptul că strânge atât de tare hârtiile pe care le ține în mână, încât acestea se îndoaie.

Elin se uită la numele de pe insigna prinsă de bluza ei neagră: Cécile Caron. Director general. Femeia pe care a văzut-o ieri în piscină, sora dezvoltatorului.

Există clar o asemănare: aceeași înălțime și zvelțețe, aceeași construcție musculoasă, același păr blond nisipiu, deși al lui Cécile e mai scurt, chiar mai scurt decât al lui Elin. E tăiat aproape de conturul feței, dezvăluind pomeții ascuțiți, colțuroși.

Are trăsături puternice, bine definite. Nu este deloc machiată, dar nici n-are nevoie. Orice încercare de înfrumusețare ar arăta cumva stupid. Ca un exces.

— Nu, spune Elin, dând din cap. Isaac n-a mai primit nicio veste de la ea. Nimeni nu știe nimic de ea.

O umbră traversează fața lui Cécile.

— Ești sigură c-a vorbit cu toți?

— Cu toți. Prieteni, familie, vecini. Credeau că e aici, cu Isaac, adaugă Elin și face o pauză. Nu știu dacă Laure ți-a spus, dar urmau să-și sărbătorească logodna.

— Mi-a spus, răspunde Cécile și iese din spatele tejghelei de recepție, încă strângând hârtiile în mână. Mi-a spus și că ești ofițer de poliție în Marea Britanie.

Expresia ei e de nedescifrat. O face imediat pe Elin să se simtă inconfortabil.

— Sunt, răspunde Elin înroșindu-se.

Ar fi trebuit s-o corecteze: De ce să nu spună adevărul? De ce să-și asume o putere pe care n-o merită?

— Da, Isaac… e fratele meu. El a chemat poliția. Au promis c-o să urmărească situația, dar au spus că e prea devreme ca să demareze o investigație. Le-am zis că între timp o să pun eu câteva întrebări.

Dând din cap cu asprime, Cécile îi șoptește ceva recepționerei. Se întoarce către Elin.

— Să mergem în biroul meu. E mai bine să vorbim acolo.

Ies amândouă pe holul principal. Elin se străduiește să țină ritmul eficient al mersului lui Cécile.

Pantalonii ei se ridică ușor în timp ce merge, de parcă s-ar strădui să nu rămână în urma picioarelor, iar mușchii coapselor sunt vizibili. E primul membru al personalului pe care Elin l-a văzut arătând cumva nepotrivit în uniformă, ca un pește scos din apă.

Stilul scandinav sobru – cămașă neagră, strâmtă pe corp, pantaloni conici, pantofi cu tocuri gri – nu-i potrivit pentru corpul ei. Umerii ei lați, picioarele solide întind materialul, modificând ușor linia uniformei. La fel ca Elin, se simte probabil mai confortabil în haine sport.

Cécile intră pe prima ușă din dreapta. Merg pe un alt coridor scurt. Birourile sunt la capăt, pe stânga. Cécile împinge ușa și o ține deschisă.

— Te rog, intră. Ia loc.

E prima oară când Elin îi aude accentul american. Ori a fost educată acolo, ori a trăit acolo destul cât să devină implicit.

În biroul lui Cécile, Elin se trezește din nou în fața unui perete de sticlă, dar vederea spre munte e acum eclipsată de un nor compact, întunecat. Ninsoarea a început din nou; amețitoare în intensitatea ei, cu fulgi rotofei, năvălind spre pământ.

Biroul lui Cécile e poziționat în centru, chiar în fața peretelui de sticlă. Asemenea unei ținte, observă Elin, și umerii i se încordează. Complet expusă.

În timp ce se așază, își plimbă privirea peste restul încăperii: două ecrane de computer, unul lângă altul pe birou, un teanc de hârtii, o ceașcă de cafea.

Chiar în fața ei câteva fotografii sunt grupate laolaltă pe birou.

Elin o recunoaște pe Cécile imediat: ține un trofeu, cu o medalie atârnată într-o parte în jurul gâtului. În altă poză e într-o piscină, având într-o mână casca de înot, cealaltă fiind încleștată într-un pumn.

Cécile îi urmărește privirea.

— Am fost înotătoare de performanță, spune și râde scurt, strident. Cândva.

Elin roșește, stânjenită c-a fost prinsă trăgând cu ochiul.

— O schimbare de carieră destul de serioasă.

— N-am atins nivelul cerut, spune zâmbind. Știi cum e. Competiția e tot mai dură cu cât ajungi mai sus.

Un vis neîmplinit, se gândește Elin, văzând-o pe Cécile privind încă o dată cu ochi scânteietori spre fotografii și îndepărtându-se apoi. Un vis ce-a însemnat destul pentru ea cât să țină o poză pe birou, oricât de dureros îi e să-și amintească.

Dar cine n-are astfel de visuri? Cine nu se întreabă: Ce-ar fi fost dacă viața ar fi urmat un alt parcurs?

Schimbă subiectul:

— Așadar, n-ai văzut-o pe Laure?

— De ieri nu. Lua prânzul în salon.

Cécile se încruntă.

— Ești sigură că n-a sunat pe nimeni?

— Nu.

— N-a luat-o nimeni de aici? Cineva pe care Isaac nu-l cunoaște?

— E posibil, dar tot nu explică de ce n-a dat niciun semn, de ce nu și-a luat lucrurile. Telefonul, geanta, poșeta… sunt încă aici.

— Și sigur nu s-a dus acasă?

— Nu. Vecinul are o cheie, a intrat să verifice. N-a fost nimeni acolo.

— Dar e posibil, nu-i așa, să fi plecat din proprie inițiativă, fără să fi vrut să știe lumea. Poate și-a pierdut în ultima clipă entuziasmul față de logodnă? spune Cécile, ridicând din umeri. Eu știu că m-am speriat.

Elin se uită în jos, spre mâna lui Cécile. N-are verighetă.

Cécile îi observă privirea.

— Am divorțat.

Sesizând nota de sfidare din vocea ei, Elin empatizează cu riposta implicită. Oamenii întreabă și trebuie să suporte banalitățile clișeizate care urmează apoi: O să-ți găsești partenerul potrivit, nu-ți face griji, nu-i prea târziu.

Elin are doar 32 de ani, dar, înainte să-l cunoască pe Will, le-a auzit pe toate. Cum te apropii de 30 de ani, oamenii simt nevoia să te pună într-o categorie, să-ți pună o etichetă.

Dacă nu reușesc, te văd ca pe o amenințare. Ești indescriptibil.

— Da, cedează ea și întoarce conversația spre Laure. Oamenii pleacă, se întâmplă mai des decât ai crede. Familia începe să se panicheze, ca pe urmă să afle că fusese ceva plănuit. Uneori oamenilor nu le place să explice, așa că o șterg, continuă Elin, aplecându-se în față. Nu știi prin urmare ce probleme ar fi putut avea? Ce motive să o șteargă?

— Nu. Laure a fost mereu o angajată excepțională. Punctuală. Strălucită, spune Cécile jucându-se cu un creion de pe birou. Uite ce e, probabil nu-s persoana cea mai potrivită cu care să stai de vorbă. Am avut o relație bună, dar una profesională. Laure… e o persoană discretă. N-ar împărtăși lucruri personale. Numai dacă ar fi necesar.

— Aș putea să arunc o privire prin biroul ei? Să văd dacă a lăsat ceva acolo. Detalii legate de călătorie sau ceva de felul ăsta, adaugă Elin, păstrându-și vocea intenționat relaxată.

— Biroul ei? întreabă Cécile, iar chipul îi e pentru o clipă tulburat de o emoție pe care Elin n-o poate descifra.

— Poți să stai cât mă uit, adaugă Elin. Nu-s interesată de nimic legat de muncă.

— Bineînțeles. E pe aici, spune Cécile, relaxându-se și împingând sticla fumurie a peretelui din dreapta.

Ușa se deschide în afară cu un clic.

Biroul e aranjat la fel ca al lui Cécile, dar e de două ori mai mic. Așteptând la ușă, Cécile se uită în jos spre telefon.

Elin analizează cu atenție biroul. E ordonat: laptop, suport de creioane, telefon, o mică plantă suculentă într-un ghiveci de culoarea lămâii verzi. Capătul unui încărcător de telefon atârnă fără sens într-o parte a biroului. Totul e inofensiv. Impersonal. Nu dezvăluie nimic.

Căutând sub birou, trage sertarul din dreapta. E descuiat, ușor de deschis. Nu-i mare lucru înăuntru: o prezentare, note de la o ședință, un dosar. Caută prin ele, apoi le lasă și ia mapă expandabilă de carton albastru. Înăuntru sunt câteva foi împăturite. Un articol printat de pe un site. Titlul e în franceză: Dépression. O carte de vizită e prinsă cu o agrafă de el: Amélie Frances. Psihoterapie. Psihologie. Rue de Lausanne 24.

Elin se uită cu coada ochiului spre Cécile. Vorbește la telefon.

Își strecoară cartea de vizită în buzunar și se întoarce spre sertarul din stânga.

Înăuntru, e numai un dosar violet. Facturi ale telefonului mobil pe fiecare lună din ultimul an. Sunt pe numele lui Laure, dar au adresa hotelului.

— Ai găsit ceva? întreabă Cécile, ridicându-și privirea.

— Nu știu, ezită Elin. Folosiți telefoane mobile de serviciu?

— Nu. Toate apelurile legate de muncă sunt efectuate de pe telefoanele mobile personale pe cheltuiala proprie, dar în general le folosim pe cele de aici, spune și arată spre telefonul fix de pe birou.

Înseamnă că facturile sunt pentru telefonul mobil al lui Laure. Dar de ce să-și țină facturile de la mobil aici? Apoi Elin observă ceva. Rețeaua: Orange.ch. Dar telefonul mobil pe care i-l arătase Isaac nu era de pe Swisscom?

Înseamnă că Laure are un alt telefon.

Ridicând ultima factură, își coboară privirea automat în josul paginii. Un anumit număr se repetă de multe ori în lista de apeluri.

Și în cea de mesaje. Probabil e numărul lui Isaac, își zice și scoate telefonul să verifice.

Dar nu e. Persoana pe care a tot sunat-o nu e Isaac. De fapt, se gândește ea, uitându-se pe lista de apeluri, numărul lui Isaac nu apare aici nicăieri. Se încordează. E ceva ce nu-i place.

De ce să țină facturile aici?

Dar Elin știe răspunsul: Nu vrea ca Isaac să le vadă.

Mintea face imediat următorul pas: Laure se vedea cu altcineva? A aflat Isaac?

Își amintește de convorbirea din fața hotelului: poate că Laure folosise telefonul ăsta. Și poate e numărul persoanei cu care vorbea, număr pe care nu-l văzuse pe celălalt telefon al ei.

Îi vibrează mobilul. Se uită către ecran.

Un mesaj de la Will. La știri se anunță vreme rea. Au evacuat hotelurile de pe cealaltă parte a văii.

— Ai găsit tot ce-ți trebuia?

Ridicându-și privirea de pe telefon, Elin observă nerăbdarea de pe chipul lui Cécile. S-a săturat. Vrea să se întoarcă la munca ei.

— Da, răspunde și arată spre dosarul cu facturi. Pot să-l iau?

— Bineînțeles. Și dacă pot să mai fac ceva, te rog să mă anunți.

Vocea îi e sinceră, dar expresia feței e ciudat de opacă. Lui Elin îi e greu să-și dea seama dacă e cu adevărat sinceră sau dacă e vorba doar de profesionalism.

— Vorbesc serios, adaugă Cécile, ca și cum i-ar fi simțit gândurile. Dacă pot să fac orice. Laure e un membru valoros al echipei…

Se întrerupe, cu privirea ațintită spre geam.

Elin îi urmărește privirea, până la mașina ce tocmai parchează afară. E una dintre mașinile 4x4 ale poliției. Se mișcă repede, roțile aruncând valuri de zăpadă.

Se uită din nou spre Cécile și încremenește văzându-i expresia. E crispată de îngrijorare.

Apoi își amintește că Laure îi spusese că toți cei din familia Caron crescuseră împreună cu Daniel Lemaitre.

E cât pe ce să-și exprime condoleanțele, dar se răzgândește: văzând-o pe Cécile, Elin nu-i sigură că răspunsul pe care l-ar primi ar fi unul sincer.

29

— Un articol printat? întreabă Isaac cu o voce prea puternică, forțată, dar nu contează. Salonul e plin, vorbele i se pierd în murmurul de voci de pe fundal, în clinchetul tacâmurilor. Muzica e la un volum scăzut: jazz contemporan, potrivit pentru toate momentele zilei.

Nimeni nu se aventurează afară acum, se gândește Elin și se uită pe geam. Cerul e întunecat, fulgii de nea uriași sunt aruncați în toate direcțiile de vânt.

Elin încuviințează:

— Era în biroul lui Laure.

— De asta l-ai trimis pe Will de-aici. Ca să mă poți confrunta.

Elin se zbârlește.

— Nu l-am trimis nicăieri. Își terminase masa de prânz și voia să-și verifice e-mailurile.

Lăsând furculița să cadă cu zgomot, Isaac își împinge farfuria într-o parte. Abia dacă s-a atins de salata de pui, frunzele sunt îngrămădite până sus, pe marginea farfuriei.

E praf, se gândește Elin, uitându-se la obrajii nebărbieriți și la hainele șifonate.

— Și despre ce e? o întreabă el abrupt.

— Depresie. Cartea de vizită a unui psiholog era atașată de articol.

Trecându-și un deget peste buza paharului, Elin se uită fix spre șemineul din spate. Flăcările saltă în sus, unduindu-se peste peretele de sticlă.

— Un psiholog? întreabă Isaac cu ochii măriți înainte să apuce să se controleze. Ar avea… sens, adaugă și se uită la ea ca și cum ar încerca să-i prevadă reacția. Laure s-a luptat cu depresia în ultimul timp. A fost și mai rău în ultimele luni. Pastilele ei… asta luasem de pe poliță. Nu eram sigur că m-ai văzut.

— Te-am văzut, spune ea și-l privește în ochi. De ce le-ai ascuns?

— Nu voiam să dezvălui ceva atât de personal fără permisiunea ei. Am crezut c-o să se întoarcă și că n-o să fiu nevoit să… spune și, dând din cap, se uită în jos, către podea. Dar totul s-a dus naibii, nu-i așa? adaugă și-și drege vocea. I-am anunțat pe toți că anulăm. Și pe prietenii lui Laure, și pe ai mei. Chiar dacă vremea nu se strică așa rău cum au anunțat la meteo, oricum n-are sens să mai vină.

— Ești sigur?

— Nu prea poți avea o petrecere de logodnă fără viitoarea mireasă, nu?

Simțindu-i furia din voce, ea schimbă subiectul.

— De cât timp suferă de depresie?

— De ani de zile, cu perioade de criză și reveniri, de când a murit Coralie. N-a ajutat-o faptul că tatăl ei a plecat. Când a făcut 18 ani, el a șters-o înapoi în Japonia.

— Coralie a murit? întreabă Elin șocată, amintindu-și-o: fața îngustă, ochii felini, migdalați. Coralie era excepțională, o răzvrătită în adevăratul sens al cuvântului, atât de plină de energie, că era greu să concepi că putea să moară.

— A lovit-o cineva cu mașina și a fugit. În Geneva, lângă lac.

— Laure nu mi-a zis.

Oare de ce? se întreabă Elin, deși, cumva, în străfundul ei, știe… De ce-ar împărtăși Laure cu ea un astfel de lucru după ce Elin a rupt orice legătură cu ea?

— Știe să întrețină aparențele, să pară curajoasă, dar pe dinăuntru se zbate să nu clacheze. Aici, mai ales. Nu-și permite să piardă încă un job.

— Încă unul?

— La ultimul job i-au sugerat mai mult sau mai puțin să plece. I-au dat o recomandare bună pentru că a renunțat fără să protesteze, dar chiar și așa.

— Ce s-a întâmplat?

— Programul, prea multă muncă… au copleșit-o. Nu dormea cum trebuie, tot anunța că-i bolnavă și lipsea, țipa la personal, la oaspeți.

Elin încearcă să pună la un loc informațiile cu ceea ce știe despre Laure. E imposibil, de parcă ar vorbi despre doi oameni diferiți. Stă pe gânduri dacă să spună ce-i stă pe limbă.

— Am… am găsit de asemenea facturi de telefon, Isaac. Nu e telefonul pe care mi l-ai arătat. Cred că are un altul.

— Altul? Cred c-aș ști dacă… începe Isaac să spună, și roșeața începe să-i cuprindă gâtul.

— Are. E pe numele ei. Factura a fost trimisă la hotel.

Elin ridică o bucată de pâine, o lasă din nou jos. Supa ei, cu picăturile tremurătoare de ulei care plutesc în lichidul aburind… e neapetisantă. Extrem de neapetisantă.

— Ei, bine, dar dacă are un alt telefon, nu cred că l-a folosit prea mult.

— Sunt multe apeluri, Isaac. Și mesaje. E un număr la care a sunat în mod repetat în ultimele luni. Un număr de mobil din Elveția.

Isaac își trece limba peste dinți, neliniștit.

— Ai factura?

Elin caută în poșetă și i-o dă pe cea mai recentă. Isaac se uită pe foaie cu o încetineală chinuitoare. Nu recunoaște numărul.

— O să sun acum, spune Isaac și-și scoate telefonul din buzunar.

Părul îi cade peste frunte, umbrindu-i fața.

— Să suni unde?

— Pe celălalt telefon al lui Laure. Numărul e trecut în partea de sus a paginii.

În timp ce sună, Elin își ronțăie unghia, simțind cum o neliniște copleșitoare pune stăpânire pe ea. Se uită la candelabrul uriaș de deasupra lor. E un design abstract – făcut din sute de fragmente de sticlă cu margini tăioase, suspendate la diverse înălțimi. La prima vedere, e frumos, dar e prea multă complexitate și lipsă de simetrie. E ceva prea macabru ca să stea în centrul încăperii. Isaac își îndepărtează telefonul de ureche.

— Intră direct mesageria vocală. O voce de robot.

Ridică din nou factura, strângând-o atât de tare, că se îndoaie.

— O să încerc la numărul la care tot suna ea.

Trec câteva secunde până când răspunde cineva.

— Alo?

O ezitare.

— Alo? repetă Isaac. Ești acolo?

Își ia din nou telefonul de la ureche și-l pune pe masă. În ochii lui, Elin vede numai confuzia. Nu furie. Doar amărăciunea mută.

Laure l-a mințit, și el n-avea habar.

Înduioșată, Elin se uită la mâinile ei. El n-o să vrea să fie compătimit. Niciodată n-a vrut.

— A răspuns cineva, dar a închis imediat ce-am vorbit.

— Încearcă din nou.

Dar, de data asta, aproape imediat ce-și pune telefonul la ureche, îl și lasă jos.

— Nici măcar nu mai sună.

— Poate l-a închis. Isaac, nu contează. Dacă s-a întâmplat ceva, poliția poate să meargă pe firul ăsta mult în urmă. La fel și cu celălalt telefon. Compania de telefonie poate să ne dea o listă cu toate numerele apelate și cu apelurile primite în ultimele șase luni…

Isaac bate darabana cu degetele pe masă și tace. Elin nu e sigură dacă a auzit-o.

O chelneriță brunetă șterge cu o cârpă masa de alături. Elin simte mirosul de lămâie al produsului de curățat. Când termină de șters, se întoarce și zâmbește.

— Ați mai dori ceva?

Elin e gata să răspundă, dar Isaac i-o ia înainte.

— Nu, spune el încordat. Mâncarea e o porcărie oricum.

— Isaac… spune Elin și-i zâmbește chelneriței ca și cum s-ar scuza.

— Ce vrei, spun doar cum e.

Chelnerița își îndreaptă spatele, roșește.

— Domnule, pot să vă aduc altceva dacă doriți și pot să transmit, bineînțeles, orice feedback echipei.

— Nu, e în regulă, spune Elin și-i aruncă lui Isaac o privire amenințătoare. Serios, suntem bine.

Când chelnerița se îndepărtează, Elin se încruntă.

— De ce trebuie să faci asta mereu? Să te descarci pe alții? Nu-i vina ei c-a dispărut Laure.

A fost dintotdeauna cusurul lui: să se descarce pe alții. Elin își amintește că Isaac a pierdut în copilărie o jucărie cumpărată de tatăl lor pentru că-și luase

examenele cu note mari, un robot metalic cu picioare lungi, care vorbea când îi apăsai antenele: Sunt în serviciul tău, dar tratează-mă cu prudență! Sam a avut de suferit atunci de pe urma furiei lui – i-a întors camera pe dos și i-a răpit piratul Playmobil.

Sam a stat pe lângă Elin săptămâni la rând după aceea. Au început să fie un scut uman unul pentru celălalt: de câte ori Isaac se înfuria, încercau să se protejeze unul pe altul.

Liniștea stânjenitoare continuă; Isaac își masează ceafa.

— Ai dreptate, spune în cele din urmă, dar nu-mi place asta. E ceva… în neregulă. Dacă nu se întoarce diseară, sun din nou la poliție.

— Poate se întoarce până atunci, răspunde fără convingere Elin. Toate astea… poate că nu-i nimic serios.

— S-ar putea să gândești altfel după ce vezi asta, spune Isaac și scoate din geantă un teanc de fotografii pe care le lasă pe masă. Uită-te la ele și spune-mi că nu-i nimic serios.

Elin le trage spre ea. Respirația i se accelerează: fotografiile sunt diferite, dar sunt ale aceleiași persoane.

Lucas Caron.

— E dezvoltatorul hotelului… De unde le ai?

Simte un fior rece de teamă. Nu se anunță nimic bun.

Isaac se uită la ea fix, cu fața palidă, lipsită parcă de sânge. Dă din picior nervos, bătând în podea.

— Le-am găsit ascunse în geanta de schi a lui Laure. Uită-te la ele.

Lucas mergând spre hotel, cu gluga trasă pe cap, uitându-se în jos la telefonul lui. Lucas vorbind cu un membru al personalului la intrarea în salon.

Lucas pe terasă cu un grup de oameni, bând vin.

Arată ca și cum ar fi fost supravegheat. Ca și cum Laure l-ar fi urmărit. L-ar fi pândit.

— E ciudat, nu? întreabă Isaac, mișcându-și piciorul mai repede, lovind cu genunchiul masa pe dedesubt. Spune-mi că nu ți se pare ciudat. Nu-s poze de vacanță, nu? Nu pare că el știa că i se fac poze.

Elin trage aer adânc în piept.

— Până nu avem un context, e greu de spus. Trebuie să fie o explicație.

Dar, în timp ce se foiește neliniștită în scaun, știe că vorbele ei sună neconvingător.

Ce explicație ar putea să fie? De ce ar avea Laure aceste poze?

— Cum ar fi? întreabă Isaac cu ochi oțeliți, strălucitori.

Își freacă pleoapa cu furie.

Elin îi dă mâna la o parte, cuprinzându-i palma într-a ei. Gestul e mecanic, instinctiv. Mâna lui se destinde, se relaxează în mâna ei.

Timpul se derulează în urmă. E o copilă iar, Isaac o ajută să doarmă după un coșmar. Din cauza coșmarurilor, au împărțit ani la rând aceeași cameră. Obișnuia să se întindă și să-i ia mâna într-a lui. A făcut la fel și pentru Sam când era bebeluș.

O vreme, Sam a avut coșmaruri mai rele decât ea, și ea era de vină. Avuseseră o fază când se deghizau jucând diferite roluri. Sam era soldat, cavaler și, uneori, dacă-l convingea Elin, o oaie, înfășurat tot într-un costum alb, de lână, făcut în casă – interpretarea ei „creativă“ a scenei nașterii Domnului.

Dar apoi Sam a început să aibă coșmaruri legate de costume – le vedea cum prind viață la capătul patului, cum dansează, fără capete, prin cameră. Elin își amintește cum mama a făcut „pierdute“ costumele, cu diplomație, și le-a șoptit să nu se mai joace o vreme așa.

Sam.

Gândul o trezește brusc. Elin își retrage mâna cu un sentiment îngrozitor de neliniște. S-a lăsat păcălită iar, nu? A luat iar lucrurile ca fiind ceea ce par.

Tot ce i-a arătat el, tot ce i-a spus – sunt doar vorbe, nimic mai mult. Întinzându-se după paharul de apă, Elin clipește, furioasă pe ea însăși. În ciuda tuturor lucrurilor, și-a lăsat garda jos. Ar trebui să fie mai prevăzătoare.

A uitat cât de ușor e să nu mai știi nimic despre cineva. Suma părților lor.

30

Oboseala pune stăpânire pe ea abia când ajunge în cameră. Elin se freacă la ochi. Începutul unei dureri de cap: o zvâcnire surdă, constantă, în zona cefei.

Ia sticla de apă, o deschide. Fâsâie, un fâsâit rapid, bulele țâșnind prin gâtul sticlei. Își toarnă un pahar, bea cu lăcomie. Trebuie să se odihnească, dar se tot

gândește la ce i-a arătat Isaac.

Ce înseamnă?

Lăsându-se în fotoliul de piele de lângă geam, Elin își scoate telefonul și scrie numele lui Lucas Caron în bara de căutare Google. Dar înainte să poată verifica rezultatele, vede un e-mail de la Anna, șefa ei:

Elin, ți-am scris să văd ce mai faci, fiindcă nu mi-ai răspuns la ultimul e-mail. Nu vreau să te hărțuiesc, dar avem nevoie de decizia ta până la sfârșitul lunii. Sună-mă, dacă vrei să vorbim.

Urmărește cu privirea cuvintele de pe ecran de câteva ori, înainte să se întoarcă în browser, la căutarea legată de Lucas Caron.

Au apărut câteva articole în lista de rezultate: o biografie din Wikipedia, numeroase articole în presa de afaceri și turism. Elin trece la următoarea pagină. Și mai multe articole. Printre ele, sunt rezultate sportive, cu timpurile obținute de el la maratoane și concursuri de schi fond.

În mod evident, era la fel de entuziast în privința sportului pe cât era și în privința carierei, se gândește Elin, care, conform titlurilor de ziare, e cât se poate de înfloritoare: „Dincolo de brand: în ultimul deceniu, Lucas Caron a devenit omul pe care merită să-l urmărești când vine vorba de turismul elvețian“, „Începuturile unui imperiu: Lucas Caron reinventează minimalismul, transformând domeniul hotelurilor de lux“, „Hotelierul hippy: cum îl ajută sesiunile zilnice de yoga pe Lucas Caron să fie numărul 1 în tot ce face“.

Și mai recente: „Le Sommet: adio cabanelor! Un studiu despre noul minimalism“, „De ce-i place lui Lucas Caron să caute inspirația în trecut“.

Elin dă un clic pe al doilea articol. O fotografie domină ecranul: Lucas stă cu picioarele încrucișate pe una dintre canapelele din salonul lui Le Sommet. E complet relaxat, zâmbește larg, natural.

Dar chiar și în această imagine mai convențională arată mai degrabă ca un sportiv de pe coperta unei reviste de alpinism decât ca un dezvoltator imobiliar. E îmbrăcat într-o pereche de blugi uzați și o bluză gri, cu fermoar, care-i pune în evidență corpul musculos. Părul blond-închis îi cade dezordonat pe față, barba îi e tunsă neglijent.

Elin are spasme în piciorul de sub ea. Nu se potrivește, nu? Aerul relaxat nu e deloc în armonie cu hotelul, cu designul lui. Cercetând textul de dedesubt, îi sar în ochi câteva citate:

Am ales mereu să lucrez la clădiri care au o istorie, clădiri care stăruie să continuăm să le spunem povestea. Faptul că povestea
Le Sommet a început cu viziunea străbunicului meu legată de sanatoriu face această dezvoltare specială pentru mine. A fost mereu visul meu să reinventez clădirea; când eram copil, mă uitam la structura clădirii și mi-o imaginam renăscută, reinventată.

Articolul continuă:

Lucas a început să ridice clădiri la vârsta de nouă ani din orice găsea: „Piese Lego, bețe, mâncarea pe care mi-o aduceau la spital. De fapt, cred că spitalul a fost locul unde a luat naștere dragostea mea pentru clădiri, pentru arhitectură. Am jurat că, dacă mă fac bine, o să trăiesc din plin fiecare zi din viață."

Spital? Se uită mai departe pe articol, găsește un paragraf explicativ: „Luca s-a născut cu o boală cardiacă congenitală numită DSA (defect septal atrial), o gaură în inimă. A fost tratat chirurgical cu succes, dar operația și alte complicații l-au obligat de multe ori să petreacă perioade lungi în spital în copilărie."

Personalitatea lui începe să aibă sens pentru Elin: Lucas Caron e un om care are ceva de dovedit – mental, fizic. E și un om care vrea să fie diferit. O frază anume reflectă asta: „o să trăiesc din plin fiecare zi din viață".

Înțelege de ce Laure ar putea fi intrigată – amestecul de om de afaceri și personalitatea boemă –, dar tot nu explică de ce i-a făcut pozele.

Întorcându-se la căutare, se uită în jos pe celelalte rezultate. În partea de jos a paginii observă un blog. E în engleză și are un titlu provocator: „Cum își distrug orașele dezvoltatorii imobiliari elvețieni".

Elin intră pe blog. Conținutul e o elaborare a titlului – o cronică despre diverși dezvoltatori, inclusiv Lucas. Secțiunea de comentarii din partea de jos îi atrage atenția: comentarii acide despre Lucas Caron și Le Sommet – insulte adresate designul propus de el și personalității lui:

E genul de om care calcă peste oameni. Unul din categoria „fac ce vreau, la naiba cu toți cei care îmi stau în cale…“

Se vorbește despre dispariția lui Daniel, despre relația sa personală și profesională cu Lucas. Bârfe, în general: acuzații de nepotism, zvonuri că Lucas voia să-l scoată din proiect.

Încă intrigată, tastează numele lui Lucas pe Twitter. E șocată: numele apare în sute de tweet-uri, majoritatea negative.

Aude zgomotul ușii. Will.

— La ce te uitai? o întreabă el, venind spre ea, lăsându-și telefonul deoparte.

— Un articol despre dezvoltator, Lucas Caron. Isaac tocmai mi-a arătat niște poze cu el făcute de Laure.

— Și?

— Se pare că nu știa că e fotografiat.

— Elin, nu-i treaba ta. Cred că, dacă nu se întoarce până diseară, ar trebui să-l lași pe Isaac să sune din nou la poliție. Să-i lași pe ei să se ocupe.

E ceva neobișnuit în vocea lui: un fel de resemnare rece. Nu doar atât, ochii lui… sunt lipsiți de expresie, se gândește ea, panicată. Goi. Se îndepărtează și e vina ei. Cel mai rău e că ea știe că poate să repare situația asta, să-i spună ce vrea să audă, că e gata să facă pașii necesari, dar ar fi o minciună.

Nu e pregătită.

Viața ei e suspendată până primește răspunsuri în legătură cu ce i s-a întâmplat lui Sam. Ceva în ea e blocat și e o parte importantă. Agățată de ziua morții lui, ca un ochi de pulover prins într-o creangă, trăgând-o mereu înapoi.

Will caută în șifonier și își trage un pulover peste cap.

— Știi, când mă schimbam, mă gândeam la ce am spus mai devreme… Te rog, Elin. Aș vrea să plecăm.

— Dar…

— Cât mai devreme. Și mai e și asta, îi spune și-i întinde telefonul. Nu vreau să rămânem blocați aici mai mult decât e nevoie. Vine o furtună puternică.

Elin se uită spre ecran:

O furtună de-o violență fără precedent se apropie de Alpi. Stațiunea italiană Cervinia a oprit toate telefericele după ce vânturile puternice au făcut

telecabinele să se legene periculos. Previziunile anunță că peste 200 de centimetri de zăpadă se vor depune în următoarele 48 de ore.

— Nu pot să plec, Will. Nu acum.

— Nu poți? Sau nu vrei? întreabă Will, stând pe pat, privind-o cu ochi mijiți, neîncrezători. Elin, nu cred că mă asculți.

Ea simte cum panica crește în ea. Trebuie să-i spună, nu-i așa? Să-i spună pentru ce a venit aici cu adevărat sau riscă să-l piardă.

— Nu pot, îi răspunde și lasă paharul de apă din mână. Am venit aici nu doar ca să-l revăd pe Isaac. Am venit să aflu adevărul.

— Adevărul? Despre ce-i vorba? E ceva ce nu știu?

— E despre Isaac, zice ea cu o voce tremurătoare. Cred că l-a omorât pe Sam. De aia sunt îngrijorată pentru Laure. Știu de ce e capabil.

— Omorât? repetă Will și o privește fix. Ai spus c-a fost un accident.

Elin se așază pe pat lângă el, își simte gura uscată.

— Aceasta a fost concluzia oficială. Presupunerea lor a fost că a căzut în bazin, s-a lovit cu capul de o piatră, s-a înecat. Se potrivea cu ce-mi aminteam, dar apoi, câteva săptămâni mai târziu, am început să am un fel de… amintiri.

— Cu ce s-a întâmplat?

— Nu, tocmai. Ce-mi aminteam le-am spus părinților și poliției – e diferit de ce vedeam în imaginile alea.

Amintirile ei efective din ziua aceea sunt clare, se rezumă la cele mai importante imagini. Imagini pe care le analizează pentru a constata dacă sunt precise, pe care le întoarce pe o parte și pe alta ca să le verifice adevărul, dar în esență sunt mereu la fel. Adevărul sau ce credea ea că trebuia să fie.

— Și ce le-ai spus polițiștilor?

Elin își închide ochii.

— Făceam baie toți trei.

Își amintește clar: soarele de iunie nemilos, strălucind sus în cer, arzându-le pielea. Gâtul roșu al lui Sam, cu pielea jupuită, tricoul gri al lui Isaac, stropit cu pete de apă sărată.

— Făceam un concurs, care prinde cei mai mulți crabi. Făcuserăm și un tabel, l-am prins pe peretele cabinei de schimb a plajei, spune Elin și-și freacă picioarele unul de altul. Băieții au luat totul foarte în serios. Totul era o competiție între ei.

— Și eu eram așa cu frate-miu.

— Dar atunci… a fost ciudat. Intensitatea. Cum se bucurau de ratările celuilalt. N-avea sens… nici măcar nu erau asemănători. Sam era opusul lui Isaac. O carte deschisă. Mama spunea mereu că era ca ea, copilul mai liniștit.

Chiar și semăna cu ea, se gândește Elin – piele albă, păr blond, atât de fin, că, dacă se uda, puteai vedea pielea albă ca de os a capului.

— Așadar, nu era un copil înțelegător? întreabă Will, ridicând o sprânceană.

— Nu, nu ca Sam. Toată lumea spune că mezinul e cel mai fericit și e adevărat. El era mereu cel care ne făcea să râdem, ne împăca dacă ne certam. Îmi dau seama acum, retrospectiv, că avea cele mai bune părți din mine și din Isaac, combinate. Multă energie, ca mine, dar având concentrarea de laser a lui Isaac. Putea să stea și să se concentreze într-un fel în care eu n-am reușit niciodată – la jocul de Lego, teme, lectură. Nimic nu părea să-l enerveze, în afară de Isaac. Isaac știa să-l provoace.

— O făcea des?

— Da. Era diferit de mine și de Sam. E… ca și cum ar avea o genă sălbatică. Mama era de obicei calmă, dar Isaac o enerva uneori, continuă Elin, strângând cuvertura de pe pat între degete. Mă enerva și pe mine. Era imprevizibil. Cred că o parte din explicație ar fi că era extraordinar de inteligent. Îi plăcea să se joace cu oamenii, cu situațiile, să înțeleagă de ce reacționau cum reacționau.

— Sună destul de rece.

— Da, putea să fie rece. Uneori, nu părea să aibă reacțiile obișnuite ale oamenilor. Ca și cum o parte din el înțelesese că emoțiile nu te duc nicăieri pe termen lung, așa că se plasa în afara lor.

Will se uită la ea.

— Sau poate simțise că Sam era preferatul mamei? Poate se închisese din instinct de autoconservare.

— Dar n-am spus niciodată așa ceva, a replicat Elin cu o voce tăioasă care a surprins-o și pe ea. N-am spus niciodată că Sam era preferatul mamei.

— Dar după cum povesteai, suna ca și cum… Will se oprește, ridicând din umeri. Să trecem peste. Ce s-a întâmplat apoi?

— Isaac era furios, fiindcă îl vedea pe Sam câștigând. Eu mă săturasem, i-am lăsat singuri, m-am dus la un alt ochi de apă dintre stânci. Plecasem abia de câteva minute, când am auzit strigăte. M-am întors, am văzut găleata lui Sam răsturnată, continuă Elin și clipește. Crabii lui se întorceau în apă. Sam țipa, lovindu-l pe Isaac cu pumnii. Situația o luase razna, așa că m-am dus la ei și le-am zis să se oprească.

— Împăciuitoarea.

— S-au împăcat. Isaac și-a cerut scuze. Totul părea în regulă, așa că m-am dus mai departe, spre stâncă. M-am gândit că se liniștiseră, adaugă Elin și ezită, chiar și acum simțind amintirea tăioasă ca un cuțit. Nu știu cât a durat exact, poate un sfert de oră, douăzeci de minute. L-am auzit pe Isaac. Urla. M-am întors în fugă.

O simte acum, simte panica vuind în ea ca o sirenă de ambulanță.

— L-am găsit pe Isaac în piscina naturală. Apa îi ajungea până la umeri. Lângă… vorbele i se opresc în gât. Lângă Sam. Îl ținea de sub brațe, încercând să-l scoată, dar nu reușea să se sprijine de nimic. Striga: „Îl putem salva, îl putem salva!“ Dar știam că murise. Culoarea lui… vocea i se frânge. Am încercat, am tot încercat până au venit paramedicii, dar murise.

Will îi ia mâna într-a lui, o strânge.

— Și unde era Isaac când s-a întâmplat?

— A spus că s-a dus la toaletă. Când s-a întors, l-a găsit pe Sam în apă. A presupus că a alunecat și s-a lovit cu capul de o piatră.

— Fără să observe nimeni?

— Ochiurile de apă erau izolate, erau la capătul plajei. Cineva ar fi putut să vadă ceva doar dacă ar fi fost întâmplător în preajmă.

Fruntea lui Will e încrețită de concentrare.

— Și de ce crezi c-a fost Isaac de vină? întreabă, trecându-și degetul mare peste dosul palmei ei.

— La câteva luni după, am început să văd imagini retrospective.

— Amintiri?

— Nu tocmai. Sunt ca niște vise, nu știu cum să le descriu altfel. Pentru un moment, sunt clare, dar apoi, odată ce te-ai trezit, îți scapă printre degete. Un instantaneu, conturul a ceva pe care încă n-am reușit să-l umplu. Dispare în mare parte până apare următorul.

Psihoterapeutul la care fusese cu un an în urmă îi spusese că nu e un lucru neobișnuit, că e modul minții conștiente de a se proteja. De a o proteja pe ea.

— Poți să-ți amintești ceva clar din instantanee?

— Doar un singur lucru. O imagine pe care nu pot să mi-o scot din cap. Isaac e lângă stâncă. Mâinile lui… cuvintele i se încleiază în gât. Sunt pline de sânge.

Will își schimbă poziția în pat.

— Dar asta e evident imposibil. L-ai găsit în apă, încerca să-l scoată pe Sam. Erau urme de sânge pe el atunci?

— Nu. Asta nu reușesc să înțeleg.

— Ai vorbit cu cineva despre asta? întreabă Will și, răsucindu-se, se întinde după sticla de apă de pe masă. Despre ce-ți amintești?

— În afară de psihoterapeut, nu. Mama, tata… l-au pierdut pe Sam. Asta… ar fi fost ca și cum l-ar fi pierdut și pe Isaac. Nu puteam să le fac așa ceva.

— Și nu i-ai spus nimic lui Isaac?

— Nu. Știu ce s-ar întâmpla. Ar intra în modulul defensiv, ar crede că-l acuz că i-a făcut rău lui Sam.

— Și de asta îl acuzi, nu?

Will deschide sticla de apă, bea o gură. O privește fix. Direct, fără să clipească.

Ea ezită.

— Dar…

— Elin, haide. Asta vrei să spui.

Ea tace. Da, așa e, atunci de ce e așa de greu să recunoască față de altcineva?

— Ce nu înțeleg e de ce nu mi-ai spus și mie? continuă Will și se forțează să zâmbească, dar se vede limpede în ochii lui că se simte rănit. E un lucru destul

de important pe care mi l-ai ascuns.

Elin își mușcă buza.

— Fii sincer, ai fi vrut să fii implicat în treaba asta dac-ai fi știut? Dacă ți-aș fi spus la prima întâlnire „Will, cred că unul dintre frații mei l-a omorât pe celălalt și e posibil ca eu să fi văzut, dar creierul meu a reprimat cumva amintirea“, ce-ai fi zis? E ceva destul de apăsător.

— Ar fi trebuit să-mi spui. N-aș fi judecat.

— Nu puteam să risc. Îmi plăcea de tine, Will. Din clipa când ne-am cunoscut, mi-am imaginat un viitor cu tine.

Vocea i se frânge. Trebuie să înțeleagă, să știe că nu i-a ascuns asta intenționat.

— N-ai avut de-a face cu lucruri de felul ăsta. Ești normal, ai o familie normală, spune Elin și zâmbește, încercând să destindă atmosfera. Sora ta poate să fie uneori cam vacă, dar în afară de asta…

Will îi zâmbește la rându-i.

— Dar de ce ești așa de convinsă c-o să afli adevărul dacă-l în-frunți acum?

— Acum, că mama nu mai e, e un moment bun. Nu pot să amân la nesfârșit.

— O să-i spui despre ce-ți amintești?

— Nu știu. Nu am un plan cu adevărat. Am crezut că, dacă vorbesc despre Sam, despre mama, o să-i scape ceva.

Will își freacă nodurile degetelor.

— Știi, dacă ai dreptate, dacă imaginile astea vin dintr-o amintire reală, atunci dispariția lui Laure…

Elin dă din cap aprobator. Niciunul dintre ei nu trebuie s-o spună cu glas tare.

— De asta nu pot să plec acum.

Îi vin în minte imaginea lui Laure din urmă cu o zi, cuvintele ei pline de compasiune când i-a spus despre mama ei. Și simte un junghi de vinovăție: îi datorează lui Laure asta.

Întorcându-și privirea de la ecranul laptopului, își apasă fruntea cu degetele.

— Cum te simți? o întreabă Will, uitându-se la ea cu o expresie îngrijorată.

— Sunt doar obosită. Cred că o să am o durere de cap.

El răscolește prin geantă și aruncă o cutie spre ea. Ibuprofen.

— Ia astea și pe urmă mergem la centrul SPA. Cina e abia peste o oră.

Elin se supune docilă. Orice, numai să slăbească nodurile din cap.

Își pune telefonul pe masă. Își simte gândurile, întrebările fără răspuns, ca pe niște pietre grele care-i apasă tâmplele.

32

— Els, hai!

— Mai lasă-mă doar un minut!

Elin se mută de pe un picior pe altul. Platforma e înghețată, scândurile sunt îmbrăcate într-un strat fin de zăpadă. Vântul bate în rafale, lipindu-i de corp materialul subțire al costumului ei de baie. Tremură.

Zăpada cade din cer, înălțând nămeți în jurul celor două piscine exterioare și diferitelor scaune și șezlonguri. Rotocoale de aburi plutesc deasupra celei mai mari piscine, cea mai apropiată de ea, amestecându-se cu zăpada într-o ceață caldă, umedă. Numai câteva pătrățele de apă sunt vizibile, insule misterioase de azuriu lucitor.

Will o ia de mână și o trage pe lângă piscina principală.

— Ai mai făcut asta până acum. E doar o cadă cu apă caldă, nu-i adâncă.

Are pielea ca de găină.

Se strecoară după o îngrăditură din panouri cu stinghii de lemn. Elin îl urmează, neliniștită la vederea îngrăditurii de lemn gălbui.

Will urcă și-și scufundă corpul în apă. Se uită la ea cu o expresie provocatoare.

— Vii?

Fără ochelari, ochii îi par mai întunecați.

Elin se uită fix la el. Și mai mult abur iese la suprafața apei, făcând întunericul să freamăte și să se legene. Îi vin în minte imagini nedorite: o față umbrită. Apă, pleoscăind pe marginile peșterilor. Panică tăioasă care parcă-i sfâșie pieptul.

Clipind, alungă imaginile și urcă pe treptele spre cadă. Lăsându-și corpul să alunece în apă lângă cel al lui Will, e conștientă de conturul ascuțit al

șoldurilor ei care-l ating, dar el nu pare să observe. Își strecoară un braț în jurul taliei ei și o strânge ușor.

— OK?

Ea încuviințează. Apa e așa de fierbinte, că e o senzație aproape dureroasă, dar ea deja simte căldura slăbind tensiunea din picioare, relaxându-le.

Will are dreptate. Trebuie să se relaxeze. Să-și mai ia mintea de la griji.

— De asta aveam nevoie, îi spune și se sprijină pe el.

— Ți-am zis eu.

Will apasă un buton în spatele ei. Se aude un huruit slab, și apa începe să se vălurească. În câteva secunde, bolborosește și îi masează spatele și coapsele.

— Trebuie să înveți să te relaxezi. Toți avem nevoie de momente de pauză.

Elin îi privește cercetător fața. Ochii lui negri sunt calzi când o privește, pielea bronzată e presărată cu mici stropi de apă. Ești norocoasă, își spune ea, îi pasă și nu se teme să ți-o arate. N-ar trebui să crezi că asta e de la sine înțeles.

— Vrei să vii mai aproape?

Will își ia obișnuita lui privire pofticioasă, cu efect comic, și își duce mâna în sus spre coapsele ei. Își coboară fața spre ea și o sărută. Are gura caldă, moale, dar ea se desprinde, un sunet i-a atras atenția.

E greu să-și dea seama ce se aude dincolo de zgomotul vântului și al apei. O bufnitură? Pași?

Cu un sentiment neașteptat de neliniște, se întoarce și se uită în jur. Încă o dată, întunericul pare să freamăte, să se transforme. E o beznă tăcută, iscoditoare.

Neliniștea o copleșește. Ca și în vestiar mai devreme, are senzația îngrozitoare că cineva o pândește.

Se uită în cealaltă parte. Acolo, vede doar stinghiile de lemn: opace, inexpresive, înzăpezite.

Nu-i nimeni acolo.

— Ai auzit? îl întreabă pe Will. Părea că e cineva în spatele nostru.

— Nu.

Simțind încordarea în tonul lui, nu mai spune nimic. Rămân într-o tăcere inconfortabilă, bulele i se sparg de corp.

Simte tensiunea venind dinspre Will, îi simte corpul țeapăn lipit de al ei.

Elin se dojenește. A stricat momentul, nu-i așa? Din nou. Ar fi trebuit să fie un moment distractiv, relaxant, și ea deja l-a transformat în ceva apăsător. Mereu a avut abilitatea asta. Să strice momentul. Să spulbere plăcerea.

Mama ei spunea că e o teamă de a se lăsa dusă, de a pierde controlul asupra unor emoții pe care nu își dorea să le exprime: „Făceai asta de zilele de naștere ale altor copii. Nu cred că plănuiai să le strici, dar ceva mergea întotdeauna prost. Cădeai peste ceva sau vărsai o băutură. O dată, de ziua lui Isaac, ai mâncat prea mult tort. Ai vomat pe rochia de pe tine."

După câteva minute, Will se ridică, bule mici de apă încă-i stau lipite de piele.

— Ai dreptate, spune încordat. Probabil n-a fost o idee prea bună.

Nu se uită în ochii ei.

— O să încerc cealaltă piscină. Dar mai întâi, vrei să te conduc înapoi?

— Nu, e în regulă. Ne vedem în cameră, răspunde Elin cu o voce slabă.

Nu-i place asta: reținerea neobișnuită din vorbirea, din tonul lui.

Will iese. Elin îl urmează, îndreptându-se spre piscina din interior. În câteva secunde, începe să tremure din nou, vântul tăios smulgându-i ultimele rămășițe de căldură.

După niște pași, ezită. A ajuns la o răscruce. Platforma duce în două direcții: în față, spre centrul SPA, pe unde a venit cu Will, și la stânga, spre un pătrat mic de apă.

E singura secțiune de apă care nu scoate aburi, se gândește Elin, curioasă. În schimb, suprafața apei reflectă luminile de deasupra – o strălucire neagră, înghețată.

Gheață.

Pornește spre ea, se oprește, la doar câțiva pași de margine. Are doar un metru lățime și o scară îngustă e sprijinită pe o parte.

E una dintre piscinele strâmte și adânci, de o persoană, două, folosite de obicei pentru relaxare și răcorire.

N-a mai văzut una de ani de zile. Ultima oară, a fost într-o excursie de weekend în Cornwall cu Laure și mama ei; un hotel prăpădit de la malul mării,

lângă Newquay. Aceea era și mai mică, ca un puț. Se provocau una pe alta, ea și Laure. Intru, dacă intri și tu.

Elin se uită în apă și simte aceeași frică de atunci: dimensiunile mici; te poți zgâria dacă nu-ți ții brațele lipite de corp.

Dar e o mare diferență totuși: atunci, a îndrăznit. Pentru că a provocat-o Laure. Voia să-și dovedească și ei înseși că poate.

Dar a fost înainte de moartea lui Sam. Înainte ca totul să se schimbe.

E gata să plece, când simte că cineva se află în spatele ei. Will.

— M-am uitat, dar mi-e teamă. Fă-o tu și pentru mine!

Niciun răspuns. Niciun râs. Nicio mână pe brațul ei. În schimb, aude șuieratul unei respirații și zgomotul surd de pași pe platformă. Elin încremenește.

Nu e Will, își dă seama și se crispează. Se întoarce, dar deodată simte o presiune pe spate, o forță subită, care o împinge chiar deasupra bazei coloanei.

Inima îi bate șchiopătat.

Se dezechilibrează aplecându-se în față, își îndoaie degetele de la picioare, le strânge, încercând să se prindă bine de lemn, dar platforma e alunecoasă din cauza zăpezii și a gheții.

Își lasă greutatea pe spate, încearcă să se prindă de ceva, de orice, dar nu-i nimic acolo. În schimb, brațele i se zbat zadarnic în aer.

Se termină în câteva secunde. Elin sare în față și stratul subțire de gheață se sparge trosnind.

33

N-are timp să strige, e înghițită de apa rece, plămânii i se strâng în doi pumni. Urechile îi iau foc, gura și ochii i se umplu cu apă.

Se scufundă.

Mai jos, tot mai jos.

Elin se forțează să-și deschidă ochii, dar apa e întunecată, impenetrabilă. Plămânii i se blochează, încinși din cauza șocului.

Mișcă-te! Fă ceva!

Începe să dea din picioare, să facă mișcări de pedalare prin apă. Aproape instantaneu, direcția mișcării se schimbă, începe să urce.

Când ajunge, în cele din urmă, cu capul la suprafață, trage aer în piept cu lăcomie.

Se agață de scară, se prinde cu mâna de metalul rece și se trage mai aproape. Picioarele i-au amorțit, îi alunecă la fiecare pas.

N-are timp să se uite în sus, să vadă dacă persoana care a împins-o mai e acolo, să vadă ce-o să facă mai departe. I s-au trezit instinctele: trebuie să iasă.

Refrenul e familiar: sunt aceleași vorbe pe care și le-a repetat anul trecut, când se lupta să iasă din peșteră după ce Hayler o prinsese și o lovise, când luase decizia de a se salva de fluxul în creștere.

Trebuie să iasă! Trebuie să iasă!

Când ajunge sus, fuge, pe pilot automat, spre piscina principală.

— Will! strigă, oprindu-se pe puntea din stânga piscinei.

Nu vede nimic. Apa e abia vizibilă, aburi fierbinți plutesc deasupra ei în nori zdrențuiți.

— Will, ești aici?

Cu o suflare viguroasă, vântul îndepărtează aburii. Un cuplu de tineri se află la capătul piscinei și se uită în sus spre ea, dar Elin abia îi observă.

Îl zărește: la marginea bazinului, vine spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva m-a împins în bazinul mic, spune cu o voce care sună degajată. Ciudată. M-am gândit că ești tu, pe urmă… cuvintele i se opresc în gât.

— Cineva m-a împins înăuntru.

Will ezită, se lasă pe călcâie.

— Ești sigură? Puntea e alunecoasă din cauza zăpezii. Poate-ai alunecat.

Elin clipește, simte cum o izbesc vorbele lui, fiecare dintre ele ca o trădare. Chiar face asta? Se îndoiește de ea? Se îndoiește de ce s-a întâmplat?

— Nu, spune ea cu asprime, simțindu-și ochii cuprinși de lacrimi fierbinți. Cineva m-a împins intenționat, a încercat să mă sperie.

Și a funcționat. În apă, au copleșit-o toate spaimele ei nenumite: teama de a se cufunda, de a dispărea într-un loc de negăsit. Singură.

Singură așa cum e Sam acum.

La asta se întoarce mereu, nu-i așa? La Sam.

Will o privește, pare că vrea să spună ceva, dar în loc de asta o ia de mână. Câteva clipe mai târziu, îi vin și cuvintele, dar sunt diferite de ce ar fi vrut să spună, își dă ea seama. Sunt vorbe neutre, șlefuite în mintea lui.

— Hai să nu tragem concluzii pripite. Să mergem înăuntru, tremuri.

Nu mai zăbovesc în vestiar. Elin se îmbracă în grabă cu haine uscate și se întâlnește cu Will la recepție imediat după aceea.

Ajunși în cameră, Will o bagă în pat și mai adaugă niște pături peste cuvertura de pe ea. Elin își lasă capul pe pernă, dar lipsa neașteptată de activitate, nemișcarea absolută, nu face decât să-i accentueze bubuitul sălbatic din piept.

El îi dă o ceașcă de cafea fierbinte și se așază alături, pe pat.

— Decofeinizată. Nu cred că mai ai nevoie de stimulent în plus înainte de cină. Cum te simți acum?

— Mai bine, spune Elin și soarbe din cafea.

E prea fierbinte, dar îi place că-i mai distrage atenția.

— A fost șocul… Știu că sună stupid, dar sincer am crezut că n-o să mă mai întorc.

Vocea i se frânge.

— O parte din mine așa a crezut, cum mi s-a întâmplat și anul trecut…

Will îi cuprinde mâna, strângând-o ușor.

— Și nu-i doar asta, îi spune ea, strângând pătura cu degetele. Mai devreme, când înotai, cineva m-a urmărit la vestiar. Am auzit o ușă deschizându-se și închizându-se, dar n-a ieșit nimeni.

Will se încordează.

— Te urmărea? Crezi că-i aceeași persoană?

— Poate.

O umbră îi trece peste față. Se gândește la același lucru, nu-i așa? Având în vedere ce i-a spus mai devreme.

Isaac.

Will își drege vocea.

— Elin, chiar cred c-ar trebui să plecăm, spune cu o voce șovăitoare. Înțeleg povestea cu Sam, de ce ești aici, dar după ce s-a întâmplat la centrul SPA, e

prea riscant. Nu poți să continui așa.

Are dreptate. Să fie aici, în preajma lui Isaac, să fie implicată în ce se întâmplă… nu-i pregătită. O să fie nevoită să mai amâne chestiunea pentru care a venit aici.

— Cred că… Elin se oprește, auzind o mișcare bruscă în apropierea ușii. Will, ceva este împins pe sub ușă.

Will se îndreaptă spre ușă, se apleacă și ia ceva – o foaie de hârtie.

O despăturește, începe să citească.

— Ce e?

— Evacuează hotelul. Trebuie să plecăm mâine.

ZIUA A TREIA

34

Ora 11 dimineața. Al treilea autobuz, penultimul, e gata să plece.

Așteptând în salon, Elin urmărește cum se agită personalul în hol, cărând valize, genți, strigând instrucțiuni.

Majoritatea oaspeților sunt deja la poalele muntelui, dar au mai rămas câțiva, stau tăcuți în grupuri mici, părând copleșiți de zgomot și haos.

— Trebuie să plecăm, Elin, spune Will cu chipul marcat de îngrijorare. Nu mai putem amâna.

— Știu, dar voiam să vorbesc cu Isaac mai întâi.

Își toarnă cafea, adaugă puțin lapte și urmărește vârtejul lichidului negru.

Sunt ultimii care iau micul dejun. Camera pare pustiită. Pe bufet au rămas numai câțiva croasanți într-un coș, câteva felii de șuncă autohtonă, cafea și carafe cu suc pe jumătate goale.

— Uite ce-i afară, îi spune Will, privind fix pe geam. Trebuie să luăm următorul autobuz, Elin.

Ea îi urmărește privirea. Aproape că nu-ți poți da seama că e zi: cerul e înnorat, întunecat, recepția e scăldată într-o lumină argintie. Geamurile sunt poleite cu gheață, dar tot poți vedea zăpada – bobițe de gheață căzând din cer. Parcarea și copacii din spatele geamului sunt acoperiți de un strat de zăpadă moale, care crește cu fiecare minut.

E ca și cum hotelul ar fi invadat, și muntele însuși e sub atac.

În timp ce-și bea cafeaua, în încăpere se lasă liniștea. Elin se uită spre holul de la intrare. Mare parte din personal a plecat. Probabil a plecat și autobuzul.

— Uite, îi spune Will și-i dă telefonul. Am ajuns la știri.

Ea începe să citească articolul:

AVALANȘA FORȚEAZĂ EVACUAREA
UNUI HOTEL ELVEȚIAN

Autobuzele evacuează astăzi peste 200 de turiști și personalul unui hotel montan de cinci stele din Elveția din cauza unei ninsori abundente ce produce destabilizări masive de-a lungul Alpilor.

Le Sommet, aflat la 2200 de metri altitudine, e o zonă de risc extrem de ridicat de producere de avalanșe, spune Katherine Leon de la departamentul de poliție Valais din Sion.

„Riscul de avalanșă a ajuns acum la un maxim de cinci din cinci, și cea mai mare parte a furtunii nu s-a dezlănțuit încă. Unii oaspeți nu vor să plece, așa că primarul, în deplin acord cu Comunele, a ordonat evacuarea obligatorie“, a declarat Leon. „Riscul de avalanșă este uriaș.“

Evacuarea va avea loc duminică dimineață, fiecare autobuz transportând până la 50 de oameni odată spre hotelurile din stațiunea apropiată, Crans-Montana.

Cécile Caron, administratoarea hotelului, a spus că persoanele evacuate și-au păstrat calmul.

— Mă gândeam eu că vă găsesc aici.

Elin își ridică privirea.

Isaac.

Arată răvășit. Părul îi e unsuros, buclele și-au pierdut volumul, stând lipite de scalp. Pielea de deasupra ochiului stâng e iritată, de un roșu strălucitor, inflamată.

Se uită în jos, spre bagajele lor.

— Plecați? întreabă cu o voce slabă, rece.

— Trebuie, Isaac. N-avem de ales, răspunde Elin și face un schimb de priviri cu Will. Chiar dacă nu se impunea evacuarea, nu mai puteam să fac nimic.

— Eu nu plec, spune Isaac tăios. Am sunat la poliție. Au spus că vin azi. Îi aștept.

— Ești sigur că mai vin? După ordinul de evacuare?

— Nu știu, dar nu pot să plec, spune Isaac și se uită la ea fără să clipească. Dacă e afară, pe vremea asta? Dacă e rănită? Dacă plec, ar putea să treacă multe zile până mai vine cineva aici.

— N-o să te lase să stai la nesfârșit. Trebuie să lași treaba asta în seama poliției.

— A poliției? râde forțat Isaac. Și ce crezi c-o să facă? Dacă se înrăutățește furtuna, n-o să-și riște viețile s-o găsească. Așa merg lucrurile în situațiile astea, Elin, știi și tu. Cântăresc riscurile și iau o decizie.

— Uite ce-i, sunt șanse să se calmeze vremea în câteva zile. Poți să revii…

Amândoi știu cât de improbabil e. Dacă furtuna se va desfășura conform prognozei, o să dureze câteva zile să fie curățate drumurile. Și până atunci, o să fie prea târziu.

— Isaac, nu mergem departe. O să stăm în oraș. Imediat ce se îmbunătățește vremea, ne întoarcem.

— Chiar pleci, spune el cu o față crispată. Nu ești mai bună decât tata, nu? Când e mai greu, o iei la fugă.

Elin clipește, tresărind din pricina forței cuvintelor lui. Fără să mai spună nimic, el se întoarce, se îndepărtează fără să se mai uite înapoi.

În ea crește furia – e furioasă pe el, pe ea. Își împinge cu putere scaunul în spate.

Will îi pune o mână pe braț.

— Lasă-l să se calmeze. Are nevoie doar de…

Dar nu apucă să-și termine propoziția.

Urlete. Urlete, apoi un strigăt.

Sunetul e înfundat, slab, ca și cum ar veni dintr-un tunel.

O față apare apoi la geam, contorsionată într-o expresie de groază absolută.

35

Elin scapă ceașca din mână, care cade zăngănind pe farfurioară. Cafeaua curge pe toată masa, într-o dâră subțire, neagră.

Un bărbat – membru al personalului, se gândește Elin, văzându-i uniforma, geaca mare de puf cu sigla lui Le Sommet.

Bate în geam, bate atât de tare cu pumnii, încât sticla vibrează. Ninsoarea e împinsă de vânt dintr-o parte și-i ascunde fața. Tot ce poate distinge e părul negru, tuns scurt și trăsăturile masive.

Bum! Bum.

Pulsul i se accelerează; inima îi bate de două ori mai repede.

Ridicându-se în picioare, Will înaintează împleticindu-se spre geam, Elin urmându-l îndeaproape.

Fața bărbatului se vede mai clar. Are trăsăturile contorsionate, ochii mari, bulbucați, pupilele mărite.

Murmură ceva: La piscine… Restul cuvintelor sunt risipite de vânt, dincolo de peretele gros de sticlă. La piscine…, repetă bărbatul, mai tare acum, așa încât ea să-l poată auzi prin sticlă. „Piscina".

— Mă duc să chem pe cineva, spune Will cu o voce răgușită.

Ea încuviințează cu o mișcare a capului, fără să spună nimic. Cu adrenalina pompându-i în vene, caută bâjbâind clanța ușii ce dă spre terasă. O găsește și o apasă cu putere.

Nu se deschide.

Elin apasă din nou. Mai tare.

În cele din urmă, cedează. Aerul înghețat îi biciuiește obrajii, împreună cu fulgii de nea.

Bărbatul se mișcă spre ea, tremură din tot corpul.

— La piscine…

Vocea îi e ascuțită, nedeslușită, alunecă în isterie. Repetă cuvintele la nesfârșit, ultima silabă contopindu-se cu prima. Arată spre centrul SPA.

Ieșind pe terasă, Elin se uită în direcția indicată, dar nu vede nimic. Centrul SPA e la stânga, dar e în dosul unei structuri complexe de garduri și plante.

— Te rog, lasă-mă…

Elin îi recunoaște imediat vocea lui Cécile Caron. Will e în spatele ei.

— Lasă-mă să trec, spune Cécile, trăgând deja o geacă pe ea.

Tonul e calm, autoritar, dar Elin simte și notele mai subtile: teama, panica.

— Axel, arată-mi!

Urmându-l, Cécile se întoarce spre Elin.

— Te rog, du-te înăuntru!

Elin rămâne nemișcată, îl urmărește pe Axel cum pornește înapoi de-a lungul terasei. Are mișcări necontrolate, smucite, picioarele îi alunecă pe zăpada înghețată, compactă.

— Trebuie să merg cu ei.

— Nu, spune Will și-și pune o mână pe brațul ei. Nu știi ce e acolo.

Ea îi aude vorbele, dar nu le procesează. Dacă e Laure?

Se întoarce înăuntru, își ridică geanta și scoate haina de pe scaun. O trage pe ea și iese afară. Cécile și bărbatul dispar în jos pe niște trepte de la capătul terasei.

Elin e chiar în urma lor. În ciuda polarului gros, vântul trece prin material, îi înțeapă pieptul, gâtul.

Când ajunge la trepte, descoperă că-s abrupte și înghețate. Se agață de balustradă și coboară cu grijă și precizie.

La capăt, e un gard de lemn ce separă curtea de centrul SPA.

Axel împinge poarta și centrul SPA se înfățișează vederii. Aburii se ridică deasupra piscinelor, răsucindu-se, încolăcindu-se în aer în întâmpinarea ninsorii.

Ea își întețește pașii, până ajunge aproape, în urma lor, și simte scândurile vibrând sub tălpi.

Axel se grăbește, ocolește piscina mai mare, până ajunge la cea mai mică, aflată la un nivel mai jos. Se oprește.

— Ici, spune și arată cu cu braț tremurător spre piscină. Aici.

Corpul lui Axel blochează vederea apei, iar Elin trebuie să pășească într-o parte. O lumină pâlpâie deasupra, aruncând intermitent scena în întuneric.

O rafală de vânt taie deodată aburii, destrămându-i. Piscina poate fi văzută, prelata de deasupra e pe o treime desfăcută, așa încât ninsoarea s-a depus inegal pe suprafața ei.

Și atunci o vede: forma unui corp fără viață, întins pe fundul piscinei. Luminile de sus aruncă o lumină stinsă, evidențiindu-i părul ce plutește în apă.

Ajunge până la umăr. Închis la culoare.

O femeie, se gândește Elin și simte fierea în gât. O întrebare i se rotește obsesiv în minte: E ea? E ea?

Elin face un pas mai aproape. Se uită din nou. E ea. O recunoaște imediat. O geacă neagră de puf. Blugi negri.

Laure.

36

Mușchii i se contractă, iar Elin are senzația că locul din jurul ei devine ciudat de îndepărtat, imaginea fiind clară doar pentru câteva clipe, pentru ca apoi să se tulbure din nou.

— Trebuie s-o scoatem din apă! Să încercăm s-o resuscităm!

Îi ia o clipă să-și recunoască vocea. E pe pilot automat de-acum. Pare calmă. Stăpână pe situație. Complet diferită de ce-i în sufletul său cu adevărat.

Dar înainte să apuce să se miște, cineva o trage de braț. Cineva se împinge cu putere, făcându-și loc printre ea și Cécile. Ridică zăpada cu picioarele, aruncând-o într-un arc de cerc neregulat.

— Ea e, nu-i așa? întreabă cu o voce subțire, ascuțită, îngrozită.

Isaac.

— Dă-te… dă-te la o parte! spune cu mâna încă pe brațul ei, îmbrâncind-o. Vreau să văd dacă-i ea.

A trecut de ea, cu o expresie sălbatică, cu obrajii împurpurați.

Elin se aruncă înainte, încearcă să-l prindă:

— Isaac, nu…

Dar e prea târziu. Mâna abia dacă i-a atins geaca, rămânând suspendată zadarnic în aer. Îndepărtându-se cu pași zgomotoși de ea, ocolește deja piscina, alunecând în zăpadă la fiecare câțiva pași. E la numai câțiva metri de apă.

— Isaac, te rog…

Isaac o ignoră, își scoate haina de pe el și-și aruncă, stângaci, pantofii. Plonjând în apă, frânge suprafața apei cu un pleoscăit răsunător. Apa saltă într-un val de stropi.

Deasupra, lumina pâlpâie.

Lumină, întuneric.

Întuneric, lumină.

Elin vede doar câteva frânturi: imaginea neclară a lui Isaac, mărit grotesc, distorsionat de apă în timp ce se lansează spre fundul bazinului.

Abia mai poate respira, spaima i se încleștează ca o gheară de gât, amenințând să preia controlul.

În câteva secunde, Isaac se mișcă spre suprafață, pe spate, ținând în brațe forma întunecată a corpului lui Laure.

Dă, Doamne, să fie bine! Te rog, fă să nu fi murit!

Isaac ajunge la suprafața apei, are părul lipit de frunte în șuvițe negre, dezordonate. Trage aer cu lăcomie, pieptul i se umflă.

— Să te-ajut, se aude vocea lui Will din spate.

Elin nici n-a observat că era acolo.

Will se lasă în genunchi la marginea apei. Se apleacă și o trage pe Laure din brațele lui Isaac, săltând-o pe platforma de lângă Elin.

E prima oară când o vede cu fața în sus.

Elin se crispează: o reacție viscerală a întregului trup.

O mască de gaze neagră e prinsă pe fața lui Laure.

Nu: nu e o mască de gaze. Nu are filtru. În loc de filtru e un tub gros, gofrat, care duce de la nas la gură.

Ghemuit lângă corpul lui Laure, Will îi scoate masca, așezând-o pe o parte. Mișcările lui sunt precise, marcate de o urgență disperată.

Masca a fost scoasă.

Elin se uită la fața descoperită, la apa care curge în picături mici peste pielea albă. Simte că i se taie respirația.

Nu e ea.

Femeia, oricine ar fi fost, are părul, silueta, hainele asemănătoare, dar nu e Laure.

Will îi împinge capul spre spate, așezând-o în poziția pentru resuscitare, dar Elin știe fără urmă de îndoială că e prea târziu.

Ochii verzi ai femeii sunt paralizați într-o privire înghețată, lipsită de viață, gura îi e ușor întredeschisă.

Elin se apleacă totuși și-i verifică pulsul cu degetele lipite de gât. Nu simte nimic.

— Will, spune ea cu blândețe, a murit.

E sigură însă că n-a murit de mult – rigiditatea cadaverică apare de obicei între două și șase ore după moarte, și la ea încă nu s-a instalat.

Elin nu e expertă, dar știe că temperatura caldă a apei ar putea să scadă și mai mult acel interval – presupune că a murit cam de o oră, maximum două.

Isaac nu s-a mișcat. Încă ud leoarcă, stă aplecat lângă trupul fără viață.

Ea îl privește cercetător. Isaac chiar crezuse că e Laure. Nu poți să mimezi așa o reacție.

Ceea ce înseamnă în mod evident că e sincer, nu știe unde-i Laure. Nu are nicio legătură cu dispariția ei.

Se uită apoi la încheieturile femeii. Sunt legate strâns cu o sfoară subțire, împletită.

A fost ținută captivă.

Apoi altceva îi sare în ochi: o parte dintre degetele femeii lipsesc. Unul de la mâna stângă. Două de la dreapta. E străbătută de un fior involuntar.

Will îi urmărește privirea, cu ochi sticloși.

— O să-l duc pe Isaac înăuntru. Să se usuce.

Elin dă să răspundă, dar aude o voce.

— E Adele, se aude vocea lui Cécile din spate, slabă, fără expresie. E o membră a personalului, menajeră.

Uitându-se peste umăr, Elin vede că grupul din spate a crescut la patru, cinci membri ai personalului. Unul dintre ei plânge, ceilalți vorbesc în șoaptă, aruncând priviri spre cadavru.

Trebuie să facă imediat ceva. Trebuie să preia controlul.

Asta… e probabil o scenă a crimei și deja e haos. Zăpada din jurul piscinei e ciuruită de urme de tălpi, unele pătate, altele deja acoperite cu un strat proaspăt de nea.

Elin se întoarce spre cadavru. Zăpada se așază pe fața femeii, pe haine, pe masca de alături. Imaginea ei o lasă, încă o dată, fără respirație. E ca și cum ar fi pe pauză, fiecare fibră din trupul ei e în stază.

O parte din ea ar vrea să fugă, să scape de tot, dar știe – acesta e un moment-cheie. Acum sau niciodată. Dacă nu poate să ajute acum, într-o situație așa de disperată, când nimeni altcineva nu e calificat s-o facă, atunci probabil că n-o să fie niciodată capabilă.

Se întoarce cu totul și se uită spre grupul din spate.

— Pot să ajut eu. Sunt ofițer de poliție, spune ezitând.

Grupul de oameni nu-și ridică privirile.

Elin își îngăduie o clipă, ca să-și adune gândurile.

Tușește și-și ridică vocea.

— Sunt ofițer de poliție. Vă rog, faceți un pas înapoi. Aceasta ar putea fi scena unei crime. Nu vrem să distrugem vreo dovadă.

37

— Am sunat la poliție. Sunt pe drum. Eu… începe Cécile, dar se oprește, privirea alunecându-i spre cadavru; fața i se schimonosește. Mă tot gândesc, poate ar fi trebuit să încercăm resuscitarea. Pare greșit ca nici măcar să nu…

— Nu se putea face nimic, spune domol Elin.

I se pare și mai evident acum, când se uită la Adele, la obrazul ei, la gâtul țeapăn, la fața albăstrie.

Se apleacă și o privește mai atentă. Femeia e cam de aceeași vârstă cu Laure, poate un pic mai tânără. Geaca neagră de puf are fermoarul desfăcut, tricoul i s-a ridicat, dezvăluind un trunchi zvelt, musculos.

Teoria ei inițială e corectă – rigiditatea cadaverică clar nu s-a instalat încă în corp, așa că nu e de multă vreme în apă.

Părul negru îi e lipit de cap, apa de la suprafață îngheață deja în cristale transparente, tivite cu fulgi de zăpadă. O spumă albicioasă i se prelinge din gură. Se răcește, solidificându-se la colțuri.

Elin știe ce înseamnă asta: spuma e un amestec de mucus, aer și apă ce se combină în timpul respirației. Prezența ei e de ajuns ca să indice că a fost scufundată când încă respira, deși nu dovedește în mod concludent că s-a înecat.

Se uită la ochii ei, care par încă vii, lucesc. Nu există linii care să indice expunerea la aer după moarte.

Își aruncă privirea într-o parte, către masca de pe podea. Simte furnicături în tot corpul. Cauciucul negru e deja acoperit cu zăpadă, dar își păstrează în continuare forma grotescă.

Ce e asta?

Elin a urât mereu măștile de orice fel: măștile de Halloween, cele chirurgicale. O îngrozește ascunzișul. Să nu știe ce pândește din spatele măștii.

— Masca aia… spune Cécile, urmărindu-i privirea. O recunosc de la arhivă. Era folosită aici, la sanatoriu. E un dispozitiv pentru pacienții cu probleme respiratorii.

Își duce o mână la gură, începe să-și roadă unghiile.

Elin încuviințează. Ce înseamnă? E vreun joc care a luat o turnură proastă? Are o tentă sexuală?

Se uită din nou la mâinile lui Adele. Sfoara din jurul încheieturilor sugerează c-a fost răpită, poate ținută captivă undeva o vreme. Destul cât să-i amputeze degetele, se gândește cu tristețe, mutându-și privirea spre cioturile mici rămase, cam de un centimetru.

Dar nu există niciun indiciu despre cum a ajuns în apă și ce s-a întâmplat acolo.

Toate semnele par să arate că s-a înecat, atunci de ce a fost momentul atât de liniștit? Dacă era vie când a ajuns în apă, de ce n-a auzit nimeni nimic? Chiar și cu mâinile legate la spate, ar fi putut să plutească, să bată apa, să câștige destul timp cât să strige după ajutor. Să facă gălăgie plescăind…

Chiar dacă a ținut-o cineva cu capul în apă, ceea ce pare improbabil, având în vedere lipsa de urme, tot s-ar fi produs un zgomot, așa că de ce n-a auzit nimeni nimic?

Și atunci Elin o vede: o umbră întunecată, pe fundul piscinei, la câțiva metri de locul unde fusese cadavrul lui Adele. Cu un sentiment crescând de neliniște, se ridică și îndreaptă lumina lanternei spre apă.

Un sac de nisip.

Elin inspiră adânc. Adele a fost trasă în jos.

Din cauza asta n-a auzit nimeni nimic. Cineva a vrut ca ea să moară cât mai repede. Eficient.

Orice îndoieli ar fi avut înainte s-au spulberat acum: are o revelație neașteptată, pe care o simte ca pe un nod în stomac.

Ăsta… n-a fost un accident. A fost omorâtă.

E vorba de o crimă.

E copleșită de groază.

Elin simte o durere fizică în fața acestei revelații: o viață curmată atât de violent. O mie de alte moduri ar fi fost mai rapide, mai puțin dureroase. A vrut s-o facă să sufere.

Uitându-se din nou la chipul lui Adele, privindu-i ochii, expresia ei capătă un nou înțeles. E o expresie de frică, se gândește ea. De spaimă cumplită.

Era speriată, fiindcă știa ce-o să se întâmple.

Simțise greutatea sacului de nisip trăgând-o în jos, simțise presiunea apei în jurul măștii, strecurându-se pe dedesubt și ajungându-i la ochi și la gură. Se mișcase frenetic pe fundul piscinei, folosind prețioasa rămășiță de aer încercând să se elibereze. Își ținuse respirația până când n-a mai putut, inhalând involuntar apă până când, picătură cu picătură, apa a înlocuit aerul din plămâni.

Întorcându-se, nu tocmai sigură pe picioare, Elin încearcă să-și adune gândurile.

Cine ar face așa ceva și de ce? Ar trebui să fie un motiv destul de puternic.

Mintea începe să i se frământe, se gândește la pașii următori. Cu cine să vorbească. Ce întrebări să pună. Dar apoi o lovește realitatea. Trebuie să-și reamintească: nu e cazul tău. Polițiștii o să fie aici în curând. Trebuie să-i lase pe ei să se ocupe de asta.

Elin aude pe cineva în spate tușind ca să-și dreagă vocea.

— Vă rog, spune, automat, păstrați distanța. Trebuie să păstrăm zona cât mai liberă.

Dar pașii continuă să se apropie.

Se întoarce, își schimbă atitudinea, e pregătită să fie mai convingătoare.

Lucas Caron.

Cuvintele furioase de avertisment se pierd sub privirea lui scrutătoare.

E mai înalt decât pare în fotografii. Jacheta lui neagră, tehnică, stă strânsă pe umerii lați, dar nu e îndesat. E într-o formă bună în urma orelor petrecute afară, practicând un sport mai degrabă decât să tragă de fiare într-o sală. Încă o dată, și-l imaginează la jumătatea unui munte. Agățat de o stâncă.

Se uită printre șuvițele părului răvășit spre cadavru și se crispează. Își freacă apoi cu mâna barba pudrată cu fulgi de zăpadă. Văzut așa de aproape, e clară înrudirea sa cu Cécile. Asemănarea fizică e ușor înfricoșătoare.

— Lucas Caron, spune și-i întinde mâna.

Elin i-o strânge. Îi simte palma tăbăcită. Aspră.

— Elin Warner, răspunde și arată în jos. Îmi pare rău, dar n-ar trebui să calci pe aici. Încerc să păstrez locul intact pentru poliție.

Ochii cenușii ai lui Lucas o fixează.

— Asta voiam să-ți spun. Poliția… nu mai vine, spune cu o voce joasă, apăsată. A fost o avalanșă. Drumul e blocat. Nu pot să treacă.

38

— Avalanșa s-a produs cam la jumătate de kilometru mai în vale. Unul dintre șoferi s-a dus să inspecteze zona, a spus că zăpada adusă de avalanșă are în jur de cinci metri înălțime. O s-o curețe, dar o să dureze câteva zile.

Lucas își pune gluga jachetei. Mișcarea îi ascunde pentru un moment fața, dar Elin a zărit deja sclipirea de spaimă din ochii lui.

— Nu pot s-o curețe mai repede?

— Nu-i ușor, îi răspunde el cu o expresie mohorâtă. E o avalanșă uscată. Nu e doar zăpadă. Muntele a fost efectiv dezgolit – de copaci, stânci, vegetație. E un monstru.

— De ce-i așa de greu de curățat?

— Avalanșele astea… sunt incredibil de violente. Forța căderii toacă zăpadă în particule tot mai fine. Până se oprește, zăpada e atât de compact lipită de grohotiș, că nu poți să folosești un plug. Rămâne blocată în mașinărie, spune și își drege vocea. Apoi, mai e și mișcarea. Avalanșa încălzește un strat mic de zăpadă și creează un lichid care îngheață, așa că avalanșa nu-i doar compactă, ci și dură ca betonul.

— Și nu mai e nicio altă cale de a ajunge în oraș?

— Nu. Cealaltă posibilitate ar fi cu elicopterul, dar vântul e prea puternic. N-o să se aventureze nimeni pe vremea asta. Nu-i sigur.

Elin îi analizează cuvintele și înțelege în cele din urmă consecințele informațiilor. Sunt pe cont propriu.

Se uită din nou spre cadavru și simte cum tulburarea i se înnoadă din nou în stomac.

— Poți să ne ajuți? Până vin ceilalți? întreabă Lucas, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Au mai rămas doar câțiva oaspeți, dar sunt și mulți membri ai personalului. Nu pot să risc.

Elin îl simte că evaluează situația, că o evaluează pe ea. Pentru prima oară își dă seama de siguranța de sine a omului de afaceri, perspicacitatea lui contrastând cu înfățișarea lui relaxată. E obișnuit să dețină controlul, se gândește ea, privindu-l. Să dea ordine.

— Nu pot. N-am jurisdicție aici.

Nici acasă, se gândește Elin, mușcându-și buza de jos, deja regretând că a mințit.

— Dar poți să ajuți, nu-i așa? În timp ce-i așteptăm? insistă Lucas, uitându-se în jurul lui cu o expresie rigidă pe față; prea rigidă, de parcă și-ar ascunde panica. Asta… nu e ceva ce vreunul dintre cei de aici ar putea…

Se oprește, ca și cum ar fi copleșit de anvergura situației.

Elin simte o undă de compasiune: e prea mult pentru el. O posibilă crimă pe teritoriul lui, când abia a deschis… Reputația hotelului e în joc. Vrea să facă tot ce e necesar. Să minimizeze pierderile.

— Sincer, nu știu ce aș putea să fac. Elveția are proceduri și protocoale diferite.

— Cu siguranță nu pot fi atât de diferite, nu? o întreabă el cu o voce tensionată. Lucrurile de bază adică.

Elin se gândește:

— Să sun la poliție mai întâi, spune în cele din urmă. Dacă sunt de acord să mă implic, o să văd ce am voie să fac în această situație.

El încuviințează.

— Trebuie să suni la 117, numărul principal al centralei de la poliție. Toate convorbirile se înregistrează acolo mai întâi.

Își scoate telefonul din geantă și sună conform indicației. I se răspunde aproape imediat.

— Bonjour. Police. Comment vous appelez-vous? Grüezi, Polizei. Wie isch Ihre name bitten? „Bună ziua! Poliția. Cum vă numiți?“

O voce de bărbat, oficială.

Simte că-i ard obrajii sub impulsul fricii ei copilărești de a vorbi în altă limbă.

— Hello...

— Da, vorbesc engleza, o întrerupe bărbatul. Cum pot să vă ajut?

— Mă numesc Elin Warner. Sunt la hotelul Le Sommet din apropiere de Crans-Montana. Cred că deja ați vorbit cu proprietar despre situația de aici. Voiam să văd dacă pot să ajut.

— Să ajutați? întreabă cu o voce abruptă, suspicioasă.

— Da. Sunt detectiv al poliției din Marea Britanie. Domnul Caron m-a rugat să intervin, întrucât polițiștii nu pot să ajungă la noi. Sunt îngrijorată, fiindcă scena crimei se deteriorează rapid. Nu știu câte dovezi voi putea să mai adun, dar aș vrea să încerc.

O clipă de liniște înainte să vorbească din nou.

— OK, o clipă.

Lucas se uită la ea, încruntându-se:

— Ce-au spus?

— Deocamdată nimic, răspunde Elin îndepărtând telefonul de ureche. M-au pus să aștept.

— Doamnă Warner, sunteți acolo?

Ofițerul a revenit la apel. Ea își duce înapoi telefonul la ureche.

— Da.

— L-am întrebat pe sergentul meu despre posibila dumneavoastră colaborare. Trebuie să discutăm și o să revenim cu un telefon.

Elin își ia la revedere și dă drumul telefonului în geantă.

— O să mă anunțe. Oricum, instinctul îmi spune că trebuie să facem ceva acum. N-o să afecteze în niciun fel munca poliției. Timpul este extrem de important, chiar și când victima e moartă. Zăpada înlătură dovezile, fibrele, firele de păr. Amintirile încep să pălească. Prioritatea e să conservăm cât mai mult din scenă. E vital să protejăm orice dovadă.

Vorbele par a fi rostite cu mai multă siguranță decât simte ea de fapt. Elin privește spre adâncurile învolburate ale piscinei cu un sentiment de disperare. O să fie o luptă cu imposibilul, e cea mai dezastruoasă scenă a crimei cu care ai putea avea de-a face: vântul și zăpada sunt în flux constant și se așază peste zăpada veche, ascunzând potențialele dovezi; oamenii deja au călcat peste tot în jurul piscinei.

— De ce ai nevoie? o întreabă Lucas și tușește ca să-și dreagă vocea.

Elin îl vede dintr-o parte, urmărește cum, încă o dată, privirea lui coboară spre cadavrul femeii. De data asta observă o emoție nouă în trăsăturile lui, o emoție pe care n-o poate descifra.

Stânjeneală?

E posibil. Realitatea sumbră a unei morți afectează oamenii într-o mie de feluri.

— Avem nevoie de o funie să facem un cordon provizoriu în jurul piscinei. Știu că majoritatea oaspeților au plecat, dar trebuie să știe și personalul.

Elin începe să deruleze în minte protocolul.

— Pot să-mi folosesc telefonul să fac poze, apoi trebuie să cercetez zona piscinei, să adun și să pun în pungi orice probă.

Ezită pentru o clipă.

— Dacă aveți mănuși de plastic, pungi sigilabile, echipament steril, pensete de exemplu, mi-ar fi de ajutor.

— Sunt sigur că avem cam tot ce-ai spus. Poate că sunt rudimentare, dar…

Lucas se întrerupe și face un semn spre câțiva membri ai personalului.

— Am nevoie și de o listă completă a tuturor celor care mai sunt încă în hotel. Oaspeți, membri ai personalului.

— Nicio problemă, răspunde Lucas. E totul scris deja.

Căutând în buzunar, Elin își scoate telefonul. De unde să înceapă cu pozele?

Cadavrul lui Adele.

Vântul puternic schimbă deja scena crimei; așterne zăpadă pe trăsăturile ei, îi smucește hainele. Dar înainte să înceapă, aude o voce, abia detectabilă în zgomotul vântului.

— Am găsit ceva.

39

Întorcându-se în direcția vocii, Elin vede o femeie din personalul hotelului, aflată la câțiva metri în față, cu o mână tremurătoare ridicată în aer.

Elin își ridică geanta și ocolește cu grijă latura piscinei, îndreptându-se spre ea. Pe când se apropie de ea, vede că e tânără – în jur de douăzeci de ani. Are părul dat pe spate și ochii cafenii, marcați de îngrijorare.

Când Elin se oprește lângă ea, mâna femeii coboară arătând cu un deget spre podea.

Privirea îi urmează degetul. Vede imediat caseta de sticlă de lângă ea, pe jumătate ascunsă de picioarele unui scaun.

E invadată pe neașteptată de un val de spaimă. Înțelege din expresia femeii că orice e acolo... nu e de bine.

— Am văzut-o când am pornit-o înapoi spre hotel.

Vocea femeii se frânge, își duce o mână la gură.

Lăsându-și geanta la câțiva metri distanță, Elin se apleacă să cerceteze cutia. Nu-i diferită de casetele de expunere pe care le poți vedea peste tot prin hotel: e în întregime din sticlă, nu are mai mult de cincizeci de centimetri în lungime.

E acoperită de un strat fin de zăpadă, dar o porțiune de sticlă a fost deja ștearsă, probabil de femeie – se văd amprente în zăpadă.

Elin privește conținutul pe jumătate descoperit al casetei și simte cum i se strânge stomacul.

Degete. Trei degete.

Carnea lor e de un alb cenușiu îngrozitor, pătată de urme întunecate de sânge.

Mâinile încep să-i tremure.

Respiră adânc, își spune, simțind privirile celor din grupul aflat la câțiva pași mai încolo. Își face curaj, se apleacă mai mult spre casetă și suflă cu grijă restul de zăpadă de pe ea.

Elin poate să vadă acum totul: fiecare detaliu. Acesta era și scopul, se gândește, dezgustată. Sticla asta... e menită să atragă privirile curioase.

Fiecare deget e prins de fundul casetei cu un cui subțire. În jurul fiecăruia e o brățară îngustă de cupru.

Trei degete. Trei brățări.

Își înclină capul. Aproape că izbutește să deslușească inscripția din interiorul unei brățări. Numere?

Apropiindu-se de sticlă, își dă seama că într-adevăr așa e: un rând de cinci cifre minuscule. 87499... Își mută privirea spre următoarea brățară: alte cifre. 87534.

În timp ce face o poză, creierul încearcă să înțeleagă ce vede: cineva a amputat degetele lui Adele, apoi le-a prins în caseta asta cu brățările în jurul lor.

Înseamnă că n-a fost un impuls de moment. A fost planificat. Premeditat. Fiecare element – mâinile legate, amputarea, sacul de nisip, asta...

Totul gândit cu atenție, parte dintr-o narațiune. Pentru că asta și e, se gândește, copleșită de greață: o poveste. Cineva încearcă să transmită un mesaj. Ceea ce implică o crimă organizată. Un criminal organizat.

E o persoană inteligentă, care știe cum lucrează poliția. Ceea ce înseamnă și că vor fi puține probe de la care să pornească. E un criminal mai greu de găsit.

Elin simte sudoarea înțepătoare la subraț. Situația o depășește. Nu e țara ei, și jumătate din ce face acum nu-i în domeniul ei de expertiză.

Când se uită din nou spre casetă, e roasă de sentimentul de inadecvare, îi vin în minte frânturi din greșelile trecute, pe care le percepe acum ca fiind uriașe.

Simte că i se strânge pieptul, vederea i se încețoșează, și când clipește, își dă seama că tot conținutul arată diferit. Degetele se umflă, devenind mai mari, mai însângerate. Sângele nu mai e uscat; curge din vârfurile degetelor, se prelinge prin marginile casetei în zăpadă.

Sânge.

Atât de mult sânge, încât sapă șanțuri în zăpadă, ajungându-i deja la vârful bocancului...

Elin se uită îngrozită, dându-se înapoi, împiedicându-se. Se luptă să-și recapete respirația.

Își desprinde privirea de casetă, își scoate inhalatorul din buzunar, trage două, trei guri.

— Ești bine?

Elin își ridică privirea. Lucas Caron stă deasupra ei, cu o față lipsită de expresie. Vântul îi smucește jacheta, încrețind materialul în cute subțiri.

— Da.

Își pune inhalatorul înapoi în buzunar, trage aer adânc în piept de câteva ori, până când simte că și-a mai revenit.

— Am adus o parte din ce mi-ai cerut, îi spune Lucas și-i dă o cutie mică. Mănușile, pungile. Vine și restul echipamentului. Un angajat se ocupă să fie toate sterile.

— Mulțumesc.

Elin scoate o pereche de mănuși și o pungă. Le pune pe restul în geantă, să le păstreze în siguranță.

Aruncând o privire spre casetă, vede că sângele și degetele supradimensionate au dispărut. Totul arată la fel ca prima oară.

Dar groaza rămâne, o groază tipică pentru o astfel de situație.

Ce s-a întâmplat aici nu e logic, rațional, nu e ceva ce poate fi explicat. Elin știe că-și are rădăcinile în ceva întunecat, ceva atât de întunecat, că e aproape tangibil.

40

Intrând în zona de vestiare, Elin își scoate mănușile de plastic. Își freacă viguros mâinile. Sunt reci, vârfurile degetelor s-au înroșit, dar încă n-au degerat.

E unul dintre beneficiile obiceiului ei de a alerga, al orelor petrecute tropăind pe drumul de coastă, pe dealurile Dartmoor, în condiții vitrege – trupul îi e puternic, obișnuit să iasă din zona de confort.

Se uită la ceas – 4:30 p.m. Au trecut peste cinci ore de când au găsit cadavrul lui Adele. E beznă afară, vremea se înrăutățește în continuare – ninsoarea se răsucește nebunește în vârtejuri, ca și cum s-ar transforma într-o centrifugă, fulgi albi, mari sunt luminați pe fundalul cerului de smoală.

Din când în când, vântul ridică zăpada de la pământ și o poartă într-un dans înspăimântător, pentru ca apoi s-o arunce altundeva. Dacă ar fi fost acum în Marea Britanie, cei din echipa de legiști ar fi fost turbați de furie. Elin vede fața

trasă a colegul ei Leon și fruntea lui încruntată, își imaginează înjurăturile lui mormăite.

Nu poate să facă mai mult – a făcut sute de fotografii, a colectat metodic orice probă posibilă, puține câte au fost și împrăștiate. Intuiția ei inițială era corectă: cine a făcut asta era o persoană organizată.

În pungile improvizate pentru probe nu are aproape nimic: câteva fire de păr, câteva pliculețe de zahăr goale, câteva chiștoace. O pereche de bikini albaștri, numai chiloții, legați într-un nod, pe jumătate îngropați în zăpadă. Le-a cules pe toate, dar nu-și pune mari speranțe.

În timp ce-și adună lucrurile, îi vibrează telefonul în buzunar. Îl scoate și se uită la ecran. Nu recunoaște numărul, pare să fie din altă țară.

— Alo...

— Bună ziua, pot să vorbesc cu Elin Warner?

E vocea unui bărbat, vorbește engleză cu un accent greoi. Nu în cadența franțuzească, cu un accent nemțesc însă. Abrupt, gutural.

— La telefon.

— Sunt inspectorul Ueli Berndt, de la Poliția Judiciară Valais, spune și-și drege vocea. Am înțeles că voiați să vorbiți cu cineva despre implicarea dumneavoastră în cazul de la Le Sommet.

Elin ezită, e derutată pe moment de felul lui direct, de tonul oficial.

— Așa e. Ați vrea să vă descriu detaliile scenei?

— Monsieur Caron i-a spus ofițerului meu ce s-a întâmplat, dar vă rog, aș vrea să aud totul din nou, din perspectiva dumneavoastră.

O ascultă în tăcere, în timp ce ea îi expune faptele și observațiile ei. Aude în fundal sunetul unui creion pe hârtie, respirația lui domoală, ritmică și e acut conștientă de felul ruginit în care redă informațiile – limbajul imprecis, lipsa de siguranță din tonul ei.

Ea încheie, dar el nu vorbește imediat. Încă se aude scârțâitul creionului pe hârtie și murmurul vocilor din fundal.

Când în cele din urmă vorbește, are tonul bine cumpănit.

— OK, deci e o situație neobișnuită. În mod normal, ar trebui să fim acolo, la locul crimei, să facem dovada incidentului înainte ca procurorul să deschidă

o investigație oficială.

— Înțeleg.

Cu telefonul lipit de ureche, Elin începe să se miște, pășind de-a lungul vestiarului.

— Și nu puteți să aduceți pe cineva aici?

— Nu.

— Am vorbit la jandarmerie și la poliția locală din Crans-Montana, dar nu au cum să trimită pe cineva la voi, spune Berndt pe un ton simplu.

— Și atunci cum rămâne cu noi? întreabă Elin, făcând cale întoarsă.

Simte cum se înfierbântă, nu din cauza mișcării, ci din pricina fricii care-i pulsează în vene pe măsură ce realitatea vorbelor lui își face efectul.

Chiar suntem pe cont propriu. Complet izolați.

— Asta am și discutat. E o situație... delicată, cu care nu ne-am mai confruntat până acum. Am organizat o echipă ca să hotărâm următorii pași. Eu ca ofițer de poliție, jandarmeria reprezentând Crans-Montana, un procuror și grupul de intervenție.

— Ați ajuns la vreo concluzie? întreabă Elin, ascultând vuietul vântului de afară și un tunet asurzitor.

— Da. Constituția elvețiană spune clar că nu aveți niciun fel de autoritate aici ca ofițer de poliție britanic; însă, în urma discuțiilor, procurorul a decis că ați fi de ajutor dacă ați urma anumite instrucțiuni, spune Berndt, iar vocea lui se înmoaie ușor. Cred c-ar fi o prostie în această situație să nu ne folosim de expertiza dumneavoastră, adaugă, apoi ezită. Dar trebuie să ne asigurăm mai întâi de ceva – domnul Caron e de acord să vă implicați?

— Da. El e cel ce mi-a cerut ajutorul. Puteți să-l contactați, să-l rugați să vă confirme...

— În regulă, răspunde Berndt. Puteți vă rog să-mi spuneți câți oameni au rămas în hotel?

— Patruzeci și cinci în total. Domnul Caron deja mi-a dat o listă.

— Câți oaspeți și câți membri ai personalului?

— Sunt opt oaspeți și treizeci și cinci de angajați. Majoritatea au fost deja evacuați până la momentul când s-a produs avalanșa. Ultimul autobuz, care n-

a mai plecat, urma să-i ia pe ultimii rămași.

— E mai bine decât credeam. E un număr cu care se poate lucra. Așadar, după cum sunt sigur că știți, prioritatea numărul unu e siguranța. Vă rog să folosiți procedura standard și să încercați să țineți situația sub control. Aș vrea să-i țineți pe toți la un loc pe cât de mult posibil. Dacă nu e posibil, să vă asigurați măcar că știți unde se află.

— Bun.

Până acum, totul era cum se așteptase.

— Apoi, vom avea nevoie de fotografiile făcute la locul crimei, de probe. Puteți să mi le trimiteți direct mie, spune și-și drege vocea. Următoarea prioritate e să obțineți o listă completă cu numele, datele de naștere și adresele tuturor celor prezenți și să stabiliți unde se aflau dimineață.

— Ați vrea să vorbesc cu persoana care a găsit-o sau și cu ceilalți martori?

Elin se așază pe banca din spatele ei, simțindu-se dintr-odată epuizată: ultimele câteva ore începuseră să-ți facă simțite efectele.

Berndt face o pauză.

— Da. Evident, n-o să fie clasate ca interviuri oficiale, admisibile în investigație, dar tot o să ne fie de ajutor.

— Are sens, spune Elin, dar e conștientă că e imperios nevoie ca interviurile să fie de ajutor în ceea ce privește conținutul.

În această fază trebuie numaidecât să fie desăvârșite. Ezită, un alt gând îi vine în minte: Laure. Trebuie să-i spună că a dispărut.

— Mai e un ceva. O persoană a dispărut din hotel. E o angajată, dar se afla aici pentru petrecerea de logodnă. Fratele meu Isaac a raportat ieri la poliție dispariția.

— Am fost înștiințat, spune tăios Berndt. Numele ei este Laure Strehl, corect?

— Da.

— Puteți să-mi prezentați încă o dată circumstanțele?

Elin spune ce știe, dându-și seama că e de fapt foarte puțin. Nimeni n-a văzut-o plecând și se bazează numai pe cuvintele lui Isaac în privința ultimelor sale mișcări.

— E posibil să fi plecat din proprie voință? o întreabă Berndt după ce Elin încheie.

— Da, dar cred că e improbabil, având în vedere condițiile și că nu și-a luat geanta. Nu s-a dus acasă. Am verificat.

— Putem să verificăm și camerele video de la stația din Crans, Sierre.

Berndt murmură ceva către o altă persoană în fundal.

— Vezi dacă a ajuns acolo cumva, spune și face o pauză. Și sigur nu e niciun semn de violență, de răpire?

— Nu, dar după ce am găsit-o pe Adele, sunt îngrijorată...

— Asta e de înțeles, spune și trage aer în piept. Și e ceva ce-ați aflat până acum care ar putea să ne ajute să stabilim ce i s-a întâmplat?

— Nimic precis, dar sunt câteva lucruri care ar merita analizate. Am găsit cartea de vizită a unui psiholog în biroul ei. Fratele meu a spus că suferea de depresie. Probabil că psihologul ne-ar putea spune câte ceva despre starea ei psihică din ultima vreme.

— Altceva?

— Am aflat că are încă un telefon. Nu e legat de muncă și fratele meu nu știa nimic despre el. Cu o seară înainte să dispară, am auzit-o afară, suna pe cineva. N-am reușit să înțeleg ce spune, vorbea în franceză, dar era în mod evident neliniștită. Furioasă.

— Credeți că a folosit acest al doilea telefon să sune?

— Posibil; sau mobilul pe care îl avem aici.

— O să cer informații de la firmele de telefonie și o să contactăm și psihologul. Dacă mi-ați trimite detaliile...

Elin pune telefonul pe difuzor în timp ce Berndt îi dictează adresa lui de e-mail. Ea o notează în telefon.

— Mulțumesc, spune Berndt, și vă rog să ne informați dacă se schimbă situația. O să vă ținem la curent în legătură cu vremea, dacă putem să trimitem pe cineva și dacă aflăm ceva pornind de la informațiile pe care ni le-ați furnizat.

Mai vorbesc câteva minute și apoi Elin își ia la revedere. În ciuda oboselii, simte o urmă de mândrie: a reușit.

Simțise de câteva ori un fel de umbră lângă ea – claustrofobia unui atac care o amenința –, dar o învinsese, își depășise teama.

Dar euforia e de scurtă durată.

Ce i s-a întâmplat lui Adele pune și mai multă presiune în a o găsi pe Laure. Dacă există o legătură între cele două situații și ucigașul o ține captivă pe Laure, cum a ținut-o și pe Adele, atunci în curând o să i se întâmple și ei ceva.

La fel ca răpirea lui Adele, și a lui Laure ar fi fost premeditată și, uitându-se la cadavrul lui Adele, Elin bănuiește ce urmează.

41

Elin îl găsește pe Axel în salon. Stă separat de grupul de angajați de la masa de alături, se uită afară la cerul întunecat, la fulgii de zăpadă luminați de becurile din exterior. Nu pare să se fi atins de cafeaua de pe masă, o spirală de lapte se întinde la suprafața lichidului.

Chipul îi e palid, lipsit de expresie, nu pare să fie conștient de senzația de teamă mocnită din cameră, de murmurul slab al conversațiilor, dar Elin a văzut de multe ori asta și știe despre ce e vorba. Starea de șoc.

Elin îi atinge cu blândețe brațul.

— Axel?

— Oui? răspunde, abia ridicându-și privirea.

Când se uită în cele din urmă în ochii ei, ea observă că ochii îi sunt roșii, iar pielea din jurul lor umflată.

— Mă numesc Elin Warner, începe ea și vorbele-i sunt acoperite de un tunet, urmat de un fulger care spintecă bezna.

Ea încearcă din nou.

— Axel, sunt oaspete aici, în hotel, dar sunt și ofițer de poliție în Marea Britanie. Domnul Caron m-a rugat să cercetez împrejurările morții lui Adele cât așteptăm să vină poliția. Ești de acord să vorbim în engleză?

— Da, răspunde ținându-și mâinile în poală, cu degetele încleștate.

— Mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat înainte s-o găsești pe Adele. E important să înregistrăm detaliile câtă vreme amintirile tale sunt încă proaspete, ca să le transmitem polițiștilor când vor veni.

— O să încerc, spune el șovăitor și trage pentru ea scaunul de alături.

Elin se așază și-și scoate carnețelul din geantă.

— Dacă ai putea să începi cu momentele de dinainte, ce făceai afară...

— Mă duceam să verific piscinele, spune, încă privind fix afară. Să mă asigur că erau acoperite. Evacuarea era aproape completă... administrația voia ca zona piscinelor să fie în siguranță.

Elin încuviințează cu o mișcare încurajatoare a capului.

— Tocmai terminasem cu piscina principală și mă pregăteam de a doua. Atunci am văzut-o, spune Axel cu o voce tremurătoare. Abia declanșasem mecanismul prelatei. E electronic, automat. Era întinsă cam la o treime când a bătut vântul și a împrăștiat aburul aflat deasupra bazinului.

Degetele îi zvâcnesc.

— Nici nu m-am gândit la început că ar fi o persoană, dar apoi i-am văzut părul. Se mișca în apă.

Se lasă o tăcere apăsătoare.

— Atunci am luat-o la fugă, adaugă și-și duce palma spre față. Știu ce-o să spui: de ce n-ai sărit în apă s-o scoți? Și eu m-am întrebat, tot derulând imaginea în minte. Dacă aș fi sărit atunci, poate ar mai fi avut o șansă...

Elin pune o mână pe brațul lui, ignorând privirile celor de la masa vecină.

— Axel, oamenii nu reacționează mereu în același fel, spune ea cu blândețe, cu o voce scăzută. Nu există un fel corect de a reacționa într-o astfel de situație și, oricum, chiar nu cred că puteai să faci ceva. Sunt sigură că ea murise deja când ai găsit-o.

După privirea lui, Elin își dă seama că n-o crede. O să trăiască mereu cu frământarea asta. O să fie bântuit de gândul ăsta de o mie de ori pe zi. Dacă aș fi... dacă aș fi... dacă aș fi...?

— Și în momentele de dinainte, n-ai văzut nimic suspect în zona piscinelor?

— Nu, dar nici nu ieșisem de mult. Am dat o mână de ajutor celor cu autobuzele. Aveau probleme în parcare din cauza zăpezii.

— N-ai mai văzut pe nimeni altcineva? Vreun alt angajat? Oaspeți?

— Nu. Mai rămăseseră doar câțiva oaspeți și angajații care ajutau la evacuare.

Elin simte un val de deznădejde. Niciun martor. E improbabil să fi existat o persoană care să fi văzut ceva. Ucigașul a profitat probabil de faptul că hotelul

era evacuat. Niciun oaspete n-ar fi fost în preajmă, și din echipa hotelului rămăseseră doar câțiva membri. Momentul perfect.

Dă încă o pagină din carnet.

— Cât de bine o cunoșteai pe Adele?

— Nu prea ne cunoșteam. Doar cât să ne salutăm, poate, spune Axel, ridicând din umeri. Am familie. Trei copii. Nu prea socializez cu oamenii de aici decât în chestiuni legate de muncă.

— Deci n-ai avea de unde să știi dacă avea probleme?

— Nu, dar ea ar putea să știe mai multe, răspunde și arată spre o femeie brunetă de la masa de alături. Ea e Felisa, manager al departamentului de curățenie și întreținere. Adele lucra în subordinea ei.

— În regulă, mulțumesc.

Elin se ridică și-și ia geanta:

— Să-mi spui, te rog, dacă-ți mai amintești ceva, indiferent cât de nesemnificativ ar fi.

— Stai, spune Axel și se încruntă. Mai e ceva. Probabil nu-i relevant, dar Adele... Am văzut-o certându-se cu cineva.

Curioasă, Elin se așază la loc.

— Recent?

— Săptămâna trecută. Fusesem la centrul SPA, la bazinul principal, am curățat o scurgere. Adele era în spatele clădirii. Când am dat colțul, am auzit voci ridicate. Era o atmosferă... încinsă. Mi-amintesc că m-am gândit că erau atât de prinse, că abia m-au observat.

— Ai auzit despre ce era vorba?

— Nu. M-am dus mai departe, înăuntru, spune și zâmbește trist. Mereu îmi spun să nu mă implic în chestiuni legate de muncă. Să-mi țin capul plecat.

Elin îi analizează cuvintele.

— Ai recunoscut persoana cu care se certa?

— Da. Administratoarea adjunctă de aici. O cheamă Laure. Laure Strehl.

42

O conexiune, se gândește, în timp ce se îndreaptă spre Felisa. O legătură între Laure și Adele. E clar că se cunoșteau îndeajuns de bine cât să se certe.

Poate că are legătură cu ce s-a întâmplat?

Alungă gândul și se oprește lângă masă, cam la un metru de ea.

— Felisa?

Femeia se uită la Elin, care-și ține carnetul în mână. E zveltă, cu trăsături delicate, sprâncene perfect arcuite, care se subțiază terminându-se în două puncte mici. Părul negru îi e aranjat într-un coc complicat. Are pielea măslinie. Poate e spaniolă? Portugheză?

— În legătură cu Adele?

Elin încuviințează:

— E în regulă dacă mergem într-un loc mai retras? întreabă Elin și arată spre masa liberă de alături.

— Bineînțeles.

Felisa își ia paharul cu apă și se ridică. Se uită mai bine la Elin acum, o evaluează. Ochii îi cercetează șuvițele rebele de păr blond date după urechi, piercing-ul în formă de spirală. A auzit că e ofițer de poliție, nu? Se așteptase la ceva... diferit.

Elin e obișnuită – știe bine ce spun oamenii pe la spatele ei.

Băiețoasă. Prea concentrată pe carieră ca să se pună în valoare. Ce-o mai fi însemnând și asta.

Nu-i pasă, mereu i s-a părut dificilă toată chestiunea feminității.

Chiar și când era mică, știa că există o lume dincolo de ea – o ceată de femei cu păr strălucitor și degete abile, care știau cum să-l sucească și să-l răsucească în stiluri complicate. Femei care se uitau la clipuri pe YouTube referitoare la stăpânirea tehnicii perfecte de machiaj ca să-și facă pomeții „să sară în ochi“.

Prietena ei Helen, inspector de poliție, era una dintre ele. Îi arătase lui Elin o dată, când ieșiseră la un vin și un curry. Un videoclip despre „conturare“. I l-a arătat încă o dată, de parcă, dacă l-ar fi văzut de mai multe ori, Elin l-ar fi înțeles mai bine, dar tot i se părea o limbă străină. Un instrument pe care n-o să-l mânuiască bine niciodată.

Elin se îndreaptă spre scaunul din fața Felisei, dar înainte să se poate așeza, se apropie o femeie din rândul oaspeților. Are spre patruzeci de ani, e mică și

voluptoasă, cu părul negru prins într-un nod larg. E trasă la față, are o expresie îngrijorată. Elin o privește cu prudență.

Femeia pășește în față, prea aproape. E în spațiul personal al lui Elin.

— Mă scuzați, sunteți ofițer de poliție, da? întreabă cu un accent puternic, posibil italian.

— Da, eu...

— Suntem îngrijorați, o întrerupe femeia, aruncând o privire în spate, spre masa din stânga. Părinții mei... sunt vârstnici, sunt... ezită, iar fruntea i se cutează din cauza concentrării, de parcă s-ar lupta să găsească vorbele potrivite. Sunt neliniștiți. Speriați. Cred că avem nevoie de mai multe informații.

Elin încuviințează și-și drege vocea.

— Vă rog, înțeleg că situația e puțin înfricoșătoare, dar totul e sub control. Am discutat deja de mai multe ori cu poliția locală și s-a stabilit un plan. Eu...

Simte că începe să vorbească în plus, așa că se oprește.

Femeia se încruntă, e ceva nou în expresia ei. Furie, se gândește Elin. O reacție normală când cineva se simte speriat și neputincios, dar pe ea o îngrijorează oricum.

Furia e cel mai adesea imprevizibilă, un obstacol în păstrarea ordinii.

— Sub control, repetă femeia cu o voce ridicată, ascuțită, împreunându-și mâinile. Nu pare deloc așa. Oamenii sunt speriați. Și nu doar oaspeții, ci și angajații. I-am auzit vorbind pe cei de acolo, spune arătând cu mâna spre masa angajaților. Vorbeau despre cât de mult o să dureze să ajungă oamenii la noi, spune cu obrajii împurpurați. Dacă ei lucrează aici și sunt speriați, cum ar trebui să ne simțim noi, oaspeții?

Elin schimbă priviri cu Felisa.

— O să fac o informare completă în câteva minute, îi răspunde pe un ton egal. Am stabilit protocoale să ținem situația sub control. În seara aceasta, o să mutăm toți oaspeții în camerele de la etajele inferioare, camere de obicei rezervate angajaților. Membri ai personalului vor fi folosiți ca paznici în toate spațiile publice.

— Paznici?

— Da. Pe fiecare coridor. Facem tot ce putem să ținem oamenii în siguranță.

După ce termină de vorbit, femeia rămâne concentrată asupra cuvintelor ei într-o tăcere interminabilă.

În cele din urmă, umerii i se relaxează. Spre ușurarea lui Elin, spune arătând din nou spre masa unde stau părinții ei:

— O să le transmit. Dar tot cred că trebuie să comunicați mai bine. Să informați pe toată lumea dacă se schimbă ceva.

— Bineînțeles.

Elin așteaptă ca femeia să plece, apoi se așază.

— Scuze, murmură Elin.

— E OK, răspunde Felisa. Era de așteptat, nu? Oamenii sunt îngrijorați.

Elin își pune carnetul pe masă.

— Așadar, încerc să-mi dau seama cum au arătat ultimele zile ale lui Adele, să înțeleg ce ar fi putut provoca atacul.

Felisa ia o înghițitură din paharul cu apă.

— Și-a terminat tura vineri, urma să se întoarcă abia marți, săptămâna viitoare.

— Ai văzut-o vineri, înainte să plece?

Elin notează frenetic. Scrie lăbărțat, neciteț, dar nu poate mai bine. Oboseala pe care o simțise în vestiar o consumă acum cu totul, fiecare mișcare îi e înceată, fără vlagă, ca și cum ar înainta printr-o mlaștină.

Trebuie să mănânce ceva.

— Puțin. Se grăbea, voia să se întoarcă la fiul ei, înainte să plece cu tatăl lui pentru o săptămână.

— Nu sunt împreună?

Felisa dă din cap:

— Dar nu-i ceva recent. N-au fost niciodată cu adevărat împreună. Cred că au încercat o vreme, de dragul băiatului, dar...

— Și cum ți s-a părut că e?

— Bine. Stresată, fiindcă nu voia să întârzie, dar...

Se întrerupe.

— Crezi... că măcar a ajuns acasă? o întreabă șovăind.

— Nu știu. Sunt sigură c-o să verifice poliția.

În sinea ei, e sigură că n-a ajuns acasă. Pentru că știe că Adele a fost legată, Elin presupune că a fost ținută undeva în hotel sau pe undeva în apropiere până când a fost omorâtă.

Felisa își încleștează mâna în jurul paharului, încheieturile degetelor albindu-i-se din cauza presiunii.

— Cine ar face asta? N-are sens.

Elin continuă:

— Știai dacă Adele avea probleme? Personale? Profesionale?

— Nu, dar Adele e elvețiană. Știu că sună ciudat, dar chiar există o reținere... elvețiană, spune zâmbind slab. Când am locuit în Geneva, vecinilor mei le-a luat doi ani să treacă de la Bonjour la Bonjour, ça va?1

Felisa ezită, de parcă s-ar gândi dacă să mai spună ceva.

— N-a fost numai atât. Adele, ca persoană, putea să fie... distantă.

— În ce sens?

— Era neobișnuită pentru o angajată la curățenie. Personalul de felul ăsta se schimbă mereu. Sunt mulți străini. Faptul că Adele era elvețiană e ceva rar. Cred că-i plăcea jobul, dar mereu am simțit că se gândea că poate mai mult de-atât, așa că nu voia să aibă contacte. Prefera să fie discretă, spune Felisa zâmbind. Cred că avea probabil dreptate. Era o fată deșteaptă. M-a surprins că o fată ca ea făcea munca asta.

— De ce o făcea?

— Am întrebat-o o dată. Mi-a spus că n-are de ales. N-are nicio calificare și are copilul în grijă.

Elin se gândește la ce a auzit. Ceva nu-i în regulă cu situația lui Adele. Ceva nu se potrivește.

— Încă un lucru. Voiam să te întreb despre Laure Strehl. Știi că lipsește?

— Da, răspunde Felisa și-și sprijină coatele pe masă. Crezi... că cine i-a făcut asta lui Adele...

Înghite în sec.

— Nu știm. De-aia trebuie să înțeleg dacă e vreo legătură între ele. Ai zice că Adele și Laure erau prietene?

— Da, spune ea și chipul îi e traversat pentru o clipă de o emoție pe care Elin nu poate să o descifreze.

Știe ceva, nu-i așa? Știe ceva și nu-i sigură că ar trebui să spună.

— Erau apropiate? insistă Elin.

Felisa răsuflă zgomotos.

— Până acum câteva luni, da. Le vedeam mereu împreună, pe urmă nu le-am mai văzut. Am presupus că a fost doar o neînțelegere, apoi, acum câteva săptămâni, eram cu Adele și Laure a trecut pe lângă ea fără s-o salute, spune și se încruntă. A fost ciudat. Fața lui Adele apoi, expresia ei... părea speriată, e singurul mod în care pot s-o descriu.

— De Laure?

— Da.

A răspuns clar, fără ezitare.

— Nu m-a surprins. Laure... nu mă înțelege greșit, dar poate fi... severă. Se ia mult prea în serios. La întâlniri, ea e cea care nu zâmbește niciodată și notează orice mărunțiș, spune și-și coboară vocea. Cécile, managera, e la fel, adaugă încruntându-se. Dar cred că din motive diferite. N-are familie, partener, așa că-și investește toată energia aici, în locul ăsta. Prea mult, aș zice.

Elin încuviințează, se gândește la ce-a spus Felisa, un amănunt o frământă în special: cearta dintre Laure și Adele.

Când o să stea de vorbă cu Cécile, trebuie s-o întrebe dacă știa despre ceartă, dacă observaseră și alții.

Se teme că asta o să facă lucrurile și mai neclare. De câte ori cineva vorbește despre Laure, imaginea din mintea ei se schimbă, chiar și puțin. La început era clară, acum e tulbure.

Imposibil de fixat.

43

— Niciunul dintre angajați n-a văzut nimic?

Lucas își scoate polarul, îl agață de spătarul scaunului. Mânecile suflecate scot la iveală brațele musculoase, cu pielea bronzată, două brățări vechi de bumbac în jurul încheieturii de la mâna dreaptă. Una de culoarea lămâii verzi, cealaltă, albastră.

— Nu. Am vorbit cu toți. Ajutau cu evacuarea, erau ocupați cu ultimii oaspeți din hol, angrenați în pregătirile de plecare. Toți au un...

Elin ezită, nu vrea să folosească termenul „alibi".

— Se știe unde erau toți.

Fiecare dintre ei, se gândește, derulând conversațiile în minte. Toți cu alibiuri plauzibile, verificabile. Și oaspeții la fel.

Cum e posibil?

Își întinde mâna după cafea și soarbe lacom. Lichidul fierbinte, amar îi arde gâtul, dar îi face bine, cafeina alungând ceața din mintea ei.

— A ales momentul perfect.

Cécile își șterge nasul cu un șervețel uzat. Are fața trasă, ochii adânciți în orbite.

— OK, acum, c-am stabilit că nimeni n-a văzut nimic, trebuie să verificăm camerele video. Sunt camere la piscină și în zona din jur?

— Da. O să vorbesc cu directorul de la monitorizare și pază. N-o să dureze mult.

Cécile face o pauză, de parcă s-ar pregăti să spună ceva, dar se răzgândește.

Lucas se îndreaptă spre geam.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să-mi spui. Aș vrea să prindem... repede făptașul, oricine ar fi. Ce i s-a întâmplat...

Elin îi observă spasmul feței. O repulsie autentică.

Lucas e foarte încordat. Pete de umezeală în formă de semilună i-au apărut în zona de la subraț și în partea de jos a spatelui. Este în mod evident stresat, dar, în ciuda stresului, Elin reușește să pună la un loc ultimele piese de puzzle din imaginea lui. Ce-a citit, ce-a văzut... e adevărat.

Acesta, spațiul lui personal, îi reflectă ambele laturi, contradicțiile pe care ea le observase mai devreme – omul de afaceri și atletul relaxat.

Camera e neostentativă: pereți albi, un birou de lemn foarte lustruit. Un espressor cromat într-un colț. Deasupra, un raft cu un singur rând de cărți – cele de alpinism și cățărare într-un capăt, cele de design și arhitectură, cu coperte lucioase, în capătul opus.

Pe peretele din dreapta sunt o serie de lucrări de artă: desene anatomice vechi reprezentând inima, cu rame albe. Gravuri precise, grăitoare.

Mintea îi zboară la articolul pe care l-a citit despre perioada din copilărie petrecută în spital.

Totul se potrivește, dar Elin simte o ușoară discordanță. Într-un fel, totul la Lucas ar fi mai ușor de explicat dacă una dintre părțile lui n-ar fi reală. Gândul e deconcertant.

Cécile se joacă apoi cu ceașca goală de cafea, trecându-și degetul peste margine.

— Ai putea să spui cu precizie când a fost omorâtă Adele? întreabă el, vorbele revărsându-se prea repede, încărcate de spaimă. Ca să știm dacă ucigașul e încă aici sau dacă e posibil să fi fost cineva din autobuze.

— Nu pot să spun categoric, răspunde Elin, pe un ton egal. Trebuie să așteptăm autopsia.

— Dar sigur ți-ai făcut o idee! spune Cécile, ridicându-și vocea. Trebuie să știi, din experiență, când a murit cineva.

— Cécile... îi atrage Lucas atenția pe un ton aspru, îndreptându-se spre ea.

— Ce-i? îi răspunde Cécile, pe un ton isteric. Trebuie să știe ceva, nu-i așa? Să aibă vreo idee măcar?

Lucas se uită la sora lui cu buzele strânse într-o linie dreaptă. Se vede că e stânjenit de izbucnirea ei emoțională.

— Te rog, îi spune și-i pune o mână pe braț, aruncându-i o altă privire de avertisment. Trebuie să fim calmi.

Elin observă intimitatea gestului și ușoara condescendență din tonul lui. Își dă seama că schimbul lor de replici urmează un model familiar de comportament; sunt obișnuiți cu rolurile acelea, cu felul în care se desfășoară conversația.

Atitudinea lui Lucas îi amintește de Isaac în astfel de momente: o blândețe studiată, care nu face decât cel mult să amplifice situația, în loc s-o dezamorseze.

— Calmi? întreabă Cécile și să uită la el cu bărbia ridicată. Lucas, una dintre angajatele tale a fost omorâtă. În hotelul tău. N-aș fi calmă dac-aș fi în locul

tău, aș fi îngrozită. Poate că e acum aici și pe cale să ia o nouă victimă...

— Uite ce e, începe Elin, dregându-și vocea. N-avem nicio dovadă că ucigașul, dacă e printre noi, vrea să mai omoare pe cineva. Nu știm circumstanțele personale ale lui Adele. În astfel de situații, făptașul e de obicei un apropiat al victimei, având un motiv bine definit. Un partener. Un prieten. Un membru al familiei.

— Dar cum rămâne cu Laure? întreabă Cécile, încă bătând din picior într-un ritm neregulat. Încă lipsește. Cine i-a făcut asta lui Adele poate c-a răpit-o și pe ea, nu?

— Încă lipsește? întreabă Lucas, și trăsăturile i se încordează pentru ca apoi să revină la o expresie neutră.

Reacția îi stârnește curiozitatea lui Elin.

— O cunoști bine pe Laure?

Lucas se așază și se foiește neliniștit în scaun. Răsfoiește niște hârtii de pe birou, de parcă ar trage de timp ca să se adune.

Ascunde ceva.

— Așa cum îi știu și pe ceilalți membri ai personalului, răspunde în cele din urmă.

Elin decide să treacă direct la subiect.

— Întreb pentru c-am găsit câteva poze cu tine printre lucrurile lui Laure.

— Poze? repetă Lucas, cu o voce șovăitoare.

Ia un creion de pe birou și începe să-l răsucească între degete.

— Da. Fotografii. Nu cred că știai că ai fost pozat, spune Elin ezitând. Știi de ce-ar avea așa niște poze?

Lucas rămâne tăcut o vreme, apoi își ridică privirea spre ea, cu o expresie resemnată.

— Eu și Laure... am fost împreună.

— Ați avut o relație?

Elin e conștientă că i s-a tăiat respirația pentru o clipă, o tulburare pe care n-ar trebui s-o simtă. Era singura explicație rațională pentru prezența fotografiilor, dar sperase că nu avea să se adeverească.

— N-aș descrie-o așa. N-a fost ceva serios.

Cécile râde scurt, nervos.

— Nu credeam că ești așa de previzibil.

Elin se uită la ea, uimită de tonul ei.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă Elin, întorcându-se spre Lucas.

El încă răsucește creionul între degete.

— Imediat după ce am deschis. A fost un lucru prostesc. Știu prea bine că n-ar trebui să mă încurc cu o angajată, dar s-a întâmplat. A fost un eveniment, ne-am apropiat... Am mers mai departe, deși n-ar fi fost cazul. Ne-am culcat împreună de câteva ori, pe urmă eu i-am pus capăt. Era supărată, dar... se oprește pentru o clipă, lăsând creionul să-i scape cu zgomot pe birou. Asta a fost tot, cel puțin din partea mea. Sunt destul de sigur că și în ceea ce-o privește pe ea.

Cu optsprezece luni în urmă. Elin se gândește la vorbele lui. Laure era cu Isaac atunci, ceea ce înseamnă că l-a înșelat. Se gândește la Isaac – ce să-i spună, cum o să reacționeze.

— Ai spus că Laure s-a supărat când ai pus capăt?

— Da. A venit la birou după câteva săptămâni, m-a înfruntat. A spus c-am folosit-o, c-am făcut-o să creadă altceva, adaugă Lucas cu o expresie chinuită de remușcări. A fost urât, dar n-am vrut ca ea să se simtă aiurea, să fie nevoită să renunțe la job din cauza asta, mi-am cerut scuze, i-am spus că-mi pare rău dacă am amăgit-o.

— Și asta a fost tot? Ultima întâlnire pe care ați avut-o?

— În afară de muncă, da, spune Lucas cu o față crispată. Uite ce-i, nu cred că asta, ce-a fost între mine și ea... are vreo legătură cu dispariția. S-a întâmplat mai demult. E evident că și-a văzut mai departe de viață, cu fratele tău.

Simțindu-i stinghereala, ea schimbă subiectul.

— Vreau să te mai întreb un lucru în legătură cu Laure și Adele. Felisa a spus că erau prietene, dar se certaseră de curând. Știi ceva despre asta?

— Nu.

— Tu? întreabă Elin, întorcându-se spre Cécile.

— Nimic.

— Au mai fost alte probleme legate de hotel? Vreun conflict recent cu personalul sau vreo altă plângere?

Niciunul nu răspunde. Tăcerea se prelungește, devenind stânjenitoare. Elin surprinde privirea aproape imperceptibilă pe care Lucas i-o aruncă pe furiș lui Cécile.

Ce nu vor să-i spună?

44

— Ar fi ceva, începe Lucas, se apleacă și, deschizând sertarul de sub birou, scoate o foaie pe care o împinge spre ea. Acum câteva luni, am primit astea. Il faut bonne mémoire après qu'on a menti. „Un mincinos ar trebui să aibă o memorie bună", traduce Lucas cu glas tare, cu vocea ușor tremurătoare. La început, am ignorat-o, dar acum, după ce s-a întâmplat...

— Știi la ce se referă? întreabă Elin și cercetează foaia.

Își simte gura uscată. Cuvintele sunt scrise cu litere mari, acoperind mare parte din pagină.

E o amenințare. N-ai cum s-o interpretezi altfel.

— Am presupus că are de-a face cu hotelul. Am primit un număr uriaș de plângeri înainte să începem construcția. Mai întâi de la localnici, apoi de la grupurile de protecția mediului. A început discret, apoi a explodat online. Au venit grupuri tot mai mari. Nu doar elvețieni, ci și francezi.

— Protestatari plătiți?

— Ceva de felul ăsta. A devenit ceva personal, spune și, coborându-și privirea, roșește. O răzbunare. Părea să fie ceva mai mult decât hotelul. Un pretext pentru ură, pentru a provoca probleme.

— Și ceilalți? întreabă Elin, încă studiind foaia.

Textul tipărit nu e tocmai clar, curat, ceea ce dă de înțeles c-a fost scos la o imprimantă cu cerneală, și nu una cu laser. Înseamnă c-a fost printat aproape sigur la o imprimantă obișnuită de casă, așa că șansele de a afla cine a trimis-o sunt minime. Va fi nevoie să aștepte poliția să se ocupe de asta.

— O mai am doar pe aceasta, îmi pare rău, spune Lucas și, căutând din nou în sertar, scoate o altă foaie pe care o împinge spre ea. A mai fost una, prima, dar am aruncat-o. Mi s-a părut absurdă. Ceva despre răzbunare... și tot așa.

Elin se uită la hârtie. Chassez le naturel, il revient au galop.

De data asta, Cécile e cea care traduce.

— „Alungă naturalul și o să se întoarcă în galop."

— Ce înseamnă?

Lucas își trece mâna peste părul de la spate.

— Cred c-ar avea drept corespondent... „lupu-și schimbă părul, dar năravul ba"?

Ea încuviințează.

— Cum le-ai primit?

— Mi-au fost trimise direct prin poștă.

În spatele lui, zăpada izbește geamul cu un bufnet furios și-i face pe toți trei să se întoarcă și să se uite într-acolo.

— Și în afară de protestatari, n-ai nicio idee cine ar fi putut să le trimită?

— Nu, răspunde Lucas, părând sincer confuz și arătând spre scrisori. Crezi că au legătură cu ce s-a întâmplat?

— E prea devreme să putem spune.

Elin încă întoarce chestiunea pe toate părțile.

Dacă sunt legate... însă, cum? Ce legătură ar putea să fie între moartea lui Adele și asta?

— Pot să le iau?

El dă din cap, părul alunecându-i de după ureche și ascunzându-i pentru o clipă trăsăturile.

Elin își pune carnetul în geantă și se ridică:

— Încă ceva. Mi s-a spus ieri c-au fost recuperate niște rămășițe pământești de pe munte.

Se oprește intenționat pentru o clipă, așteptând reacția lor.

— Da, spune Lucas încordat. Dar încă nu știm cui aparțin. Din ce-a spus poliția, nu pare să fi murit de curând.

În timp ce-i înregistrează cuvintele, lui Elin i se ridică părul de pe brațe.

— Prin urmare, n-au habar cine e?

Elin are grijă să nu spună ce-a aflat. Vrea să știe cât de departe o să ducă el minciuna.

Întrebarea rămâne suspendată în aer. Lucas ezită, își deschide gura, apoi o închide și, în cele din urmă, spune:

— Nu.

Elin se gândește la cuvintele lui. De ce-ar ști Margot, iar el nu? Cu siguranță poliția i-ar fi spus lui.

Probabil că minte. Prietenul lui din copilărie e cel care-a fost găsit, un prieten cu care avea și o legătură profesională, un prieten atât de apropiat, încât dispariția lui a întârziat deschiderea hotelului.

De ce să mintă? Ce anume încearcă să ascundă?

Telefonul îi sună în timp ce iese din biroul lui Lucas.

— Elin, sunt Berndt. Poți vorbi?

— Da, sunt singură, răspunde Elin, înaintând pe hol spre lifturi. Ați aflat ceva?

Se crispează când își aude ezitarea din voce, e ca și cum s-ar îndoi de sine.

Ce se întâmplă cu ea?

Dar știe care-i răspunsul: minciuna lui Lucas... a tulburat-o. Nu reușește să înțeleagă ce înseamnă, care-s implicațiile.

— Nu tocmai, îi răspunde el obosit. Am făcut o căutare pe numele date de tine, folosind RIPOL, baza noastră de date, dar n-a apărut nimic de un interes deosebit, nu pentru Valais, în orice caz.

— Ce înseamnă „de interes deosebit“?

Elin își mută greutatea de pe-un picior pe altul, confuză: se referă la antecedente? La investigațiile în curs, sau la cele încheiate?

— Nu pot să spun mai multe din motive de protecție a datelor, dar să știi că n-am găsit nimic care să mă facă să cred că tu sau o altă persoană ați fi în pericol în acest moment acolo unde vă aflați. Totuși... se întrerupe pentru câteva clipe. Am o rugăminte. În Elveția, procedura pentru căutarea unor persoane în baza noastră de date e mai complexă ca-n Marea Britanie. Există o bază de date centrală, dar o putem accesa numai pentru un singur canton.

— Un singur canton?

Derutată, e cuprinsă de un sentiment de rușine, își simte palma asudată pe telefon. Simte cum îndoiala de sine începe să-i dea târcoale – o voce negativă,

batjocoritoare îi răsună în minte. Ești o amatoare. Ai stat prea mult în afara jocului. Ești o impostoare.

— Da, îi răspunde Berndt. Înseamnă că cineva ar putea să aibă cazier într-un canton vecin sau într-o altă regiune, cum e Vaud, să zicem, dar n-ar apărea aici, în cantonul Valais.

Berndt ezită. Se aude un telefon sunând în fundal.

— Pot să fac o cerere pentru fiecare canton, dar trebuie să fie legată de o informație precisă despre o persoană suspectă.

Analizând ce-a auzit, Elin se oprește la câțiva metri în fața liftului.

— Trebuie deci să marchez pe oricine ar fi semnificativ pentru investigație, și apoi poți cere mai multe informații?

— Da, dar ca să știi, fiecare cerere trebuie aprobată de procuror. O să încerc să accelerez lucrurile, dar o să ia ceva timp.

— În regulă. Dar în legătură cu Laure? Camerele video? Înregistrările telefonice?

Elin încearcă să-și tempereze nerăbdarea din voce. Nu-i place senzația asta de neputință. Nu-i place să nu dețină controlul, să nu știe exact ce se întâmplă.

— Am verificat camerele video de la stație. Nimeni care să semene cu Laure n-a coborât din autobuz sau din funicular, nici târziu în acea seară și în niciun alt moment din ziua următoare. Am verificat și firmele locale de taximetrie și nimeni n-a preluat de o lună pe cineva de la hotel. Încă mai așteptăm răspunsul companiei de telefonie.

— Și psihologul?

— I-am lăsat mesaje. N-o să dureze mult.

— OK.

Elin răspunde pe cât se poate de sigură pe sine, dar o parte din ea simte că se scufundă. Până acum, n-are nicio informație legată de dispariția lui Laure sau de moartea lui Adele.

Nicio dovadă. Niciun martor. Niciun motiv.

Nu știe nimic.

În timp ce spune la revedere, primește un mesaj de la Will, în care îi spune că el și Isaac iau cina în salon.

Se uită în gol, vederea i se tulbură, și în loc apar imagini mai clare, mai bine conturate.

Imagini cu Adele.

Nu se poate gândi decât la spaima din ochii ei. Cum trebuie să se fi simțit când s-a scufundat în apă și a știut că n-o să mai iasă niciodată la suprafață.

45

— Laure... și Lucas? întreabă Isaac, și privirea i se întunecă. Au fost împreună?

— Da. Imediat după ce s-a deschis hotelul.

Foindu-se în scaun, Elin ridică furculița și-și aruncă o bucățică de cartof în gură. Deși e ora cinei și ar trebui să-i fie foame, se forțează să mănânce. Și-a pierdut apetitul.

Elin se uită în jur, prin salon. Puținii oaspeți rămași sunt strânși în jurul meselor, beau, vorbesc. Sunt neliniștiți, se gândește ea, observând gesturile exagerate, râsul forțat, prea zgomotos. Ea știe de la muncă, e o reacție comună: Prefă-te că nimic nu s-a întâmplat. Dacă ne prefacem îndeajuns de mult, poate se adevărește.

Dar iluzia e destrămată rapid: vede un angajat lângă ușă, se uită și el în jur. Paznic, e de gardă, după instrucțiunile ei.

Trăsăturile lui Isaac se relaxează.

— Asta a fost când eram într-o pauză. Ne certam pe chestii stupide...

Ia o gură mare de bere și-și împinge farfuria într-o parte. Sunt paste, neatinse, sosul alb, cremos, rămânând lipicios și închegat pe farfurie.

În ciuda siguranței din vorbele lui, Elin observă că înghite în sec. E șocat de ce i-a spus. Nu știa.

— O pauză? repetă ea, uitându-se în ochii lui Will, incapabilă să alunge senzația de gol din stomac. Nu erau tocmai un cuplu fericit, așa cum își închipuia ea.

I-ar fi spus vreodată de pauză, dacă nu s-ar fi întâmplat toate astea?

E imposibil de spus, și gândul o doare: era o vreme când știa totul despre el.

Care anume era mașinuța lui de jucărie preferată. Forma precisă a semnului din naștere fragmentat dintre degetele lui de la picioare. Câte linguri de

Nesquik voia în lapte.

Elin se simte pe neașteptate săgetată de un dor pentru tot ce-ar fi putut să fie: o viață, o relație apropiată. Vorbeau despre asta în copilărie – să-și cumpere case una lângă alta, să organizeze mese zgomotoase în familie, copiii lor să se joace unii cu alții, să fie prieteni.

Dar asta a fost acum mult timp. Simte un nod în gât și e nevoită să tușească, să scape de el. Își ia paharul și bea o gură de apă.

Isaac își freacă pleoapa. Eczema s-a întins. Arată ca un mic continent, care se apropie de ochiul lui.

— Dar dacă e mai mult de atât?

— Cum adică?

— Pozele alea pe care i le-a făcut. Nu-i ceva normal, nu?

Will bate cu degetele în masă cu o expresie mohorâtă.

— Dacă a fost ceva între ei și nu știm?

— Cum ar fi?

Will trage coșul cu pâine spre el, ia o felie din bagheta cafenie, cu semințe.

— Nu știu. Poate s-a terminat urât sau...

Elin își drege vocea.

— Isaac, nu putem să presupunem nimic. Nu încă. Să ne grăbim să tragem concluzii ar fi cel mai nepotrivit lucru acum. Trebuie să ne limităm la fapte. Adele a fost omorâtă, și Laure a dispărut. Asta-i tot ce știm.

— Isaac, prietene, are dreptate, spune Will și rupe pâinea în bucăți. Nu te gândi încă la ce-i mai rău. Nu în situația în care nu avem destule informații.

Elin se uită la el și-i zâmbește recunoscătoare pentru sprijin – încă un lucru la care Will excelează. Să facă punți de legătură între oameni. Să netezească lucrurile.

— Doamne, mă simt atât de inutil! Să o găsim pe femeia aia așa...

Vocea lui Isaac se frânge.

— Elin, Laure e în pericol, nu-i așa? Cu fiecare clipă în care nu facem nimic, sunt șanse ca ea să...

Ea simte presiunea vorbelor lui; o greutate care-o trage în jos. Bătăile inimii i se accelerează.

— Dacă poliția nu poate să ajungă aici în seara asta? Și nici mâine. Trebuie să facem ceva. Să o găsim, spune și se uită spre geam la ninsoarea deasă, luminată de becurile din afară. Uite ce-i acolo.

— Isaac, fac tot ce pot. Țin legătura cu poliția, dar sunt limitată, n-am o echipă completă. Nu-i bine să...

El o întrerupe:

— Dacă ar fi fost vorba de Will? întreabă și își aruncă brusc privirea spre el. Ai vrea să-l găsim, nu? Știind ceea ce tocmai s-a întâmplat...

Și-a mijit ochii și o fixează acum pe ea, ca și cum o testează.

Elin clipește, derutată de forța reacției lui.

— Cum am spus, nici nu știm dacă evenimentele sunt legate.

Isaac se uită la ea cu ochii mari, cu o expresie neîncrezătoare.

— Chiar crezi că tot ce i s-a întâmplat lui Adele a fost un incident izolat? Că n-are nicio legătură cu Laure? Nu poate să fie o coincidență. Au lucrat amândouă aici, erau prietene...

Elin ezită înainte să-i răspundă. E de acord cu el. După ce a vorbit cu Lucas, e și mai convinsă că evenimentele sunt legate.

— Uite ce-i... Eu...

— Ce e? o întreabă Isaac, aplecându-se deasupra mesei cu ochii strălucitori. Știi ceva, nu-i așa?

Elin se dă puțin înapoi, îi simte izul de bere în răsuflare, acreala transpirației. Privirea lui... o sperie.

Îi amintește de momentele de dinaintea crizelor lui. Când o lua razna. Când arunca lucrurile prin toată casa ca pe niște confetti. Își amintește chiar și acum expresia mamei ei când se întâmpla: tresărirea abia suprimată, dezamăgirea orientată în mod bizar nu spre Isaac, ci spre ea, de parcă ea ar fi fost vinovată pentru comportamentul lui.

La câteva luni după ce mama lor a murit, Elin a găsit o cutie de carton prăfuită în apartamentul ei, plină de cărți de pop-psihologie, articole rupte din reviste, toate pe aceeași temă: Cum îți afectează stilul parental copiii. Cum să-ți faci copilul să fie mai deschis.

Descoperirea a făcut-o nespus de tristă: alesese să se învinovățească pe ea însăși în locul lui Isaac. Justificarea finală pentru un băiat care-a luat-o pe căi greșite.

— Tocmai voiam să-ți spun, începe Elin, alungându-și gândurile. Am vorbit cu șefa lui Adele, Felisa. A spus că Adele și Laure se certaseră. Ți-a pomenit ceva despre asta?

Isaac dă din cap, iar buclele negre îi cad peste față.

— Nu. Din ce știam eu, erau încă prietene.

Elin își mușcă buza, frustrată. Cum o să afle ce s-a întâmplat cu ele? În minte îi încolțește o idee – laptopul lui Laure.

Nu dezvăluise mare lucru la prima vedere, dar nici nu se uitase prea serios, în acel moment nu era convinsă că Laure e dispărută.

— Hai să ne mai uităm o dată în laptopul ei, spune și se întoarce spre Isaac. Poate e ceva ce-am trecut cu vederea și ar putea să fie relevant în lumina a ce știm acum.

El încuviințează și se ridică.

— Îl aduc.

După ce Isaac se îndepărtează îndeajuns de mult ca să mai poată auzi ceva, Will o întreabă uitându-se la ea:

— Chiar crezi c-o să găsești ceva acolo?

— Nu știu, dar merită să încercăm. O să mă uit încă o dată și pe conturile ei de socializare online, să văd dacă mi-a scăpat ceva.

— Știi, cred că toate astea... te-au forțat să iei decizia fără să-ți dai seama, nu-i așa?

— Cum adică?

— Să te întorci la lucru. Nu erai deloc sigură, iar acum pari destul de hotărâtă, spune cu o expresie serioasă. Parc-ai prins din nou viață, Elin, de când faci asta.

— M-au rugat să-i ajut.

— Și ai fi putut să refuzi. Să explici.

— Poate, spune Elin, ridicând din umeri.

Nu știe cum să răspundă, fiindcă el are dreptate – o parte din ea a înviat într-adevăr, dar încă e o mare diferență între a ajuta aici și a se întoarce la lucru. N-a luat încă hotărârea. Se gândește la e-mailurile trimise de Anna. E-mailurile pe care le-a tot ignorat.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Elin își ridică telefonul și se uită din nou pe contul de Instagram al lui Laure.

De data asta, în lumina a ceea ce tocmai a aflat, caută orice lucru legat de Laure și Adele.

Începe să deruleze fotografiile. Nu e nimic care să se potrivească perfect cu teoria emisă de Felisa că relația dintre cele două s-ar fi răcit. Trebuie să meargă cu două sau trei luni în urmă până să o găsească. Iar asta confirmă bănuiala că incidentul lor avusese loc relativ recent.

Prima imagine le înfățișează pe cele două: Laure, într-un bar, purtând un top subțire, cu bretele, ținându-și brațul, într-o postură relaxată, în jurul umerilor lui Adele. A doua e dintr-un restaurant slab luminat; sunt parte dintr-un grup mare. Cineva a stat în spatele mesei și a făcut o fotografie de grup.

Elin continuă să deruleze imaginile, se duce tot mai mult în trecut: cu peste patru luni în urmă. O imagine anume îi atrage atenția. A fost făcută aici, în salonul hotelului. Recunoaște candelabrul uriaș, futuristic, din centrul imaginii, cioburile abstracte de sticlă captând lumina, fotografia fiind drept urmare supraexpusă pe alocuri.

— Uită-te la asta, spune și-i întinde telefonul lui Will.

Laure e în prim-plan cu un bărbat. Ține un pahar de rosé ridicat spre cameră, are capul dat pe spate într-un hohot de râs. Paharul e aburit din cauza condensului. În fundal, la una dintre mese, Elin observă doi oameni cu capetele aplecate, la doar câțiva centimetri distanță.

Sunt adânciți într-o conversație, cu niște expresii mohorâte.

Deși imaginea e neclară, tot îi recunoaște.

Adele și Lucas.

46

Limbajul intim al corpurilor, posturile lor – e ceva mai mult decât o conversație politicoasă.

— Adele și Lucas aveau o relație personală...

Elin simte o neliniște crescândă: e clar că se cunoșteau, cu siguranță mai bine decât lăsase Lucas să se înțeleagă.

Oare conflictul dintre ele s-a produs din cauza lui?

În previzibilitatea lui tristă, gândul o dezamăgește.

— La ce te uiți?

Isaac. Se uită peste umărul ei. Încă o dată, ea îi simte mirosul amar de bere din răsuflare.

— Am găsit asta, îi spune ea și înclină ecranul telefonului mobil spre el. Lucas și Adele, împreună.

Isaac se așază lângă ea. Îi ia telefonul din mână și mărește imaginea.

— Par destul de apropiați, nu? spune și râde nervos, ochii aprinzându-i-se cu o intensitate familiară. Poate că a fost și cu ea?

— Nu putem să spunem asta, răspunde Elin cu o voce neutră.

Isaac se uită încă pe contul de Instagram al lui Laure. Viteza mișcărilor, gesturile smucite... o neliniștesc pe Elin. Îi atinge mâna.

— Isaac, oprește-te. Ne pregăteam să ne uităm prin laptop.

El deschide gura, gata să protesteze, apoi o închide.

Elin își trage laptopul spre ea, îl deschide. De data asta se decide să lucreze mai metodic, începând cu desktopul, cu dosarele aliniate în rânduri ordonate de-a lungul ecranului.

Se uită cu ochi sticloși la numărul lor mare, la similaritatea etichetelor – date, nume. Majoritatea arată a fișiere de lucru – Sănătate&Siguranță, Instruiri, Deplasări. Le verifică.

La jumătatea listei, găsește un dosar cu un nume mai generic: Muncă.doc.

Accesează dosarul, și în loc de o serie de fișiere, găsește un alt dosar cu același nume. Degetul lui Elin stăruie deasupra dosarului, dă clic din nou.

Un alt dosar, dar de data asta adăpostește ceva.

Își simte pulsul crescând.

O listă de fișiere.

Își dă seama imediat din denumirile lor că sunt criptate.

De ce? De ce să aibă fișiere criptate în laptopul personal?

— Ce-ai găsit? o întreabă Will și se apleacă peste masă.

— Unele dintre fișierele de pe desktop sunt criptate.

— Poți să le deschizi? întreabă Isaac și se uită spre ecran.

— Nu, dar știu pe cineva care poate, un coleg vechi, Noah.

Șeful echipei de criminalistică digitală, Noah avusese un rol-cheie în câteva cazuri importante la care lucrase ea, mai întâi ca inspector de poliție, apoi la ultimul caz ca ofițer de poliție, în urma promovării.

— O să-i trimit un mesaj, să văd dacă le poate decripta.

Își ia telefonul și tastează: Fișiere criptate... ai putea să mă ajuți? Avertisment: am nevoie de ele destul de repede.

Trei puncte mici apar în partea de jos a ecranului, în stânga. Îi răspunde: Să presupun că nu-i o cerere oficială?

Nu, dar ai putea...?

Un moment de întârziere. Se uită la ecran, întrebându-se dacă n-a mers prea departe: va vrea s-o ajute, având în vedere că n-au mai vorbit de câteva luni de zile?

În cele din urmă, un răspuns: OK, am încredere în tine, dar sunt curios. Lucrezi din nou? Ne-ai abandonat pentru zări mai senine?

E o poveste lungă. Îți trimit fișierele pe e-mailul personal.

Elin i le trimite lui Noah și apoi se întoarce spre Isaac.

— Odată ce le avem pe astea...

Se oprește, o vede pe Cécile venind spre ei. Părul ei scurt e răvășit, ochii roșii, pielea de sub ei inflamată. Pare obosită.

— Scuze că te deranjez, dar înregistrările făcute de cei de la pază sunt pregătite, dacă vrei să te uiți.

Elin se uită la Isaac, cerându-și scuze din priviri.

— Îmi pare rău, te superi?

El își mijește ochii, dar se regrupează repede:

— Nu-i nicio problemă.

Elin se ridică în picioare și-i strânge mâna lui Will:

— Ne vedem mai târziu, OK?

El îi zâmbește, dar are o expresie neliniștită. Se uită îngrijorat în jur, spre ușa deschisă.

Elin știe că ar trebui să simtă aceeași neliniște la rându-i, dar, urmând-o pe Cécile, își simte inima bubuind.

Nu din cauza fricii, dar e ceva la fel de primitiv.

Exaltare: un val subit de adrenalină.

Will are dreptate când spune că parcă a înviat. Uitase asta – să nu lași viața să te poarte în ritmul ei, s-o conduci tu. Să schimbi cursul lucrurilor. Să acționezi.

47

— Înainte să ne uităm la înregistrare, spune Cécile, arătând spre tableta de pe birou, voiam să vorbim despre Lucas. Ce-a spus el mai devreme despre Laure, nu vreau să-ți faci o impresie greșită, spune părând stânjenită în timp ce se uită în ochii lui Elin.

— În legătură cu ce?

Parfumul lui Cécile plutește în aer: ușor, cu o notă de citrice, surprinzător de feminin.

— În legătură cu ce s-a întâmplat între ei, spune așezându-și o șuviță de păr după ureche. Nu știu dacă știi, dar Lucas e fratele meu.

— Mi-am dat seama. Numele este un indiciu destul de solid.

— Bineînțeles.

Zâmbind, Cécile își trage scaunul de pe partea ei de birou până când ajunge lângă Elin.

— Ce-a spus, felul cum a spus-o, e doar o încercare de salva aparențele, un fel de a se proteja, spune Cécile, cuvintele
rostogolindu-se în cascadă. Lui Lucas nu i-a fost deloc ușor. Căsnicia lui s-a terminat urât. N-a mai avut de atunci o relație adevărată. Aceste mici aventuri… sunt doar din cauză că-i e frică.

— De ce?

— Să se deschidă. Să devină vulnerabil.

Cécile își mușcă buza, jucându-se cu manșeta cămășii. Vorbele îi sunt cât se poate de directe, dar se simte emoția din vocea ei.

— Pentru că a tot stat în spital în copilărie, ceilalți oameni, părinții în special, l-au tratat de parcă ar fi fost fragil. Cred că a avut sentimentul că trebuie să dovedească mereu ceva. Când Helene, soția sa, l-a părăsit, acele sentimente de inferioritate s-au intensificat.

— O despărțire poate fi destabilizatoare, răspunde Elin, gândindu-se la relația ei de dinainte de Will, cum o dăduse cu totul peste cap, cum o făcuse să pună totul la îndoială.

— Da. Și eu am fost la fel după divorț. Analizezi lucrurile întruna în minte. Te învinovățești, continuă Cécile cu ochii goii, cu o privire pierdută. Aveam o mulțime de planuri, ca și Lucas. Copii. Viață de familie… nu s-a îndeplinit niciunul. E nevoie de timp să te readaptezi mental.

— Presupun că l-a afectat și ce i s-a întâmplat lui Daniel Lemaitre, faptul că a dispărut înainte de a inaugura hotelul… probabil a fost greu.

— A fost. A crescut presiunea. Din punct de vedere financiar. Și al relațiilor publice. În privința tuturor lucrurilor. Construcția a fost amânată cu aproape un an, adaugă, apoi ezită. Dar pentru Lucas stresul n-a fost doar de natură financiară. Daniel și Lucas erau apropiați.

— Și tu îl cunoșteai, nu-i așa? intervine Elin.

— Nu la fel de bine ca Lucas, dar da. Părinții noștri erau prieteni. Mergeam împreună să schiem aproape în fiecare weekend și mai târziu, când am crescut, la cine, la petreceri…

O expresie pe care Elin n-o poate descifra traversează chipul lui Cécile, înainte să zâmbească.

— Dar era prieten mai bun cu Lucas, care avea tendința să domine orice prietenie pe care o aveam ca grup. Ai și tu un frate, probabil știi cum e.

Elin se gândește la asemănările dintre ele. Două femei puternice încă definite de dinamica relației cu fratele lor, luptându-se pentru oxigen în fața fraților alfa.

Cécile ridică tableta și râde scurt.

— Oricum, probabil că Lucas n-ar fi încântat că vorbesc despre viața lui personală, spune și roșește, stânjenită.

Elin e mișcată. Nu doar de faptul că e protectoare cu fratele ei, dar și de stângăcia ei. Mai recunoaște ceva din ea la Cécile – efortul de a vorbi despre subiecte dificile, de a-și exprima emoțiile.

Cécile se ferește de privirea ei și bate repede, într-o rafală de mișcări, un cod pe ecranul tabletei.

— Sistemul nostru de securitate… e de ultimă generație. Un sistem de supraveghere video conectat în rețea. Asta înseamnă că poate să transmită live către oricare dintre dispozitivele noastre.

Luminile de deasupra scot în evidență urmele șterse de degete din partea de jos a ecranului.

— Ecranul de start afișează toate camerele, în direct. Trebuie doar să selectezi una, apoi să găsești intervalul de timp care te interesează. Înregistrările au și sunet.

— În regulă, spune Elin și-și lasă brațul pe masă. Arată-mi tu o dată, ca să văd cum se face.

— Unde vrei să începi?

— Ce zici de centrul SPA? E vreo cameră afară?

— Este, răspunde Cécile, făcând o grimasă, dar nu știu cât de clară e imaginea, din cauza aburilor, a furtunii…

Începe să deruleze, dar se oprește brusc, selectând o imagine din partea de jos a ecranului.

— Uite. Aici e în timp real.

Are dreptate, se gândește Elin cu disperare, văzând imaginea. Camera înfățișează conturul piscinei, dar aburii și ninsoarea ascund cea mai mare parte din imagine. Filmarea are un aer lichid, volatil.

— Nu e ideal, spune Cécile, dar poate că imaginea e mai clară mai devreme, în cursul zilei. Ce interval anume ne interesează?

— Aș vrea să văd totul începând din dimineața asta până când Axel a găsit cadavrul.

Cécile derulează filmul, imaginea rămânând vizibilă pe ecran.

— Bun, deci ne întoarcem până la ora 9 dimineață.

Înainte să-și termine propoziția, ecranul se întunecă, chiar înainte de 5 după-amiaza.

— Cred că e o greșeală, murmură, încruntându-se și repetând mișcarea. Nu e nimic. Toată înregistrarea de dimineață și după-amiază a dispărut.

— Ești sigură? o întreabă Elin, cuprinsă de neliniște.

Cécile încearcă din nou, mai lent de data aceasta, dar rezultatul e același: imaginile au dispărut. Se uită în ochii lui Elin:

— Cineva a șters înregistrarea.

— A șters-o ori s-a asigurat că nu se filmează nimic, spune Elin și simte cum i se strânge stomacul, dându-și seama că și partea asta fusese plănuită.

E cu un pas înainte, se gândește cufundându-și privirea în întunericul de afară. Teoria ei că e vorba de un criminal organizat stă în picioare, și asta o sperie.

Elin se mișcă în față cu scaunul, ca și cum ar fi fost împinsă de o nevoie neașteptată.

— E posibil să fi șters înregistrarea fără ca sistemul să trimită notificări?

— E posibil, sunt sigură. Majoritatea sistemelor pot fi sparte, nu-i așa?

— Cine are acces la sistem?

— Directorul departamentului de monitorizare și pază, angajații lui…

Și toți au alibiuri, se gândește Elin, descurajată, trecând mental prin notițele pe care și le luase.

— Hai să încercăm altă cameră. E una la intrarea în centrul SPA?

— Da. E pe hol, cred.

Cécile apasă din nou pe ecran, cu mișcări neliniștite, panicate.

— Asta e.

Camera e îndreptată spre coridor. Se vede totul – podeaua de ciment lustruită, albul pereților.

De data asta, Elin caută de-a lungul înregistrării, derulând din prezent până spre amiază. Dar încă o dată, chiar înainte de ora 5 după-amiaza, ecranul se întunecă.

Următoarea înregistrare e din ziua precedentă. Rămân tăcute pentru o clipă, căci tocmai i-a venit o idee:

— Pot să văd și înregistrarea de ieri?

— Bineînțeles.

Elin dă înapoi, găsind cu ușurință momentul aproximativ. Îi ia doar câteva minute până când se vede apărând în imagine, mergând pe coridor spre centrul SPA unde avea să-l găsească pe Will în piscină.

Continuând să deruleze, încearcă să-și dea seama cât timp a stat în centrul SPA.

Cinci, zece minute, cât a vorbit cu Margot? La fel cu Will?

Derulează înregistrarea până la punctul în care se vede ieșind din centrul SPA, înaintând pe coridor spre anticameră. Uitându-se la ecran, înțelege deodată: Margot avea dreptate. Nimeni n-a intrat în centrul SPA până când a ieșit ea. Dacă a fost cineva în vestiar cu ea, trebuie să fi ieșit prin altă parte.

Elin se întoarce spre Cécile.

— Mai e vreo intrare în centrul SPA? Prin vestiar?

— Da. E o ușă în spate. E folosită pentru acces la zona cu generatoare, pompe. Dă spre vestiare, dar e folosită numai de personalul de întreținere, spune și ezită. Ai avea nevoie de cod ca s-o poți folosi.

— Camerele acoperă ușa aceea?

Cécile își mușcă buza și se înroșește din nou, gâtul și obrajii fiindu-i cuprinși de fierbințeală.

— E o cameră afară, pe acoperișul de vizavi. Personalul… nu știe că-i acolo, spune și ezită iar. Sunt camere peste tot. La unul dintre hotelurile lui Lucas din Zürich erau hoți printre angajați.

— Poți să găsești înregistrarea? întreabă Elin, fără să-i pese de problema morală a camerelor ascunse; vrea doar să vadă imaginile.

— Numai câțiva dintre noi avem acces, așa că e un sistem diferit.

Cécile ia tableta și deschide un alt ecran, tastează o parolă. I-o dă lui Elin.

— Uite.

Elin știe deja cu aproximație din cealaltă înregistrare ora care o interesează: în jur de 3 și jumătate, când a terminat de vorbit cu Will.

Găsește momentul și dă drumul înregistrării. Nu se întâmplă nimic în primele minute. Imaginea e statică, fixată pe ușă. Singura mișcare e cea a

fulgilor de nea care alunecă prin fața ecranului. Sunetele sunt înăbușite de vânt.

Ținându-și respirația, Elin bate cu degetele în masă, dorindu-și ca intuiția ei să fie corectă.

Lângă ea, Cécile privește fix ecranul.

În continuare nicio mișcare.

Elin inspiră adânc și expiră zgomotos, frustrată. Oricine ar fi fost trebuie să fi folosit ușa asta ca să intre în vestiar – dacă nu cumva a intrat înaintea ei…

— Este… începe și încremenește.

O mișcare.

O persoană în partea din stânga jos a ecranului.

E cineva înalt, solid, îmbrăcat cu o haină impermeabilă neagră, cu gluga trasă pe cap. Poartă pantaloni negri, largi.

Elin simte că i se taie respirația. A avut dreptate.

Cineva a fost acolo. Cineva o urmărea.

Se concentrează asupra persoanei necunoscute; în mod evident, nu știa de existența camerei. Nu aruncă nici măcar o privire spre ea. Merge hotărât spre ușă.

Cine era? Cine o urmărea?

E imposibil de spus. Dacă nu se întoarce, n-are nicio șansă să-l identifice. Hainele largi, gluga – e deghizarea perfectă. Nu poate spune nici măcar dacă-i bărbat sau femeie.

Elin se holbează la ecran, vede cum silueta pune cartela magnetică în suportul de la ușă, cum o deschide.

Întoarce-te, întoarce-te!

Apoi, ca și cum ar fi auzit-o, silueta se uită împrejur, spre cameră, verificând în mod clar dacă e cineva în spate care s-o fi văzut.

Elin se uită atât de intens la ecran, încât ochii încep să-i lăcrimeze. Imaginea devine neclară. Clipește o dată, de două ori, dar imaginea rămâne la fel.

Întinde o mână, apasă pe pauză. Imaginea e oprită pe un cadru.

Cu o mână tremurătoare, Elin atinge ecranul, depărtându-și degetele. Imaginea se mărește și e e atât de clară, încât aproape că-i vede și porii feței.

Sângele îi vuiește în vene, iar pulsul îi răsună asurzitor în urechi.

Știe cine e. Știe exact cine o urmărea.

48

— E Laure, spune Elin și-și simte gura uscată. E cu siguranță ea.

Își drege vocea și se întoarce spre Cécile.

— Când eram ieri în centrul SPA, am simțit că mă urmărește cineva în vestiar. Am auzit una dintre ușile cabinelor deschizându-se și închizându-se, dar n-a ieșit nimeni. Am verificat toate ușile… nu era nimeni acolo. Acum înțeleg. Cineva a intrat pe ușa asta.

Mâna lui Cécile arată tremurătoare spre ecran.

— Crezi că te urmărea?

— Dacă nu e nicio cameră în vestiar, nu pot să spun cu siguranță, dar altfel de ce-ar fi intrat?

Derulează înregistrarea cu câteva minute înainte și simte cum spaima îi năvălește în stomac.

Cum se aștepta, Laure apare din nou.

Imaginea e încă o lovitură în viscere.

O senzație instinctuală de ușurare că Laure e vie, nevătămată, care e anulată de o durere uriașă. De dezamăgire.

De ce-ar face așa ceva?

Apoi face următoarea legătură în minte.

— Mai e ceva ce vreau să verific. Ieri, cineva m-a împins în piscina adâncă.

Fața lui Cécile se întunecă.

— Crezi că era ea?

— Nu știu, spune Elin și se uită din nou spre ecran. E vreo cameră prin apropiere?

— Nu oficial, dar da. E pe balustrada din stânga.

Cécile găsește înregistrarea.

Din cauza umezelii, fețele sunt greu de distins, se văd doar frânturi de corpuri, forme pe jumătate dezbrăcate, brațe strânse în jurul corpului.

Elin nu vede nici piscinele principale, doar bazinul adânc și o mică secțiune din puntea de lemn. Timp de câteva minute, nu-i nicio mișcare. Apoi apare un

grup de oameni – cinci, șase –, ies din cadru și se îndreaptă spre piscina acoperită.

Nici urmă de ea.

Imaginea rămâne din nou nemișcată, numai aburii se înalță în aer în vălătuci.

Încă două minute.

Elin apare în cele din urmă în imagine, mergând din partea de jos a cadrului pe puntea de lemn. Se vede cum face stânga, părul ei e ca o săgeată spălăcită, arătând în jos spre ceafă.

Se înfiorează; e ciudat să se vadă așa, pe jumătate dezbrăcată, vulnerabilă. În mintea ei, e la fel de puternică și de infailibilă fizic ca orice bărbat, dar în imagine nu pare deloc așa.

Se vede cum se oprește lângă bazin. Camera e prea jos ca să-i prindă capul. Vede doar un profil fragmentat al trunchiului ei.

Nu mai e nimeni. Nu vine nimeni spre ea.

Elin își mușcă buza de frustrare. Nu e posibil să se fi înșelat. Cu siguranță…

Dar apoi surprinde o mișcare bruscă în spatele ei.

Cineva ascuns în umbre e în spate.

Elin își ține respirația. Ar vrea să-și strige: Mișcă-te! Întoarce-te! Fugi!

Dar nu poate să facă nimic, decât să urmărească scena.

Se vede căzând în față. Deși atunci i se păruse incredibil de rapid, aici totul pare aproape monstruos de încet.

Fragmente individuale de mișcare.

Tresare când se vede căzând în apă și aruncând stropi în aer.

Abia atunci se vede și cine a împins-o. I se face greață.

Laure.

Mai verifică o dată, își spune. Trebuie să fie sigură.

Elin dă înapoi înregistrarea și mărește imaginea.

Poartă aceleași haine: aceeași glugă cu vârful lăsat în jos. Fața nu-i la fel de clară ca în imaginea din camera cu generatorul, dar e sigură că-i Laure.

Se uită cu coada ochiului la Cécile, îi tremură mâna pe birou.

— E Laure, spune cu gura încleiată. Laure m-a împins.

Știe că ăsta… e unul dintre acele momente fără cale de întoarcere.

Unul dintre momentele în care informația descoperită e atât de puternică, încât șterge tot ce-a fost înainte.

Lui Elin nu-i vine să creadă. Nu vrea să creadă, dar știe că-i adevărat.

Laure o urmărea. Laure e cea care a împins-o.

Gândul – rece, tulburător – duce la altul: că Laure poate nu-i deloc o victimă. Că poate e implicată. Că poate ea e răpitorul.

49

Liftul spre etajul lor se oprește cu o zguduitură și ușile se deschid.

Elin iese pe hol, își simte picioarele moi ca jeleul. Nu poate să gândească deloc clar – își imaginase orice, mai puțin asta: Laure nu fusese ținută captivă de ucigașul lui Adele; Laure o împinsese. Laure o împinsese în bazinul acela.

Gândurile ei haotice se întorc mereu în același punct: de ce s-o împingă? De ce să-i provoace lui Isaac suferința de a dispărea, dacă nu dintr-un motiv de rău augur?

Deși ar vrea s-o ignore, concluzia evidentă e că Laure e implicată în tot.

Că e capabilă să omoare pe cineva.

Totul indică asta, tot ce-a aflat până acum, toate aceste informații noi…

Frânturi de imagini i se perindă prin minte: Laure alergând pe plajă, cu placa de skimboard sub braț. Laure citind, cu buza de jos răsfrântă de concentrare. Laure plonjând de pe stânci în mare.

Nu! Este imposibil, dar…

Să nu fi văzut Isaac semnele care o trădau? Colegii, prietenii ei?

Nu-i imposibil, totuși. Își amintește un caz de acum trei ani: o femeie de patruzeci de ani condamnată pentru uciderea noii partenere a fostului ei soț.

O înjunghiere sălbatică, feroce: de șaptesprezece ori în cap, în gât, în piept. Un vecin a găsit-o sângerând lângă căsuța de jucărie a copilului ei din grădină.

Suspecta lucrase într-o bancă din Exeter, unde se ocupa de creditele ipotecare.

Colegii, prietenii, toți o descriseseră în același fel: tăcută. Modestă. Blândă.

Elin și echipa ei au descoperit că plănuise crima timp de doi ani. Echipa de criminalistică digitală a scos la iveală pagini nenumărate de căutări pe laptop referitoare la metode de a omorî pe cineva fără să fii descoperit.

Ce o înfiorase pe Elin cel mai mult a fost faptul că nimeni n-a bănuit nimic: era în relații bune cu victima, chiar fusese într-o vacanță cu ea cu câteva luni în urmă.

De la cocktailuri băute împreună pe plajă la săvârșirea unei crime cu sânge-rece.

Au judecat-o greșit pe Laure în același fel?

Deschizând ușa camerei, gândurile îi alunecă în sens opus.

Poate că s-a grăbit să tragă concluziile. Faptul că a împins-o în apă înseamnă neapărat că e implicată în moartea lui Adele?

Dar gândul o sâcâie totuși: din ce alt motiv ar fi făcut-o?

Așezându-se la birou, Elin își scoate carnetul. Singurul mod de a-și limpezi gândurile e să scrie. Cu o mână șovăitoare, notează un rezumat a ceea ce aflase până atunci:

Problemele psihice ale lui Laure, articolul, cartea de vizită a psihologului.

Relația cu Lucas/fotografiile cu el.

Al doilea telefon al lui Laure/apelurile repetate către un număr necunoscut.

Convorbirea încărcată de furie din seara dispariției.

Cearta dintre Laure și Adele.

Posibilele scrisori de șantaj către Lucas – sunt în vreun fel legate?

Elin reflectă asupra cuvintelor, incapabilă să evite imaginea evidentă pe care o construiesc: toate elementele de aici arată că e vorba de o persoană imprevizibilă. Instabilă.

Dar e destul ca să tragă concluzia că Laure e capabilă de a fi implicată în uciderea cuiva? Și o întrebare și mai mare îi dă târcoale: De ce?

De ce ar vrea Laure să-i facă rău lui Adele?

Gândurile lui Elin zboară la felul în care a fost omorâtă Adele: sacul de nisip, masca, caseta de sticlă, degetele. Totul este exacerbat, niciun detaliu indispensabil dacă ar fi vrut s-o omoare, ceea ce arată clar faptul că n-a fost întâmplător. Înseamnă ceva; poate ceva profund personal.

Dar ce? Știe că Laure și Adele s-au certat – e posibil să fi fost cearta, orice ar fi cauzat-o, un motiv pentru ca Laure s-o omoare?

Nu explică deloc moartea lui Daniel Lemaitre. E vreo legătură între cele două morți, și dacă da, care?

Telefonul începe să sune. Scoțându-l din buzunar, vede că e Noah.

Noah.

Fișierele.

50

— Când am spus „repede"… începe Elin, uimită să vadă că-i tremură mâna pe telefon… nu mă așteptam… mai ales la ora asta atât de târzie, adaugă și se uită la ceas: e 8 și 10.

— Mereu lucrez până târziu. Doar știi asta.

— Știam, zice ea încetișor.

E un sentiment ciudat să vorbească din nou cu Noah și știe că stânjeneala asta e numai din vina ei. În timpul perioadei de pauză nu s-a mai întâlnit cu niciun membru din echipă față în față, doar au făcut schimburi de mesaje. I-a ținut la distanță, i-a pus într-o categorie.

Noah râde. Un sunet familiar: pronunțat, ușor răgușit. Trec câteva clipe.

— Warner, mi-a lipsit tonul plăcut al vocii tale.

— Aș putea spune același lucru despre tine, îi răspunde Elin și se simte pe neașteptate copleșită de dorul de casă.

Nu, se corectează ea, nu de dorul de casă, ci de dorul de muncă. Oricât ar fi negat față de Will, îi lipsise asta: nu doar comunicarea, dar și agitația de la birou, biroul de anchetă. Ședințele. Anchetele. Să trăiască dincolo de ce întâmplă în mintea ei.

— Ești sigură? o întreabă Noah. Din câte am auzit, ești destul de mulțumită cu decizia ta de a te retrage din activitate.

Vorbește cu lejeritate, dar Elin a observat c-a tras aer adânc în piept, trecând de la tonul glumeț la cel serios.

— Nu-i ușor, Noah, îi spune cu o voce nesigură. Să hotărăsc dacă să mă întorc. Nu vreau să dezamăgesc lumea.

— Dar știi că suntem toți alături de tine, da? În legătură cu ce s-a întâmplat. Niciunul dintre noi nu crede că a fost vina ta. Ai acționat instinctiv. Toți am fi făcut la fel.

Se lasă o tăcere lungă.

Elin își dă seama că încă bate cu piciorul pe podea, că mâna încă îi tremură pe telefon. Își simte gura dintr-odată încleiată și trebuie să se forțeze să vorbească.

— Știu.

Noah duce discuția la subiectul următor.

— Așadar, în legătură cu fișierele pe care mi le-ai trimis… te las să le analizezi cu atenție, dar sunt în principal copii de e-mailuri, câteva scrisori. Deja ți le-am trimis.

— Nu te-ai chinuit prea mult să le decriptezi prin urmare?

— Nu prea. A fost destul de slabă. O cheie de 16 biți. Aș zice c-a fost ofensator de facilă pentru cineva cu experiența mea…

Ea râde.

— Noah, mulțumesc că te-ai ocupat de asta în timp așa de scurt.

— Sunt obișnuit. Cerințele tale au fost întotdeauna solicitante.

— Te-ai gândit cum aș putea să te răsplătesc?

— Să faci cinste cu un curry când te întorci.

— Așa rămâne.

În timp ce-și ia la revedere, Elin își deschide deja laptopul.

Primul fișier trimis e un document Word, cu informația copiată și în franceză, și în engleză. E un articol similar celui găsit în sertarul lui Laure cu o zi înainte.

Titlul e în franceză: „Dépression psychotique“.

Ușor de tradus: „depresia psihotică“. Ochii îi coboară peste textul în engleză:

Am citit despre depresia psihotică, o formă severă de depresie, în cadrul căreia oamenii prezintă simptomele obișnuite ale depresiei, având în plus fantasme și halucinații.

Elin se gândește: Oare are legătură cu Laure? Era preocupată, își dădea seama că-i ceva greșit, că exista un declin în starea ei mentală? Poate făcea cercetări în privința asta?

Următorul fișier e un alt document Word. Pe prima pagină e un rând de text. Cuvintele sunt în franceză, dar Elin le recunoaște imediat.

E scrisoarea anonimă trimisă lui Lucas. Elin ezită, îndepărtându-și privirea de la ecran.

Laure e cea care trimitea scrisorile.

Una e să emiți ipoteze, aceasta era o dovadă. Dovada că Laure avusese o obsesie bizară pentru Lucas Caron.

Își întoarce privirea pe ecran, deschide un alt fișier.

Un alt document Word; se desfășoară pe câteva pagini și conține copii ale e-mailurilor.

Sunt e-mailuri schimbate de Laure și o femeie pe nume Claire. Nu apare nicio adresă, doar textul mesajelor.

Elin le citește:

Laure,

După cum mi-ai cerut, am atașat o copie a articolului, în faza de redactare. E important să nu se știe că informația vine de la mine.

Claire

UN HOTEL CONSTRUIT
PE BAZA UNUI ACT DE CORUPȚIE?

Se fac săpături în jurul fundației inițiale pentru ampla renovare și extindere a ceea ce a fost Sanatoriul du Plumachit într-un hotel de lux numit Le Sommet.

Lucas Caron, strănepotul proprietarului inițial, a investit milioane în renovare. În urma celor nouă ani de planificare, când va fi gata, complexul va include un nou centru de conferințe și un centru SPA alpin de 7 000 de metri pătrați.

Însă renovarea a întâmpinat probleme; planurile originale au atras o opoziție puternică din partea unor grupuri de protecția mediului, preocupate de faptul că dezvoltarea are loc într-un parc național. Legislația referitoare la construcția în astfel de zone este foarte strictă în Elveția și opoziția categorică a continuat ani la rând.

O campanie și o petiție online au strâns peste 20 000 de semnături și grupurile de protecția mediului au organizat câteva proteste la locul construcției.

Doctorul local Pierre Delane s-a opus proiectului de la început. „Nu se potrivește cu peisajul. Fațada… e prea modernă, e o schimbare violentă a clădirii originale“, a declarat el.

Și mai semnificativ, au existat temeri în privința siguranței oaspeților. Stefan Schmid, un ghid montan, a avertizat oficialii municipali în 2013 că zona de deasupra principalului drum de acces la hotel e predispusă la avalanșe.

Cercetând zona, profesori geologi de la Universitatea din Lausanne au observat că primul constructor al sanatoriului n-a semnalat următorul fapt: drumul principal de acces se află la baza unui canion, chiar în calea unui canal natural pentru căderile de zăpadă de pe muntele Bella Lui.

Aceste îngrijorări au dus la acuzații de mită și au ridicat întrebări în privința modului în care domnul Caron a reușit să obțină autorizația pentru extinderea hotelului, având în vedere problemele menționate legate de siguranță, dar acuzațiile au fost respinse din cauza unei lipse de dovezi.

Un alt locuitor din regiune a comentat : „Acest proiect miroase de la o poștă a corupție.“

Elin se uită la ecran.

Această Claire e, în mod evident, o jurnalistă, dar de ce ar fi vrut Laure o copie a acestui articol? Faptul că jurnalista menționează că e în faza de redactare și îi cere să ascundă că vine de la ea indică faptul că articolul n-a fost niciodată publicat. Și atunci de ce a fost copiat într-un document Word și criptat?

Foindu-se în scaun, Elin citește mai departe. Un alt e-mail:

Laure,

Iată și alte fișiere și cercetări. Sursele n-au vrut să-și dezvăluie identitatea, dar credem că sunt de încredere.

Claire

Primul fișier atașat conține un articol mai scurt, despre un protest organizat la locul construcției, al doilea e o copie a unui document de planificare, un fișier de la consiliul local.

Franceza ei nu-i perfectă, dar pare că e vorba de o serie de obiecții la planificare.

Elin caută o explicație în minte.

Ce plănuia Laure să facă totuși cu aceste informații?

Gândurile îi sar la scrisorile primite de Lucas. La asta se referea? Erau scrisorile un fel de șantaj?

Articolul o pune pe gânduri – acuzațiile de mită, de corupție. E prima oară când aude de asta și o neliniștește. Așa ceva… cu siguranță ar fi apărut online când a căutat informații despre Lucas.

Dar nu în engleză, se gândește. Toate articolele ar fi fost, cel mai probabil, în franceză. Folosind Google Translate, inițiază o căutare pornind de la anumite cuvinte în franceză: Le Sommet... Corruption.

Nu apare nimic. Nici măcar un singur articol. Avea dreptate – ori articolul n-a fost niciodată postat online, așa că nu apare în rezultatele căutărilor, ori n-a fost niciodată publicat. Oricum ar fi stat lucrurile, a fost înăbușit.

Dar e încă un lucru care o leagă pe Laure de hotel, de Lucas Caron.

Oare Laure avusese vreun fel de obsesie? Avea asta legătură cu moartea lui Adele?

Oricum ar fi fost, oricât îi e de greu să recunoască, Laure a devenit o persoană suspectă. O să fie nevoită să-i spună lui Berndt că Laure e implicată.

51

— Laure Strehl? repetă Berndt. Femeia care a dispărut?

— Da.

Elin se joacă apoi cu colțul carnetului, aproape dorindu-și ca el să fi auzit greșit, să nu fie ea cea care să facă asta, s-o implice pe Laure.

— OK, stai să te pun pe difuzor – e și restul echipei aici. Lucrăm până târziu în seara asta.

Aude zgomotul apăsării unor butoane, un pârâit de bruiaj și un zgomot de rețea.

— Mă auzi bine?

— Da.

Inspiră adânc, își spune și se lasă pe spate în scaun. Oricât de greu, oricât de greșit ar părea, trebuie s-o faci. Să afli adevărul.

— Elin, aș vrea să-mi spui de ce ai nevoie, continuă Berndt lent, cu grijă. Dacă sunt chestiuni anume legate de domnișoara Strehl pe care ai vrea să le investigăm.

Simte că obrajii îi ard când aude modul oficial în care rostește numele lui Laure.

Își drege vocea și se forțează să vorbească:

— Principalul lucru pe care aș vrea să-l clarific e dacă în trecutul ei e ceva care ar putea fi relevant pentru caz.

— În regulă, dar mai întâi să-ți spunem ce-am aflat de la psiholog, spune și se aude un fâșâit de hârtie. Laure nu i-a fost pacientă. Nu e nicio înregistrare care să consemneze prezența ei acolo.

Elin îi analizează cuvintele. Dacă e așa, de ce avea atunci cartea de vizită în sertar? Și articolul salvat în laptop? Zăbovește asupra întrebării: e posibil să fi decis să meargă la un alt terapeut sau pur și simplu încă nu apucase să sune?

— OK, răspunde, acum cred că trebuie să-i verificăm trecutul. Cazierul, istoricul medical.

Pe fundal se aud voci șoptite.

— Elin, e procurorul, Hugo Tapparel. E nevoie de un minimum de dovezi ca să putem accesa baza de date și să aflăm aceste informații, spune cu o voce de o siguranță rece care o neliniștește. Ai putea să ne spui în amănunt ce știi până acum, ca să decidem dacă e de ajuns pentru a demara căutarea?

Căutându-și cu stângăcie cuvintele, Elin înșiră informațiile pe care le-a aflat, cât se poate de conștientă de sine, știind că a mers prea departe prin ceea ce a făcut și a spus ca să obțină informațiile despre Laure. Dar avea de ales?

Se lasă liniștea pentru un moment, apoi Berndt e cel care vorbește primul.

— Lasă-mă să mă asigur c-am înțeles bine… fișierele criptate sugerează deci implicarea lui Laure în încercarea de șantajare a lui Lucas Caron și conțin e-mailuri către un jurnalist referitoare la o dezvăluire asociată.

— Da, eu…

E întreruptă de procuror:

— Elin, ai putea să-mi spui ce ofițer te-a instruit să cauți în laptop? Nu cred c-a fost un ordin din partea echipei de intervenție…

Aluzia e cât se poate de clară: procurorul crede că și-a depășit atribuțiile.

Elin devine încordată. I se pare că echipa de intervenție face lucrurile mai complicate decât ar trebui. De ce să pună atâtea limite?

Berndt intervine, cu un ton mai îngăduitor.

— În continuarea a ceea ce a spus Hugo, cred c-ar fi bine să ne trimiți fișierele. O să te anunțăm ce-am aflat.

— Mulțumesc, spune Elin și închide, ia apoi o gură mare de apă din paharul de lângă ea.

Fiecare etapă a acestei colaborări este extrem de dificilă și frustrantă. Dar știe că nimic nu se compară cu ce trebuie să facă mai departe:

Să-i spună lui Isaac despre Laure. Despre suspiciunile ei.

Se freacă la ochi; îi simte nisipoși, obosiți, cu pleoapele atârnându-i greu. Lăsându-se pe spătarul scaunului, își închide ochii. Aude vântul afară, cum se izbește tăios de clădire.

Și apoi altceva: o voce, un ecou. Atât de clară, de parcă ar fi în aceeași cameră.

E vocea lui Isaac.

Strigă pe un ton imperios:

— Trebuie să-l scoatem afară! Trebuie să-l scoatem afară!

Apoi un țipăt: primitiv, brut, un bocet înăbușit, gutural.

Apoi sunetul apei, un pleoscăit frenetic.

Imaginea se micșorează până la un mic punct: Sam. Marginea tricoului care e trasă de apă.

Tricoul nu mai arăta ca și cum ar fi fost o parte din el, părea ceva complet diferit, ca și cum Sam pierise deja și nu mai avea niciun drept să pretindă că e al lui.

52

Elin își deschide ochii tresărind, corpul fiindu-i smuls din somn la auzul unei bătăi puternice în ușă.

A adormit?

Verifică ora uitându-se la telefon și-și dă seama că da: a dormit mai bine de jumătate de oră.

Bătaia în ușă se aude din nou: mai puternică acum, mai insistentă, mai dură. Will? Nu. De ce ar ciocăni? Are cheie.

— Elin?

Se duce la ușă, deschide și-o vede pe Margot stând în fața ușii, îmbrăcată în blugi negri și un top alb, lălâu, cu decolteu bărcuță. Încă o dată, Elin e uimită de cât de conștientă de sine e, de postura ei aplecată, de spinarea cocoșată.

Nu i-a spus nimeni să fie mândră de înălțimea ei, se gândește înduioșată, imaginându-și cum a fost tachinată la școală – cum o porecleau, cum râdeau de ea.

— E totul în regulă?

— Mă întrebam dacă ai vești despre Laure.

Margot își trece mâna peste părul pieptănat peste cap. E unsuros, îi stă lipit de scalp, prins strâns cu câteva clame în formă de stea. Îi face trăsăturile mai ascuțite, vulturești. Mai pronunțate.

Elin ezită, dar își dă seama de greșeală.

Margot face un pas în spate, cu o expresie împietrită de groază.

— O, Doamne! exclamă cu o voce ridicată. A murit, nu-i așa?

— Nu…

Elin se luptă să vorbească, simte că limba i s-a lipit de cerul gurii.

— Nu a murit, e dispărută în continuare. Nu știm nimic deocamdată.

Ochii lui Margot se aprind, devenind scânteietori.

— Credeam… începe, dar vocea i se frânge. A dispărut de atâta timp.

— Intră, îi spune domol Elin. Putem să vorbim aici.

Margot o urmează în cameră, e palidă și trasă la față. Se uită la ecranul telefonului, apoi îl răsucește între degete.

Urmează câteva momente de liniște.

Elin inspiră adânc, se uită pe geam. E și mai multă zăpadă, care se înalță tot mai sus pe geam. A ajuns aproape la marginea de sus a ferestrei.

Când se întoarce, o descoperă pe Margot țintuind-o cu privirea.

— Scuze.

— Nu-i nimic. Știu că situația e înspăimântătoare. E ușor să tragi concluzii pripite.

Margot încă răsucește telefonul între degete.

Se lasă încă un moment de tăcere grea.

Când Margot își lasă în cele din urmă telefonul pe birou, începe să-și râcâie unghiile. Fulgi mici de ojă gri zboară pe podea.

S-a întâmplat ceva, se gândește Elin privind-o. Și nu e vorba doar de Laure. E altceva.

— Margot… s-a întâmplat ceva?

După un moment de tăcere, Margot încuviințează.

— Mă preocupă ceva. Mai devreme, când am vorbit, n-am fost cu totul sinceră.

— În legătură cu ce?

— Relația dintre Laure și Isaac. După ce i s-a întâmplat lui Adele, cred c-ar trebui să știi despre asta. N-am vrut să spun până acum, din cauza persoanelor implicate, adaugă uitându-se în altă parte, pentru ca apoi să-și întoarcă privirea spre Elin.

— Continuă, spune Elin.

— Lucas Caron. El și Laure au avut o aventură cu un timp în urmă.

— Știu. Mi-a spus Lucas.

Margot o privește surprinsă:

— Ți-a spus cumva și că au reluat-o?

— El mi-a zis că era o poveste încheiată. C-a fost o aventură scurtă, pe vremea când ea și Isaac erau într-o pauză, spune Elin și se uită la Margot. Nu crezi că relația luase sfârșit?

— Nu. I-am văzut acum câteva săptămâni pe coridorul dinspre centrul SPA. Pe camera video. Laure venea să luăm prânzul împreună.

— Și s-a întâmplat ceva? întreabă Elin, încercând să afle mai multe.

— Da. Părea că Laure o să treacă pe lângă el, dar Lucas a oprit-o, a prins-o de braț.

Margot se sprijină de birou, gura i se strâmbă într-un rictus.

— Fața ei… părea speriată. Încerca să scape, dar el n-o lăsa.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— Au vorbit câteva minute, apoi Lucas a plecat.

Elin încearcă să-și păstreze expresia neutră, dar gândurile i-o iau la goană.

Lucas n-a spus nimic despre asta.

— Laure a mers mai departe spre centrul SPA?

— Da, dar a fost ciudat. N-a menționat nimic despre asta. Din cauza asta m-am gândit că povestea dintre ei s-a reînfiripat – că n-a vrut să-mi spună, fiindcă acum era cu Isaac, erau logodiți…

— Dar părea îngrijorată? insistă Elin. Neliniștită?

— Nu în mod special, răspunde Margot și-și mușcă buza. Aș vrea să fi spus ceva, să o întreb.

— Dar inițial fusese deschisă cu tine în privința relației lor?

— Prima dată, da, dar pe atunci era singură, se despărțise de Isaac. Să fiu sinceră, la început am crezut că doar își pansa niște răni, că nu era nimic serios, dar când s-a terminat, nu mai eram așa de sigură de asta. Era foarte supărată, spune Margot, ridicând din umeri, un gest contrastant cu intensitatea privirii ei. Dar e și normal, nu? Dacă ești aruncat ca un gunoi… Nimănui nu-i place, nu? Să se simtă folosit.

— Așa a spus ea că a fost? o întreabă Elin, conștientă de respirația ei inegală – toate astea, implicațiile… nu-i plac.

— Da. Lucas s-a debarasat de ea, mai mult sau mai puțin. Cred că Laure avusese impresia că relația aceea era ceva mai mult decât s-a dovedit a fi, știi?

Elin încuviințează cu o mișcare a capului, gândindu-se la semnificația noii informații – adăuga greutate imaginii pe care și-o făcuse despre Lucas: că e un mincinos. Negând că știa faptul că persoana găsită fără viață pe munte era Daniel. Fotografia cu el și Adele care sugera că o cunoscuse mai bine decât recunoscuse. Și acum asta.

Îi spusese explicit că nu mai ținuse cu adevărat legătura cu Laure de când se încheiase aventura.

De ce mințise?

Dar Elin știe deja răspunsul: mințea fiindcă avea ceva de ascuns.

53

Elin îl găsește pe Isaac stând împreună cu Will în salon, la o măsuță lângă geam.

Nu vorbesc. Cu capul aplecat, Will se uită în jos la telefon, iar Isaac are privirea cufundată în bezna de afară.

Își trage un scaun și se așază între ei.

Inima îi bubuie. Ce urmează să facă… e îngrozitor. N-a știut niciodată să transmită vești proaste, să atenueze impactul. Vorbele îi sunt mereu stângace, nepotrivite.

Will își ridică privirea cu o expresie înghețată:

— Ai lipsit ceva. E târziu, Elin. E nouă jumate.

— N-am lipsit așa mult.

— Ți-am trimis mesaje. Am fost în cameră. Când am văzut că nu ești acolo, m-am întors și l-am găsit pe Isaac aici, spune cu un ton acuzator, neobișnuit pentru el. M-am gândit că i-ar face bine să-i țin companie.

— Cred c-a fost cât pe-aci să ne întâlnim, îi răspunde ea, ignorându-i observația. Am stat cu Cécile, ne-am uitat pe înregistrările camerelor de supraveghere, pe urmă m-am întors în cameră și am vorbit cu Noah. Mi-a trimis fișierele decriptate.

— Așa de repede? întreabă Isaac și în sfârșit se uită la ea.

— Da.

Le spune, împleticindu-se, ce a descoperit. Când termină de vorbit, e cât se poate de conștientă că Isaac o fixează cu privirea. Fără să clipească.

Se lasă o tăcere groaznică, apăsătoare.

Elin nu-l poate privi în ochi. În schimb, se uită în jur prin încăpere la ceilalți oameni așezați la mese. Un grup mănâncă, un altul, de angajați, joacă cărți.

În cele din urmă, Isaac vorbește, aplecându-se peste masă cu antebrațele lipite de lemn.

— Chiar crezi că Laure e implicată în treaba asta? Ai înnebunit?

Vocea lui tăioasă o intimidează.

— Ei bine, nu e captivă, nu-i așa? Nu e sechestrată undeva, cum ai crezut. Știm din imagini că a fost aici tot timpul. Dacă a fost, de ce n-a dat niciun semn? De ce nu ți-a spus că e bine?

— Nu știu, răspunde Isaac încordat, dar trebuie să fie o altă explicație, nu?

Trec câteva momente lungi. Îi aude răsuflarea iute.

Elin ezită, silindu-se din răsputeri să rostească tot ce avea în gând.

— Laure ți-a spus mai multe despre depresia ei?

— Nu chiar, răspunde Isaac reticent, defensiv.

— Laptopul lui Laure, fișierele criptate… am găsit ceva acolo despre depresia psihotică, spune Elin, încercând să găsească doar cuvintele potrivite. E o formă de depresie atât de gravă, încât poate duce la episoade psihotice.

El se înroșește, apoi fața i se albește de furie.

— Știai?

— Nu, răspunde el tăios. Nu mi-a spus.

Elin se întinde, îi pune o mână pe braț, dar el se retrage.

— Isaac, poate că n-a vrut să-ți spună. Poate că nu știa cum o să reacționezi…

— Cum o să reacționez? Elin, suntem logodiți, spune Isaac, încleștându-și pumnul. Minciunile astea n-au niciun rost, nu acum.

— N-au sens, asta-i și ideea. Dacă treci printr-un episod de felul ăsta, pierzi contactul cu realitatea. Percepțiile false, credințele false – pot să ducă la un comportament paranoid, pradă halucinațiilor.

— Toate astea… spune încet Isaac, mijindu-și ochii. Încerci să mă pregătești pentru ce vrei să spui. Chiar crezi că are ceva de-a face cu ce s-a întâmplat.

Elin simte că- i arde fața.

— Nu știm cu siguranță, încă nu. Voiam doar…

— Nu. Tot sapi aiurea, continui cu speculațiile tale, când de fapt ar trebui să fim afară și să o căutăm. Ea nu-i implicată, Elin. Știu sigur că nu e.

Se uită în jos la mâinile lui, lovindu-și pumnii unul de altul.

— Uită-te la ce i s-a întâmplat lui Adele. Crezi că Laure ar fi capabilă de așa ceva? întreabă mușcându-și buza de jos. Doamne, Elin. A fost prietena ta.

Will o privește îngrijorat și-i atinge piciorul pe sub masă. Vrea ca ea să se oprească, își dă seama, dar ea nu poate. Isaac trebuie pus față în față cu situația. Dacă Laure e implicată, trebuie să știe.

— Isaac, nimeni nu spune nimic categoric, dar cred că ar trebui să fii pregătit. Laure a mințit. În mod repetat.

El dă din cap dezaprobator.

— Nu-i chiar așa ușor, nu, Elin? Toți mințim. Asta fac oamenii. Ceea ce e mai greu de înghițit, chestiile urâte, ceea ce ne pune într-o lumină proastă… adaugă și se întoarce spre ea. Gândește-te la tine – n-ai fost sinceră, nu-i așa? Referitor la ce se întâmplă în viața ta, la așa-zisa pauză de la muncă? întreabă tensionat. Gândește-te la ce faci acum. Nici măcar nu le-ai spus lui Lucas și lui Cécile că nu lucrezi cu adevărat în momentul de față, nu-i așa?

Elin trage aer în piept, dă să vorbească, dar nu poate să spună niciun cuvânt. Nu poate să spună de ce nu le-a mărturisit. E prea complicat să analizeze asta, chiar și în mintea ei.

Un ghem de motive. Un reflex, un refuz de a recunoaște, chiar și față de ea însăși, că nu mai e detectiv, că poate nici n-o să mai fie; și, cel mai stânjenitor motiv dintre toate: din mândrie. Voia să fie văzută în continuare ca o persoană importantă.

Isaac se uită la ea, are ceva triumfător în privire:

— Nu înseamnă c-ai făcut ceva greșit.

Punându-și palmele pe masă, Elin simte cum se rupe ceva în ea: un fir invizibil ce-a stat prea mult întins.

— Bine. O să le spun. Asta vrei? Să le dau toate amănuntele?

— Nu, răspunde Isaac dur. Nu, dacă nu vrei. Vreau doar să înțelegi că nimeni nu-i perfect. Toți avem defecte. Chiar și tu. Laure e vraiște probabil, poate a făcut niște prostii, dar nu înseamnă că e implicată în uciderea cuiva.

— Știu asta, dar…

— Dar ce? întreabă Isaac și se ridică, împingându-și scaunul în spate, cu obrajii înfierbântați. Tu auzi ce spui, Elin? Ești ca mama, ai ochelari de cal. Crezi că lumea e neagră sau albă, că există un răspuns perfect pentru orice. Doar pentru că Laure a făcut un lucru nu înseamnă în mod automat că a făcut și altele. Lucrurile sunt încurcate, nu există mereu explicații.

— N-am spus niciodată asta.

Vocea îi e răgușită, înfundată. E conștientă că transpiră, simte înțepături în pielea fierbinte de sub brațe.

— Știu că n-ai spus-o, dar am simțit-o cu toții, ripostează Isaac și se întoarce spre Will. Să nu-mi spui că tu n-ai simțit, că nu i-ai simțit dezaprobarea.

Ea clipește, uimită de vorbele lui încărcate de otravă.

— Cineva trebuie s-o spună, Elin. De ce crezi că n-am ținut legătura? Fiindcă-i obositor să fii în preajma ta. Vrei ca totul să fie făcut exact cum trebuie, toate lucrurile să fie perfect organizate. Mă întristează. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am plecat, pentru care am părăsit-o și pe mama.

— Isaac, te rog…

— Nu, e adevărat. Ceea ce trebuia să fie căutarea lui Laure a devenit cu totul altceva, spune cu ochi scânteietori. Știam din clipa în care ai venit aici că n-ai făcut doar o excursie, de dragul distracției. Voiai să dovedești ceva.

Ea se zbârlește:

— Cum adică?

— Mereu ai fost așa. Mereu în această… misiune.

— Misiune?

— Să salvezi oameni. Să fii eroină. Iar și iar. Până și jobul tău e pe același tipar. De fiecare dată.

Will se ridică, îi pune lui Isaac o mână pe braț. Are fața încordată.

— Uite ce-i, prietene, nu crezi c-ar trebui să te oprești? Toată lumea-i obosită…

Isaac își smulge brațul din mâna lui:

— Nu. Ea trebuie să știe.

Elin simte că gâtul începe să-i ardă, simte rotocoale fierbinți de furie crescând în ea.

Ce-i cu el? Nu-și dă seama?

Ce i s-a întâmplat lui Sam e singurul motiv pentru care ea e așa cum e.

Din cauza a ce-a făcut el.

— Isaac, începe ea, cu voce tremurătoare, indiferent de ce spui, răspunsurile… sunt importante. Adevărul contează. Cum poți să mergi mai departe fără adevăr? De pildă, ce i s-a întâmplat lui Sam… Mintea mea e într-o buclă din cauza asta. Se întoarce iar și iar la acea zi, și asta pentru că nu avem răspunsurile. Nu știm ce s-a întâmplat.

Isaac încremenește, o undă de roșeață îi crește în obraji. Deschide gura să vorbească, apoi o închide din nou.

O tăcere grea se lasă între cei doi frați, spunându-i lui Elin tot ce voia să știe. Elin își simte mâna tremurând în poală.

— Nu vrei să vorbești despre asta?

El se uită în podea, refuză să o privească în ochi.

— Haide, Isaac. Vreau să știu ce ai de spus. Ai petrecut ani de zile evitând să vorbești despre asta. Vreau răspunsuri.

— Elin, oprește-te, îi spune Will și-și pune o mână peste mâna ei.

Isaac își târăște privirea în sus până o întâlnește pe a ei. Are ochii tulburați de emoție.

Vinovăție, se gândește Elin, uitându-se la el. E chinuit de vinovăție.

Isaac se întoarce.

— Mă duc să mă culc. Nu vreau să fac asta aici. Nu acum, spune fără s-o privească în ochi.

— Așa, spune ea, în timp ce el pleacă. Acum cine-i cel care fuge?

După ce-l urmărește plecând, rămân în tăcere. Plecarea lui în felul ăsta… se simte ca o palmă. Ca și cum o păcălește iar.

Will se uită la ea cu o expresie ciudată.

— Ne întoarcem în cameră? Să te odihnești? Cred că ești obosită.

— Obosită? Nu-s…

— Mie așa mi se pare. Ce-ai spus, a fost prea de tot… adaugă clătinând din cap.

Elin se uită în jur: angajații încă joacă cărți, ninsoarea cade în mod constant afară. Are senzația că e prea mult, prea încărcat. Își simte capul ca și cum ar fi gata să explodeze.

— Ce e? spune ea, în cele din urmă. Ce voiai să spui?

Will bate cu degetele în masă.

— Cum ai început toate astea, cum i-ai spus, nu știu dacă a fost cea mai bună variantă…

— Cea mai bună? Nu e alta. Trebuia să știe, Will, ce-a făcut Laure.

Dar imediat ce-a vorbit, știe că el are dreptate. A abordat greșit situația. A fost prea dură. L-a presat pe Isaac fără să fie nevoie. N-are încă nicio dovadă că Laure a fost implicată.

Un gând îngrozitor, nedorit, îi vine în minte: A fost cumva intenționat? Felul în care i-a spus? Vreo parte inconștientă din ea voia să-l pedepsească pentru ce i s-a întâmplat lui Sam?

— Nu doar asta, adaugă Will. Să-l confrunți acum așa în privința lui Sam.

— Ce vrei să spui?

— A fost prea mult după ce i-ai spus despre Laure, adaugă, și fața i se contractă într-un spasm. Știi, mă tot gândesc la ce-a spus Isaac.

— La care parte anume? întreabă Elin cu un râs silit. A spus multe.

Ia sticla de apă și își toarnă demonstrativ într-un pahar.

— Despre obsesia de a obține răspunsuri. Despre nevoia de a fi eroină, răspunde el, uitându-se la ea. Crezi că asta faci acum, în cazul ăsta? Încerci să demonstrezi ceva?

— Cui?

— Ție, răspunde el roșind. Încerci să-ți dovedești ceva. Pentru că n-ai putut să-l salvezi pe Sam, încerci să-i salvezi pe toți ceilalți. Să exorcizezi fantome.

Elin îl privește fix, simțind cum sângele îi vuiește asurzitor în vene.

— Crezi că despre asta-i vorba? Că nu-mi pasă ce li s-a întâmplat lui Adele, lui Laure?

Ia o gură mare de apă, atât de mare, că se luptă s-o înghită.

— Știu doar că după ce te-ai aruncat în asta, n-ai mai lăsat loc pentru nimeni altcineva. Pentru sentimentele nimănui, spune Will și ezită, cu obrajii roșii de furie. Nu are niciun sens să fii atât de implicată în tot ce se întâmplă aici, cum am mai spus. Trebuie să te gândești și la alți oameni, la efectul pe care-l au deciziile tale.

Elin nu-i răspunde. Nu fiindcă nu vrea, ci pentru că n-are răspuns. Will are probabil dreptate, dar ea nu știe cum să se oprească.

Știe doar că, de când a murit Sam, a simțit că e în căutarea a ceva. Ca și cum ar fi fost în alergare, încercând să ajungă la linia de sosire, dar aceasta e mereu tot mai departe.

1 „Bună ziua… Bună ziua, ce mai faceți?“, în lb. franceză, în original (n. red.).

ZIUA A PATRA

54

Elin e trezită de sunetul unui mesaj. Mijindu-și ochii în întunericul de nepătruns al camerei, se uită la strălucirea luminoasă care vine dinspre telefonul de pe noptieră.

Ora e afișată cu cifre mari, îngroșate: 6:02 a.m. Întinde mâna, dar ratează, căutând zadarnic în aer.

Încearcă din nou, simte că tâmplele îi pulsează, capul îi vâjâie.

Motivul e evident: lipsa somnului. Abia după ora trei a reușit să adoarmă. Era încă în priză, mintea i se frământa în legătură cu ce aflase despre Laure, în ceea ce privește cearta cu Isaac și Will.

Își freacă ochii și se uită la ecran. A primit un mesaj de la un număr necunoscut. Îl deschide:

Vreau să explic. Vino te rog să ne întâlnim în apartamentul de lux de la ultimul etaj la ora 9. E un lift separat, așa că n-o să fii văzută. Nu spune nimănui și nu aduce pe nimeni. Îmi pare rău!

Laure

Laure!

I se taie respirația. Probabil i l-a trimis de pe celălalt telefon? Se întinde peste marginea patului și își trage poșeta. O pune pe cuvertură, scoate factura telefonului mobil și verifică numărul de la care a primit mesajul.

E într-adevăr cel de-al doilea telefon al lui Laure.

Dar era închis când Isaac a încercat să sune. Probabil că l-a deschis din nou.

Elin se uită la ecran, analizează fiecare cuvânt în parte și apoi le citește pe toate la un loc.

Două propoziții ies în evidență: „Vreau să explic. Îmi pare rău!“

Le analizează. Să explice! Asta înseamnă, în mod implicit, că are ceva de explicat. Scuza – implică același lucru.

Confirmarea îi dă fiori. Laure chiar are ceva de-a face cu toate astea!

Nu mai e nicio îndoială.

Întinsă cu capul pe pernă, Elin încearcă să pună la un loc toate lucrurile – faptele, presupunerile –, dar e agitată, îngrijorată. Mintea ei nu funcționează cum ar trebui.

Iese din pat și se îndreaptă spre geam.

Întoarce lucrurile pe toate părțile, dar, oricum ar lua-o, ajunge la aceeași concluzie: are două opțiuni.

Prima e să le spună lui Cécile și lui Lucas și să meargă la întâlnirea cu Laure având întăriri. Cealaltă e să meargă singură, să se strecoare afară și să se întâlnească între patru ochi cu Laure.

Niciuna dintre opțiuni nu e ideală.

Cu prima, riscă s-o sperie pe Laure, poate chiar s-o forțeze să facă altceva. Dacă Laure e sinceră, poate să creadă că faptul că Elin a adus pe altcineva la întâlnire e o trădare, o dovadă că Elin n-are încredere în ea. Dacă e într-un episod psihotic și se simte deja nedreptățită, ar fi o mișcare periculoasă.

Și cealaltă posibilitate, una pe care-i vine greu s-o ia în calcul, e că i se pregătește o capcană. Există un risc, nu? Imposibil de ignorat. Laure a împins-o în bazin, până la urmă. A încercat s-o sperie.

Dar, dacă voia să-i facă rău, n-ar fi făcut-o atunci, la centrul SPA?

Gândindu-se la toate aceste scenarii, Elin continuă să pășească prin cameră. Afară, vântul ridică ninsoarea în vârtejuri, o poartă dintr-o parte în alta. Zăpada s-a așternut acum pe terasă în mormane dezordonate, spulberate de vânt.

Știe că ar trebui să-l trezească pe Will, să-i ceară părerea, dar după ultima lor conversație, știe că răspunsul lui o să fie: Las-o baltă! Nu te apropia!

Urmărește cu privirea micile culmi de zăpadă care s-au strâns lângă geam.

Își amintește ceva: scrisorile lui Laure.

Scrisorile trimise de Laure, pe care le-a primit în fiecare săptămână după moartea lui Sam. Scrisori de apropiere – pline de compasiune la început, apoi

amuzante. Anecdote despre școală, băieți, despre mama ei, Coralie. Încercând s-o scoată pe Elin din carapace, să restabilească legătura cu ea.

Scrisori pe care Elin a ales să le ignore pentru că era invidioasă, pentru că nu putea să se împace cu gândul că Laure nu primise aceeași mână proastă de cărți ca ea.

Clipește, ochii o înțeapă. Trebuie să se întâlnească totuși cu ea. Să-i acorde prezumția de nevinovăție.

De data asta, trebuie să asculte.

55

E 8:45 dimineața. Elin recitește numele gravat pe placa de sticlă de pe perete: Suite Plaine Morte. Ăsta trebuie să fie – de pe site-ul hotelului, știe că e singurul apartament de lux de la etaj din hotel.

Dar când se uită prin ușa de sticlă își dă seama că apartamentul nu e imediat de partea cealaltă. În schimb, mai e un coridor mic care duce către niște uși de lift aflate pe partea stângă. Laure avea dreptate: apartamentul are coridorul său de acces și propriul său lift.

În timp ce pune mâna pe ușă, telefonul îi vibrează în buzunar. Ușurată că l-a pus pe vibrații, Elin îl scoate și se uită la ecran.

Să fie de la Laure? se întreabă

Nu: e un alt număr. Berndt:

Căutările RIPOL arată că avem informații despre Laure Strehl – e o trimitere la cantonul Vaud. Cerem permisiunea să-ți transmitem detaliile cât mai curând.

„Informații?“ Ce înseamnă asta? Elin se întreabă dacă ar trebui să-l sune înapoi. Se uită din nou la ecran. 8:48 a.m. Nu mai are timp. O să fie nevoită să mai aștepte.

Își pune telefonul în buzunar și trece dincolo de ușă.

Începe să se simtă neliniștită: merge prea repede. În ciuda puloverului subțire, simte mâncărimea pricinuită de sudoarea care i s-a strâns pe spate, între omoplați.

Coridorul are un aer înfricoșător, e printre puținele locuri din hotel fără sticlă. În schimb, pereții sunt dintr-o marmură de culoare crem, străbătută de

vinișoare roz.

În ciuda intimității pe care o creează marmura, pereții fac spațiul compact. Sufocant.

La jumătatea drumului spre lift, observă ceva: mici tablouri pătrate, aliniate pe pereți.

Sunt schițe, în rame negre – un amestec dezordonat de linii făcute cu cerneală. Îi ia un moment să-și clarifice formele neclare, dar, când reușește, face un pas în spate.

Oameni, se gândește și-și duce o palmă la gură.

Părți de oameni: o față, un picior, un genunchi.

Efectul e violent. Par să fie reprezentări ale unor amputări. Ale unor dezmembrări.

În timp ce trece pe lângă ele, tăcerea e chinuitoare. E conștientă de fiecare sunet pe care-l face.

De fiecare respirație. De fiecare pas.

Cum o să-și justifice prezența, dacă dă peste cineva? Ce-o să spună? Și mai sunt și camerele de supraveghere! Dacă o vede cineva urcând? Cécile sau Lucas?

O oglindă uriașă acoperă peretele din capăt. Elin se vede apropiindu-se de lift, n-are cum să-și ferească ochii de propria imagine – părul pleoștit, blugii care-i atârnă largi. Colierul lui Sam de la baza gâtului dublează linia puloverului. Cicatricea de deasupra buzei de sus e pusă în evidență de lumină și se vede ca o linie argintie, stinsă, care se întinde de la gură la nas.

A mai înaintat câțiva pași. Aproape c-a ajuns la liftul ce urcă direct către apartamentul de lux.

Vede cu coada ochiului o mișcare în oglindă. O umbră.

Elin îngheață, convinsă că întrezărește o siluetă, dar, când se uită înapoi, își dă seama c-a dispărut. Știe că-i doar o reflexie, o distorsionare a luminilor din tavan, care răsfrâng fragmente din mișcarea ei, dar tot nu-și poate tempera fiorul rece de teamă din piept.

E nebună că face asta singură? Că-și asumă riscul?

Făcând ultimii pași spre lift, inspiră adânc și se dojenește: Nu te pierde cu firea! O să primești în curând niște răspunsuri.

Câteva momente mai târziu, Elin iese din lift, spre intrarea în apartament. Măsoară cu ochii spațiul mai mare de dincolo: livingul, șemineul, geamurile uriașe de sticlă.

Se uită la ceas. E 8:50 a.m. A ajuns cu zece minute mai devreme.

Oare Laure e deja aici?

Elin se uită în jur. Nu vede pe nimeni, dar nici nu exclude posibilitatea ca Laure să stea ascunsă, să se asigure că Elin n-a adus pe nimeni cu ea.

Pășește mai departe și se oprește. Nu e sigură la ce se aștepta, dar cu siguranță nu se gândea la ceva de scara asta. Priveliștea. Geamul înconjoară de jur-împrejur întregul spațiu, arătând exact câtă zăpadă a căzut – peisajul e acum de un alb perfect, imaculat, orice reper fiind acoperit.

După ce-și pune geanta pe canapea, Elin face câțiva pași, încercând să se familiarizeze cu spațiul. Zona de living și sala de luat masa sunt în plan deschis, dar în secțiuni distincte. În dreapta ei, mai departe, e o bucătărie mică și vizavi o altă zonă unde se poate sta. Un hol duce spre dreapta, acolo unde, presupune ea, sunt dormitoarele.

Livingul, unde se află ea acum, adăpostește un șemineu și trei canapele mari, cu forme arhitecturale, aranjate în jurul unei măsuțe de cafea.

Sala de luat masa se află la câteva trepte mai jos. O masă mare de stejar e în centru, o lucrare de artă enormă domină peretele din dreapta. E una dintre acele imagini ciudate, reprezentând o dezmembrare – tonuri vii de albastru viu răspândite printre segmentele negre ale unui membru, secționat în patru.

Totul e simplu, aproape tăios în goliciunea sa, fără niciunul dintre obișnuitele elemente ostentative ale apartamentelor de lux. Niciun element decorativ strident – materiale de pluș de prost gust, obiecte placate cu aur, vaze uriașe pline cu flori. În schimb, liniile sunt curate, culorile șterse, cu gust.

Luxul e în finisaje, în detalii – pereții de marmură, fotoliul statement de piele, diferite piese de mobilier scumpe, uriașa piele de oaie albă care e întinsă pe podea.

Se oprește și se dojenește tăios, forțându-se să-și adune gândurile. Nu te lăsa distrasă.

Laure ar putea fi aici, în una dintre camere. Strigă cu o voce joasă:

— Laure?

Rămâne perfect nemișcată, dar nu primește niciun răspuns: totul rămâne cufundat în tăcere, Elin aude în minte doar ecoul propriei voci.

Elin înaintează pe coridorul din dreapta cu simțurile încordate la maximum, ca să detecteze orice mișcare sau sunet. Prima cameră în care intră e o bibliotecă-sală-de-jocuri; a doua, de cealaltă parte, e un loc mai retras. Terasa înconjoară ambele camere.

Cercetează rapid fiecare cameră, dar nu-i niciun semn că ar fi cineva acolo. Totul e imaculat, neatins.

Și totuși, în timp ce se îndreaptă spre ceea ce bănuiește că ar fi dormitoarele, bluza îi e leoarcă de transpirație, materialul frecându-se neplăcut de pielea spatelui.

Ar putea să fie totuși pe aici pe undeva. Ascunsă.

Elin intră prudentă în primul dormitor. Dormitorul principal, se gândește, văzând patul uriaș care iese din perete, piscina privată de pe terasă, bazinul cu apă fierbinte.

Nu-i nimeni acolo.

Verifică și celelalte trei dormitoare și le găsește goale. Se întoarce spre living cu un nod în stomac, încărcată de tensiune. Vrea doar să scape de toată situația asta.

Elin se uită din nou la ceas: 8:57. Au mai rămas trei minute.

Și atunci aude un zgomot: un târșâit, un hârșâit, ca și cum ceva ar fi împins, mutat cumva.

Se întoarce, își aude sunetul respirației răsunându-i în urechi. Își vede imaginea reflectată în geamuri și ceva în plus.

Să fie cineva, oare?

Ca și în vestiar, are senzația inconfundabilă că e urmărită, că o pândește cineva.

Cuprinsă de o spaimă tot mai mare, scrutează din nou toată camera.

Nimic. Își aude doar bătăile inimii.

Se uită din nou la ceas: două minute. Timpul înaintează dureros de încet.

În cele din urmă, un sunet.

Ceva mai familiar: huruitul metalic al liftului, înghițit în curând de cel al ușilor care se deschid. Simte cum ritmul respirației i se accelerează și își strânge coatele aproape de coaste: un gest mecanic de apărare.

Fii calmă! Inspiră adânc! Nu te lăsa cuprinsă de panică!

Ușile liftului se deschid în întregime, dar nu iese nimeni.

E gol.

Aude doar sunetul mecanic al liftului în timp ce se stabilizează. Elin șovăie, se uită în jos. E ceva acolo, pe podea.

Simte că picioarele i se înmoaie, că-i cedează.

56

E Laure. Și e moartă!

Cuvintele i se rostogolesc în minte; o concluzie care i-a dat târcoale, pe care a respins-o, care a revenit și a fost din nou respinsă, întrucât mintea ei nu vrea s-o accepte, să o asimileze.

Liftul scoate zgomote, niște zgomote îngrozitoare. În timp ce se mișcă între uși, acestea se deschid și se închid în mod repetat, aproape în ritmul pulsului care-i răsună în urechi.

O oroare mecanică, reflectând scena din fața ei.

E ca și cum liftul însuși ar fi săvârșit crima, ușile ar fi prins-o ca niște incisivi, ar fi mestecat-o și ar fi scuipat-o în afară.

Laure e prăbușită în colțul din stânga, având capul înclinat spre dreapta într-un unghi nenatural, cu părul negru împrăștiat peste față.

Poartă o mască.

Aceeași mască neagră de cauciuc pe care o purta Adele. Îi ascunde fața, trăsăturile, dar Elin își dă seama că-i ea. Părul, corpul subțire. Aceiași balerini pe care-i purtase zilele trecute. Sângele îi îmbibă bluza gri, concentrat în jurul gâtului.

Elin se uită în jos.

Chiar sub mască, e o incizie adâncă în gâtul lui Laure. Arată ca și cum tăietura ar fi fost făcută din spate; capul îi fusese tras înapoi, cuțitul mișcându-se de la stânga spre dreapta.

Are gâtul înjunghiat ca al unui animal.

Elin face un pas în față ca să-l examineze. Rana e mai adâncă în partea stângă, diminuându-se în partea dreaptă. Începe de sub ureche, coborând pieziș în jos, chiar pe linia de mijloc a gâtului.

Ucigașul e dreptaci.

Cel mai probabil, artera carotidă și vena jugulară i-au fost tăiate. Pierderea de sânge a fost uriașă. Fatală, dar lăsându-i lui Laure destul timp să-și dea seama ce se întâmplă, să simtă sângele, să simtă viața scurgându-se din ea.

Elin înghite în sec, simte fierea urcându-i în gât.

Cum poate cineva să facă așa ceva?

În ciuda traumei evidente, își duce degetele tremurătoare spre partea cealaltă a gâtului lui Laure și-i caută pulsul.

Nu are: pielea îi e rece. E moartă de ceva vreme, dar nu de mult. Corpul nu a înțepenit, nu e niciun semn de rigiditate cadaverică.

Capul începe să i se învârtă pe măsură ce înțelege ce înseamnă asta: oricare ar fi persoana care a omorât-o, nu poate să fie prea departe.

Respiră! își spune. Respiră!

Elin se silește să se întoarcă, să se concentreze pe scaunul de lemn de lângă lift. Detaliu: curba cu o gaură a spătarului, modelul în cercuri al lemnului. Uitându-se la model, încearcă să tragă lacom aer în corpul copleșit de valul de adrenalină, așteptând să-și revină.

Când ritmul respirației revine la normal, se întoarce. Fiecare celulă din corpul ei își dorește să nu fie adevărat, să fie o proiecție bizară a imaginației ei. Dar nu e: cadavrul lui Laure și brutalitatea inumană sunt reale.

Elin știe că de data asta nu poate să lase teama să o domine. Trebuie să se uite cu atenție, să obțină primele impresii, care sunt atât de importante.

Dar ușile liftului încă se mișcă deschizându-se și închizându-se în timp ce ea se mișcă între senzori. Are nevoie de un obiect greu cu care să le țină deschise.

Căutând frenetic cu privirea în spațiul din afara liftului, dă de scaun. Îl ia, îl cântărește în mâini. E solid: o să-și facă treaba. Îl pune în ușă, pe stânga. Ușile se opresc.

Intră din nou în lift și se apleacă lângă Laure.

Înclinându-și capul, se uită la mâinile ei.

O parte a degetelor i-au fost tăiate: arătătorul de la mâna dreaptă, inelarul. Nu-i poate vedea mâna stângă, nu fără să mute cadavrul.

Se pare că a folosit un instrument ascuțit: un clește sau o foarfecă. În jurul rănilor e sânge – nu ca în cazul lui Adele –, care se întinde până pe dosul palmei.

Privirea îi urcă spre bluza îmbibată de sânge. Mult sânge, dar nu destul…

Elin se uită în jurul liftului. În afară de dâra lăsată de cadavru pe perete, totul e curat – pe podea nu e nicio urmă, nicio pată pe pereți sau pe tavan.

Nu a fost omorâtă aici.

Cadavrul lui Laure a fost mutat de la locul crimei. A fost pusă în lift la doar câteva minute după ce-a urcat ea, se gândește Elin.

Oricine a omorât-o a apăsat butonul pentru etajul ăsta, apoi a ieșit repede din lift.

Se ridică și-și simte capul învârtindu-i-se – nu din cauza senzației de greață, ci din cauza naivității, a inadecvării ei.

Toate teoriile ei, toate ideile – au fost greșite. Laure ori încerca să o avertizeze, ori era o capcană întinsă de ucigaș.

Scoțându-și telefonul din buzunar, tastează un mesaj către Will:

Am găsit-o pe Laure în apartamentul de lux de la ultimul etaj. E…

Mâna îi tremură pe tastatură, scrie un cuvânt ininteligibil.

Trage aer în piept, se adună, șterge câteva litere și apoi continuă: E moartă.

Îl expediază și iese din lift.

De data asta, lovește ceva cu călcâiul. Sunetul – un bocănit surd, o zdruncinătură ușoară – o face să se tragă într-o parte. Elin se împiedică, se sprijină de perete. Se echilibrează și se uită în jos să vadă ce-a lovit cu piciorul.

O casetă de sticlă!

E străbătută de un fior, dar nu conținutul casetei e cel care o prinde cu garda jos, ci înțelegerea faptului că nu era acolo în urmă cu câteva minute.

Când a proptit scaunul în ușa liftului, nu era nimic pe podea.

Asta înseamnă un singur lucru. Ucigașul a fost în apartament în timp ce ea examina corpul lui Laure. La numai câțiva pași în spatele ei.

Cumva, a reușit să intre în apartament și a pus caseta acolo.

Și atunci aude un zgomot: unul ciudat, nefamiliar. Nu ca sunetul unei respirații, ci mai degrabă un șuierat, apoi zgomotul unei inspirații greoaie, prelungi.

Elin se întoarce și vede pe cineva alături.

Nu-și dă seama cine e, pentru că n-are față. Nu vede decât masca.

57

Elin clipește, teama îi săgetează stomacul.

Prima ei impresie, tulbure, e că-și imaginează – că e o halucinație declanșată de șocul găsirii cadavrului lui Laure –, dar sunetul care vine dinspre mască îi anulează gândul.

Răsuflarea distorsionată e amplificată, grotescă.

Îngheață, gânduri i se rostogolesc prin minte: legate de ce-ar putea să urmeze; de rănile îngrozitoare ale lui Laure și Adele.

Ce-o să-i facă și ei?

Scenariile îngrozitoare, cumplite, din mintea ei o paralizează.

Încearcă să-și miște membrele într-o poziție defensivă, dar e ca și cum s-ar mișca printr-o mlaștină. Fiecare mișcare e greoaie, cleioasă.

Abia când adrenalina începe să-i pompeze în vene, corpul ei face o mișcare hotărâtă: cu o zvâcnire neașteptată, piciorul drept se lansează în sus, lovind.

Poate să facă asta. E obosită, da, dar e puternică – corpul ei e în formă. E pregătită.

Dar e prea târziu.

Agresorul ei e mai puternic. Mai rapid. Și are avantajul că știe care e următoarea mișcare. Are un plan.

O prinde și o întoarce cu spatele spre el. Încheietura dreaptă e răsucită, până când tot brațul e întors la spate. Îi pune o mână pe gură și-i trage gâtul în spate.

Elin îi vede cu coada ochiului masca – e la numai câțiva centimetri de fața ei. Detalii mărite: tăieturi mici în cauciuc, urme albe, subțiri.

Simte o groază absolută, ceva atât de primitiv, cum a mai trăit numai o singură dată până atunci: în cazul Hayler, cu el, în acea zi, în apă. Amintirea o înfurie, îi dă un imbold de energie.

Înfigându-și călcâiele în podeaua de lemn, se opintește în față și lovește cu piciorul stâng în spate, nimerindu-l în coapsă.

Pare să funcționeze: strânsoarea slăbește. Elin simte ezitarea lui. Și apoi: un sunet îndepărtat – bufnitura unei uși care se trântește.

Vine cineva.

Will?

Dintr-odată, atacatorul îi dă drumul și o împinge din spate.

Elin cade, capul i se izbește cu putere de podea, simte impactul zguduindu-i tot trupul. Țipă. Durerea e cumplită; e îndeajuns de vie cât să-i tulbure vederea, făcând-o să vadă steluțe albe lucind pe fundal negru.

În câteva clipe, simte niște mâini pe față, degetele apucând-o și împingându-i obrazul în podeaua de lemn. E atât de aproape, încât îi simte mirosul: transpirație, ceva asemănător cu un săpun amestecat cu altceva. Ceva familiar, dar nu-și dă seama ce.

Un obiect îi zgârie obrazul. E aspru, din plastic.

Masca.

Panicată, își întinde mâna în sus și încearcă s-o împingă, dar nu reușește decât să se zbată în aer.

Încă o bufnitură. Își aude numele strigat.

Will.

Tăcere: o ezitare mai îndelungată. Își ia mâna de pe fața ei.

Elin așteaptă, privind cuprinsă de greață la caseta de sticlă aflată la câțiva pași mai încolo, la brățările ce sclipesc în luminile de pe tavan. Corpul îi e încordat din cauza a ce urmează, dar tot ce simte e doar o mișcare: un val de aer.

N-o mai ține lipită de podea.

Întorcându-și capul, încearcă să vadă dacă persoana mascată e încă acolo, dar nu mai e nimeni.

Se aud pași grei, cineva aleargă. Un zgomot surd, ritmic.

A plecat.

Elin se ridică. Încă o doare spatele de la căzătură. Inima îi bate nebunește în piept, bubuitul i se răsfrânge în urechi.

Lacrimi îi înțeapă ochii, lacrimi de rușine, naivitatea ei o supără din nou.

Cum a putut să se înșele în halul ăsta? Cum a putut să-și imagineze că Laure putea fi responsabilă de toate astea?

Nu-i o crimă pasională, de răzbunare pe o aventură cu un final urât.

E ceva mai mare decât Laure. Mult mai mare, iar acum e din nou la punctul de început.

58

— Ești sigură că nu te doare nimic?

Aplecându-se în față, Will îi ia mâna într-a sa. Are fruntea umedă de sudoare, ochii tulburați de emoție.

— Sunt bine. N-a mai apucat să… începe Elin și se oprește, reformulează propoziția. Te-a auzit venind.

Dar vorbele-i par dezlânate. Ochii continuă să arunce priviri scânteietoare prin încăpere. În ciuda prezenței lui Will, spațiul uriaș pare încă plin de pericole.

Ascunzători pretutindeni.

Mișcarea frenetică a ninsorii de afară nu ajută prea mult – săgeți albe se ciocnesc de geam, întrerupte doar de vârtejuri de ceață de nepătruns.

Văzându-i teama întipărită pe chip, Elin îi strânge mâna lui Will, bucurându-se de căldura cu care el i-a cuprins mâna. Nu se poate abține să nu se gândească la ce-ar fi putut să se întâmple: ar fi putut să piardă toate astea. Ea și Will… dacă ucigașul și-ar fi dus la capăt treaba…

— Sincer, sunt bine.

Dar, în timp ce se lasă pe spate pe canapea, își simte bătăile rapide ale inimii. Ochii i se închid pentru o clipă.

Le vede încă o dată: masca, furtunul de cauciuc care se întinde de la nas până la gură.

Nu. Nu poate să-și lase mintea să zboare într-acolo. Nu poate s-o lase să o domine. Nu acum, când Laure a murit. Trebuie să afle cine a făcut toate astea.

— Bea, spune Will, dându-i o sticlă cu apă și aranjându-și cu degetul ochelarii pe nas.

Elin soarbe din apă, mâinile îi tremură, gura sticlei se clatină pe buzele ei, i se ciocnește de dinți. Privirea îi fuge, involuntar, spre lift.

Zărind copul lui Laure, are încă o înțelegere dureroasă: Laure a murit. E adevărat.

De data asta, când se uită, nu mai vede corpul prăbușit, zdrobit al lui Laure, dar o vede pe Laure cea de demult. Pe copila Laure.

Îi vin în minte amintiri cu ea: micile cute care-i brăzdau antebrațele, mărgelele colorate prinse de Coralie în părul ei, picioarele slăbănoage mergând prin nisip.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Elin, e în regulă, să știi. Să simți... începe Will să spună, dar vocea i se stinge.

Niciunul dintre ei nu mai spune nimic pentru o clipă.

— E șocant, asta-i tot, spune în cele din urmă.

Ea se forțează să-l privească în ochi, dar lacrimile nu s-au stins încă, doar s-au mutat. Le-a înghițit, o masă lipicioasă care a rămas acum blocată apăsător în gâtul ei.

Încă privind-o, Will își mușcă buza de jos.

— Elin, nu vreau s-o spun acum, dar a fost periculos c-ai venit singură aici. Un lucru nechibzuit.

Își simte gâtul cuprins de fierbințeală.

— Am vrut să-i dau o șansă să se explice, spune trecându-și degetul peste buza sticlei. Am crezut… începe, dar se oprește șovăitoare. Am crezut că e un mesaj real, OK? E greșeala mea.

Urmează o pauză stânjenitoare. Elin mai ia o gură de apă.

— Nu te-ai gândit la riscuri? La ce-ar fi putut să ne facă? întreabă Will, legănându-și piciorul în sus și-n jos. Mai ales după ce am discutat astă-noapte.

— Știu, dar m-am gândit că dacă Laure voia să-mi facă rău, avusese ocazia, înainte, dar nu a făcut-o.

El are fața crispată, își ține mâinile împreunate în poală.

Ea se apleacă și-l sărută ușor.

— Îmi pare rău, îi șoptește. N-ar trebui să găsesc scuze. Mi-am riscat pielea. N-ar fi trebuit.

El rezistă o clipă, înainte să-i răspundă cu un sărut. Se dă înapoi, îi mângâie obrazul și îi zâmbește, cu un aer răutăcios.

— E probabil prima oară când recunoști că ai greșit, spune și vocea i se frânge. Sincer, dacă nu mi-ai fi trimis mesajul, nu știu ce-aș…

Dar ea nu mai aude restul cuvintelor. Un gând îi rămâne agățat de prima jumătate a frazei.

Mesajul.

N-ar fi trebuit să aibă șansa să i-l trimită. Ucigașul a vrut s-o ia prin surprindere, să nu-i dea timp să contacteze pe cineva, să dea alarma.

Asta înseamnă că planificarea sa a dat greș într-un punct. Înseamnă că într-adevăr ceva sau cineva l-a oprit în drum spre apartament?

— Will, cum ai ajuns aici?

— Când am văzut că nu merge liftul, l-am întrebat pe unul dintre angajați dacă mai e vreo cale de a ajunge sus. Mi-au arătat scara. Dă înspre odăiță.

— Înseamnă că așa a intrat, murmură ea și pune sticla de apă pe măsuța de alături. A băgat-o pe Laure în lift și a urcat scările.

Aceea a fost, probabil, întârzierea.

Din cine știe ce motiv, ucigașul a fost reținut pe scară sau în apropiere.

Și din cauza asta, a fost nevoit să improvizeze și a greșit. I-a dat ei timp să trimită mesajul.

Elin se gândește în continuare: dacă a făcut o greșeală, ar mai putea fi una. Se uită spre lift. Trebuie să mai vadă o dată ce e acolo.

Să examineze cadavrul lui Laure cum trebuie.

Will îi vede privirea. Se uită la Laure și tresare.

— Nu, spune cu o voce tremurătoare. Orice ți-ar trece prin minte, nu o face. Poliția ar putea să vină mâine. Las-o în seama lor. Și trebuie să-i spui lui Isaac, Elin, înainte să faci orice altceva, adaugă și ochii i se îndreaptă încă o dată fără să vrea spre Laure. Trebuie să știe ce i s-a întâmplat.

Elin își schimbă poziția. Ce spune el are sens, dar miza e acum mai mare. Nu poate să abandoneze în punctul ăsta. Toată schema asta e legată de uciderea lui Laure, dar e de asemenea legată de ea.

Faptul că a venit după ea, îi spune ceva esențial: ucigașul voia s-o îndepărteze. Și singurul motiv pentru asta e că mai are ceva în plan.

59

Aplecându-se, Elin începe să fotografieze corpul lui Laure.

Cu fiecare clic și cu fiecare imagine captată, descoperă ceva nou: o pată de sânge, o urmă, o trăsătură a feței lui Laure pe care n-o mai văzuse.

Elin inspiră adânc, alungând amintirile, liniștită de prezența lentilei dintre ea și Laure, de puțina distanță pe care i-o oferă.

Se concentrează pe incizia de la gât, o fotografiază din câteva unghiuri, asigurându-se că surprinde detaliile rănii. Și totuși, încă o dată, adâncimea și precizia ei o șochează.

Nemilos. Fără îndoială. Când lama a ajuns la carne, n-a avut nicio ezitare.

O execuție.

Își trece privirea spre părțile vizibile ale cadavrului – mâini, încheieturi, antebrațe. Ca și la Adele, nu-i nicio urmă de luptă – nu sunt tăieturi, abraziuni sau vânătăi.

Nicio urmă vizibilă.

Ucigașul a folosit probabil un sedativ. Dacă ar fi făcut uz de forță, ar fi lăsat câteva vânătăi.

Elin își lasă telefonul jos și caută în geantă. Își scoate carnetul și începe să-și noteze gândurile, dar pe măsură ce-și înclină capul, simte o durere pulsându-i în tâmple.

Ceva îi sclipește în minte – nu lumini, ci scene, fragmente de momente. Topindu-se unele în altele, clare, strălucitoare.

O amintire. Încă una.

Elin clipește, încercând să le oprească, dar nu reușește.

Se derulează necontenit, sunt de neoprit.

Fața lui Isaac în acea zi, gura lui deschisă. Teama înghețându-i trăsăturile în ceva straniu de precis, robotic, străin.

Apoi soarele pe ceafa ei, fierbinte, jupuindu-i, parcă, pielea.

O plasă de pescuit plutind pe suprafața apei.

Întinzându-se după sticla de apă pe care i-o dăduse Will, ia o gură zdravănă. În câteva secunde, amănuntele, esența imaginilor se dizolvă, lăsând un gol: ceva vital care i se scurge printre degete.

— E la fel deci, spune Will, venind în spatele ei, ca la Adele.

Elin observă cum gura i se schimonosește involuntar într-o reacție de respingere când privește scena mai de aproape. Se uită cu ochi sticloși, apoi întoarce capul.

— Nu tocmai, răspunde ea, prefăcându-se că nu i-a observat reacția. Metoda uciderii e diferită. În cazul lui Adele, cel mai probabil a fost vorba de înec, dar aici… spune Elin și tușește. I-a tăiat beregata. Nu poți să vezi din unghiul ăsta, dar degetele ei… și asta e diferit. Rănile nu-s cusute ca ale lui Adele.

Dar ce înseamnă diferențele astea?

Ea nu știe sigur, dar ar putea fi vorba de faptul că uciderea lui Laure a fost făcută mai în grabă și mai impulsiv. Totuși, se gândește, alte elemente sunt similare: masca, tăierea degetelor, caseta de sticlă, brățările… identice. Niciuna nu era esențială crimei în sine, așa că ea e sigură că au o valoare simbolică: ucigașul a încercat să spună ceva.

Dar ce?

Separă elementele unul câte unul. Mai întâi, masca. Sunt două aspecte: dacă ar fi fost numai fața ucigașului, se putea presupune că doar încerca să-și ascundă identitatea, dar faptul că e și pe fața victimei trebuie să însemne ceva.

E imposibil de spus ce ar putea să fie – până n-o să aibă mai multe informații. La fel și cu tăierea degetelor – ar putea să existe multiple explicații, dar momentan nu are habar.

Caseta de sticlă e singurul lucru de care-i sigură. Ca și cele din hotel cu scuipătoarea și casca, funcția ei e de a expune.

De ce?

Motivul e cheia, dar acum, că teoria ei precedentă despre Laure a fost demontată, s-a întors de unde a început. Încearcă să lege elemente disparate, aparent neconectate.

Se întoarce spre Laure și începe din nou să facă poze, dar telefonul îi sună, îi bâzâie în mână. Se uită la ecran.

Berndt.

Tonul lui e unul imperativ.

— Elin, nu știu dacă ai primit mesajul meu, dar avem noutăți în privința lui Laure Strehl. Procurorul a fost de acord să-ți dau informația.

— Spune, răspunde Elin, cu vocea îngroșată, cu lacrimile de neoprit în timp ce-și dă seama de greșeală pe care-o face.

Vorbește despre Laure la prezent. Ca și cum încă ar fi vie, iar ea nu l-a corectat.

— Nu cred că Laure e un risc pentru cineva sau pentru ea însăși. Informațiile pe care le-am găsit se referă la o plângere adusă împotriva ei în urma unui conflict cu… cum se spune în engleză? Colega de apartament.

— Da, așa, confirmă ea, cu o voce slabă.

— Laure și-a împins colega într-o ușă de sticlă care s-a spart. Femeia s-a ales cu niște tăieturi, niște vânătăi, spune Berndt, apoi ezită. Laure a avut noroc. Deși a avut nevoie de spitalizare, prietena și-a retras acuzațiile.

— Eu…

Dar înainte să poată spune ceva, el continuă.

— Am reușit să găsesc și câteva răspunsuri la întrebările noastre cele mai presante. Nu-s vești la care probabil să te aștepți. În privința primului telefon, facturile nu arată nimic ieșit din comun: apeluri către prieteni, familie și către fratele tău. Al doilea telefon a fost folosit numai pentru convorbiri cu un număr de telefon asociat cu o cartelă preplătită. N-am reușit să dăm de proprietar.

— OK, răspunde Elin. Dacă e posibil, aș vrea să văd lista.

E un moment de ezitare, înainte ca el să murmure aprobator.

Trebuie să-i spună despre Laure. Să spună vorbele cu glas tare. Spune-i! Spune-i!

— Mulțumesc pentru informație, dar ar trebui să știi…

Își drege vocea, își rearanjează cuvintele în minte.

— Laure… a murit. Tocmai i-am găsit cadavrul.

Se aude de cealaltă parte cum Berndt trage aer adânc în piept.

— Îmi… îmi pare rău, nu înțeleg…

— Laure a fost omorâtă, spune Elin robotic, îndepărtându-și privirea de la corpul prăbușit și ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Pare să fie același ucigaș. O semnătură similară și ucigașul… a încercat să mă atace.

— Elin… intervine Berndt cu o voce joasă, imperioasă, înainte să continuăm, spune-mi, te rog, ești în siguranță?

— Sunt bine. S-a oprit când a intrat cineva în cameră. A fugit.

— Ești sigură? întreabă detectivul și ritmul respirației i se întețește.

— Sunt sigură, răspunde Elin și se uită spre Will, strecurându-și mâna în mâna lui. Am pe cineva cu mine.

— Ești rănită?

— Nu.

Berndt respiră vădit ușurat.

— Bine, spune și continuă după o clipă de liniște. Elin, poți să-mi explici ce-ai găsit? Exact ce s-a întâmplat înainte să găsești cadavrul și ce s-a întâmplat când ai fost atacată.

El o ascultă în tăcere, în timp ce Elin îi prezintă toate detaliile.

— Și nu-ți amintești nimic despre atacator?

— Nu, răspunde și-și închide o clipă ochii. Pentru că purta o mască. Știu doar că e puternic. Destul de puternic cât să mă țină la podea cu ușurință… spune cu o voce tremurătoare. Îmi pare rău, totul s-a întâmplat foarte repede.

— E în regulă. Dacă-ți amintești ceva, te rog să-mi spui.

Ea aude foșnetul hârtiei și murmur de voci în fundal.

— Elin, prioritatea în momentul de față e să ne asigurăm că tu, împreună cu personalul și oaspeții rămași sunteți în siguranță. Odată ce ai făcut pozele, te rog să mergi într-un loc în care să fii în siguranță.

— Da, așa voi face. Știi cumva când o să poți să ne trimiți pe cineva? întreabă cu o voce panicată, neliniștită. Sunt în mod evident limitată în ce pot să fac acum de una singură. Mă tem, în fața dovezilor de premeditare a celor două crime, că nu se va opri. Dacă acestea sunt crime în serie…

— Înțeleg, exclamă Berndt cu o notă stranie în voce, una pe care nu a mai auzit-o până acum. Uite ce-i, Elin, din cauza vremii, nu pot încă să confirm. Lasă-mă să vorbesc cu echipa. O să revin cât de repede pot.

— Bine.

Strânge telefonul mai tare în mână, fără să reușească să-și tempereze frustrarea din voce.

Cu siguranță ar putea să facă totuși ceva, nu-i așa. Să găsească o altă cale de a ajunge aici.

În timp ce-și iau la revedere, aude încă o dată tonul straniu din vocea lui Berndt. E mai evident acum și își dă seama ce e: frică. Frica înăbușită.

E neliniștitor. Știe ceva ce ea nu știe? Poate că nu e nicio cale de a ajunge la ea, iar încercarea lui de a o liniști e doar atât: o încercare de a o calma.

Deschide din nou camera foto de pe telefon și-și alungă gândurile anterioare din minte.

Concentrează-te! Acum e vorba despre Laure! Nimic altceva.

De data asta, se concentrează să fotografieze sângele care îmbibă hainele lui Laure. Începe cu bluza și continuă cu blugii. Aici, pata e mai puțin concentrată – mare parte s-a scurs de pe bluză, în special în zona buzunarului.

Și atunci se oprește: vede o mică umflătură în buzunarul lui Laure, în partea de jos, spre coapsă.

O brichetă?

Elin scoate o pereche de mănuși din geantă și și le trage pe mâini. Se duce spre dreapta lui Laure, și-și afundă cu grijă degetele în buzunar, pescuind obiectul.

— Will?

El se întoarce.

— Uite, am găsit ceva, spune ridicând obiectul.

— O brichetă?

— Așa pare.

Elin o răsucește între degete, și-o amintește pe Laure în acea seară în fața camerei ei, fumând, vorbind la telefon, fără să aibă nicio bănuială că o despărțeau numai câteva zile de asta.

Will se uită la obiect și-și mijește ochii.

— E un pic cam mare pentru o brichetă, nu? spune el și se încruntă. Cele vechi erau mari, dar aveau o cu totul altă formă. Erau mai pătrățoase. De

obicei nu arată așa, spune, adăugând după un moment de ezitare: Încearc-o.

Elin apasă pe rotiță în jos. Își ține respirația, uitându-se spre capătul brichetei și vede că în loc să apară o flacără, iese o mică piesă de metal.

— Un stick de memorie, spune Will cu ochii mari.

Elin nu-și poate opri mâinile din tremurat. Nu poate să creadă că ucigașul a vrut să lase așa ceva asupra cadavrului. Ori n-a știut că e acolo, ori – și i se pare varianta cea mai probabilă – nu și-a dat seama sau și-a amintit prea târziu că era acolo.

Poate că asta a provocat întârzierea în venirea lui la apartament. E posibil să-și fi dat seama că o avea la ea abia după ce a pus cadavrul în lift. Pe urmă s-a întors, dar liftul deja plecase.

Oricum ar fi fost, asta e greșeala. Asta.

60

— Crezi că s-a întâmplat… de curând?

Vocea lui Cécile se frânge și, ca și în cazul lui Will mai înainte, privirea îi alunecă involuntar spre lift, spre cadavrul lui Laure, spre masca neagră de cauciuc pusă strâmb pe fața ei. Deși toți încearcă să o evite, gura deschisă a liftului le atrage privirea.

— Da. După ce-am examinat cadavrul, aș zice c-a fost omorâtă mai devreme în cursul acestei dimineți. Nu-s expertă, dar cred că e o presupunere bună.

Ochii lui Cécile sunt sticloși, scăldați în lacrimi.

— Îmi pare rău, spune, scoțând un șervețel din buzunar și ștergându-și ochii. După ce s-a întâmplat cu Adele, știam că e posibil, dar mi-e greu să accept.

Elin își pune mâna peste mâna ei:

— Înțeleg.

— Și chiar n-ai habar cine face asta?

— Acum, nu.

Elin se foiește pe canapea. Mișcarea îi provoacă suferință: o durere surdă, care-i urcă pe spinare din locul în care ucigașul a izbit-o, țintuind-o la podea. Singura ei pistă e stickul de memorie, dar nu vrea să-i spună despre asta lui Lucas sau lui Cécile până nu apucă să vadă ce conține.

Până acum, n-a întrebat pe nimeni de alibi, așa că toți sunt suspecți, inclusiv cei doi.

Ochii îi alunecă spre Lucas, care se află la câțiva metri distanță. E lângă bucătărie, vorbește concentrat la telefon. Are părul prins la spate într-un nod larg. Pentru prima oară, ea îi vede clar fața și expresia.

Lui Elin nu-i place. E închisă. Opacă.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, el își ridică privirea, dar nu face nicio mișcare spre ea în semn de recunoaștere, doar vorbește în continuare, cu telefonul lipit de ureche.

Cécile își pune brațele în jurul corpului.

— Trebuie să fie cineva de aici, nu? întreabă cu o vocea încordată. Trebuie să vorbești din nou cu toată lumea. Cu personalul, cu oaspeții. Să vezi dacă au alibiuri pentru dimineață.

— Bineînțeles, spune Elin pe un ton egal. Evident, o să fie nevoie să-mi spuneți și voi unde erați și ce făceați.

Vorbele ei rămân suspendate în aer pentru câteva momente, fără să primească răspuns, pentru ca apoi Cécile să răspundă:

— E-n regulă, spune ea cu asprime. Nimic ieșit din comun. Am fost singură în camera mea și pe urmă cu un angajat…

— O să iau mai târziu notițe. Mai întâi, vreau să întreb de camerele de supraveghere. E o cameră video pe holul spre lift?

— Nu, răspunde Cécile. Ar trebui să fie, dar a căzut.

— Camera?

— Tot sistemul. Peste noapte. Încercăm să luăm legătura cu cineva care să lucreze la el de la distanță, dar e o problemă de software. Pare corupt. Tehnicianul extern a spus că o să-i ia câteva zile, adaugă, și fața i se crispează. Înainte de asta credeam c-a fost un accident, dar acum…

Elin îi înregistrează cuvintele, simte o greutate în piept.

Ucigașul a făcut-o.

A înlăturat camerele: singurul lucru pe care Elin putea să-l folosească pentru a-l identifica. În lipsa lor, Elin e oarbă.

E pe cale să răspundă, când observă că Lucas se îndreaptă spre ele. Ține telefonul întins, cu o expresie serioasă.

— E poliția… vor să stea de vorbă cu tine.

Elin ia telefonul și-l duce la ureche.

— Alo?

E Berndt. Vocea i se aude înfundat.

— Elin, am o informație de ultimă oră. Îmi pare rău, dar n-o să putem trimite pe nimeni azi. Grupul de intervenție tocmai a primit o informare de la pilot. Au primit actualizarea METAR…

— METAR?

— Informații radar pentru următoarele câteva ore. Vizibilitatea e sub 50 de metri și viteza vântului e de 60 de noduri, urcând spre peste 80.

Ca și cum ar fi primit undă verde, vântul începe să urle. Pare că vrea să smulgă clădirea, săpând în zona fundației.

— Nu puteți veni prin urmare?

— Nu, spune Berndt stânjenit. Elin, nu-i o alegere. Ar fi împotriva regulamentului. Condițiile meteo sunt așa de aspre, încât au fost nevoiți să ducă aparatul de zbor înapoi în hangar ca să nu fie izbit de alte obiecte zburătoare. Nu arată deloc bine lucrurile aici.

— Dar drumul?

— Zona din jurul avalanșei e încă de netrecut. Avem oameni care merg pe jos, dar tot o să dureze câteva zile.

— Și chiar nu există o altă cale? Insistă, și încordarea îi înghite toate celelalte cuvinte.

Trec câteva clipe de tăcere.

— Niciuna sigură, nu, spune Berndt, părând stânjenit. Grupul de intervenție e bine antrenat, dar nu e alcătuit din ghizi alpini calificați. Cel mai optimist scenariu ar fi că ajungem mâine la tine, dacă nu se schimbă vremea.

— Suntem deci pe cont propriu, spune cu o voce șovăitoare.

Încă o dată, o chinuie lipsa de încredere de sine. Nu poate să facă asta. Nu-i în stare.

— Mă tem că da.

Berndt ezită înainte să vorbească din nou, dar continuă cu o voce scăzută:

— Elin, te rog să asculți. Acum, că a mai fost omorâtă o persoană, respectarea protocolului pe care l-am stabilit e extrem de importantă. Toată lumea trebuie să stea împreună. Fără excepție.

— OK, spune Elin și vocea îi tremură.

Vrea să plângă – cu lacrimi adevărate. Nu așa trebuia să fie. A vrut să aibă totul sub control.

— O să te sun când voi ști mai multe despre vreme.

Berndt își drege vocea. În timp ce-și ia la revedere, privirea îi alunecă încă o dată spre lift, spre Laure.

Realitatea o lovește ca o ușă trântită în față.

Nu vine nimeni. Nici acum, nici în câteva ore.

Laure e moartă, și ei sunt captivi aici – nimeni nu poate intra, nimeni nu poate ieși, n-are habar ce-ar putea să urmeze.

S-a gândit deseori la asta, la riscurile unei crime într-un loc izolat. Cât de vulnerabili ar fi oamenii, cât rău s-ar putea face într-o perioadă scurtă de timp.

Gândurile îi sar la atacul terorist din Norvegia, din 2011. Anders Breivik, un extremist de dreapta dezlănțuit, a împușcat adolescenții care se aflau pe insula Utøya într-o tabără de vară. Izolarea insulei a făcut ca până la venirea poliției să fie omorâți șaizeci și nouă de oameni.

Nu se poate abține să nu se întrebe: De ce-ar fi capabil ucigașul de aici, dacă ar avea ocazia?

Gândurile îi sunt întrerupte de vocea lui Lucas:

— Hei, uită-te la asta!

Ridicându-și privirea, îl vede pe Lucas lângă lift, aplecat lângă caseta de sticlă.

— Ce e? întreabă Elin încordată îndreptându-se spre el, acut conștientă de faptul că Lucas ar putea să atingă din greșeală ceva și să distrugă probele. Te rog! spune ea, apropiindu-se. Nu atinge caseta.

— Brățara asta… e ceva pe ea. Sunt șterse, dar cred că-s niște cifre, spune Lucas, înclinându-și capul într-o parte. Sunt gravate. La fel ca brățările găsite lângă corpul lui Adele.

Elin îngenunchează lângă el.

— Cea de-aici, spune Lucas și arată spre brățara din stânga. Uite.

Are dreptate.

Cinci cifre, gravate slab în metal, atât de fin, c-ai putea să nu le vezi.

Elin se uită atentă: își dă seama de ceva.

Cu siguranță că cifrele astea au o semnificație, nu-i așa?

— Crezi că sunt importante?

— Trebuie să fie, spune Elin, și privirea ei coboară din nou spre casetă și spre următoarea brățară.

Se gândește să fotografieze numerele, să le noteze, să le compare cu cele pe care le văzuse pe cele trei brățări de lângă corpul lui Adele.

Își poziționează telefonul, e gata să fotografieze când, deodată, surprinde o mișcare cu coada ochiului: Lucas se uită deasupra capului ei spre Cécile.

Cei doi fac un schimb de priviri, și apoi Lucas se întoarce cu un aer răvășit.

61

— Ești sigură că ai tot? o întreabă Will și împinge ușa ce dă dinspre apartament către casa scării.

— Așa cred, răspunde Elin, ezitând și aruncând o ultimă privire spre lift, spre Laure. Nu cred că mai pot fotgrafia și altceva.

Înainte să plece, a făcut câteva ultime fotografii cu locul crimei și caseta de sticlă cu brățări, s-a asigurat că liftul a fost deconectat de la curent, dar a mai rămas pe acolo, mai mult decât ar fi trebuit.

Era ceva instinctiv: nu voia să o lase pe Laure singură acolo, izolată.

În timp ce Will închide ușa în urma lor, e din nou copleșită de vinovăție. Nu poate să scape de sentimentul că a greșit cumva față de Laure – că i-a scăpat ceva esențial care ar fi putut să-i împiedice moartea.

— O să aduc mai târziu niște bandă. Să izolez perimetrul. Cécile o să blocheze accesul prin coridor…

Elin se oprește, văzând expresia de pe fața lui Will. Se uită la ea, dar privirea e îndepărtată, ca și cum se gândește la altceva.

— Ce e?

— Ce crezi despre cei doi? Despre Lucas și Cécile? întreabă, coborându-și vocea. E ceva tare bizar între ei.

— În ce sens?

— Nu știu. Probabil că interpretez prea mult, dar felul cum vorbeau unul cu altul… părea forțat, spune și face primul pas în jos, ținându-se de balustrada metalică. Trebuie să fie ciudat... să lucreze împreună… ca frate și soră…

Nu apucă să-și termine propoziția.

Elin aude voci. Pereții de beton ai casei scărilor creează un efect de ecou, trimit sunetul în sus, așa că e imposibil de spus de unde vin cu precizie vocile: ar putea fi de la două sau patru etaje mai jos.

Se uită peste balustradă. Casa scării e întunecată și treptele de ciment sunt învăluite în umbră. Doi oameni se află în capătul scării, la bază. Se vede doar partea de sus a capetelor, dar Elin îi recunoaște imediat.

Îngheață, simte un fior pe spinare. Lucas și Cécile. Au plecat de peste douăzeci de minute. Au stat aici în tot timpul ăsta?

Mișcându-se ușor, îi face un semn lui Will, ducându-și degetul la buze.

Elin se îndepărtează de balustradă, își lipește spatele de perete. Acum, că nu se mai mișcă, aude mai clar vocile celor doi.

Vorbesc în franceză. Propoziții scurte, rapide. De neînțeles.

Se întoarce spre Will, îl întreabă cu o voce joasă:

— Franceza ta e mai bună decât a mea. Ce spun?

— E un fel de jargon, șoptește el, dar Cécile îi spune că e ceva serios, că el ar trebui să spună și că tot ce i s-a întâmplat lui Laure… nu-i o coincidență.

— Și Lucas?

— Nu-i încântat… A spus: „Ei nu știu nimic sigur.“

Ce-i scapă? Ce se petrece între cei doi?

Elin abia mai respiră.

— Vous devez lui dire.[2]

— Non, non! Je n’ai rien à faire, Cécile! Ne pas oublier, je ne suis pas l’un des équipe ici. Je suis le chef, votre patron.[3]

Elin se miră de tonul lui Lucas. Tonul relaxat a dispărut cu totul. Vorbele îi sună agresiv, dominant. Se uită la Will:

— Cécile îi spune din nou că trebuie să-i spună cuiva, dar el se enervează, îi amintește că el e șeful…

Elin face un pas și se uită din nou în jos. Cei doi și-au schimbat pozițiile, s-au îndepărtat de la baza scărilor. Mâna lui Lucas e pe brațul surorii sale.

Alte vorbe furioase. Două, trei propoziții schimbate de cei doi.

Tăcere. Zgomotul pașilor pe podea în timp ce pleacă. Will se uită la ea cu o expresie îngrijorată.

— Cécile tocmai a zis că o să spună ea, dacă el refuză.

— Să spună ce?

— N-a zis, răspunde Will și oftează. Ce părere ai?

— Nu știu.

Elin se gândește la mâna lui Lucas de pe brațul lui Cécile, la ochii lui aprinși, mânioși. Are nevoie de timp de gândire, ca să-și limpezească mintea.

Dar înainte de asta, trebuie să facă lucrul de care-i era cel mai teamă: să stea de vorbă cu Isaac, să-i spună ce i s-a întâmplat lui Laure.

— O să merg singură să-i spun lui Isaac, OK? întreabă Elin, rostindu-și cu voce tare gândurile.

— Bine, spune Will și încuviințează. Eu o să lucrez puțin.

Coboară pe scări. Când ajunge la ultima treaptă, simte ceva – vag, nedefinit. O sâcâie abia răscolindu-i simțurile, dar dispare înainte să reușească să-și dea seama despre ce e vorba.

62

— Dar spuneai, credeai… încearcă Isaac să-și găsească vorbele.

Are fața puhavă, umflată, ochii arată ca două fante. Eczema de pe pleoapă e acum de un roșu aprins, ca o ramă deschisă și dureroasă.

— Știu. Am înțeles greșit.

Mutând un teanc de haine, Elin se așază pe pat lângă el, dureros de conștientă de inadecvarea cuvintelor ei. Își lasă geanta să-i alunece de pe umăr pe podea.

Isaac se apropie. Elin poate să vadă peliculă fină de sudoare de pe fruntea lui.

— Dar camerele video? întreabă el. Faptul că Laure te-a împins...

— Nu știu, spune Elin, îndepărtându-și o șuviță de păr de pe frunte, simțindu-și pielea umedă, lipicioasă și întrebându-se de ce îi e atât de cald. Poate încerca să mă avertizeze. Poate că știa ce se întâmplă, despre pericolele…

El dă din cap dezaprobator, cu fața apropiată de a ei:

— Și tu te-ai gândit că Laure era implicată în asta. Ai suspectat-o, spune împăturind șervețelul în mână într-un pătrat inegal, cu o privire vădit acuzatoare. Abia aștepta să reluați legătura, Elin. Știi asta, da? N-a înțeles niciodată de ce s-a răcit relația dintre voi. A încercat să-ți scrie, să sune…

Elin se dă înapoi, simțindu-se stânjenită, cu familiarul nod de vinovăție în gât. A mai dezamăgit încă pe cineva.

— Isaac, eram în stare de șoc. Toți eram.

Un fir de transpirație i se prelinge pe spate. Se ridică și se întoarce spre șemineu. E pornit: flăcări roșii-portocalii se înalță spre geam.

De ce arde focul când deja e așa de cald?

— Asta nu-i o scuză, Elin, insistă Isaac. Era prietena ta. Te-ai lepădat de ea așa cum a făcut și mama față de Coralie.

Urmează o tăcere stânjenitoare, apăsătoare. Ea știe de unde vine furia lui – nu e legată doar de ea, ci și de întreaga situație, de neputința lui, dar nu se poate abține să nu-i răspundă.

— Nu m-am lepădat de nimeni. Viața… s-a oprit în ziua aia. Nu doar în ceea ce-o privește pe Laure. Mama a rupt relațiile cu aproape toată lumea.

— Nu, spune Isaac, frământând șervețelul în mâini, rupându-l, mama se gândea numai la ea. La suferința ei. Credea că suferința ei era cea mai mare, cea mai importantă. Nu voia să se gândească la altcineva, continuă Isaac, privind-o în ochi fără să clipească.

Elin înțelege sugestia – se referă și la ea, dar îi e mai ușor în schimb s-o blameze pe mama ei. Nu-i aici să se apere.

Are dreptate?

Urmărește cu privirea ninsoarea de afară și se gândește la vorbele lui. Poate că da. Doliul ei pentru Sam… a înghițit tot ce-i stătea în cale, și ea a permis asta. A tolerat asta. Ceea ce poate fi trecut cu vederea la doisprezece ani, dar nu și acum.

Isaac se întoarce, umerii înălțându-se și coborând ritmic.

— Prin ce-a trecut Laure… începe Isaac, dar vocea i se frânge. E vina mea. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de ea, spune, și umerii îi cad, cearta

epuizându-l.

Elin îl privește. Nu știe de ce, dar neputința lui de a rămâne supărat pe ea, de a continua cearta, îi pune un nod în gât.

Pășind în față, ea întinde o mână spre el, dar gestul pare desuet, stângaci. Mâna îi rămâne pentru o clipă întinsă în aer, apoi îi cade pe lângă corp.

Știe că vorbele n-o să fie ajutor și, mai rău, că acum e doar începutul. Doliul… e ca o serie de bombe care explodează una după alta. În fiecare oră, o nouă explozie. Șoc după șoc după șoc.

— Isaac, nu puteai să faci mai mult. Individul ăsta… e deștept. E mereu cu un pas înainte.

Are impresia că el nici măcar n-a auzit-o, urmărește cu privirea ninsoarea de afară. Își șterge tăcut ochii cu mâna. Albul ochilor e tivit cu roșu.

Elin ezită, fără să știe ce să facă mai departe. Isaac are nevoie de timp. Timp să proceseze totul fără să fie nevoit să vorbească sau să analizeze.

— Uite ce-i, o să plec, spune Elin și se ridică. Mă uit ce e pe stickul de memorie. O să vin mai târziu să văd cum mai ești, OK?

Nu primește niciun răspuns.

În timp ce înaintează spre ușă, o frântură de mișcare îi atrage atenția – e ceva în șemineu, printre flăcările care saltă spre geam. Se oprește, se uită mai atentă. Nu e lemn, e ceva mai subțire, care se răsucește. Hârtie?

— Ce e acolo? întreabă cu un aer relaxat, arătând cu mâna.

— Ce? întreabă el și își ridică privirea.

— În șemineu. Pare o bucată de hârtie.

Acum, e sigură că vede și o imagine: forme, mai degrabă decât cuvinte. Siluete, poate.

O fotografie?

— Doar niște chitanțe, spune el în grabă. Fleacuri din geanta mea, răspunde fără s-o privească în ochi.

În timp ce ea pune mâna pe clanță, flăcările se avântă în sus, pâlpâind în tonuri portocaliu-purpurii, ca și cum ar încerca deodată să scape. Imaginea, dacă asta era acolo, a pierit. S-a răsucit, transformându-se într-un pumn de cenușă.

Elin știe că probabil nu-i nimic, dar îndoiala încă o bântuie.

Îndoiala e legată de o imagine închisă în mintea ei – Isaac, cu mâinile întinse, cu degetele mânjite de sânge.

63

Când Elin se întoarce în camera ei, descoperă că Will nu-i acolo.

Nu zicea că lucrează? Își verifică telefonul și găsește un mesaj:

M-am dus să iau ceva de mâncare.

Elin zâmbește. Will are constant nevoie de combustibil când lucrează. Dacă stă la ea și își aduce și de lucru, ea îi pregătește mereu gustări chiar și după cină – omletă sau terci. Brânză și biscuiți.

Ea-i răspunde:

OK. M-am întors în cameră. Ne vedem în curând.

Își scoate mănușile din geantă și scoate și stickul de memorie. Când îl bagă în laptop, apare o fereastră pe ecran: Accesează partiția F.

Dă un clic. Conținutul stickului se desfășoară pe întreg ecranul: douăzeci, poate treizeci de documente individuale. Numele fișierelor sunt identice, cu excepția cifrei de la final.

Îl deschide pe primul. E un document. A fost scanat; hârtia e ușor îngălbenită la colțuri, cuvintele par să fi fost mai degrabă scrise la mașină decât generate pe calculator.

Privirea îi sare către cuvintele din partea de sus a paginii: GOTTERDORF KLINIK. E și o dată în stânga: 1923.

Dedesubt, sunt câteva câmpuri de completat. Namen, Geburstsdatum, Krankengeschichte.

Reușește să înțeleagă ce înseamnă primele două: „nume“, „data nașterii“, dar a treia o depășește.

Deschide o altă fereastră și scrie cuvântul în Google Translate: „istoric medical“.

Instinctul ei inițial e corect – e un dosar medical.

Dar e o problemă: în afară de partea de sus, restul documentului e cenzurat, ascuns sub dungi de culoare neagră. Cuvântul e ștampilat chiar peste text cu negru: CENZURAT.

Încearcă un altul. La fel.

CENZURAT.

Și tot așa. Simte că o cuprinde frustrarea: niciunul dintre fișiere nu conține vreo informație concretă – nicio sugestie legată de numele pacientului, nimic despre istoricul lui.

Apoi ochii îi sar în partea dreaptă, sus, sub locul unde ar fi trebuit să fie numele pacientului.

ID Nr.

Alături e un număr. Intact. Cum de nu l-a văzut mai devreme?

Inima începe să-i bată puțin mai repede. Numărul are același format precum cele de pe brățările găsite lângă cele două cadavre.

Un număr alcătuit din cinci cifre!

Sare în picioare, își caută bâjbâind carnetul în geantă. Îl scoate, găsește locul unde a notat numerele de pe brățările găsite în apropierea corpului lui Adele.

Caută în telefon imaginile cu brățările lăsate lângă Laure. Niciunul dintre numere nu se potrivește, așa că se uită din nou în carnet.

Îl găsește patru rânduri mai jos: 87534.

Elin se uită la număr până când cifrele se suprapun, încercând să proceseze: fișierul, brățara, legătura dintre ele. Înseamnă că e o conexiune între clinică și crime.

Dar care e conexiunea?

Deschide o altă fereastră și caută clinica pe Google. Primul rezultat e site-ul instituției.

Textul de prezentare de deasupra linkului e în germană: Die Klinik Gotterdorf beschäftigt sich mit der Diagnose, Behandlung und Erforschung psychiatrischer Erkrankungen.

Chiar și fără să știe o boabă de germană tot înțelege că e vorba de o instituție psihiatrică.

Dar unde?

Elin deschide pagina cu datele de contact. Adresa clinicii e în Berlin.

Se întoarce la pagina principală, vede că găzduiește câteva paragrafe. Le copiază și le transferă în Google Translate: „Investigăm cauzele tulburărilor

psihiatrice pentru a dezvolta terapii mai bune, personalizate, precum și abordări profilactice. Clinica noastră, care se concentrează asupra tratării bolilor psihice, continuă activitatea spitalului fondat în 1872."

O confirmare imediată: a fost și încă este o instituție psihiatrică.

De ce-ar fi avut Laure la ea documente cenzurate de la o clinică psihiatrică din Germania?

Elin știe că există o singură cale de a afla. Derulează până ajunge la detaliile de contact, ia telefonul și apelează. Sună de doar câteva ori până-i răspunde o femeie.

— Guten Tag, Gotterdorf Klinik![4] se aude o voce răspicată, profesionistă.

Elin își reproșează din nou lipsa de cunoștințe în domeniul limbilor străine. A fost mereu problema ei. A făcut cursuri de franceză și germană, poate să citească destul de bine, dar e incapabilă să spună mai mult de câteva cuvinte.

— Vorbiți engleza?

— Bineînțeles, răspunde cu ușurință femeia. Cum pot să vă ajut?

— Mă numesc Elin Warner, sunt ofițer de poliție în Marea Britanie. Lucrez la un caz și am găsit câteva documente cenzurate care par să fie de la clinica dumneavoastră, datând până în 1920. Mă întrebam cum aș putea să aflu mai multe?

Se lasă o tăcere lungă.

— Îmi pare rău, mi-ar plăcea să vă ajut, dar orice cerere legată de informații din dosare trebuie să urmeze un parcurs oficial. După cum știți probabil, contractul de confidențialitate ne împiedică să dezvăluim informații.

Se așteptase la asta.

— Înțeleg, dar ați putea să-mi sugerați ce-ar putea să conțină dosarele?

— Așteptați o clipă, vă rog.

Elin aude un foșnet de hârtie și un murmur de voci în fundal.

— Da, spune femeia, în cele din urmă. Nu-i nicio problemă să vă spun asta. Avem pentru fiecare pacient rapoarte cu privire la toate detaliile, de la primele semne de patologie și diagnosticul inițial, până la tratamentul primit înainte de admiterea în clinică. Odată ajunși în clinica noastră, începem să facem

propriile noastre înregistrări de dosar… cu medicația, tratamentele, reacțiile pacienților.

Elin expiră zgomotos.

— Fișierele pe care le-am găsit, având în vedere că datează din 1920, există pe hârtie, sau în format digital?

— Și, și. Am făcut copii electronice tuturor documentelor care erau pe suport de hârtie.

Elin se hotărăște să-și încerce norocul.

— Ați putea verifica dacă aveți cu siguranță ce am eu aici? Am ceea ce cred că e numărul unui pacient, continuă cu o voce neutră. Nu am nevoie de informații despre conținutul dosarului, doar de confirmarea că există la clinică și că sunt autentice.

— În regulă, spune femeia după un moment de ezitare. Puteți să-mi dați vă rog numărul?

Deschizând din nou fișierul pe ecran, Elin i-l dictează:

— LL87534.

— Mulțumesc. Vă rog să așteptați o clipă. O să văd dacă-l găsesc.

Elin aude zgomotul slab al bătăii de taste.

Apoi o aude pe femeie cum trage aer adânc în piept, iute.

Elin încremenește. A găsit ceva.

Mai trec câteva momente până când femeia vorbește din nou.

— Există un dosar cu acest număr, dar, îmi pare rău, a fost… înlăturat.

— Dosarul a dispărut? întreabă Elin fără să-și poată controla uimirea din voce.

— Da, dar sunt sigură că e vorba de o greșeală, atâta tot, spune femeia și-și drege vocea. Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mult ajutor.

Apoi se aude un clic.

A închis, dar Elin a reușit totuși să-i surprindă tonul alarmat. Își strânge mobilul în mână. Asta… nu-i o coincidență.

Orice ar fi fost înregistrat în dosar e în mod evident îndeajuns de semnificativ pentru ca o persoană să facă efortul de a se asigura că informația nu ajunge pe

mâinile nepotrivite.

Dar despre ce e vorba? Și cum a ajuns Laure la dosare în primul rând?

Elin își sprijină tâmpla cu degetele. Oricum ar întoarce lucrurile, totul se reduce la faptul că e în urmă și caută răspunsuri la întrebări despre care nici nu-i sigură că sunt cele care trebuie puse.

Și știe că nu-i prea grozav că face lucrurile astea singură, că n-are pe nimeni cu care să schimbe idei. Poate să vorbească la telefon cu Berndt, dar nu-i același lucru. Cu echipa ei are o relație vitală, de la care pornește scânteia unei ingeniozități detectivistice, care s-a dovedit de-atâtea ori a fi cheia descifrării unui caz. O simplă întrebare sau observație a unui membru al echipei poate declanșa un lanț de gânduri care să ducă într-o direcție complet nouă cazul.

Întinde mâna spre telefon și găsește e-mailul trimis de Berndt, conținând listele cu apelurile lui Laure.

O deschide pe prima. Laure a sunat mai mult sau mai puțin la aceleași numere în mod regulat: la Isaac, la mama ei, la sora ei, o verișoară și la alți câțiva care au fost identificați ca fiind prieteni. Nu există apeluri neobișnuite înainte de dispariția ei.

Elin deschide următorul fișier, cu apelurile efectuate de pe al doilea telefon al lui Laure, dar renunță imediat, frustrată. Tiparul e interesant – o mulțime de apeluri către același număr în ultimele câteva săptămâni, inclusiv unul care e posibil să fi fost cel la care a fost martoră Elin în ziua în care a ajuns la hotel, dar e aproape inutil. Dacă nu poate să afle numele interlocutorului, nu-i folosește la nimic.

Își trage carnetul spre ea și trece prin declarațiile scurte luate de la angajați și de la oaspeți după moartea lui Adele.

I-a scăpat ceva esențial? Vreo altă legătură între cineva cu care au vorbit și Laure, și Adele?

Dar, uitându-se prin însemnări, e uimită, încă o dată, de cât de cinstite sunt declarațiile. Toate alibiurile sunt în regulă, nu s-a observat nimic suspect sau măcar demn de menționat în perioada premergătoare omorârii lui Adele.

Singurul lucru pe care poate să-l facă mai departe e să noteze ce a dedus până acum. Trebuie să noteze, ca să-și limpezească gândurile. Începe cu crimele:

• Două victime femei, amândouă angajate ale hotelului, de vârste apropiate.

Notează tot ce a aflat despre Laure și Adele și începe cu Adele:

• Nicio problemă cu prietenii, familia, fostul. Niciun partener în prezent. (NICIUN MOTIV EVIDENT.)

• Nicio problemă la muncă, în afară de prietenia ruptă cu Laure (Axel a auzit cearta dintre ele, Felisa confirmă că existau niște probleme).

Se gândește apoi la tot ce știe despre Laure. O listă mai lungă:

• Cearta de la telefon pe care a auzit-o în prima seară (posibil către un telefon de unică folosință, cu cartelă preplătită).

• Cel de-al doilea telefon al lui Laure – cui aparținea telefonul de unică folosință către care suna Laure?

• Relația dintre Laure cu Lucas. Mai specific: scrisorile pe care ea i le-a trimis și fotografiile cu el pe care le avea. Relația fusese reluată recent?

• E-mailurile către jurnalistă referitoare la presupusa corupție/mită.

• Cearta dintre Laure și Adele.

Apoi trece la crime:

• Ambele victime probabil sedate înainte să fie omorâte.

• Metode diferite de operare (înec și rană de cuțit în gât), dar cadavrele au aceeași semnătură.

Își pune creionul în gură. Se gândește uitându-se la ce-a scris. Ochii i se tot întorc către un cuvânt: semnătură.

Trebuie să se gândească la asta, să analizeze detaliul. Nu toate crimele au o semnătură, dar dacă au, ea ascunde și semnificația din spatele crimei, e marca personală a ucigașului.

Nu e esențială – nu e ceva cu adevărat necesar înfăptuirii crimei –, așa că singurul scop e să împlinească nevoile emoționale sau psihologice ale criminalului. Vine din adâncul psihicului, poate reflectă o fantezie pe care a avut-o în privința victimelor.

Elementul-cheie al unei semnături e întotdeauna același, un tipar, pentru că vine din fantezii sau dorințe care au evoluat ani la rând înainte de omorârea primei victime.

Ce poate prin urmare să-i spună semnătura din cazul ăsta?

Selectează cele patru elemente-cheie și le notează:

• Casetă de sticlă de expunere.

• Amputarea degetelor (și plasarea lor în casetă).

• Brățările cu numere.

• Masca prinsă pe capul victimei. (Și ucigașul poartă una.) Masca pare să fie una dintre cele folosite în sanatoriu pentru tratamentul TBC-ului.

Elin se uită la ce a notat, mintea i se învârte în jurul notițelor și un gând îi tot vine, stăruitor.

Un șoc: dacă s-a concentrat în tot timpul ăsta pe detaliile nepotrivite?

Dacă a fost atât de concentrată pe relațiile personale, pe dinamica dintre oamenii de aici, încât i-a scăpat ceva esențial?

Elementul medical!

Punând dosarele în context cu semnătura – masca, amputațiile, caseta de sticlă – devine dintr-odată evident.

Adrenalina îi pompează prin întregul corp. Îi vine să-și dea o palmă. Asta e, nu-i așa? Asta-i partea care lipsea.

Nu-i vorba deloc despre hotel. Are legătură cu trecutul, cu ce-a fost hotelul cândva.

Are legătură cu sanatoriul.

65

Încă uitându-se la pagina de carnet, Elin nu observă când se deschide ușa și nici pe Will venind în spatele ei.

Îi pune o mână pe umăr și-l strânge ușor.

— Hei. N-ai primit mesajul meu?

— Ți-am răspuns, nu?

— Nu și la acela. Ți-am trimis unul legat de vreme.

— Iartă-mă, eram cu gândurile în altă parte, spune și se înclină spre el ca să-l sărute. Ce se întâmplă?

— M-am uitat la o emisiune de știri locală împreună cu o parte din membrii personalului. Ninsoarea… o să fie tot mai abundentă în următoarele câteva ore. Riscul de avalanșă e uriaș.

Elin se uită afară. Ninsoarea cade nemilos. E mai mult decât un viscol – e un asalt. Nămeții din jurul geamurilor par să se înalțe tot mai mult cu fiecare clipă. Imaginea o copleșește și simte un nod în stomac.

— Ar putea să se mai producă încă o avalanșă, cum s-a întâmplat zilele trecute?

— Au anunțat că e posibil, îi răspunde Will neliniștit. O cantitate de zăpadă atât de mare într-un interval de timp atât de scurt… spune sprijinindu-se de birou. Cum a fost cu Isaac?

— Destul de rău. M-a învinovățit pe mine, pe urmă pe el însuși…

Se uită din nou spre carnet. Cuvintele notate pe pagină se tulbură iar. Își freacă ochii. Sunt dureroși, nisipoși.

— Ai vrea te rog să te duci la el? Să vezi ce face? Ar putea să-i facă bine să fie și altcineva cu el.

Will o privește atent:

— Dar tu? Ai mâncat, ai băut ceva de când te-ai întors în cameră?

— Nu, răspunde ea, dând din picior din spatele biroului. Aveam de gând, după ce vorbeam cu Isaac, dar pe urmă m-am luat cu astea. N-am avut timp.

Will oftează, își trece mâna prin păr.

— Uite ce-i, știu că ești pornită să lucrezi la asta, dar trebuie să ai grijă de tine. Ce s-a întâmplat acolo…

Elin îi întâlnește privirea îngrijorată, dă repede din cap, aprobator.

— Vrei niște ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Cafea? insistă ridicându-și o sprânceană.

I se citește hotărârea în ochi. Așa e el – încăpățânat. Fără nicio înclinație să facă compromisuri. Din această cauză toate clădirile pe care le proiectează sunt admirate și câștigă premii. E capabil să stea ore în șir și să se joace cu orice detaliu de design ca să-i iasă cum trebuie.

— OK, mulțumesc, îi răspunde ea și se forțează să-i zâmbească.

Will merge spre espressor, așază o ceașcă sub gura de scurgere.

— Și acum ce făceai?

— Mă uitam pe stickul de memorie pe care l-am găsit în buzunarul lui Laure.

Apasă pe butonul de pornire al espressorului și își ridică vocea ca să acopere sunetul apei care fierbe.

— Și?

— Sunt câteva dosare acolo de la o clinică psihiatrică din Germania, din anii 1920.

— Și ce conțin?

Apa a fiert. Vine și cafeaua: un huruit surd în timp ce-i împinsă prin mașinărie.

— Asta-i partea interesantă, spune ea, urmărind curgerea sacadată a cafelei în ceașcă. Toate informațiile sunt cenzurate. Nume, istoric medical, tratamente. Totul.

Will se încruntă, îi așază ceașca de cafea în față.

— De ce-ar avea Laure așa ceva?

— Nu știu. Am sunat la clinică, am încercat să aflu ce-ar putea să conțină. Și aici devine interesant. Fișierele au fost șterse. Femeia cu care am vorbit a închis destul de repede. Părea răvășită.

Will o privește în ochi.

— N-a fost deci o coincidență?

— Nu cred, răspunde Elin și ia o gură de cafea.

Are dreptate – avea nevoie de ceva: lichidul fierbinte, amar, îi risipește ceața din minte.

— I-ai spus lui Berndt despre fișiere?

— Nu i-am spus nici măcar de stickul de memorie. Am vrut, dar…

Se oprește, dându-și seama că e o scuză firavă. De fapt, nu voise să-i spună. Voia să-l examineze singură – să conducă ea, să acționeze.

— Nu știu dacă mai pot acum. Dacă află că am sunat la clinică fără să-l întreb…

— Crezi că te-ar opri să investighezi? întreabă Will, încruntându-se.

— E posibil. Totul trebuie făcut urmând protocolul potrivit. M-au delegat să fac numai lucrurile de bază ale investigației, spune și ezită apoi. Sinceră să fiu,

nu cred că pot să cer aprobarea lor pentru orice acțiune. N-avem timp.

— Și nu există niciun alt mod de a afla ce conțin dosarele?

— Nu, dar am găsit ceva important, spune Elin și, ridicându-și un deget spre dosarul de pe ecran, arată spre numărul pacientului. Dosarul include un număr, unul dintre puținele lucruri necenzurate.

— Codul unui pacient?

— Da. Se potrivește cu numărul de pe una dintre brățările din caseta de sticlă găsită lângă Adele.

— Așadar există o legătură, începe Will, ridicându-și o sprânceană, între dosarele astea și crime?

— Da, răspunde Elin, incapabilă să-și stăpânească entuziasmul din voce. Cred că ne spun ceva. Că leagă toate celelalte lucruri.

— Dar dacă nu știi ce conțin…

— Nu contează. Ce-i important e că știm că sunt legate de crime și că știm ce sunt.

— M-ai pierdut, îi spune el încruntându-se.

— Faptul că-s niște dosare medicale trebuie să fie important. Până acum, m-am gândit numai la hotel, la relația dintre oamenii de aici, ca motive potențiale pentru crime, dar cred că m-am înșelat. Nu cred că-i deloc legat de hotel. Cred că-i vorba despre ce a fost odinioară.

— Sanatoriul? întreabă Will și-și trage un scaun; Elin îi captase atenția.

— Da. Gândește-te la felul cum a fost aranjată scena crimelor, la recuzită. Masca și casetele de sticlă, brățările… e ca și cum ucigașul încearcă să ne atragă atenția spre ceva, adaugă îndreptându-și degetul spre ecran. E vorba de trecutul hotelului, nu-i așa? De trecutul lui clinic, de sanatoriu. Dosarele astea medicale, când sunt datate, au legătură cu el.

— Are sens, spune Will prudent, dar ce poți să faci în continuare pornind de la asta?

— Trebuie să verific alibiurile tuturor. Să văd dacă există neconcordanțe. Nu pot să verific și camerele video, cât timp sistemul de supraveghere e căzut.

— Și dacă se susțin alibiurile? Tot n-ai altă pistă concretă.

Elin își duce ceașca de cafea la gură, soarbe din ea prelung.

— M-am gândit la asta. Laure trebuie să fi luat dosarele astea de undeva, nu-i așa?

— De undeva de aici?

— Din arhivă. E singurul loc din hotel care nu a fost modernizat. Dacă povestea asta e despre trecutul hotelului, cred că trebuie să arunc o privire acolo.

66

Cécile se află deja lângă ușa arhivei când ajunge Elin. Are o expresie încordată, umbrele negre de sub ochii ei sunt acum mai intense, ca niște vânătăi.

E încă îmbrăcată în uniformă, dar efectul e probabil contrar celui pe care și-l dorise. În loc să dea impresia că hotelul funcționează normal, pedanteria ei nonșalantă pare cumva ironică, ecusonul cu numele care stă înclinat fiind tușa finală, macabră.

— Ești sigură că e în regulă?

— Dacă tu crezi că ajută, spune Cécile, încuviințând cu o mișcare scurtă a capului.

— Nu cred că avem vreo altă opțiune. E singura noastră pistă.

E adevărat, se gândește.

Tocmai a vorbit cu toată lumea despre ce-au făcut cu o seară înainte și în această dimineață. Au alibiuri solide sau pe care nu le poate verifica pe moment. Dacă oamenii declară că erau singuri în camera lor, n-are cum să demonstreze că spun sau nu adevărul.

O deranjează faptul are mâinile legate în privința asta, dar fără o echipă, fără înregistrările video, fără obișnuitele verificări încrucișate, nu poate să facă nimic mai mult. Și-a atins limita.

— Bine.

Vocea lui Cécile e seacă, sobră, dar Elin poate să-i simtă încordarea. Apropie cartela de cititor, ușa se deschide cu un clic și Elin o urmează înăuntru.

Miroase la fel cum își amintește că mirosea și înainte: acel iz stătut, de hârtie veche și praf gros. Din nou, neorânduiala o copleșește: grămezi de cutii peste

alte cutii. Sticle, borcane înnegrite. Un aparat vechi de citit microfilme. Fișete pline de hârtii.

Dar, în ciuda haosului, simte că totuși ceva e ușor diferit în cameră.

— E vreo problemă? o întreabă Cécile, privind-o.

— Nu știu. Crezi că a fost cineva aici recent?

— Mă îndoiesc. Camera asta nu-i niciodată folosită cu adevărat.

— Laure mi-a spus că vă gândeați la început să faceți din ea una dintre atracțiile hotelului. O arhivă.

— Da. Laure demarase discuțiile cu un arhivist înainte să fie retras proiectul.

— De ce-a fost retras?

Urmează un moment de tăcere, ca și cum Cécile s-ar fi gândit cum să răspundă.

— Lucas nu se putea hotărî dacă ar avea succes, răspunde ea în cele din urmă. Până la urmă, a stabilit că nu, că oaspeții n-ar vrea să vadă detalii explicite a ce s-a întâmplat aici.

— Ce vrei să spui prin explicite?

— O parte dintre tratamentele pentru tuberculoză erau cel puțin simpliste. Oamenii credeau că pacienții veneau aici doar pentru cura de aer curat, că stau pe terase și se bucură de soare, dar asta era numai o parte din ce se întâmpla aici.

— Dar Laure spunea că tratamentul era în principal bazat pe mediul înconjurător.

— Nu în întregime, spune Cécile cu un zâmbet forțat. Unul dintre tratamente era pneumotoraxul artificial – colabarea plămânului. Asta se făcea prin introducerea aerului în cavitatea pleurală, ori prin colabarea sa permanentă, îndepărtând o parte din cutia toracică. Unele metode erau chiar și mai primitive. În una dintre ele, foloseau de pildă un ciocan de lemn pentru a colaba țesutul plămânului.

— Nu știam.

Elin nu se poate abține să nu-și închipuie – o imagine vie, zguduitoare.

— Multă lume nu știe, răspunde Cécile cu o voce egală. Tratamentul nu avea mereu succes. În ciuda tratamentelor, o mulțime de pacienți au murit aici de-a

lungul anilor… Cred că Lucas s-a gândit că ăsta va fi un lucru nedigerabil pentru o parte dintre oaspeți.

— Și tu ești de acord?

Vocea ei e tăioasă. E înveninată: se simte nu în ceea ce spune, ci în felul în care o spune. Lucas a zis. Lucas s-a gândit. Totul e despre el. Despre cum controlează el totul.

— Da. Cred că avea dreptate. Poate că oaspeților le-ar plăcea ideea de a sta într-un sanatoriu vechi, să-și facă aici poze pe care să le posteze pe rețelele de socializare, dar să afle amănunte despre ce s-a întâmplat? continuă Cécile ridicând din umeri. Nu sunt așa de sigură.

— Prin urmare, Lucas e cel care a respins proiectul până la urmă.

— Da, răspunde cu o expresie impenetrabilă.

— Ce spune el e mereu literă de lege? spune Elin fără să se gândească.

Cuvinte nepotrivite, fiindcă bineînțeles el are drept de veto. E proprietatea lui. Deciziile importante îi aparțin mereu.

Cécile îi aruncă o privire tăioasă, cu ochii mijiți.

— Cum adică?

Elin se mustră în gând și decide că trebuie, pur și simplu, s-o întrebe direct. Nu are timp să se joace.

— V-am auzit pe hol când coboram din apartamentul de lux de la etaj. Încercai să-l convingi pe Lucas să-i spună cuiva despre un lucru anume.

Ezită, neliniștea năvălindu-i în piept în timp ce se întreabă dacă nu a mers prea departe.

— Nu părea prea încântat de asta.

Cécile rămâne tăcută. Trec câteva momente, apoi spune:

— E vorba despre corpul găsit pe munte. Corpul lui Daniel.

— Prietenul lui Lucas lucrează la CUMLL, Centrul Universitar pentru Medicină Legală din Lausanne. Rămășițele pământești ale lui Daniel au ajuns acolo. Ce-a spus el… se pare că ar exista similarități cu celelalte crime.

— În felul în care a fost omorât?

Cécile încuviințează, lovind cu piciorul în mochetă. Mici nori de praf se ridică în aer.

În timp ce se împrăștie, Elin își coboară privirea și simte un zvâc. Iată-l din nou: conturul unui gând, încă neclar, care dispare însă înainte să-l poată înțelege.

— Daniel a fost… dezmembrat, spune Cécile, și trăsăturile i se încordează. Mai rău decât Adele și Laure, dar într-o manieră similară. Cadavrul a fost conservat parțial în zăpadă, dar se pare că nu a murit recent.

Elin nu răspunde, adâncită în gânduri. E o șansă mare să fie legat de ceea ce li s-a întâmplat lui Adele și lui Laure, totuși o roade un lucru: crima asta a fost comisă probabil cu ani în urmă, cam când a dispărut Daniel, atunci de ce așa o întârziere, dacă sunt legate?

— De ce n-a vrut Lucas să-mi spui? întreabă Elin, uitându-se în ochii lui Cécile.

— Răspunsul oficial ar fi că informația n-a fost făcută publică încă, dar o să fiu sinceră, nu mi se pare că se gândește limpede. Încearcă să țină asta sub control, dar e imposibil, spune cu o voce încărcată de frustrare. Situația a luat proporții prea mari.

— S-o țină sub control? repetă Elin neîncrezătoare.

— Da. Ce s-a întâmplat aici ar putea să fie un dezastru pentru el, nu doar profesional, ci și personal. Locul ăsta… înseamnă mai mult pentru el decât o preocupare legată de muncă. De când era mic visa să construiască hotelul ăsta. Boala lui, faptul că a tot stat prin spitale… i-au dat imboldul ăsta.

— Problemele lui cu inima?

— Cum am mai spus, au fost câteva operații, complicații, perioade lungi de recuperare. N-a avut o copilărie obișnuită. Când s-a întors la școală, a trecut prin momente dificile.

— Bullying?

— Da, nu arăta prea bine, știi? spune ea cu un ton amar. Era plăpând, subțirel. Jumătate dintre copii îl tachinau, și cealaltă îl compătimeau.

— Și asta l-a marcat?

— Da. Locul ăsta… n-a spus-o niciodată, dar cred că-i vorba despre exorcizarea acelor fantome. A fost un proiect imposibil. Un loc despre care toți spuneau că nu poate fi reînviat, adaugă Cécile, ridicând din umeri. La fel ca el. Nimeni nu credea că o să ajungă ceea ce este în prezent.

— Un lucru pe care voia să-l dovedească, răspunde Elin, încuviințând. La fel e și cu Isaac. Mereu a avut nevoia să fie cel mai bun. Primul, spune încruntându-se. Probabil vine tot dintr-o nesiguranță.

— Nu cred că e un lucru care-i caracterizează doar pe ei. Dorința de a dovedi ceva. De a fi cineva, spune Cécile și un zâmbet îi apare pe buze. Știi, am citit undeva că majoritatea bărbaților vor să construiască un monument propriului eu. Fostul meu voia asta. Când și-a cunoscut noua soție, s-a mutat în Australia și și-a construit casa în mijlocul pustietății, adaugă și se întoarce făcând un gest larg în jurul ei. Asta e, nu? Monumentul lui Lucas. Un monument uriaș, frumos, de sticlă, care să-i sfideze pe toți cei care spuneau că nu e în stare.

Elin nu răspunde, uimită de forța emoției ei, de aerul ei protector. Întoarce cu totul scena la care a asistat în casa scării. Acum îl vede pe Lucas într-o lumină diferită. Una mai favorabilă.

Totuși, ceva o sâcâie la felul în care vorbește Cécile despre el. Are aceeași atitudine pe care o observă și la ea când analizează ce simte pentru Isaac: în timp ce-i protejează, îi și scuză, găsind justificări pentru comportamentul lor de tot rahatul în situații în care poate că n-ar trebui.

— Cred că din cauza asta a fost reținut, spune Cécile și se uită prin încăpere. Ideea că locul ăsta ar putea să nu fie un succes… nu cred că vrea nici măcar să se gândească la asta.

Elin se gândește la ce-a spus ea și, deși raționamentul are sens, pare în continuare neconvingător. Chiar dacă vrea să protejeze hotelul, cu siguranță primul lui instinct ar fi să împărtășească tot ce știe, nu-i așa?

Trebuie să fie ceva mai mult de-atât.

— Dar când am vorbit mai devreme, ai spus că el și Daniel erau apropiați…

— Da, spune ea și-și drege vocea. Din cauza asta ar trebui probabil să vorbești cu el despre asta.

— În regulă.

Elin observă cum a încheiat Cécile conversația. Până acum, fusese deschisă. Sinceră.

E ceva aici.

— Dar încă erau prieteni buni, nu?

O ezitare. Cécile se înroșește:

— Nu, spune, în cele din urmă. Nu i-aș descrie ca fiind prieteni buni. Relația dintre ei în ultimii câțiva ani era mai mult profesională decât altfel. Firma lui Daniel lucrase la câteva dintre hotelurile lui Lucas.

— Dar ai spus că erau apropiați?

— În copilărie, da, dar când Lucas s-a îmbolnăvit… totul s-a schimbat. Daniel s-a apropiat de tatăl meu. Era un schior talentat și părinții mei obișnuiau să-l urmărească la concursuri. Cred că Lucas simțea că-l comparau cu el. Că era un standard pe care trebuia să-l aibă mereu în perspectivă. Ceva de felul ăsta. Pe măsură ce-au crescut, s-au îndepărtat.

— Dar relația trebuie să fi fost destul de solidă, ca să-și dorească să lucreze împreună, nu?

— Da, dar ca să fiu sinceră, cred că amândoi au regretat decizia de a colabora.

— Cum adică?

— Au fost unele certuri în ultimele luni de dinaintea dispariției lui Daniel. Presiunea era imensă pentru amândoi – protestele împotriva construcției, reclamațiile, spune Cécile, părând dintr-odată trasă la față. Cu câteva zile înainte să dispară, s-a certat cu Lucas.

— Din ce cauză?

— Nu știu. Nu mi-a spus niciodată mai multe despre asta.

Elin se gândește la ce-a spus Cécile. În ciuda poveștii din spate, a compasiunii pentru copilăria lui Lucas, ar fi stupid să ignore faptul că a avut un motiv posibil, oricât de fragil, nu doar pentru a o omorî pe Laure, dar și pentru a-l ucide pe Daniel.

— Ce anume spuneai că vrei să cauți aici? schimbă Cécile subiectul. Eu…

Se aud niște ciocănituri puternice în ușă, urmate apoi de altele.

Cécile deschide ușa. O femeie de treizeci și ceva de ani stă de cealaltă parte. E îmbrăcată în uniforma hotelului, are părul blond prins într-un coc la spate, șuvițe căzându-i dezordonat peste față. Răsuflă greu.

— Scuze, spune cu un accent puternic franțuzesc. Nu vreau să vă deranjez dar…

Buza îi tremură.

— E în regulă, Sara.

Pășind în față, Cécile îi atinge cu blândețe brațul.

Elin se uită la ea și o senzație îngrozitoare de neliniște îi roade stomacul.

S-a întâmplat ceva.

— Doar că, doar… începe să spună, cu obrajii împurpurați. Margot... n-o găsesc nicăieri.

Orice pretenție de profesionalism se destramă dintr-odată. Începe să plângă, cu un suspin care-i face pieptul să salte.

— Cred că a dispărut. N-am mai văzut-o de aseară.

68

— A dispărut? repetă Cécile, uitându-se spre Elin.

Sara încuviințează încordată, încă plângând.

— Am căutat-o peste tot. N-o găsesc, spune frământându-și mâinile. După ce s-a întâmplat…

Răsuflând adânc, Cécile face un pas în față, afară, în coridor, cu mișcări sacadate. Elin își dă seama că încearcă să rămână calmă.

— Sara, știu că-i greu, dar, te rog, spune ce știi.

— O să încerc, răspunde Sara, respirând neregulat, încercând să-și stăpânească suspinele. Eu și Margot dormim în aceeași cameră. Când m-am trezit dimineață, era plecată. M-am gândit imediat că e ceva în neregulă, dar mi-am spus că-i o prostie, că-mi imaginez lucruri, că doar s-a trezit mai devreme, spune Sara și se oprește, încercând să tragă aer în piept printre sughițuri. Nu-s sigură, dar partea ei de cameră… arată de parcă s-ar fi luptat cu cineva.

— I-ai întrebat și pe alții dacă au văzut-o?

— Da, asta am făcut dimineață. Nimeni n-a văzut-o. Am rămas doar câțiva angajați. Dacă ar fi fost în locurile obișnuite, ar fi fost văzută.

— Și telefonul ei? întreabă Cécile.

— Lipsește și nu răspunde când o sun.

— Dar sunt angajați pe holurile spre camere, spune Cécile nesigură, ezitând. Nimeni nu poate să intre și să iasă fără să fie văzut.

— Știu, spune Sara și ochii i se întunecă. Dar a dispărut. Știu sigur, adaugă cu o voce acum ascuțită, panicată. Am căutat-o peste tot.

Elin stă nemișcată, atentă la ce spune.

E încă o victimă, e clar.

Nu-i place. La un timp atât de scurt după Laure… pare că lucrurile au luat-o razna… că au scăpat de sub control.

Teama i se încolăcește în stomac, se uită la Sara:

— Trebuie să aruncăm o privire în camera ta. Imediat.

Dormitorul Sarei e la doar trei camere distanță de al ei. E identic, dar cu paturi separate.

— Ăsta e al ei, spune Sara, arătând spre patul dinspre ușă.

Elin se uită unde i-a arătat, apoi o privește pe Cécile în ochi.

Sara are dreptate – se vede clar că a fost o luptă. Cearșafurile ivorii, încâlcite într-un nod, au fost smulse de pe pat. Pe podea se află un pahar de sticlă fără picior răsturnat, restul de apă care s-a vărsat s-a adunat într-o băltoacă alături, și o carte – din colecția Livre de Poche –, având cotorul rupt.

De parcă ar fi fost târâtă din pat.

— E vina mea, spune Sara și, ducându-și mâna la gură, trage de pielea uscată din colțul buzelor. Am probleme cu somnul. Iau pastile, stau cu ochelari pentru somn și dopuri în urechi. Oricine altcineva ar fi auzit…

— Nu-i vina ta, îi spune Elin, încă examinând camera, găsind și mai multe lucruri lângă patul lui Margot: un semn de carte îndoit, la aproape jumătate de metru de cearșaf, o geantă de pus pe umăr, lăsată pe o parte.

— Nu știm ce s-a întâmplat încă.

Sara își freacă ochii umflați.

— Dar nu-i adevărat, nu-i așa? Întreabă cu o voce spartă, acuzatoare. Cine a omorât-o pe Adele a răpit-o și pe Margot, nu?

— Cum am spus, nu putem să presupunem nimic, insistă Elin, păstrându-și tonul neutru.

Dar chiar și ei i se pare neconvingător ce spune. Găunos. Scena din fața ei arată destul de clar ce s-a întâmplat.

Ucigașul ori a luat-o pe Margot în timpul nopții, înainte s-o răpească pe Laure, ori imediat după. Oricum ar fi fost, situația n-arăta deloc grozav.

Sara se întoarce, umerii ridicându-se și coborând într-o mișcare ritmică.

— Sara, știu că-i greu, dar aș vrea să recapitulăm ce-ai făcut ieri, înainte să te bagi în pat.

Sara trage aer adânc în piept, se adună și spune:

— Am luat cina cu toți ceilalți în sala de mese. Am stat o vreme, am vorbit, adaugă zâmbind slab. E tot ce facem acum. Vorbim. Bem. Nimeni nu vrea să meargă la culcare.

— Și apoi? o încurajează Elin.

— Am venit sus, în cameră. M-am uitat la ceva pe Netflix. Margot citea.

Vorbele i se revarsă rapid, în continuare puternic accentuate. Elin trebuie să facă un efort s-o înțeleagă.

— Am stins lumina pe la 11 și jumătate.

— Și asta ai găsit când te-ai trezit?

Sara încuviințează.

— N-am atins nimic. M-am îmbrăcat, am coborât și am început s-o caut.

— Și când a fost asta?

— Pe la 10. Am dormit mai mult în dimineața asta.

Elin cântărește lucrurile în minte. La 10! Asta înseamnă că e posibil ca Margot să fi fost răpită după incidentul cu Laure din apartamentul de lux. O posibilitate slabă, având în vedere că majoritatea celor din hotel s-ar fi trezit și ar fi ieșit din camere la ora aceea, dar nu e imposibil.

Varianta mai probabilă e că a fost răpită în timpul nopții. Totuși, ceva nu se leagă: un angajat a stat de pază toată noaptea lângă ușile camerelor.

Cum a trecut ucigașul de el?

Elin deschide ușa și înaintează pe coridor spre el. E tânăr, cu o față rotundă, cu urme vagi de cicatrice pe nas, pe obraji.

— E totul în regulă? întreabă, dar aerul neștiutor asociat întrebării e contrazis de privirea neliniștită orientată spre camera Sarei.

Știe ce se întâmplă. Știe și e speriat.

— Ai fost aici noaptea trecută?

— Cea mai mare parte, răspunde și-și umezește buzele cu limba. Am venit imediat după 11. N-a trecut nimeni pe coridor cât am stat eu aici. Chestia aia e ca un combustibil pentru rachete, adaugă arătând în jos spre termosul argintiu de lângă el.

— Ești sigur? N-ai auzit nimic?

— Nimic. Au fost doar oaspeți și angajați care s-au întors în camerele lor.

Elin își apasă degetul arătător în palmă. Gândește-te, Elin, gândește. Cum putea să intre agresorul în cameră fără să fie văzut?

Elin îi mulțumește și se întoarce în camera Sarei, o cercetează din nou.

Îi scapă ceva?

Privirea i se oprește asupra ușilor franțuzești.

Elin merge încet spre ele. Se oprește foarte aproape și se apleacă. Își înclină capul într-o parte și se uită la podea.

Pulsul i se întețește. Poate să vadă urma ștearsă, ușor murdară, a unei tălpi, acolo unde apa de sub un călcâi s-a uscat lăsând un contur.

Se ridică, se uită la ușă. Sunt mici semne în lemn – a fost forțată. Elin simte un val de frustrare. Măsurile de precauție luate ca să-i țină pe oameni în siguranță i-au ușurat ucigașului acțiunile. Mutându-i pe toți cei rămași la etajele inferioare, s-a putut cățăra fără probleme. Și i-a fost mai ușor să iasă.

— Ai găsit ceva? o întreabă Cécile din partea cealaltă a camerei.

Elin dă din cap cu hotărâre:

— Cred că a intrat pe ușile astea.

Le deschide, și aerul înghețat năvălește în cameră. Odată cu el, intră șuieratul ascuțit al vântului și un val rece de ninsoare.

Tot ce poate vedea e inundat de alb. Copacii din depărtare sunt albiți de zăpadă.

Când cercetează terasa, Elin vede imediat că zăpada fusese răvășită – pe stratul ei compact sunt denivelări. Deși s-a așternut ninsoare proaspătă deasupra și a umplut denivelările, încă pot fi văzute urmele de tasare.

E greu de spus ce vede – nu sunt urme de tălpi. E ceva mai mare, mai întins.

Analizează conturul și încearcă să reconstituie forma.

Urmele încep să aibă sens.

A fost ceva mare și greu: un corp.

Margot a fost târâtă.

Elin se gândește mai departe: dacă a fost târâtă în afara camerei, asta implică și că a fost sedată.

E străfulgerată de o înțelegere subită: n-au mult timp la dispoziție.

Dacă vor s-o găsească, trebuie să se miște repede. Din ce știe de la ultimele două crime despre evoluția lucrurilor, ucigașul va acționa probabil rapid. Fără milă.

Trage aer adânc în piept, se întoarce spre Cécile și spre Sara. Înainte să apuce să vorbească, Sara dă din cap și spune cu o voce gâtuită:

— Crezi că a luat-o, nu-i așa? întreabă și-și îngroapă fața în palme. Persoana care…

Suspinele îi scutură pieptul și umerii.

Cécile își pune un braț în jurul ei.

— Uite ce-i, hai să mergem în salon și să stăm puțin. Ești în stare de șoc.

Se uită spre Elin și o întreabă din priviri: „E în regulă?“

Elin s-a întors deja cu repeziciune spre zăpada de afară și spre urmele neobișnuite.

Dacă a mers pe aici, urmele ar trebui să continue.

Dar gândul – evident, prea evident – o sâcâie.

Sigur ucigașul n-ar fi atât de prost, încât să lase o urmă? O cale de a fi găsit?

Doar dacă n-a avut de ales.

Poate a fost nevoit să improvizeze, cum a făcut în apartamentul de lux. E posibil să fi plănuit s-o scoată pe Margot pe coridor, dar ceva n-a mers bine.

Cealaltă explicație și cea mai probabilă e că ucigașul devine neglijent. Oricum ar fi, e o pistă. Ceva care îi duce la Margot.

69

Îi ia mai mult decât credea să ajungă înapoi în cameră, să-și ia haina. Îi tremură degetele pe cartela magnetică și când își trage fermoarul, în timp ce prin minte îi trec tot soiul de gânduri.

E o idee bună, oare? Poate că nici n-ar trebui să se gândească să iasă singură? Să vorbească mai întâi cu Berndt?

Elin respinge imediat ultima variantă: să-l contacteze pe Berndt, să-l convingă... nu doar că o să piardă timp prețios, dar riscă să audă de la el că n-are voie din capul locului s-o caute pe Margot. Dacă nu-l contactează, nu poate fi acuzată că a încălcat în mod direct instrucțiunile.

Își ia niște mănuși și câteva pungi de plastic din cele pe care i le dăduse Lucas, deschide ușile franțuzești și iese pe terasă.

Lumea de afară încearcă să o înșface: încălțările i se scufundă în stratul adânc de zăpadă moale, și vântul îi aruncă părul pe față.

Și-l așază după urechi și cercetează balustrada de sticlă din fața ei.

Poate să treacă peste?

Nu e foarte înaltă, dar nu-i nici ușor de trecut.

Își ridică un picior, încearcă să sară peste, dar rămâne agățată, cu un picior într-o parte și unul în cealaltă.

Elin încearcă din nou. De data asta reușește, dar efortul a obosit-o, i-a stors puterea din brațe și din coapse.

Cum a trecut-o pe Margot pe deasupra? Sedată, trebuie să fi avut o greutate covârșitoare.

Ajunsă în siguranță pe partea cealaltă, Elin gâfâie din cauza efortului. A făcut o deducție, oricât de mică: ucigașul trebuie să fie o persoană puternică, se gândește, privindu-și răsuflarea care iese sub forma unor aburi albi, risipiți de vânt. Trebuie să fie capabil să ridice pe cineva repede și cu ușurință.

Ninsoarea cade des. E claustrofobică. Sufocantă. Abia reușește să vadă la câțiva metri în față, nu poate să distingă nimic în albul zăpezii în afară de conturul arborilor înghețați și formele geometrice ale firmei Le Sommet.

Previziunea meteo a fost corectă: furtuna se întețește.

Își face curaj și pășește în față, apoi se oprește, a auzit un huruit înfundat.

Un huruit urmat de un bubuit enorm, care reverberează în aer.

Se aude un vâjâit, un val de aer rece, arctic.

Gândurile îi fug spre ce-i spusese Will mai devreme: o avalanșă.

A citit cândva că mai întâi o auzi, și apoi o vezi. În timp ce zăpada și gheața se prăbușesc pe munte, exercită o forță uriașă asupra aerului, comprimându-l într-un șuierat terifiant.

Elin îl aude acum: un sunet pătrunzător, asurzitor, care trece prin ea ca un cuțit.

Cuprinsă de panică, fuge spre hotel, o ia înapoi pe urmele ei, dar e o decizie zadarnică: nu știe dacă merge spre avalanșă sau dacă o lasă în urmă.

În câteva clipe, Elin știe că a luat decizia bună.

Tocmai a ratat-o. E încă pe picioare.

Dar e înghițită de ceea ce pare a fi urmarea: un nor alb de zăpadă care a fost ridicat în aer de forța avalanșei.

Particule mici, scânteietoare, o izbesc în față. Sunt dureroase, înțepătoare.

Clipește, își șterge zăpada de pe față, dar tot nu vede nimic: doar și mai multă zăpadă.

O să dureze câteva minute să se așeze și atunci o să poată vedea unde a căzut valul de zăpadă adus de avalanșă.

Inima îi bubuie și așteaptă îngrozită să audă următorul sunet amenințător, următorul huruit, care ar putea să fie mai aproape de ea.

Dar nu urmează nimic – e doar norul de zăpadă, particule scânteietoare încă suspendate, plutind în aer spre pământ. Elin inspiră și expiră încet, dar e încordată, simte încă adrenalina pompându-i în membre.

În câteva minute, zăpada se așază, și aerul se mai limpezește. Trage încă o dată aer adânc în piept, se întoarce, încearcă să-și dea seama care e traseul avalanșei. Vede imediat că e în partea dreaptă: la aproximativ o sută de metri distanță, în direcția drumului.

Întinderea de zăpadă afânată, imaculată, pe care a tot văzut-o în ultimele zile a dispărut. În locul ei, sunt mormane uriașe, colțuroase de zăpadă, unul peste altul, care se înalță peste trei metri.

În ciuda distanței, vede ce-a luat în timpul căderii asurzitoare de pe munți: pietre și copaci, trunchiuri întregi ieșind din masa de zăpadă.

Își lasă capul pe spate și cercetează urma căderii dezastruoase. E ca și cum o greblă uriașă ar fi trecut peste versant și ar fi măturat tot în drumul său. E greu de crezut că natura poate să fie așa de violentă.

Elin se întoarce, se uită în față, întrebându-se dacă zăpada avalanșei a acoperit urmele pe care ucigașul le-ar fi putut lăsa, făcând imposibilă orice încercare de reconstituire a drumului.

Se gândește la opțiunile pe care le are: rațional ar fi să se întoarcă, dar dacă o face, pierde orice șansă, oricât de mică, de a-i găsi urmele, mai ales că se anunță și mai multă ninsoare, ninsoare care o să le acopere cu siguranță.

Mai mult, Elin știe că, din cauza acestei noi avalanșe, șansa ca poliția să ajungă la ei în curând e și mai mică. Înseamnă că e și mai important să preia frâiele întregii situații.

Decide pe neașteptate: trebuie să meargă mai departe. Să încerce s-o găsească pe Margot.

În timp ce-și continuă drumul, vântul suflă în rafale, spulberând și ultimele particule de ninsoare din aer.

Își trage fularul mai sus, ca să-și acopere gura și nasul, și o ia la stânga, spre camera Sarei și a lui Margot.

Are grijă să se țină la câțiva metri distanță, ca atunci când ajunge la urme să nu le distrugă.

E epuizant, răsuflă din greu; stratul de zăpadă e atât de adânc, că-i ajunge la genunchi, dar continuă să meargă până ajunge în paralel cu terasa din fața camerei lui Margot.

Se oprește, inspiră adânc și expiră – un nor mare de abur. Se simte ușurată. Zăpada avalanșei a acoperit câteva denivelări, dar împrejurul terasei încă se mai văd urme clare ce înconjoară o zonă mai largă, mai netedă, de zăpadă aplatizată. Încă poate să reconstituie traseul urmelor.

Se uită cu atenție în jos și-și dă seama că teoria ei e corectă: urmele arată că cineva a fost târât pe acolo. Face câteva poze și pornește după urme, ținându-și

privirea ațintită spre zăpadă. Din câte poate vedea, nu sunt urme de sânge și nici fibre vizibile sau alte rămășițe. Urmele continuă până în fața hotelului.

Dâra e uniformă, confirmând ceea ce deja presupusese: cel care a târât-o pe Margot era o persoană puternică. Îndeajuns de puternică, încât să o tragă cu o singură mișcare egală.

Dâra cotește spre o altă latură a hotelului pentru încă zece, cincisprezece metri, apoi se oprește brusc în fața intrării hotelului. Elin verifică de două ori să se asigure că urmele nu duc mai departe – se dă înapoi și face câțiva pași dincolo de intrare, dar acolo nu mai vede nimic. Stratul de zăpadă e gros, neatins.

Nu poate să tragă așadar decât o singură concluzie: ucigașul a dus-o probabil pe Margot în hotel. Nu există altă explicație.

Se apropie de intrare, și ușile glisante se deschid automat, detectându-i prezența. Privirea îi coboară imediat pe podea.

Prea târziu.

Nu sunt urme uscate de tălpi, cum erau în cameră. Piatra lustruită strălucește uniform: a fost curățată.

Detaliul aproape c-o face să zâmbească: în ciuda a tot ce s-a întâmplat, unul dintre angajați a fost instruit să șteargă podeaua. Ritual, rutină – sunt adânc înrădăcinate. Activitatea curentă se desfășoară după programul obișnuit.

Unde s-ar fi putut duce?

Au făcut căutări prin hotel când a dispărut Laure. Nu-i niciun loc destul de retras, autonom, în care ucigașul să se ascundă, cu atât mai puțin în care să-și ducă victimele.

Elin își simte inima bubuind. E cât se poate de conștientă de presiunea apăsătoare. Trebuie să rezolve asta. Timpul se scurge.

Dacă are dreptate și impulsurile ucigașului, violența lui, au escaladat, e o chestiune de minute, nu de ore.

Și atunci care să fie următorii pași?

Ar putea să răscolească hotelul de sus până jos, dar nu-i nicio garanție că o să-l găsească.

Își dă seama: un amănunt stupid, evident.

Telefonul lui Margot.

Sara confirmase că-i dispăruse și telefonul. Concluzia provizorie ar fi că Margot îl avea cu ea. Dacă e așa, ar putea să-i detecteze poziția.

Elin se întoarce, gata să intre în hotel, când vede ceva la unul dintre geamurile de la primul etaj: o mișcare în fața peretelui de sticlă. Își concentrează privirea.

Cineva stă acolo, se uită în jos, cu fața aplecată spre sticlă.

Elin își schimbă poziția și găsește un unghi mai bun, în care lumina nu se reflectă chiar atât de puternic.

Poate deslușii silueta mai clar acum: un top negru și o claie de păr blond.

Lucas.

O urmărește cu o privire fixă, impasibilă.

70

— Telefonul lui Margot? întreabă Sara, dându-și după ureche o șuviță rebelă de păr. Crezi că e la ea?

— E posibil, răspunde Elin, lăsându-se pe spate în scaun. Dacă e la ea, am putea s-o localizăm.

Știe că există o aplicație numită Find My iPhone. Chiar dacă telefonul a fost închis sau a rămas fără baterie, va indica ultima locație unde a avut semnal.

Elin se uită împrejur în salon. Un grup de angajați stau la câteva mese mai încolo. Vorbesc între ei, dar simte că o privesc cu ochii lor întrebători.

— Dacă ucigașul l-a aruncat pur și simplu? întreabă Cécile, uitându-se la ea cu o expresie de nedescifrat.

— Atunci am dat de naiba, răspunde Elin și se străduiește să zâmbească. Dar oricum, trebuie să încercăm.

Își schimbă poziția și lovește masa cu piciorul, făcând ceașca de cafea să cadă. Lichidul se împrăștie pe lemnul deschis la culoare, scurgându-se deja până la margine și de acolo pe podea.

— Rahat…

Cécile sare în picioare și se îndreaptă către bar. Aduce o cârpă și o întinde peste baltă. Se așază și se uită cu atenție la Elin.

— E totul în regulă?

— Cu mine? întreabă Elin și se încruntă. Sunt bine. M-am speriat, dar n-a fost atât de aproape. Cred c-a urmat mai mult sau mai puțin traseul ultimei avalanșe.

Cécile frământă cu stângăcie cârpa.

— Știu, dar după ce ne-am dus în camera Sarei, nu știam c-o să ieși afară în condițiile astea și-o să începi…

— A fost un risc, știu, spune Elin încordându-se, dar trebuia să fac asta.

Își simte fața învăluită de o căldură familiară.

— Voiam să mă uit afară, să cercetez locul.

Vocea îi e mai puternică și mai stridentă decât intenționa.

Lângă ea, Sara își mușcă buza, uitându-se în altă parte.

— Eu… începe Cécile ezitând, încă insistând să șteargă pata, deși lichidul a fost de mult absorbit. Eu nu cred c-a fost cel mai înțelept lucru, spune cu un rictus al feței.

Elin o privește nelămurită.

Are senzația neplăcută că-i scapă ceva: un strat al conversației cumva esențial pentru înțelegere.

Dar înainte să poată răspunde, Cécile se ridică brusc, ducând cârpa udă înapoi la bar.

Elin se hotărăște să ignore gândul și se întoarce spre Sara.

— Ai cumva datele de conectare ale lui Margot la iCloud?

— Nu le știu, dar aș putea să le găsesc. Sunt sigură că-și notează parolele în jurnal.

— Nu e prea atentă la securitatea cibernetică, nu-i așa?

— Nu, spune Sara și schițează un zâmbet. Glumeam despre asta zilele trecute. Contul ei Apple a fost spart și trebuia să-și schimbe parola, dar cea nouă era prea greu de reținut, așa că și-a notat-o.

— Știi unde-i jurnalul?

— Jurnalul cui? întreabă Cécile și se așază lângă ele.

Sara ezită. O privește pe Elin în ochi, înțelegându-se din priviri.

— Al lui Margot, răspunde ea clar. Îl ține în geantă. Îți arăt.

— Mă simt aiurea, spune Sara, punând geanta lui Margot pe pat și începând să răscolească în ea. Ca și cum i-aș viola intimitatea.

— Știu, spune domol Elin, dar trebuie să facem orice ca s-o găsim.

O urmărește pe Sara cum scoate tot din geantă – un portmoneu, clame de păr, o sticlă de apă pe jumătate goală, gumă de mestecat. Ultimul obiect scos e un carnet îmbrăcat în piele.

— Ăsta e. Nu-i chiar un jurnal adevărat.

Sara răsfoiește carnetul și se oprește curând.

— Uite, spune și arată spre partea de sus a paginii. Cred că asta-i parola.

Elin își caută telefonul, găsește funcția iCloud Find My iPhone.

— Îi știi adresa de e-mail?

— O clipă, spune Sara și caută repede în telefonul ei. MarMassen@hotmail.com.

— Și parola…

Elin o citește din carnet și o tastează în același timp în cel de-al doilea câmp din mijlocul ecranului.

În locul ecranului albastru apare conturul slab al unei busole, care e apoi înlocuită de o rețea de linii. Rețeaua se transformă într-o hartă care se concentrează pe o anumită zonă, mărindu-se – se văd nume de străzi, repere. În câteva secunde, apare un punct verde.

Au găsit ceva.

Elin simte că i se accelerează pulsul. Contracții rapide. Apasă pe punctul verde.

Un rând de text: iPhone-ul lui Margot. Și dedesubt: Acum 40 de minute.

— I-ai localizat telefonul?

— Da.

Sara se uită la ecran.

— E undeva aici, așa-i? Undeva în hotel.

— Poți să spui exact unde e?

Mijindu-și ochii, Elin examinează harta de pe telefon, încercând să-și dea seama de coordonatele hotelului.

— Cred că da, răspunde Cécile și arată spre mijlocul ecranului. Nu poți să vezi în detaliu, la nivel de cameră, dar e zona hotelului de lângă centrul SPA, în camera cu generatorul.

Simte un val de entuziasm: E un progres.

— Am nevoie de o cartelă specială să intru acolo?

— Nu. Cea pe care ți-am dat-o e valabilă pentru toată clădirea.

În vocea lui Cécile e o urmă de emoție. Elin își dă seama c-ar vrea să mai spună ceva, dar cântărește dacă e o decizie bună.

— Ești sigură că vrei să mergi acum? întreabă Cécile în cele din urmă.

Trăsăturile ei sunt tulburate de o emoție trecătoare. Elin nu reușește să-și dea seama despre ce e vorba.

— Da, îi răspunde Elin, privind-o frustrată.

De ce-ar amâna?

— Crezi că pot să-l sun pe Lucas să-i spun? întreabă Cécile, mușcându-și buza.

Elin ridică din umeri, încordată. Știe că nu-și ascunde prea bine iritarea, dar diplomația n-a fost niciodată punctul ei forte. Mereu a lăsat lucrurile să o roadă, s-o macine, să ajungă atât de adânc înlăuntrul ei, încât i se imprimau pe față.

Planul unei emoții.

Cécile vorbește la telefon în franceză, într-un ritm rapid. Câteva momente mai târziu se întoarce, își pune telefonului în buzunar cu o expresie răvășită.

— Lucas nu crede c-ar trebui să faci asta singură, spune cu gura crispată. Să te pui într-o situație vulnerabilă.

— Ce vrei să spui? întreabă Elin șovăind.

— Lucas crede că e prea riscant.

Cécile vorbește de parcă ar încerca să explice un lucru unei persoane pe care n-o duce capul.

— Eu… începe din nou, înroșindu-se. Mi-e greu să spun asta, dar sunt de acord cu el. Ai fost de mare ajutor, dar după ce i s-a întâmplat lui Laure, și ție,

probabil nu ești în starea cea mai bună să demarezi o acțiune. Cred c-ar trebui să așteptăm poliția.

— Poliția? repetă Elin neîncrezătoare. Dar știm deja că nu vin, nu în curând.

Își încleștează mâna sub masă, strângând atât de tare, că-și simte unghiile în palmă. Un avertisment: Nu te pierde cu firea! Nu spune ceva ce ai regreta mai târziu.

— L-ai sunat pe Berndt? I-ai spus despre Margot?

— Încă nu, răspunde Elin, dând din cap.

Cécile se uită din nou la ea cu o privire fixă, neutră. Cu o privire plină de tâlc.

— Îmi pare rău, spune ridicându-și mâinile într-un gest de scuză. O să fiu sinceră. Nu voiam să fiu eu cea care spune asta, dar Lucas… a aflat de jobul tău.

— Jobul meu? întreabă Elin cu gura uscată.

Cécile încuviințează:

— Lucas a aflat mai devreme că ești într-o perioadă de pauză nedefinită. În condițiile astea, nu e de acord să continui tu investigația. Nu i-ai spus asta. Dacă ne-ai fi spus, dacă ne-ai fi explicat…

— Dar asta nu afectează capacitatea mea de a vă ajuta.

Inima i se zbate în piept: bubuituri puternice, ca niște bătăi în ușă.

Au aflat despre ea, i-au demascat impostura.

— Îmi pare rău, repetă Cécile, coborându-și privirea. Este decizia lui Lucas.

E ceva definitiv și nemilos în tonul ei.

Elin își lasă privirea în podea, încercând să-și domolească furia. Îndoieli familiare încep să i se adune în cap, încercând s-o domine.

Au dreptate? Judecata ei e îndoielnică?

Se ridică și-și trage scaunul în spate.

— Mă întorc în camera mea.

Pleacă și se concentrează la fiecare pas, ca și cum, dacă ar rupe ritmul, și-ar pierde autocontrolul și-ar redeveni victima reproșurilor furioase.

Elin încearcă să trântească ușa camerei în urma ei, dar nu obține efectul dramatic dorit – mecanismul cu arc oprește ușa la jumătate de metru de cadru înainte să alunece ușor în poziția cuvenită.

— Liniștește-te, murmură Will. Spune-mi exact ce a zis.

Elin se plimbă înainte și-napoi spre fereastră.

— Că nu crede că ar trebui să continui să o caut pe Margot. Că nu-s în „starea cea mai bună".

Se poticnește, amintirea vorbelor lui Cécile îi face fața să ardă.

— Au aflat, Will. Că sunt într-o perioadă de pauză.

Will își întinde mâna spre brațul ei.

— Poate au dreptate, spune lent, precaut. Poate e mai bine să așteptăm poliția.

— Poliția, repetă ea, încercând să pară calmă. S-a mai produs o avalanșă. N-o să ajungă la noi prea curând, nu până nu scade vântul și pot să trimită un elicopter.

El o întreabă la fel de domol și de grijuliu:

— Ce-a spus Berndt?

— Nu l-am sunat, răspunde Elin și își ferește ochii de privirea lui. Probabil că n-ar fi de acord să încerc s-o găsesc pe Margot, nu fără o echipă în spate, și nu știu dacă Lucas a vorbit cu el, adaugă ezitând. În orice caz, nu putem să-i așteptăm. Ucigașul ar putea să-i facă rău lui Margot până atunci și e un risc – ucigașul poate să vadă că vine poliția. O să pierdem avantajul elementului de surpriză.

— Ai dreptate, spune Will și-și împinge ochelarii mai sus pe nas. Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat în apartamentul de lux. La cât de aproape a fost avalanșa de tine mai devreme, continuă cu o voce tremurătoare. Dacă ți s-ar întâmpla ceva…

— O să fiu în regulă. O să am grijă, spune Elin și-l trage spre ea. Will, n-aș face asta dacă n-aș crede că așa trebuie. Situația asta a ajuns dincolo de orice mi-am imaginat. Nu mi-aș asuma riscuri inutile.

— În regulă, spune el brusc, făcând-o să-și ridice privirea, surprinsă. Caut-o, dar oricare ar fi planul tău, nu mergi singură. N-ai făcut nicio pauză de

dimineață. Ești obosită, n-ai mâncat nimic.

Ea se trage din brațele lui. Se îndoiește de ea? La fel ca Lucas și Cécile?

— Will, sunt pregătită pentru astfel de situații. Ce s-a întâmplat mai devreme a fost diferit. Nu mă așteptam, judecata îmi era afectată de relația cu Laure, dar acum sunt în ofensivă. Știu ce măsuri de siguranță să-mi iau.

— Elin, nu vreau să spun nimic altceva decât că nu vreau să te duci singură.

Ea rămâne tăcută pentru câteva secunde. Când vorbește, vocea îi e șovăitoare:

— Vrei să spui că vii cu mine?

— Nu te duci fără mine. Nu și de data asta.

Elin se străduiește să zâmbească, dar e străbătută de o senzație îngrozitoare de tulburare. Simte că sunt aproape, în aer crește tensiunea.

73

— Vezi ceva? întreabă Will în șoaptă, sunetul pașilor răsunând pe podeaua de marmură.

— Nimic deocamdată.

Elin intră în zona de recepție a centrului SPA, dar nu pare să fi trecut cineva pe-acolo. Nimic nu-i răvășit, toate sunt la locul lor. Chiar și revistele de sub masă sunt aranjate într-un teanc perfect, uniform.

Se apleacă și se uită spre biroul recepției, dar e aproape gol – numai tastatura calculatorului, monitorul cu ecran plat și o plantă înaltă într-o vază albă în partea stângă.

În aer e același amestec de arome ca prima oară când a intrat aici – mentă și eucalipt, laolaltă cu izul chimic al produselor de curățat.

O amintire prinde viață – turul pe care l-a făcut în centrul SPA, ghidată fiind de Laure. Elin clipește ca să-și oprească lacrimile când îi revede în minte fața, zâmbetul; îi întărește motivația: ce face acum e și pentru Laure, nu doar pentru Margot.

— Să verificăm vestiarele.

Will trece pe lângă ea, părând că nu e deloc în largul lui în timp ce se uită împrejur.

Aceasta era zona indicată de dispozitivul de localizare iPhone – piscina și camera generatorului. Dar când împing ușile, văd că și vestiarele par pustii.

Faianța albă e lustruită și strălucește, ușile cabinelor sunt închise.

Dar le verifică totuși. Începând de la stânga, se uită sistematic în fiecare cabină. Nu găsesc nimic: nu-i nimeni acolo și nu e niciun semn c-ar fi fost.

— La piscină? întreabă Elin, încercând să păstreze o urmă de entuziasm în voce, dar se îndoiește că o să găsească totuși ceva acolo.

E foarte posibil ca ucigașul să fi aruncat telefonul undeva în apropiere. Și locația indicată de dispozitiv să fie inutilă.

Will pășește în fața ei, mergând în jurul piscinei.

— Nimic, spune el, oftând apăsat.

Are dreptate. Zona piscinei e liniștită, apa e brăzdată de pâlpâiri de lumină. Podeaua e uscată, nu se văd urme de tălpi sau băltoace. A mai rămas un singur loc de verificat: camera tehnică.

Elin pornește spre vestiar și Will o urmează. Știe din înregistrările video că ușa de acces este pe peretele opus – ușa folosită de Laure ca să intre în vestiar și s-o urmărească.

O găsesc repede – e o ușă albă, metalică, la jumătatea peretelui din capăt. Elin lipește cartela magnetică de panoul de lângă ușă și aceasta se deschide cu un clic.

Când pășește înăuntru, vede un talmeș-balmeș imposibil de cabluri metalice întinse pe tavan. Pe podea, o masă compactă de mașinării și țevi. Spațiul e mai mare decât își imaginase. Labirintic. Probabil are lungimea vestiarului și a piscinei la un loc.

Se aude un bâzâit constant, înfundat, asemenea unor sinistre bătăi mecanice de inimă, însoțite de mirosul chimic, vag industrial.

Ea se uită la Will:

— Să rămânem împreună. O să…

Dar nu apucă să-și termine propoziția.

Totul se întunecă, de parcă ar fi plonjat într-o beznă lichidă, impenetrabilă.

Elin caută bâjbâind un întrerupător lângă ușă. Apasă cu putere, îl simte sub degete, dar nu se întâmplă nimic: lumina nu se aprinde.

E cuprinsă de o teamă îngrozitoare.

Se întoarce dezorientată, în timp ce un semnal de alarmă începe să-i răsune în minte.

— Telefonul tău, îi spune Will. Folosește lanterna.

Elin caută în buzunar, îl scoate. Atinge ecranul, căutând lanterna cu o mișcare de glisare în sus. O aprinde, dar lumina e jalnică: abia dacă-i luminează mâna.

Will o trage înapoi:

— Elin, nu putem să facem asta. Nu vedem nimic, spune cu o voce încordată. Cineva a făcut asta intenționat. Nu-mi place.

Ea apropie lanterna de fața lui. Lumină firavă îi scoate în evidență cearcănele, pelicula de transpirație de pe frunte.

N-ar fi trebuit să-l aducă. El e deja cuprins de panică.

— Întoarce-te! O să mai caut singură.

Își coboară vocea, continuând în șoaptă:

— Dacă a făcut cineva intenționat asta înseamnă că suntem pe aproape.

— Nu mă întorc fără tine, îi spune Will, mușchii gâtului încordându-i-se vizibil.

Merg încet înainte, pășesc cu grijă, urmând linia peretelui, dar mașinăriile uriașe le fac orientarea dificilă. Trebuie să fie mereu atenți, să-și ajusteze constant traseul.

Fiecare mașinărie scoate un sunet diferit: unele par să freamăte, să huruie; altele, asemenea unei insecte în zbor, produc un bâzâit de aripi frenetice.

După câțiva pași, spațiul se lărgește, dar nu cu mult. Elin poate să distingă câteva coridoare strâmte care înaintează printre mașinării.

Elin își ridică brațul și mișcă telefonul într-un cerc. Iluminează cutia metalică din jurul mașinăriei.

Nimic.

E gata să se pună din nou în mișcare, când aude un sunet de undeva din fața ei. Zgomotul o sperie, făcând-o să scape telefonul pe podea.

Se apleacă, îl caută bâjbâind, îl ridică. E intact. Lumina încă strălucește.

Se rotește, dă să-i spună ceva lui Will, dar aude un alt sunet: un hârșâit slab.

Elin întoarce telefonul, astfel încât lumina să se îndrepte în față. În strălucirea firavă, distinge o formă pe podea – o siluetă.

Încearcă să țină lumina orientată fix spre ea și rămâne fără respirație.

Margot.

Zace pe podea, ghemuită într-o poziție semifetală, cu picioarele strânse sub ea. Are capul înclinat, așa că Elin nu-i vede fața.

Nu se mai aude niciun sunet, nu-i nicio mișcare, dar chiar și așa continuă să miște lanterna de jur împrejur, la câțiva metri dincolo de Margot, ca să verifice dacă-i cineva acolo, ascuns în beznă.

Nimeni.

Elin respiră adânc, ușurată.

E posibil ca acesta să fie doar un loc unde-și ține victimele. Dacă e așa, ar putea s-o ia pe Margot înainte ca ucigașul să se întoarcă.

Parcurge rapid spațiul dintre ele – un metru, doi –, ținând lumina ațintită pe Margot. De aproape, se vede că are încheieturile și gleznele legate. O bucată de cârpă aspră e legată strâns în jurul capului, trecându-i printre buze.

Will rămâne în urmă, în umbră, uitându-se în jur.

Elin își pune telefonul pe podea cu lumina orientată în sus și se apleacă lângă ea să-i vadă fața.

— Margot, sunt Elin.

Margot se uită în sus la ea cu ochi goi. Toată fața îi e mânjită de murdărie – are dâre negre pe frunte, pe obraji.

— Margot, ești OK acum. O să te scoatem afară.

Dar ea nu răspunde. Nu-i dă niciun semn c-ar fi auzit-o. Doar continuă să se holbeze cu ochii ei goi.

E în stare de șoc. Ori asta, ori e încă sedată.

Elin ridică telefonul, îl orientează spre picioarele lui Margot, cercetând legăturile din jurul gleznelor.

— O să te dezleg și o să te ducem sus.

Dintr-odată, o mișcare: o mișcare imposibilă, având în vedere felul în care e legată.

Margot o lovește pe Elin în genunchi.

Elin simte cum picioarele cedează sub ea.

Incapabilă să se îndrepte, se izbește cu putere de podea, o undă de șoc trecându-i prin coapse, fese, vertebre. Telefonul îi cade pe podea, se aude cum plasticul se face țăndări, dar rămâne aprins, aruncând o lumină slabă în spațiul dintre ele.

Elin țipă, încearcă să se uite în sus, dar durerea din partea de jos a corpului o amețește, îi tulbură vederea.

Când privirea i se limpezește, se sperie descoperind că Margot stă deasupra ei, încordată, pregătită de acțiune. Legăturile îi atârnă larg în jurul încheieturilor, gleznelor.

Pentru o clipă, Elin nu-și dă seama ce se întâmplă.

A confundat-o Margot cu altcineva? Cu agresorul ei?

Apoi înțelege cu o claritate revoltătoare.

74

Elin se ridică anevoios în picioare. Tresare panicată, se trage câțiva pași în urmă.

S-a înșelat din nou. Toate teoriile și ideile ei despre Lucas și Isaac sunt greșite.

Privirea îi sare spre sforile care atârnă larg în jurul încheieturilor și gleznelor lui Margot. N-a fost legată propriu-zis: nodurile erau îndeajuns de slăbite, încât să se elibereze imediat din strânsoare.

Toată treaba asta… a fost o capcană.

— Tu. Tu ai făcut asta, reușește să spună cu mare greutate.

Își simte capul greu, ca de plumb.

Margot nu-i răspunde. O privește pur și simplu pe Elin cu ochi goi, fără expresie.

Elin e copleșită de spaimă. N-a rămas nicio urmă din persoana stânjenită, nesigură, de acum câteva zile: cocoșată, rușinată de trupul ei. Margot stă dreaptă – cu toată înălțimea ei de peste un metru optzeci. Puterea și musculatura ei sunt în mod dureros vizibile.

E posibil, nu? Ar fi putut să facă asta. Să fi răpit oameni. Să-i fi omorât.

Margot se apleacă, ia telefonul. Îl îndreaptă spre fața lui Elin. Lumina e orbitoare, o amețește.

Unde-i Will?

Elin clipește, încercând să se protejeze de lumină.

— Da, răspunde în cele din urmă Margot. Eu am fost, spune cu o voce rece, lipsită de emoție, fără niciun licăr de căldură.

— Nu te-a răpit nimeni, nu-i așa? A fost o capcană, ca și mesajul de la Laure. Tu ai pus la cale totul, adaugă Elin, căutând în urmă, derulând evenimentele din ultimele zile, încercând să găsească legături.

E ceva adevărat din ce i-a spus Margot?

Despre relația lui Isaac cu Laure? Despre cearta dintre Laure și Lucas? Fusese atât de credulă. Înghițise toate poveștile lui Margot, fără să le pună la îndoială.

Margot îi ghicește ezitarea, un zâmbet rece i se ivește pe buze.

— Nu te îngrijora. Greșelile tale puteau fi făcute de oricine – sunt greșeli omenești. Vanitatea câștigă mereu. E slăbiciunea tuturor: dorința de a ști cel mai mult, de a fi erou, salvator. De asta ți-ai ales jobul pe care-l făceai.

În ciuda șocului, a fricii, Elin simte un val de furie.

Cum îndrăznește să mă judece? Să vorbească despre Elin de parcă o cunoaște?

Margot face încă un pas spre ea.

Elin vede pentru prima oară cuțitul din mâna ei, cu lama scânteind în lumina lanternei. Simte înțepătura transpirației pe spate, cum se prelinge între omoplați.

Un gând îi trece fulgerător prin minte: Unde-i Will? Ce face?

— Nu înțeleg, spune, încercând să tragă de timp. De ce toate astea?

— În numele adevărului, spune Margot cu o voce robotică. Locul ăsta e otrăvit. N-ar fi trebuit să fie redeschis.

Face încă un pas în față, e la numai câțiva centimetri depărtare de Elin:

— Îmi pare rău. Nu intenționam să te implic și pe tine.

Elin înțepenește. E înspăimântător cât de egală e vocea lui Margot, chiar și în starea de surescitare în care e. E rece, mecanică. Elin e un obstacol, așa că trebuie să fie îndepărtată.

— Margot, nu trebuie să faci asta. Nu-i nevoie să faci rău, mie sau altcuiva. Putem să-i punem capăt acum.

Dar pare că Margot n-o aude. Cu o mișcare lină, își ridică mâna, înălțând și mai mult cuțitul, cu o față impasibilă, lipsită de expresie. E ca un robot: nimic n-o s-o oprească acum.

Elin se dă înapoi, abia respirând. Capul începe să i se învârtă.

— Te rog, Margot, nu…

Margot se aruncă în față. E o acțiune precisă, decisivă: lama taie aerul.

Elin se răsucește într-o parte, cuțitul trecând la mică distanță de fața ei.

Dar asta n-o derutează pe Margot – sare în față, parcurgând cu ușurință spațiul rămas între ele.

În acest moment intervine Will: o mișcare fantomatică.

Sare în față și o împinge pe Margot într-o parte. Telefonul îi sare din mână și se izbește de podea.

Acum au rămas în beznă.

Tăcere, după care Elin aude o trosnitură înspăimântătoare și bufnitura înfundată a unui corp care se prăbușește pe podea.

Se aud zgomotele unei lupte: o mișcare, încăierare, icnete, sunetul unui material sfâșiat care se destramă. Un geamăt stins. Un altul, o pocnitură surdă; ceva care cade pe podea.

După numai câteva clipe, un alt sunet: un zgomot greu de pași în beznă, însoțit de gâfâieli.

Lui Elin îi tresare inima, o groază insinuantă pune stăpânire pe ea și-i face ghem stomacul.

Își dă seama imediat că pașii nu-s ai lui Will.

Will n-ar fugi. Will n-ar lăsa-o de izbelițe.

Orice ar fi făcut-o să-și țină firea până în acel moment s-a spulberat. E cuprinsă de o teamă neașteptată, fără sfârșit.

— Will! strigă cu o voce puternică, dezlănțuită. Mă auzi?

El nu-i răspunde.

Elin își dă seama imediat că nu e pentru că nu vrea.

Nu poate. Nu-i poate răspunde. Și numai la asta se poate gândi: că el nu-i poate răspunde.

Margot avea dreptate: voia să rezolve situația asta, să-și hrănească vanitatea și de aceea l-a pus pe Will în pericol.

Elin se lasă în patru labe și bâjbâie cu mâinile pe podea, căutând telefonul. Secundele par să se lungească, să se dilate, devenind minute.

În cele din urmă, atinge plasticul, își încleștează mâna în jurul carcasei telefonului.

Oare lanterna mai merge?

Glisând pe ecran, apasă pe iconița lanternei. Lumina se aprinde deodată. Will devine pe dată vizibil, e la numai un metru distanță. E întins pe o parte, își ține mâinile încleștate peste stomac. Ceva întunecat crește în jurul lui, o umbră.

Dar nu-i o umbră.

Simte un gol adâncindu-i-se în piept. E sânge.

Elin se târăște spre el, se oprește. Dacă Margot e încă acolo, ascunsă în beznă?

Mișcă lanterna, dar nu vede pe nimeni.

Margot a plecat.

Cu picioarele grele, Elin se împleticește spre el și se oprește alături.

— Will.

Își simte limba grea în gură.

— Sunt aici.

Pune lanterna pe podea lângă el. Îi vede rana – o tăietură îngustă, adâncă, la câțiva centimetri sub buric.

Își pune mâna tremurătoare deasupra, încearcă să oprească sângele.

— O să fie OK, Will. O să fie OK.

75

Elin nu-l regăsește pe Will al ei în omul palid întins pe pat. Nu e nicio scânteie, nimic din pofta lui obișnuită de viață, din energia lui potențială ce amenința mereu să se descătușeze. Nu-i sigură dacă mintea îi joacă feste, dar îi aude respirația sacadată, inegală.

Se apleacă și-și pune mâna peste a lui. Nu se mișcă, pare să nu-i simtă greutatea degetelor. Elin încearcă să respire normal în timp ce-l privește.

Will are capul înclinat spre stânga, părul lui blond-închis e împrăștiat pe pernă. Fața îi e palidă, liniile familiare sunt aplatizate, netezite. Are vânătăi

purpurii pe față și multe alte contuzii mici.

E învelit cu o pătură trasă mult peste talie, acoperindu-i rana. E adâncă, dar cuțitul n-a atins organele sau arterele vitale.

După ce l-au adus în cameră, Sara, o asistentă calificată, s-a ocupat de el cu eficiență, cu meticulozitate. I-a curățat rana, l-a îmbrăcat, i-a administrat calmante și sedative luate din camera pentru intervenții montane, dar o să aibă nevoie în curând de un tratament mai complex – antibiotice și monitorizare.

Elin încremenește. Respirația i s-a schimbat din nou: e ca un hârșâit greoi, revenind apoi la ritmul neregulat de dinainte. Sunetele animalice stârnesc ceva în ea – panică. E numai vina ei. Ea e responsabilă.

Deși Cécile și Lucas au asigurat-o că n-ar fi putut să anticipeze implicarea lui Margot, Elin știe că ea e vinovată că l-a adus pe Will. L-a pus în calea pericolului.

Se îndepărtează de pat și mijește ochii, sperând să obțină o altă perspectivă, să schimbe cumva imaginea.

Și funcționează: timpul se răstoarnă către sine. Nu spre Will, ci spre Sam.

Își amintește că l-a văzut așa, întins lângă piscina dintre stânci. Arăta ca întotdeauna: palid, slăbănog, cu părul deschis la culoare și încâlcit, dar avea un aer pustiit, de parcă o creatură flămândă își făcuse loc înlăuntrul lui și-l golise.

Își amintește că simțea că arde, apoi că e furioasă. În egoismul ei copilăresc, se așteptase la mai mult, la o expresie pe fața lui – un semn de vreun fel că e trist că s-a dus, că a lăsat-o, dar nu era nimic. Numai un gol. E la fel și acum cu Will.

Umerii încep să-i salte.

— O să fie în regulă, îi spune Isaac, luând-o de mână. L-am scos la timp.

Aproape, se gândește Elin, și imaginile i se ivesc în minte: mâinile mânjite de sânge, podeaua. Cum îl sunase pe Isaac și degetele alunecoase care abia reușeau să țină telefonul.

A pierdut detaliile celor ce-au urmat. Frânturi de imagini: Sara îl îngrijea pe podeaua murdară, angajații se mișcau în jurul lui – o forfotă continuă și instrucțiuni rostite repede.

— Elin, îndată ce doctorii vor ajunge, o să-l ducă la spital. O să fie bine, îi spune Isaac, încercând să-i întâlnească privirea, dar ea se uită în altă parte.

Nu-și poate stăvili gândurile, aude aceleași vorbe încontinuu: Will e în patul ăla din cauza mea! Din cauza a tot ce-am făcut.

A vrut să vină cu ea, să o protejeze, și ea l-a abandonat.

— Eu i-am făcut asta, Isaac. L-am implicat în asta. M-a avertizat…

— Elin, nu! N-aveai de unde să știi despre Margot. Nu te-a păcălit numai pe tine – se pare că toată lumea a fost păcălită.

— Știu, dar eu l-am tras în asta, în toată povestea asta. Am fost o iubită de rahat. Nu-i doar asta – i-am greșit de la începutul relației. L-am ținut la distanță, nu l-am lăsat niciodată să se apropie…

Vocea i se frânge.

— Dacă i se întâmplă ceva? Dacă i se agravează starea? Nu i-am spus niciodată ce simt, nu așa cum trebuie.

Elin se oprește, își duce degetele la tâmplă.

Ceva ciudat se întâmplă în mintea ei: o furtună de emoții, de sentimente încrucișate, care nu-și ating scopul.

Isaac se uită la ea, fața îi e inundată de stinghereală și de teamă. Isaac, care a avut mereu vorbele la el, e în dificultate acum. Doliul lui îl oglindește pe al ei; e prea mult de suportat. Și el, ca și ea, se destramă.

Gura i se mișcă, începe să spună ceva, dar nu iese niciun cuvânt sau ea nu le poate auzi. E o distanță stranie, lumea se strânge până la mărimea unui punct – o beznă lichidă familiară. O familiaritate. Suflarea din plămânii ei e înlocuită de ceva mai dens, mai greu – un bolovan care i se rostogolește în piept.

— Nu pot să fac asta, Isaac, nu pot.

Răsuflările i se încalecă, se opresc, pe jumătate formate. Încearcă să se concentreze pe imaginea de pe perete: sunt niște tușe abstracte, dar liniile nu se leagă.

— Elin? Ai inhalatorul la tine?

Ea își închide ochii. E beznă. Simte o mișcare bruscă, o mână scotocind în buzunarele ei, apoi aproape de gura ei. Plasticul pătrățos lipit de buze, apoi între dinți.

— Inspiră.

Simte asaltul neașteptat al gazului rece, uscat, în gură.

Durează numai câteva secunde. Pieptul începe să i se relaxeze, răsuflarea i se domolește.

Încă ametită, se întoarce spre Isaac:

— Scuze, eu…

— E în regulă.

El îi ia brațul, o împinge în spate, pe canapea.

— Nu știam că forma ta de astm e atât de gravă.

Elin își îndreaptă spatele. Pentru câteva momente, se gândește să mintă, dar știe că nu poate. Minciuni peste alte minciuni – nu poate să o țină tot așa.

— Isaac, ăsta… nu e astm, nu numai. Vreau să zic... sufăr încă de astm, dar e sub control. Ceea ce tocmai s-a întâmplat a fost un atac de panică. S-au tot agravat în ultimul an, de când a murit mama, de la cazul de care ți-am zis.

Arată spre inhalatorul din mână.

— Ajută, evident, dar, într-un fel, e doar de recuzită. Pentru confortul psihic.

El o privește fix, pătrunzător.

— Când au început toate astea?

— După moartea lui Sam. Aveai dreptate când spuneai mai devreme că mereu trebuie să caut răspunsuri. E din cauza lui Sam. Toate astea vin de acolo, de la el. Caut răspunsuri în toate cazurile la care lucrez, dar Sam e cel la care mă întorc mereu. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat. Adevărul, ca să merg mai departe.

Vorbele i se revarsă într-un torent. Vorbe pe care a vrut să le spună de atâta timp. Isaac scoate un sunet de frustrare. Se uită la ea cu ochi roșii, injectați.

— Elin, oprește-te, te rog. Nu mai face asta.

— Ce să nu mai fac?

— Să te tot întorci la ziua aia. Chiar și acum, când Will e în starea asta.

Arată brusc cu o mână spre pat.

— Sam a murit și nu mai putem să facem nimic. Crezi că eu nu mă gândesc mereu la asta? Mă uit la poze cu el și aș vrea să-l trag de-acolo, să-l ating, să-l

fac din nou real, dar n-o să se întâmple niciodată. Nu-i aici. Trebuie să accepți. Să mergi mai departe.

— Isaac…

Elin se oprește derutată. Cum poate să facă asta? Să aibă tonul ăsta moralizator când el e vinovatul.

— Ce? E adevărat. Nu mai suport să te văd așa. Ești o umbră a ceea ce ai fost. Nimeni nu te învinovățește, Elin. Nimeni. N-am vrut să fiu nevoit să o spun, dar cred că ai nevoie s-o auzi.

Elin se uită la el neîncrezătoare:

— Să mă învinovățească? Pentru ce? îl întreabă cu o voce ascuțită. Toate astea-s din cauza ta, Isaac. Din cauza a ce i-ai făcut în ziua aia lui Sam. Asta mă ține blocată acolo.

— Eu? întreabă Isaac șovăitor.

— Încă îmi vin imagini în minte. Imagini cu ce s-a întâmplat cu adevărat. Tu, cu mâinile mânjite de sânge. Tu ai făcut-o, așa-i? Tu l-ai omorât. V-ați certat, și lucrurile au scăpat de sub control.

Rostește cu ușurință vorbele hâde, încărcate de resentimente, de furie – tot ce-a ascuns atâta vreme.

— Nu, spune el și se oprește.

Când privirile li se întâlnesc, trăsăturile lui sunt încordate.

— Cum am spus, hai să nu intrăm în asta acum, adaugă uitându-se spre pat. Nu când Will e așa.

— Nu, n-o să fie așa de ușor. Vreau să știu, Isaac. Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat.

Tăcere. Trec câteva clipe. Și mai multe vorbe nerostite, mai multe întrebări i se adună în gât.

— Haide, îi spune Elin și-l prinde de braț. Poți să începi cu prima minciună. Nu te-ai dus la toaletă, nu-i așa? Erai acolo, cu Sam.

Și atunci observă ceva ciudat în ochii lui, ceva care o îngheață de frică.

Milă.

E ceva în neregulă, se gândește panicată. Ar trebui să fie trist, să-i pară rău, să fie defensiv poate, dar nu așa… n-ar trebui să-i fie milă de ea.

Isaac își ridică privirea și se uită în ochii ei. Sunt triști, stinși.

— În regulă, spune în cele din urmă. Vrei să știi adevărul? N-am fost acolo când a murit, Elin. Tu ai fost cu el, nu eu.

76

Elin ezită.

— Nu înțeleg ce spui. Nu eram acolo. Eram după stâncă.

— Nu, spune Isaac, frecându-se la ochi cu putere. Te întorseseși. Te-am rugat să ai grijă de Sam cât mă duc la toaletă. Când m-am întors, era în apă. Mormăiai, repetând întruna aceleași cuvinte, spuneai că l-ai văzut cum s-a dus și că n-ai putut să faci nimic.

Ezită.

— Doctorii au spus că erai în stare de șoc. Că erai aproape catatonică.

— Nu. Nu.

Legănându-se în față, Elin își pune brațele în jurul corpului. Nu reușește să asimileze cuvintele.

— Nu-i așa.

Isaac continuă:

— Au spus că n-ai fi putut să faci nimic. Autopsia arăta că a murit instant, în urma unei hemoragii cerebrale provocate de cădere. S-a lovit de stâncă exact cu partea cea mai nepotrivită a craniului, asta-i tot. A avut ghinion.

Elin simte că e copleșită pe neașteptate de un val crâncen de greață; lumea, așa cum o știa ea, s-a spulberat, devenind ceva nou.

Trec câteva secunde.

Elin e cea care vorbește mai întâi:

— Spune-mi ce s-a întâmplat, șoptește ea. Cu detalii.

— Ești sigură?

Ea încuviințează.

Isaac se întoarce așa încât să stea față în față cu ea.

— Când am plecat la toaletă, îți stabiliseși aceeași graniță ca a lui. Ăsta e ultimul lucru pe care l-am văzut.

— Și apoi? întreabă ea cu o voce abia auzită.

— M-am întors, l-am văzut pe Sam în apă. Am intrat, l-am scos afară. Eu…

Se oprește, și Elin știe de ce. Nu vrea să rostească vorbele. Nu vrea s-o implice. Să-i spună că a văzut-o acolo stând nemișcată, fără să facă nimic.

Într-o reacție dureroasă, gândul o face să tragă iute, lacom, aer în piept.

În tot timpul ăsta, ea l-a învinovățit pe Isaac. A crezut că el le-a făcut rău lui Sam, lui Laure…

— Dar, continuă ea, ce era cu sângele de pe mâinile tale?

— Era sângele care s-a întins pe mâinile mele când l-am tras din apă. Avea o tăietură la cap.

Elin rămâne tăcută, își dă seama că-și mișcă degetele, aproape cu totul independent de creier. Se desfac, apoi se strâng în aer.

— Spui deci că eram acolo și n-am făcut nimic să-l ajut, continuă ea, poticnindu-se.

— Da, dar doctorii spun că erai în stare de șoc, răspunde Isaac și-și pune mâna pe a ei. Oamenii reacționează diferit când se întâmplă așa ceva, probabil știi de la job. Elin, aveai doar doisprezece ani. M-am gândit mult la asta, am citit despre ce se poate întâmpla când treci printr-un eveniment traumatizant. Ai văzut ceva îngrozitor. Ai împietrit. E normal.

— Nu. Nu. Nu s-a întâmplat. Nu se poate să se fi întâmplat. Nu așa, spune cu o voce țipătoare, care are ceva animalic, scăpat de sub control. Isaac, nu, adaugă lovind cu pumnii brațul canapelei. Te rog, spune-mi că nu-i adevărat ce mi-ai mărturisit acum. Nu-i adevărat.

— Elin, n-am vrut să-ți spun, nu așa, dar poate acum, că știi adevărul, poți să accepți ce s-a întâmplat. Să mergi mai departe. Toate fricile pe care le-ai avut… poate că au fost înrădăcinate în tine.

— În mine?

— Da. Ar fi trebuit să te ducem la un terapeut, să vorbești despre asta, dar mama era îngrijorată că o să te învinovățești. Așa că, în schimb, creierul tău cred că a ridicat bariere în acea zi, ascunzând tot ce s-a întâmplat.

— Asta nu-i adevărat.

Nu vrea mila lui, nu vrea clișeele astea. Se simte de parcă cineva i-ar fi scos măruntaiele. Capul îi zvâcnește; e gata să-i explodeze. Nu-și amintește să se fi simțit vreodată așa de obosită. Vrea doar să fie singură.

— Te rog, Isaac, pleacă.

Vocea îi sună bizar. Pustiită.

El ezită, deschide gura ca și cum ar vrea să spună ceva, apoi pleacă.

Ea îl urmărește cu privirea, apoi își închide strâns ochii ca să blocheze totul, dar nu reușește să le oprească – gândurile, tăioase ca niște cuțite.

Nu l-a ajutat. Pe Sam. Pe Sam al ei. Frățiorul ei. Iubitor de povești și fabule. Soldatul.

Cavalerul.

Oița timidă în costumul ei alb de lână.

Elin își pune capul în mâini. Simte cum se învârt rotițele, adânc în creier, cum se așază unde trebuie.

Totul are sens acum, nu-i așa?

Reticența mamei ei de a vorbi despre Sam – fața crispată de efort când ea îi menționa numele. Plecarea tatălui lor, încercările lui fără tragere de inimă de a păstra legătura.

Au învinovățit-o, au crezut că l-ar fi putut salva.

Fragmente ale unei amintiri se ridică la suprafață: prima comemorare a morții lui Sam. Mama lor în camera lui Sam, pe patul lui, ținând o carte: Peepo. Una dintre preferatele lui Sam încă din copilărie, pe care a apreciat-o și mai târziu pentru limbajul simplu, pentru repetiții.

Mama o citea în șoaptă, legănându-se ușor. Elin s-a dus la ea și a strâns-o ușor de umăr. S-a tras de sub palma ei cu un gest îndeajuns de energic cât să arunce cartea direct în nava spațială din piese Lego a lui Sam.

A aruncat-o de pe suportul ei, spulberând-o în bucăți. Mama, fără să-i răspundă în continuare, s-a așezat în patru labe și a început să culeagă piesele.

La acea vreme, lui Elin i s-a părut ciudat cum s-a tras mama de sub atingerea ei, dar n-a înțeles semnificația gestului.

Până acum.

Se lasă pe pernă, lacrimi fierbinți umplându-i ochii.

Totul are sens acum.

Mama ei știa.

Toți știau.

Ea fusese vinovată.

2 „Trebuie să-i spui!“, în lb. franceză, în original (n. red.).

3 „Nu, nu! N-am ce face, Cécile! Nu uita că nu-s unul dintre cei din echipele de-aici. Sunt șeful, patronul tău.“, în lb. franceză, în original (n. red.).

4 „Bună ziua, Clinica Gotterdof!“, în lb. germană, în original (n. red.).

ZIUA A CINCEA

77

Când Elin se trezește, n-are habar cât e ceasul. Întinde o mână să verifice și se trage înapoi – partea de jos a spatelui îi e încă înțepenită și o dor toate. Nu doar din cauza luptei cu Margot; e într-un pat pliant pus la dispoziție de hotel, așa încât Will să aibă tot patul numai pentru el, ca să-și revină. E îngust și șubred, salteaua e ca o foaie de hârtie, abia acoperă plasa rigidă de arcuri.

E ora șase și un minut, e destulă lumină ca să-l vadă pe Will. E încă palid, dar respirația îi e ritmică, egală. Ușurată, Elin își lasă din nou capul pe pernă. Capul îi zvâcnește, e greoi, fiecare fibră a corpului ei jinduiește încă după somn. Se rostogolește pe burtă și simte cum i se închid ochii.

De data asta, somnul îi vine cu o forță mai mare, mai rapid, o cuprinde, o trage în adânc. În câteva minute, e dusă. E periculos, știe, fiindcă de data asta, când vin amintirile, nu-s fragmente, cum au fost mereu, ci e întreg ansamblul.

Sam, aplecându-se peste piscina dintre stânci, cu plasa scufundată adânc în apa tulbure, plină de alge. Se întâmplă lent: Sam se întoarce să spună ceva – nu-i niciun crab, poate, sau îmi arde pielea de pe ceafă –, și când se întoarce din nou spre apă, își pierde echilibrul.

Elin începe să râdă, să râdă de expresia lui amuzantă, care, își dă în curând seama, nu-i deloc o expresie caraghioasă, e frică. Frica îi strâmbă trăsăturile, pentru că se duce pe spate.

Nu-i nimic mai rău, așa-i? Nu vezi unde cazi. N-ai niciun control.

Trece dincolo de suprafața apei fără să arunce stropi.

Ea știe că ăsta a fost primul semn de alertă: ar fi trebuit să arunce stropi. Să facă un zgomot, să țipe când ajungea în apă, să dea din mâini, râzând în timp ce încerca să se echilibreze.

Nimic din toate astea însă: doar un pleoscăit, urmat de sunetul îngrozitor al unei trosnituri.

Apoi, Sam zace nemișcat, ciocnirea fiind preluată de mișcarea apei: cercuri care se văluresc spre exterior.

O parte din piatră e pătată: un roșu strălucitor, întunecat, peste sforile albe.

Fața lui Sam nu arată ca fața lui Sam. Are ochii larg deschiși. Se uită în gol. Corpul îi e lipsit de viață, membrele îi par moi, gelatinoase, ca atunci când era bebeluș și încă nu avea oasele formate.

Pe o parte a capului are o tăietură. Mai mult decât o tăietură, o rană deschisă larg. Elin vrea să se miște, își amintește asta măcar; vrea să plonjeze, să facă o magie să-l ajute, dar picioarele nu i se mișcă.

Sunt înțepenite. Lipite de piatră și de jumătatea de cochilie care-i împunge călcâiul stâng.

Mișcați-vă, le spune picioarelor, mișcați-vă.

Dar nu vor. Și nici ochii ei. Sunt fixați, la rândul lor.

Sunt fixați pe corpul lui Sam din piscina dintre stânci, pe tricoul lui umflat de apă, de care briza trage, făcându-l să se încrețească asemenea unui balon obscen.

Picioarele i se leagănă odată cu apa, o algă îi atârnă de gleznă ca un steag zdrențuit. Ei îi cade găleata din mână: se aude un trosnet pe stânca de dedesubt.

Apa cu alge se scurge printre cochilii și plasa albă. Crabii au pornit în marș, înghesuindu-se spre piatră, căutând cu disperare apa.

Și atunci mintea i se agață de ceva.

Mărește detaliul. Se oprește pe o acțiune, pe care o reia în buclă:

Căldarea îi cade din mână. Căldarea îi cade din mână.

Elin își întinde mâna și prinde strâns lănțișorul de la gât, încovoindu-și degetele în jurul verigii principale, inima
bubuindu-i în timp ce amintirea face loc ecoului alteia.

O acțiune similară.

Ceva căzând pe podea.

În lupta dintre Will și Margot, ceva a căzut pe podea. A auzit cum a căzut ceva.

Își închide ochii, și amintirea prinde viață: cei doi se luptau, îmbrâncelile, gemetele, gâfâielile și, pe fundalul ăsta, un sunet mai slab.

O pocnitură înăbușită, hârșâitul unui obiect care alunecă pe podea.

Elin se ridică, se întinde după apă. Ia o gură mare, mintea dând târcoale aceluiași gând.

Ce putea să fie? Ce căzuse pe podea?

78

— Ești sigură că vrei să faci asta? o întreabă Isaac calm, dar în ochi i se citește îngrijorarea. După tot ce s-a întâmplat? Nu erai într-o stare prea bună când am plecat.

Se întoarce spre noptieră, își ia ceașca de cafea și o bea până la fund.

Fața are o paloare cenușie stând în semiîntuneric, buclele îi par lipsite de strălucire și de volum.

În spatele lui, camera e un haos: cearșafurile sunt răscolite, pe noptieră, cești le sunt împrăștiate de-a valma. Elin e cuprinsă de un sentiment de acută vinovăție: Isaac e în doliu, abia face față, și acuma ea vine cu asta.

— Nu pot s-o las așa, îi spune ea, alungând celelalte gânduri. Am auzit cum a căzut ceva, sunt sigură. Trebuie măcar să mergem și să ne uităm.

— Dar dacă era ceva acolo, sigur am fi văzut când îl ajutam pe Will, îi spune cercetându-i fața. Era un grup întreg de oameni acolo. Dacă cineva ar fi găsit ceva, ne-ar fi spus.

Elin îi analizează reacția reținută, expresia prudentă, neutră. Isaac crede că ea e prea obosită și că se agață de nimicuri.

Urmează o tăcere stânjenitoare.

Devine dintr-odată conștientă de felul cum arată – fața îi e slinoasă, transpirată, părul răvășit în urma somnului agitat.

Roșeața îi crește în obraji.

— Nu neapărat, spune Elin, trecându-și o mână prin păr, încercând să-l netezească. Eram cu toții concentrați să-l ajutăm pe Will. E posibil să ne fi scăpat ceva.

— Oricum ar fi, spune Isaac prudent, probabil că nu-i mișcarea cea mai înțeleaptă. Margot e pe aici, pe undeva prin hotel. A ieșit din camera aia, a scăpat. E prea riscant, insistă Isaac și adaugă după un moment de ezitare: Și nu-i numai asta. Cum rămâne cu Will? N-ar trebui să stai cu el?

Elin simte cum i se încordează umerii – încă un val de vinovăție.

Are dreptate.

Ar trebui să stea cu Will. Măcar atât să facă după tot ce s-a întâmplat, dar dorința de a-și urma instinctele… e prea puternică.

— Când am plecat, încă dormea. A fost bine toată seara. Sara mi-a trimis un mesaj, mi-a zis că o să meargă curând să-l vadă, iar asta... n-o să dureze mult, spune și se oprește, neplăcut surprinsă de propriile cuvinte.

Cea mai nefericită formă de autojustificare, cea mai egoistă.

— Ești sigură? întreabă Isaac, luând un pulover și îmbrăcându-l.

— Da. Faptul că Margot m-a atacat demonstrează că n-o să se oprească acum. Voia să mă înlăture, fiindcă mai are ceva în plan.

El se uită peste ea spre fereastră.

— Tot mai cred c-ar trebui să aștepți. Prognoza spune că mai târziu e posibil ca vremea să se domolească. Poliția ar putea astfel să ajungă aici.

— Nu pare să fie așa, spune Elin, uitându-se afară. Încă e întuneric, dar în lumina din exterior se poate vedea ninsoarea deasă, cu fulgi uriași, căzând din cer.

— Nu ne permitem să așteptăm. După cum vorbea Margot, îmi dau seama că-i ceva personal. E o răzbunare.

Ochii lui Isaac rătăcesc în depărtare, apoi se opresc asupra unui scaun aflat la câțiva pași distanță.

Elin îi urmărește privirea. Geaca de piele a lui Laure e aruncată pe spătar.

Ceva se schimbă în expresia de pe chipul lui.

Încuviințează cu o mișcare rapidă, hotărâtă a capului.

— OK. Hai s-o facem.

Ochii îi ard cu o emoție care e dincolo de furie. E ceva brut, întunecat, profund personal.

Luminile sunt acum aprinse în camera generatorului. Sub strălucirea nemiloasă a neonului, spațiul arată diferit – steril, inert, mașinăriile huruitoare funcționând monoton, banal, fără aerul sinistru de mai devreme.

Mișcându-se printre mașinării, în fața ei, Isaac se întoarce:

— L-a atacat pe Will undeva în capătul camerei, nu?

— Da. Nu suntem departe.

Mai merg câțiva metri și Elin vede sângele. Sângele lui Will. În timp ce se apropie, simte cum i se strânge stomacul.

Plăcile de gresie sunt pătate – dâre roșii de unde a fost ridicat Will. Urme sângerii, șterse, de tălpi se văd înaintând pe o porțiune și dispărând apoi cu totul.

Elin se forțează să inspire adânc.

— Dacă a căzut ceva, trebuie să fie undeva pe aici.

Cercetează podeaua, spațiile dintre aparatele masive.

— Vezi ceva? o întreabă Isaac și vine lângă ea.

— Nimic deocamdată, răspunde mușcându-și buza, frustrată.

Nu e nimic care să fie asemenea sunetului auzit – pocnitura înăbușită, hârșâitul unui obiect care alunecă pe podea.

Cu excepția cazului în care, se gândește Elin, lăsându-se în genunchi, în urma ciocnirii, obiectul a ajuns mai departe decât credeam. Până la urmă, gresia e netedă, alunecoasă…

Își înclină capul într-o parte, lănțișorul atârnându-i peste bărbie, și se uită sub mașinăria din față. E destul loc, încât să fi alunecat ceva dedesubt?

Așa pare… Își întoarce capul în cealaltă parte. Și atunci îl vede: un colț alb, abia vizibil, ieșind pe jumătate de sub carcasa metalică ce înconjoară generatorul.

Se întinde după colțul de hârtie, încearcă să-l tragă spre ea. Nu se mișcă.

Schimbă tactica, prinde colțul între degetul mare și cel arătător, trage. De data asta iese ușor. Se uită: un plic doldora.

— Ai găsit ceva?

— Un plic, răspunde Elin, ridicându-se.

Îl desface cu mâini tremurătoare, scoate un teanc gros de hârtii A4 îndoite la mijloc.

Cercetează prima foaie și scoate un sunet de uimire. Recunoaște cuvintele, fonturile.

Gotterdorf Klinik.

— E un dosar medical. Cum erau cele de pe stickul de memorie al lui Laure.

Cu o mare diferență totuși – ăsta nu-i cenzurat. Examinează pagina, începând cu numele din partea de sus: Anna Massen.

Massen: ăsta-i numele de familie al lui Margot, nu? Elin observă apoi numărul de sub nume: 87534. Simte că i se taie respirația. Nu poate fi o coincidență!

Se uită mai jos, dar nu reușește să înțeleagă. Textul în germană îi depășește cunoștințele – e vocabular medical.

Se uită la următoarea pagină.

— Mai sunt, murmură ea, apoi se oprește.

Ceva a căzut pe podea. Fotografii alb-negru.

Se apleacă, le strânge, le ridică.

Are un șoc când vede prima imagine. Cinci femei întinse una lângă alta pe niște mese de operație. O pânză e înfășurată larg peste picioare, dar a fost trasă neglijent într-o parte, de parcă a fost îndepărtată în grabă pentru fotograf.

Așa încât să poată fotografia opera.

Nu c-ai putea-o numi așa, se gândește Elin și-și simte fierea în gât.

Corpurile lor sunt mutilate, stomacurile despicate, carnea dată la o parte cu un fel de instrument metalic pentru a scoate la iveală organele.

Elin își mută privirea spre capetele lor. Pare că o parte din craniu a fost îndepărtată, materia cenușie fiind clar vizibilă.

Vocea din mintea ei îi strigă: Nu te uita. Nu te uita.

Dar trebuie. Un fior îi străbate întreg corpul când vede următoarea imagine: trei oameni stau în spatele femeilor, îmbrăcați în halate chirurgicale. Toți poartă măști. Măștile le ascund fețele, dar ea e sigură că sunt bărbați. Talia lor, statura, poziția țeapănă, cu picioarele depărtate.

Poartă aceleași măști grotești, de cauciuc, care fuseseră prinse de fețele lui Adele și Laure.

Aceeași mască purtată de ucigaș.

Elin simte încă un val de repulsie în timp ce trage concluzia: singurul motiv logic pentru care doctorii purtau măști era acela de a-și ascunde identitatea. Nu voiau ca lumea să știe cine erau, pentru că făceau ceva greșit. Arată cu siguranță ca fiind ceva greșit. Nu pare deloc a fi o procedură medicală, ci mai degrabă scena unei crime. Ceva inuman. Barbar.

Degetele i se strâng pe fotografie și, încă o dată, trebuie să se forțeze să o privească, descoperind un nou detaliu.

Lui Elin i se taie respirația: femeia cea mai apropiată de aparatul foto are brațele căzute pe lângă marginea patului. Câteva degete i-au fost tăiate.

E ceva și în jurul încheieturii. E greu de spus din ce material e făcută, fiindcă imaginea nu e color, dar e în mod clar o brățară. Seamănă cu brățările de cupru găsite în casetele de sticlă.

— Asta e, spune Elin, încă procesând informațiile și semnificația lor. Despre asta a fost vorba.

Fața lui Isaac e schimonosită de scârbă.

— Ce făceau mai exact acolo?

— Nu știu, spune ea pe un ton categoric. Dar orice-ar fi fost, nu pare a fi legal.

După ce-i dă fotografia lui Isaac, Elin o ridică pe următoarea. Înfățișează un petic de iarbă și ceea ce pare a fi un mormânt singuratic, cu pământul răscolit recent, fără piatră funerară sau alt semn.

Când trece la următoarea, își duce mâna la gură. Deși nu-i atât de explicită, imaginea e la fel de tulburătoare. Înfățișează o femeie întinsă pe o masă de operație, cu doi saci de nisip prinși strâns de piept. Greutatea sacilor i-a făcut pieptul să se prăbușească, să se îndoaie. Ochii femeii sunt închiși.

Elin nu-și dă seama dacă-i vie sau nu. Se îndoiește: pare imposibil să poată respira. Greutatea sacilor de pe piept ar fi făcut imposibil ca plămânii să se umple cu aer. Și din nou, trei bărbați cu măști stau în spatele ei.

Rigiditatea lor, măștile... sunt înspăimântătoare.

Cu degete tremurătoare, ia următoarea fotografie. Imaginea înfățișează două femei, la fel, întinse pe mesele de operație. Cearșafurile sunt trase până sus peste corpurile lor, dar se pot vedea incizii lungi la nivelul gâturilor. Elin se uită fix, cutremurându-se când vede mai bine scena.

Face în minte legătura: sacii de nisip, inciziile în gât – acestea au fost metodele prin care au fost omorâte Adele și Laure.

Teoria ei e corectă – felul în care au fost omorâte, semnătura… ucigașul încearcă să spună ceva.

Asta.

Margot reconstituie ce s-a întâmplat în aceste imagini. Orice mic detaliu, de la metodele crimelor la măști, brățări…

Se întoarce spre Isaac și dă să spună ceva, dar vede că el încă se uită atent la prima fotografie.

— Ce e?

— Uită-te la asta. E ceva scris pe spate, spune și-i întinde fotografia.

Are dreptate! E ceva scris cu creionul, o caligrafie de modă veche, elaborată, cum nu mai întâlnești acum: Sanatorium du Plumachit, 1927.

— Asta a fost făcută aici, în hotel. Toate astea… vocea i se frânge, are gura uscată. Au fost făcute aici.

Îi vine o idee – răscolește prin poze, până o găsește pe cea cu mormântul. O apropie de ochi și cercetează fundalul. Deși nu-i zăpadă așternută pe pământ ca acum, recunoaște pâlcul de brazi care se întinde în sus, zărește muntele înalt de deasupra.

— Asta a fost făcută lângă sanatoriu, nu-i așa? Femeile astea au fost îngropate în apropiere.

— Așa pare. Morminte nemarcate.

Elin găsește prima fotografie, o întoarce, privirea ei concentrându-se de data asta pe partea de jos.

Sub numele sanatoriului sunt cinci seturi de numere, scrise unele sub altele. Fiecare set e alcătuit din cinci cifre așezate în șir. Face legătura în minte:

Cinci femei. Cinci seturi de numere.

Își trece degetul peste numărul de sus: 87534. Încet, își dă seama: e același număr pe care-l descoperise în dosarul medical de pe stickul de memorie al lui Laure și pe una dintre brățările găsite lângă corpul lui Adele… corespunde perfect.

Una dintre aceste femei e ruda lui Margot.

Elin se uită către Isaac.

— Corespund cu dosarele medicale. Numerele de pe spatele fotografiilor sunt numerele pacienților.

— Așadar, numerele de pe brățări se referă fiecare la câte un pacient?

— Da. Sunt destul de sigură acum, văzând fotografiile, că una dintre aceste femei a fost o rudă a lui Margot.

— Dar dosarele sunt de la o clinică de psihiatrie din Germania. Cum au ajuns aici?

— Nu știu. Avem nevoie de cineva să le traducă, dar bănuiala mea e că au fost transferate aici din motive psihiatrice.

Cu cât se uită mai mult, cu atât mai sinistre i se par imaginile.

Câteva detalii o neliniștesc: felul în care stau înșirați bărbații mascați în spatele femeilor. E un dezechilibru de putere implicit în posturile, în pozițiile lor – femeile stau întinse, vulnerabile, chirurgii cu măști stau deasupra lor, deținând controlul.

O amenințare!

Apoi mormântul – faptul că nu era nicio piatră funerară, niciun semn de solemnitate. A fost făcută în secret?

Elin își dă părul în spate.

— Despre asta a fost vorba, Isaac. Despre răzbunare. Margot a pus mâna într-un fel pe dosare și pe fotografii, și acum se răzbună.

Expresia lui se schimbă, trăsăturile i se încordează.

— Dacă ai dreptate, spune și arată spre cei mascați, și ea reproduce scenele din fotografii, sunt cinci persoane în asta, Elin. Dacă-l pui la socoteală pe Daniel, adaugă ridicând fotografia, a omorât trei până acum, iar asta înseamnă…

— Că mai rămân două persoane, încheie Elin.

— Dar ce nu înțeleg, începe Isaac după o clipă de tăcere, e de ce i-a ales. Pe Adele, Laure… Daniel. Ce s-a întâmplat în pozele astea s-a petrecut demult, cu ani în urmă. E îngrozitor, traumatizant, dar trebuie să fie și ceva ce s-a întâmplat mai recent, altfel nu-și alegea victimele acum.

— Așa e, dar e imposibil de spus până când nu vom ști mai multe.

— Și atunci ce urmează? întreabă Isaac, uitându-se spre plicul din mâna ei. Avem informația asta, dar nu ne spune unde se află Margot sau ce plănuiește.

— Ai dreptate, încuviințează ea și atunci observă ceva pe marginea plicului – un mic fulg întunecat.

Oja de unghii a lui Margot.

Pe neașteptate, detaliul scoate ceva la iveală din subconștientul ei. O imagine: fulgi de ojă împrăștiați pe birou. Margot dă să-i mătură cu mâna, și odată cu ei cade și o geantă, conținutul vărsându-i-se pe podea.

Gândul care până acum a fost lipsit de formă, ambiguu, prinde contur. Ceva ce mintea ei conștientă n-a înregistrat atunci, dar inconștientul da.

Teama îi roade stomacul.

— Trebuie să-i găsim pe frații Caron. Isaac, cred că știu unde ar putea să fie Margot. Cred c-a fost în hotel în tot timpul ăsta.

80

— În camera cu arhiva? întreabă Lucas disprețuitor, împingându-și ceașca de cafea pe birou. Nu-i nimic acolo.

Elin simte că e un munte de tensiune: are umerii încordați, bărbia ieșită în afară.

Nu-l deranjează că l-am trezit din somn, ci faptul că nu i-am respectat instrucțiunile. Că mi-am continuat investigația.

— Ești sigur? Nu mai sunt și alte uși? Nu există niciun alt mod de a ieși din cameră?

— Nu.

Vocea lui Lucas e tăioasă. Lasă în jos capacul laptopului și se uită în ochii ei cu un aer sfidător.

— Ce te face să crezi c-a fost aici?

— Intuiția.

Intuiția. Iar a vorbit ca o amatoare.

— Vrei să te pui în pericol doar în baza unei intuiții? întreabă Lucas cu un rictus al gurii, schimbând o privire cu Cécile. Poliția ar putea să ajungă azi aici. S-a anunțat că vremea o să se îmbunătățească. Aș prefera să așteptăm, cum am fost sfătuiți.

Nu menționează nimic despre faptul că știe acum de jobul ei, de minciuna ei, dar nici nu-i nevoie: informația stă suspendată, atârnând greu între ei.

— Ar putea fi o problemă dacă așteptăm, spune Elin cu tact, pe un ton egal, fără emoție. Mă tem că Margot a luat-o razna.

Ce i-a făcut lui Will a fost neplănuit, spontan. Sunt toate șansele să facă la fel din nou. Odată ce va afla că poliția e aici, situația poate să escaladeze rapid.

Sfârșitul propoziției e acoperit de vuietul vântului.

Elin simte cum îi vibrează mobilul în buzunar. Îl scoate, vede că Isaac e cel care o sună. Îl pune la loc – o să-l sune ea.

— Chiar crezi că Margot e capabilă de așa ceva? o întreabă Cécile.

Elin lasă plicul jos, cu mâinile ușor tremurătoare.

Asta aștepta – reacția lor la imagine.

— Cred că-i capabilă, spune Elin domol. Din cauza asta… adaugă și scoate prima poză, punând-o pe birou. Ăsta-i motivul lui Margot. Nu mă pot gândi la unul mai puternic.

Cécile se dă înapoi, își duce o mână la gură. Lucas e mai greu de citit, expresia lui rămâne neschimbată.

— Ce-i asta? întreabă și-și trece o mână peste falcă, frecându-și barba.

— Fotografia asta a fost făcută aici. Credem că una dintre femei e rudă cu Margot, adaugă Elin și întoarce fotografia. Unul dintre numerele de pe spate corespunde cu numărul pacientului din dosarul medical găsit în același plic, precum și cu numărul de pe una dintre brățări.

— Dar ce le făceau acestor femei? întreabă Cécile și se uită spre fotografie cu ochi sticloși. Nu arată ca o operație normală.

— Nu cred că e. Femeile acestea veneau de la o clinică psihiatrică din Germania. Nu-i niciun motiv medical justificat, din câte știu, ca ele să fi fost transferate aici, la un sanatoriu pentru tuberculoși, continuă ea și, căutând în

plic, scoate dosarul medical al rudei lui Margot. O să aflăm mai multe de aici. N-am înțeles tot.

— Pot să traduc eu, spune Cécile și, după ce citește în tăcere, adaugă: aici scrie c-a fost internată în clinică pentru o serie de probleme de natură psihiatrică după ce a născut al patrulea copil. Doctorul de familie a trimis-o acolo după ce s-a sfătuit cu soțul ei. Sunt detaliate apoi medicația și tratamentele, continuă și se încruntă. Dar nu se menționează nimic despre un transfer aici.

— Nu cred că s-ar fi consemnat asta. Cred că a fost făcut în secret. Neoficial, spune Elin și întoarce fotografia. E scris destul de clar. Sanatorium du Plumachit.

Ia din nou plicul și scoate fotografia cu mormântul și o întinde spre ei.

— Am găsit și asta printre imagini. Cred c-a fost făcută aici. Lângă hotel.

— Un mormânt… spune Cécile încet. Crezi că femeile astea au fost îngropate aici?

Elin încuviințează:

— Nu știai că s-a întâmplat așa ceva aici?

— Nu, răspunde Cécile, întunecându-se la față. Nu există nimic în arhive despre asta.

— Lucas? întreabă Elin, așteptând reacția lui – orice semn care să-l trădeze, să-l dea de gol. Nu știai nimic despre morminte când ați făcut proiectul clădirii?

Îndepărtându-se de imagine, Lucas dă din cap în semn de negare. Elin își dă seama că e ceva ciudat în reacția lui, expresia lui îi pare prea neutră, prea detașată.

Concentrându-se asupra lui, cu mintea la turație maximă, ratează cuvintele pe care spune Cécile.

— Poftim?

— Spuneam că s-a întâmplat demult, repetă Cécile, încruntându-se. Ce legătură are cu Adele și Laure? Cu Daniel? De ce să-i omoare?

— Nu știu, recunoaște Elin. Numai Margot ne poate spune.

Privirea lui Cécile e încă ațintită spre fotografie.

— Din ce văd aici, cred că ai dreptate. Dacă toate astea sunt din cauza a ce s-a întâmplat în pozele astea, cine știe ce-o să facă mai departe? Cred c-ar trebui să încerci s-o găsești. S-o înfrunți.

Lucas pare încurcat:

— Nu știu…

Elin se uită cu hotărâre în ochii lui.

— Asta ar putea fi singura noastră șansă de ofensivă, să o prindem cu garda jos. Până acum, a fost mereu cu un pas înainte. Dacă ne mișcăm acum, am avea avantajul surprizei.

Lucas încuviințează și se întoarce spre Cécile:

— Poți să mergi în sala de mese să supraveghezi acolo cât își ia lumea micul dejun? Eu o să merg cu Elin.

— Să…

Elin se oprește, simțind din nou că telefonul îi vibrează în buzunar. Îl scoate. Isaac o sună iar.

— Trebuie să răspund, spune și merge spre colțul camerei. Alo?

— Unde-ai fost? N-ai răspuns la telefon.

— Le arătam lui Lucas și lui Cécile pozele.

— Elin, trebuie să răspunzi. Știi asta.

Elin dă să-i răspundă, apoi își dă seama de tonul lui mohorât.

— Ce s-a întâmplat?

O clipă de liniște.

— Isaac? E vorba de Will?

— Tensiunea lui…

Propoziția se frânge, ca și cum Isaac s-ar lupta să-și găsească acum cuvintele. Elin simte că i se face rău dintr-odată, că e cuprinsă de o fierbințeală.

— A scăzut un pic. Sara nu-i sigură dacă e vorba de o infecție sau de o hemoragie internă. Spune că e puțin probabil, având în vedere locul rănii, dar crede că trebuie să-l ducem la spital.

Elin simte o presiune în cap, ca și cum ar fi strâns într-o menghină.

Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu poate să lase asta să se întâmple. Nu din nou.

— Cum? Suntem blocați aici.

Elin e conștientă că vocea-i pare scăpată de sub control. Dezlănțuită.

— Nu e nicio cale de a pleca de-aici.

Lucas se uită la ea.

— Știu. Voiam doar să-ți transmit ce-a zis.

Elin își dă seama că el se străduiește să rămână calm. Nu știe ce să facă însă cu această informație, cum să reacționeze el însuși, cu atât mai puțin nu are habar ce să-i spună ei.

— O să vin sus. Să-l văd înainte să plec cu Lucas.

— În regulă.

Elin îi explică situația lui Lucas, apoi iese din birou. Își simte inima bubuind.

Păstrează-ți calmul, își spune, dar se gândește numai la faptul c-o să-l piardă pe Will.

Nu poate să mai piardă oameni pe care-i iubește.

81

Închizând ușa de la camera lor în urma ei, Elin simte cum i se umplu ochii de lacrimi, lacrimi pe care reușise să și le oprească anevoie cât a stat lângă Will. Voia să fie puternică, să nu dea niciun semn de frică, dar totul era doar de fațadă.

Will părea într-o stare mai rea. Mai fragil. Sub luminile strălucitoare de deasupra patului, pielea lui părea aproape transparentă, venele albăstrui din jurul tâmplelor erau acum vizibile prin piele. Respirația îi părea greoaie, ca și cum făcea un efort herculean să-și mențină chiar și funcțiile de bază.

În ciuda faptului că Sara o asigurase că tensiunea îi revenise la normal, că lucrurile erau sub control, mintea ei continua să deruleze scenariile cele mai negre.

Dacă îi scade iar tensiunea?

Dacă Sara nu-i spune tot adevărul, fiindcă știe că nu poate să facă nimic până nu vin ajutoarele?

Dar știe că nu poate să lase teama s-o domine. Dacă face asta, nu doar viața lui Will o să fie în joc, ci viețile tuturor.

Înaintând repede pe coridor, își șterge lacrimile.

Concentrează-te, își spune. Păstrează-ți controlul.

Lucas o așteaptă în fața camerei care adăpostește arhiva.

— Cum e Will? o întreabă, părând sincer îngrijorat în timp ce deschide ușa.

— Tensiunea lui… a scăzut dintr-odată, dar a revenit la normal când am plecat. Sara crede că poate fi începutul unei infecții. Are nevoie de antibiotice.

Elin se oprește, simte un junghi de vinovăție.

Oare e în regulă să-l lase pe Will singur ca să facă asta?

Lucas o privește apăsător.

— Uite ce e, îi spune cu o voce mai blândă, pot să fac singur asta, dacă vrei să mergi să stai cu el.

— Nu, trebuie să fac asta, spune Elin și intră în cameră.

Nu doar pentru că vrea să se asigure că Margot n-o să mai rănească pe altcineva, dar și pentru că acum e ceva profund personal. Margot le-a făcut rău lui Will și lui Laure. Trebuie să fie oprită.

— Asta e, spune și se lasă pe vine în mijlocul camerei trecându-și degetele peste mocheta de protecție de plastic.

Ochii i se fixează pe găurile în formă de diamant din mochetă, pe mica bucată de metal care le ține îndepărtate, stelele argintii care o împodobesc fiind clar vizibile.

— Ce e? întreabă Lucas și îngenunchează lângă ea.

— O clamă de prins părul. E a lui Margot. Când am mai fost pe aici am văzut-o pe podea. N-am făcut legătura până când nu am văzut restul de ojă de pe plic. Mi-a amintit de ceva… mi-am amintit cum își râcâia unghiile deasupra biroului. Când a măturat fulgii de ojă, a dărâmat geanta. Câteva clame au căzut pe podea…

Vede și altceva: câțiva fulgi de ojă întunecată între găurile din mochetă. Își umezește degetul și-l pune într-una dintre găuri. Mai mulți fulgi se lipesc de degetul ei. Elin se uită cu atenție, analizând în minte imaginea.

Este oja lui Margot. Exact nuanța aceea de gri...

— Ce-i asta?

— Ojă, răspunde ea; dacă mai avea îndoieli, acum se risipiseră toate. Margot a fost aici. Recent.

Se uită mai de aproape. Câțiva fulgi de ojă mai mari pot fi văzuți clar în găurile mochetei. Dacă doar și-ar fi râcâit unghiile, fulgii de ojă s-ar fi răspândit pe o porțiune mai mare și, de asemenea, peste mochetă. N-ar fi ajuns dedesubt. Ceva a făcut oja să zboare.

— Podeaua asta nu-i cea originală, nu-i așa?

Lucas se ridică în picioare.

— Nu. Pardoseala originală era de nefolosit. Aceasta urma să fie folosită temporar, dar apoi planurile pentru cameră s-au schimbat, așa că am lăsat-o așa.

Elin cercetează în continuare mocheta. Și atunci observă: o linie subțire care-i crestează suprafața. O urmărește cu privirea: linia desenează un pătrat mare, cu latura de aproximativ un metru.

Elin își trece mâna peste linie, simte cum îi gâdilă buricele degetelor.

Nu poate fi o coincidență.

— Ce e? spune Lucas, privind-o întrebător.

— Încă nu știu. Lasă-mă o clipă.

Își scoate briceagul din buzunar, se apleacă, înfige capătul lamei în colțul liniei crestate. Apasă tare în jos până când colțul mochetei se ridică.

Trăgând de margine, ridică secțiunea, răsucind-o în exterior. Sub mocheta de plastic e un strat subțire de linoleum. Nimic ieșit din comun, cu excepția faptului că și pe acesta sunt împrăștiați fulgi de ojă. Și are la rândul lui un marcaj identic: un pătrat mare, având aceeași dimensiune precum pătratul de pe mocheta de cauciuc.

Elin își simte pulsul neregulat. E pe cale să descopere ceva.

Înfige briceagul în linia crestată din linoleum și îndepărtează porțiunea pătrată. Se desprinde repede, ușor, ca și cum cineva ar mai fi făcut asta înainte. Când a terminat, se oprește și se uită cu ochii mari.

Sub linoleum nu e podeaua de ciment la care te-ai aștepta, e ceva cu totul diferit. O ușă de lemn, cu două mânere metalice deasupra. Suprafața e acoperită cu un strat gros de praf, dar Elin vede și aici fulgii de ojă întunecată.

Margot a fost aici. A deschis de mai multe ori ușa, după ce a dat la o parte mocheta de deasupra, făcând oja să sară.

Elin își ridică privirea spre Lucas.

— Știi ce e asta?

— Nu, răspunde el, fără ezitare. N-am mai văzut-o până acum.

— Nici în timpul construcției?

— Nu. Când am început lucrările de renovare, pardoseala din linoleum era peste tot. Era veche, slinoasă. Neregulată. Le-am spus constructorilor s-o acopere cu mocheta de plastic până decidem ce facem cu ea, spune uitându-se în jos spre ușă. Crezi că pe aici…

— E posibil, răspunde Elin cu o voce nesigură. Dacă într-adevăr e o cameră dedesubt, ar fi locul ideal să ții pe cineva. Acces ușor către hotel, și în același timp un refugiu perfect.

Elin apucă strâns mânerele și trage ușa în sus spre ea. Cedează ușor și spre ei se ridică o boare de aer stătut, mucegăit.

Se apleacă în față și se uită prin deschizătură. O beznă adâncă. Nu vede nimic.

Scoate o lanternă din geantă și o aprinde. Raza dezvăluie câteva trepte săpate grosolan în piatră.

— O să cobor.

— Acum? o întreabă Lucas, privind-o uimit.

— Nu putem aștepta. Trebuie s-o oprim înainte să mai facă rău și altcuiva.

— În regulă, dar vin cu tine. N-ar fi indicat să te duci singură acolo.

— Bine, îi spune ea, privindu-l în ochi. Dar eu cobor prima.

Strângând lanterna în mâna dreaptă, Elin coboară treptele, urmată de Lucas. Mirosul de stătut e copleșitor. Aerul aici e nemișcat, încărcat de praf.

Câțiva pași mai jos, se întoarce spre Lucas și-l întreabă în șoaptă:

— Înainte să mergem mai departe, poți să verifici dacă e un mâner pe interior?

Lucas urcă puțin și examinează chepengul.

— Este.

— Prin urmare, Margot putea să vină și s-o ia pe aici deci… spune ea, gândind cu glas tare. Camerele video fiind oprite, putea să intre și să iasă fără

probleme din această cameră, dacă nu era nimeni prin preajmă, chiar dacă era chepengul era închis din exterior.

— E posibil.

Când ajunge la ultima treaptă, Elin își dă seamă că lumina din camera arhivei nu mai ajunge aici. Își aprinde lanterna și o rotește în jur, încercând să-și facă o idee despre spațiu. E puțin mai larg decât culoarul de la intrare, dar nu cu mult. Un întuneric adânc se întinde în față.

Un tunel.

Nu un beci, așa cum își imaginase. Probabil se întinde până în fața hotelului, sub centrul SPA, sub parcare. Poate și mai departe.

În timp ce-și trece lumina peste pereți, vede că-s ciopliți grosolan în piatră, la fel ca treptele, și traversați de firișoare de apă.

Ridică lanterna în sus și vede un neon demodat fixat de tavan. Pare de mult nefuncțional: e acoperit de praf, iar carcasa exterioară e acoperită de mici crăpături.

Elin îl cercetează. Înseamnă că tunelul face de fapt parte din clădire, nu-i o anexă construită mai târziu. Se uită spre Lucas:

— Ești sigur că tunelul ăsta nu apare în planurile clădirii?

— Nu, răspunde și, scoțându-și lanterna din buzunar, o aprinde. Nici în studiul topografic făcut înainte de construcție nu apare.

Încearcă să-și ascundă frica, dar Elin o simte: mișcările neregulate ale pieptului îi trădează ritmul accelerat al respirației.

— Și n-ați observat niciun semn în afară, la ieșirea din tunel, care să indice existența lui? Vreo structură neobișnuită?

— Nimic. Ieșirea cred că e astupată, dacă nu e cumva la câțiva kilometri distanță, ceea ce n-ar avea niciun sens, având în vedere scopul pentru care era folosit.

— Știi deci la ce ar fi putut servi?

— Nu pot să spun cu siguranță, dar erau câteva sanatorii în Leysin cu tuneluri. Erau folosite să ducă mâncare și provizii direct în clădire și de asemenea… se întrerupe, iar trăsăturile i se crispează. Pentru a transporta morții, să nu fie văzuți de ceilalți pacienți.

Elin îi analizează cuvintele. Dacă e așa, cum se face că nu știa de existența lui? Cu siguranță tunelul ar fi fost marcat undeva, s-ar fi vorbit despre el. Dacă nu cumva a fost mereu ascuns din cine știe ce motiv.

— Poate, începe ea, simțind că i se face rău doar gândindu-se la asta, doctorii pe care i-am văzut în fotografii foloseau și ei spațiul ăsta. Poate din cauza asta nu-i trecut în planuri.

— Poate.

Elin începe din nou să înainteze, neliniștea crescându-i în piept cu fiecare pas.

După câțiva metri, e o schimbare: podeaua tunelului se desparte în două suprafețe diferite. Partea din dreapta e alcătuită din trepte. În stânga, e o cărare lină.

— Știi de ce-ar fi fost construit așa?

Lucas încuviințează, fiind atât de încordat, încât venele par aproape că-i explodează sub piele.

— Partea asta, cărarea, dacă urmează tiparul celor din Leysin, era folosită să transporte cadavre cu ajutorul cărucioarelor motorizate. Treptele care înaintează de-a lungul ei erau pentru angajați.

Dorindu-și să nu fi întrebat, Elin continuă să meargă, lumina lanternei abia reușind să spargă bezna. Încă nu vede nimic: niciun semn de locuire. Niciun semn că Margot ar fi trecut pe-aici.

Au înțeles ei greșit? Dacă nu există nicio legătură între locul ăsta și crime?

Și atunci observă că lanterna lui Lucas nu s-a mai mișcat.

S-a oprit, e fixată pe ceva de sus.

— Tunelul, șoptește el, se lărgește acolo.

Făcând câțiva pași în față, Elin trece lumina lanternei de la un perete la celălalt.

Lucas are dreptate: tunelul se lărgește în față, îngustându-se apoi din nou. E pe cale să meargă mai departe, când lanterna surprinde ceva: o strălucire metalică, la aproximativ jumătate de metru de pământ.

Se apropie și fixează lumina lanternei, înăuntrul ei declanșându-se un semnal de alarmă. Scena din fața ei devine vizibilă: metalul surprins de lanternă e parte

dintr-un cărucior. E acoperit cu o prelată de cauciuc, trasă neglijent într-o parte. O bucată de sfoară e prinsă de margini, două legături în partea de sus, două în partea de jos.

Elin rămâne complet nemișcată, evaluând imaginea. Lângă partea de jos a căruciorului sunt câțiva saci de pânză, prosoape aruncate alături, câteva sticle de apă. În partea stângă e o măsuță pe care sunt împrăștiate instrumente metalice: clești, foarfeci, un cuțit.

Au urme de sânge întunecat, strălucitor.

Își pune o palmă pe gură. Aici s-a întâmplat. Aici a fost Laure mutilată înainte să moară. Și Adele.

Elin se uită fix, și imaginile i se derulează în minte, punând stăpânire ea. Palmele îi transpiră, lanterna aproape îi cade din mâini.

— Aici e unde…

Lucas nu-și termină propoziția. Pare îngrozit.

— Da, spune ea cu voce tremurătoare. Locul perfect. E destul spațiu, este izolat. Și ajunge ușor la…

Se oprește, simte ceva – un miros diferit, mai puternic.

Îmbâcseala respingătoare din ultimii metri ai tunelului a fost înlocuită de altceva – un miros de putreziciune. O duhoare metalică, de carne putrezită.

Elin face un pas înainte, abia respirând.

Probabil e doar de la sângele de pe instrumente, sângele pe care Margot a încercat să-l curețe, dar pentru că aerul nu circulă aici, mirosul a rămas, a intrat în crăpături.

E pe cale să se întoarcă spre Lucas când vede ceva – ascuns în curbura peretelui, în partea cea mai largă a tunelului.

Elin încremenește, copleșită de un val îngrozitor de greață.

Imposibil!

83

Elin își acoperă gura cu mâna, fierea i-a ajuns deja în gât, în gură.

Margot!

E spânzurată de un scripete ciudat, prins de o schelă de lemn.

Masca grotescă de cauciuc îi atârnă pe jumătate de pe față, așa că profilul se vede clar, chipul îi e livid, din locul în care sângele s-a retras.

Are un ochi închis, celălalt deschis: gol, fără viață.

Elin tremură și continuă să se uite, încercând să înțeleagă ce-i în fața ei.

S-a sinucis? Pentru că știa că sunt pe urmele ei?

Dar când se uită mai jos, vede că trunchiul e întins printr-un sistem complicat de funii legate la încheieturile și gleznele ei. Sfoara din jurul gleznelor e legată de un fel de manivelă, o roată.

E imposibil ca ea să-și fi făcut singură asta.

Elin își mută privirea spre stânga, spre capul lui Margot. O bridă de strângere metalică i-a fost fixată pe frunte, sângele curgându-i pe față în locul unde a străpuns pielea. Brida e prevăzută cu niște cârlige metalice, prin care trece o sfoară. Aceasta e prinsă la rândul ei de o altă roată.

Elin simte că sângele-i bubuie în urechi în timp ce-și îndreaptă privirea spre gâtul lui Margot. Sunt urme pe pielea ei acolo unde a fost întinsă și ruptă.

Dacă moartea nu i-a fost provocată de brida care-i străpungea capul, atunci forța acelui instrument de tortură medieval a fost cu siguranță îndeajuns de puternică încât să-i detașeze capul de coloana vertebrală.

A murit pe loc.

Imaginile i se derulează în minte ca un film: Margot, așa cum a văzut-o cu numai câteva zile înainte, și acum asta. Cruzimea asta.

Elin știe fără urmă de îndoială că așa o să și-o amintească, că imaginea asta o să-i rămână în minte până la sfârșitul vieții.

Trage aer adânc în piept așteptând să fie cuprinsă de panica familiară. Dar nu se întâmplă așa: își simte mintea clară, disecând scena din fața ei, dar gândul care i se ivește apoi în minte aproape că o face să-și fi dorit să nu fie așa.

— Margot avea un complice.

Elin se întoarce spre Lucas.

— În tot timpul ăsta, lucra cu cineva.

Nu primește niciun răspuns.

Elin se rotește, se uită prudentă în jur.

— Lucas? repetă ea, și cuvintele îi răsună cu ecou în bezna tunelului.

La fel, niciun răspuns.

Un fior de teamă: se întoarce iar, mai încet de data asta, rotind lanterna în jur.

Frânturi de imagine: căruciorul metalic. Echipamentul aruncat. Pereții de beton vărgați.

Dar nici urmă de Lucas.

Unde ar putea să fie?

Era chiar în spatele ei cu câteva momente în urmă. Întoarce în minte toate posibilitățile: poate a văzut sau a auzit ceva și a mers mai departe în tunel?

Înaintează câțiva pași, cercetează locul din fața ei, își simte gura uscată.

Nici urmă de el.

Se întoarce și începe să meargă spre culoarul de intrare, când aude un zgomot înăbușit. Mintea-i lucrează, înțelege imediat de unde vine zgomotul.

Chepengul.

A plecat. Pe unde au venit.

Are dintr-odată o revelație devastatoare: există un singur motiv pentru care ar fugi acum.

Gândurile îi sar la concluzia firească: Lucas e persoana cu care lucra Margot. El e ucigașul.

Dar dacă-i așa, de ce n-a omorât-o în tunel, când a avut șansa?

Se întoarce și începe să alerge. E anevoios – drumul e ușor în pantă, urcă. Fiecare pas e greoi, pare inutil, ca și cum n-ar reuși să înainteze. Un strop de sudoare îi curge pe frunte. Îl șterge grăbită și merge mai departe.

Gândurile îi stăruie în jurul lui Margot: de ce ar omorî-o Lucas?

A mers ceva prost, sau acesta a fost planul de la început? Aranjase totul așa încât Margot să pară țapul ispășitor? Voia să creeze aparențele unei răzbunări, ca să-și poată duce nestingherit planul mai departe?

Diferite gânduri îi trec prin minte – ce-i spusese Cécile, relația lui cu Laure, concentrarea lui obsesivă pe hotel. Minciunile lui.

Are sens, nu? Poate că motivul lui e cel la care ea se mai gândise înainte, posibil cel mai puternic dintre toate: să protejeze hotelul. Își amintește cum

vorbea Cécile despre pasiunea lui pentru acest loc: să construiască un monument închinat propriului eu.

Ar putea fi o încercare smintită de a-și proteja moștenirea? E posibil: să se folosească de crime pentru a încerca să ascundă adevărul despre trecutul întunecat al sanatoriului.

Oamenii pe care-i omorâse știau ceva despre asta?

Un raționament logic i-ar fi spus că acest plan n-ar fi putut să meargă, dar ea știa că modul de a gândi al unui ucigaș nu-i niciodată rațional. În mintea lui, planul de acțiune era perfect închegat din punct de vedere logic: era singura concluzie valabilă. Și tocmai acel sentiment de siguranță absolută e cel care-l face pe ucigaș să comită crima – o hotărâre feroce.

Oricare ar fi fost răspunsul, ea știe că trebuie să acționeze rapid.

În cele din urmă, ajunge la culoarul de intrare. Urcă primele câteva trepte, își lasă capul pe spate. E complet întuneric: nu se vede nicio lumină venind din camera arhivei de deasupra.

Bănuiala ei se adeverește: a închis chepengul. Ținându-și lanterna între dinți, Elin își întinde mâinile în sus, împinge cu toată puterea mânerul atașat pe chepeng, dar nu se mișcă.

Încearcă din nou, de data asta pipăind suprafața cu degetele, încercând să găsească un punct slab, dar nu găsește niciunul.

O nouă strategie: coboară o treaptă, se lasă în jos și se lansează apoi spre chepeng cu toată greutatea.

Nu merge: ușa de lemn se mișcă doar câțiva milimetri, dezvăluind o fantă subțire de lumină.

Clătinându-se ușor în timp ce aterizează pe treapta îngustă, Elin se uită în jur cu un sentiment de panică tot mai intensă.

A închis-o.

Trec câteva minute pe când încearcă să încropească un plan: numai Lucas și Cécile știu că e acolo. E posibil ca Cécile să nu vină după ea curând, și Lucas să aibă destul timp să-și pună în aplicare planul.

Probabil n-are niciun sens să încerce să parcurgă tunelul ca să găsească ieșirea, Lucas i-a spus că probabil a fost blocată.

Gândește-te, Elin, gândește-te!

Un gând îi trece prin minte – un lucru simplu, care-i scăpase din vedere:

Telefonul.

Se întoarce pe treaptă și-l scoate din buzunar. Ecranul se luminează, dar Elin nu se mai simte așa de isteață acum – are doar o liniuță de semnal care apare și dispare. Mișcă telefonul în față și în spate. Nimic: liniuța pâlpâitoare dispare, e înlocuită de două cuvinte: Fără semnal.

De data asta, urcă apoi cât poate de sus, până se ghemuiește pe treapta din capul scării. Coborându-și privirea spre ecran, vede c-a apărut sigla Swisscom. Liniuța pâlpâitoare a devenit stabilă.

Semnalul e încă slab: s-ar putea să nu fie de ajuns. Stând pe treaptă, îi scrie un mesaj lui Isaac:

Sunt închisă în camera cu arhiva. E o deschizătură în mijlocul podelei, o să vezi un pătrat în mocheta de plastic. Ridică-l, apoi și pe cel de linoleum de dedesubt și o să găsești un chepeng.

Un răspuns imediat:

Vin acum.

Câteva minute mai târziu, aude ceva deasupra: bufnituri surde, un hârșâit.

Un scârțâit puternic și deodată o revărsare de lumină.

Elin clipește, orbită pe moment. Îl vede pe Isaac direct deasupra ei, stând în genunchi lângă deschizătură. Are fața roșie, transpirată.

Întinde o mână și o ajută să urce.

— Ești OK? întreabă cu o voce răgușită, încărcată de emoție.

— Sunt bine, răspunde și, îndreptându-și spatele, trage aer adânc în piept. Margot e moartă, Isaac.

— Moartă? spune și vocea i se frânge. Dar credeai…

— Știu. Am găsit-o în tunel, spune răsuflând din greu.

Ezită când în minte îi vine imaginea trupului distrus al lui Margot. Imagini îngrozitoare, imposibil de uitat.

— Nu era deci ea?

Elin ezită, încercând să-și limpezească gândurile.

— Nu-s sigură. Sunt destul de sigură că era implicată, dar cred că lucra cu încă cineva. Persoana care m-a închis aici.

— Ce vrei să spui? întreabă Isaac, încruntându-se.

— Lucas, spune ea răspicat. A venit jos cu mine să o găsim pe Margot. M-a însoțit aproape tot drumul, și apoi, după ce-am examinat cadavrul lui Margot, m-am întors și dispăruse.

Umflându-și obrajii, Isaac scoate un șuierat ușor.

— Chiar crezi c-ar putea fi implicat?

— De ce m-ar fi lăsat aici, închisă?

— Dar de ce să nu te omoare pur și simplu? Să te înlăture din calea lui?

— Nu știu, răspunde Elin. M-am gândit la asta. Am fost distrasă de Margot… poate nu credea că e nevoie.

Isaac se uită neliniștit spre ușă.

— Și ce-o să faci acum?

— Trebuie să-l găsim. Înainte să ajungă la altcineva.

85

Când Elin intră în salon, e mai luminos, dar nu cu mult – pe geam se vede un cer lăptos, argintiu, de parcă n-ar fi dimineața târziu, ci de-abia s-ar crăpa de ziuă.

Două mici grupuri de oameni stau în jurul meselor de lângă bar, dar nu vorbește nimeni. Stau pe telefoane și-și sorb băuturile.

Elin o vede pe Cécile la prima masă; ține în mâini o ceșcuță de cafea.

Se îndreaptă spre ea, în timp ce emoțiile încep să-i roadă stomacul. Cum o să reacționeze când o să-i spună despre Lucas?

Cécile își ridică privirea. Fața îi e ascuțită, trasă.

— Cum e Will?

— Starea lui e deocamdată stabilă.

— Bun.

— Cécile, spune Elin cu o voce joasă, cred că trebuie să vorbim între patru ochi.

— În regulă.

Cécile se ridică și-și împinge scaunul la loc. Merg către o masă din cealaltă parte a camerei, unde nu pot fi auzite de grupurile din apropierea barului.

Elin se așază și-și scutură bluza. E foarte cald. Focul e numai la un metru distanță și duduie în vatră.

Îi spune cu întreruperi ce s-a întâmplat, uimită de expresiile contradictorii de pe fața lui Cécile – confuzie, neîncredere și ceva în plus, ceva neașteptat – un sentiment de resemnare.

De parcă ar fi fost eliberat ceva și lăsat în derivă pe chipul ei.

Bănuise de la început?

— Chiar crezi că Lucas e implicat? o întreabă Cécile când Elin încheie.

Ochii îi par niște umbre, ca și cum ar fi goliți de viață. Elin trage aer adânc în piept.

— A fugit, Cécile. A încercat să mă închidă. Poate c-o mai fi și altă explicație, dar nu-mi dau seama care.

Cécile rămâne tăcută o clipă, își trece privirea peste caseta de sticlă suspendată de tavan la aproximativ un metru distanță. Elin a mai văzut-o, adăpostește un manometru vechi făcut din sticlă și lemn. Nota din interior precizează c-a fost folosit să măsoare presiunea aerului când chirurgul colaba plămânii bolnavilor de tuberculoză.

Văzând-o acum, după ceea ce tocmai a descoperit, Elin simte o repulsie totală: Lucas a încorporat intenționat asta în design. A făcut o atracție din acea barbarie.

— Și ce vrei să faci în continuare? întreabă Cécile în cele din urmă.

Imaginea ei reflectată în oglinda din spatele barului pare să fie distorsionată, trăsăturile ei accentuate alungindu-se.

— Două lucruri. În primul rând trebuie să-i ținem pe toți ceilalți laolaltă, să ne asigurăm că nu părăsește nimeni camera. În al doilea rând trebuie să-l găsim pe Lucas.

— Ar putea fi oriunde. Hotelul e uriaș și, e posibil, nu-i așa, să mai fie un loc ascuns precum tunelul.

— Da, dar, dacă are de gând să mai facă totuși ceva în curând, e mai probabil să fie undeva, în clădirea principală.

Cécile încuviințează cu o singură mișcare bruscă a capului, cu o privire de oțel.

— Să începem cu biroul lui.

Spațiul e de nerecunoscut, perfecțiunea impecabilă afișată de obicei de proiectant e spulberată.

Biroul lui Lucas e cufundat în dezordine: hârtii împrăștiate pe suprafața netedă de lemn, câteva carnete risipite pe podea. Sertarele sunt deschise larg, scaunul e împins departe de birou.

Pare c-a fost ținta unui atac. A unui jaf.

Elin e străbătută de un fior. Înțelege și simte că i se face rău: A fost aici. Căuta ceva.

Elin merge la birou, începe să-i răsfoiască hârtiile împrăștiate. Multe documente de afaceri, copii ale prezentărilor.

Într-un teanc de fișiere, privirea-i întâlnește ceva familiar.

Scrisorile – notele anonime, amenințătoare, pe care Lucas i le arătase. Scrisorile despre care știe acum că fuseseră trimise de Laure.

Par să fie mai mult de-o duzină, toate diferite. Le adună într-un teanc dezorganizat.

I-a spus doar de trei, nu-i așa?

Toată povestea asta se ducea mai mult în trecut decât îi spusese el? Dacă da, e posibil ca scrisorile să fi avut un rol în declanșarea primei crime. Dacă se simțise amenințat…

— Ce e? întreabă Cécile și se întoarce spre birou.

— Am mai găsit niște scrisori. Cele trimise de Laure.

— De ce le-ar fi căutat? întreabă Cécile, încruntându-se.

— Nu știu, răspunde Elin, dând din cap.

Se uită din nou la ele și, de data asta, un gând i se conturează în minte.

E ceva în neregulă în camera asta.

Îi ia un moment să-și dea seama despre ce-i vorba: dulăpioarele.

Sunt singurele care au rămas neatinse. Sunt așezate într-un șir lung, la doar jumătate de metru de podea.

La jumătatea fiecărei uși e un mic mecanism de închidere.

Se îndreaptă spre ele, se apleacă și examinează încuietorile.

— Ai o cheie care să le deschidă?

— Nu. Probabil că Lucas are cheia la el.

Se dă înapoi, se uită împrejur, căutând ceva îndeajuns de solid cu care să spargă încuietoarea.

Pe colțul biroului, e un prespapier mare de sticlă. Îl ia și se lasă în genunchi. Îl așază deasupra încuietorii primului dulăpior, cel mai mare dintre ele, și lovește cu putere mecanismul.

Nu funcționează – sticla îi alunecă din palmele umede, transpirate și atinge superficial încuietoarea înainte să se izbească de podea.

Își șterge palmele de pantaloni, încearcă din nou. De data asta lovește încuietoarea chiar în mijloc: cedează cu un clic zgomotos.

Își bagă degetul pe sub marginea ușii și o deschide.

Elin se dă înapoi.

Dulăpiorul e gol, cu excepția unui singur obiect: o mască.

Aceeași mască neagră de cauciuc care și-a lăsat umbra îngrozitoare peste ultimele zile. În lipsa unei fețe care s-o susțină, e flască, prăbușită în interior.

Nu-și poate lua ochii de la ea. Momentul se lungește, și o rotiță începe să se învârtă în adâncul minții ei.

Nu-i nicio îndoială acum. E aceeași mască pe care a văzut-o pe fețele lui Adele și Laure. Și pe cea a lui Margot.

Lucas e în spatele acestei povești.

Cécile vine lângă ea.

— Era acolo?

— Da.

Elin ia masca în mână, analizând detaliile: crăpăturile fine din cauciuc, tubul larg ce duce de la nas la gură.

O întoarce între degete, un gând începe să i se înfiripe în minte, dar înainte să-l conștientizeze, se fragmentează, dispare.

Cécile se apleacă lângă ea.

— Știu cum pare, dar n-are niciun sens, bolborosește, încălecând cuvintele. De ce-ar sabota hotelul și tot ce-a construit, pentru care a muncit atât de mult?

Cu siguranță își dă seama c-ar pierde totul după asta, adaugă și, întinzându-și mâna, atinge masca.

— Sunt sigură că-i o greșeală. O neînțelegere.

Elin simte un gol în stomac. Cécile ar face orice să explice situația în acest sens. Încă îl protejează pe Lucas, chiar și acum.

Și totuși n-o poate condamna, pentru că o înțelege. E ceea ce a făcut Isaac pentru ea în toți anii ăștia, nu? A ascuns adevărul. A protejat-o.

— Cécile, eu…

— O să verific și celelalte dulapuri, o întrerupe Cécile și ia prespapierul. Sunt sigură că are tot felul de obiecte de felul ăsta. Artefacte din sanatoriu. Uită-te la pereți, la tablouri, spune arătând în jurul ei. E interesat de istoria locului, asta-i tot. Nu înseamnă nimic mai mult.

— Cécile, știu că-i greu, dar…

Elin nu apucă să-și termine fraza. Prespapierul îi cade lui Cécile din mâini, se rostogolește din poala ei pe podea, aterizând cu o bubuitură surdă.

— E… începe ea, dar vocea i se frânge. E vina mea. E doar vina mea.

Elin îi citește resemnarea din ochi.

Știe, nu-i așa? Știe ce-a făcut Lucas.

— Nu-i vina ta, Cécile, spune și-i pune o mână pe braț. Nimic din toate astea nu-i din vina ta.

— Ba e, ripostează Cécile și se întoarce spre ea, cu ochii roșii, injectați. Ți-am ascuns ceva. Ceva ce trebuie să știi.

86

Cécile se ridică și merge spre fereastră.

— E în legătură cu Daniel. Cu ce i s-a întâmplat, spune și-și coboară privirea în podea.

Și mai multe minciuni! se gândește Elin, ridicându-se. Minciună după minciună după minciună.

— Înainte ca Daniel să dispară, fusese la o întâlnire la sanatoriu cu Lucas și cu firma de construcții. Nimeni nu știa atunci că e vreo problemă. Soția lui primise un mesaj de la el, în care-i spunea că se duce să ia masa în oraș, că

băuse prea mult ca să poată conduce până acasă și că plănuia să rămână la părinții lui în Crans.

Elin încuviințează tăcută.

— A doua zi, a venit custodele. Era doar un puști, verifica o dată pe săptămână clădirea. Clădirea era mai mult sau mai puțin în paragină și erau oameni care intrau acolo prin efracție.

Cécile se oprește, uitându-se spre fereastră.

— În după-amiaza aceea, Lucas a primit un apel. Puștiul începuse să verifice camerele. În una din aripile vechi, a găsit un cadavru, spune și se oprește, trăgând aer adânc în piept. Dezmembrat, cu o mască pe față.

— Ca asta? întreabă Elin, uitându-se la masca din mâinile ei.

— Da. Arată identic. Lucas era la birou în Lausanne când a sunat puștiul. I-a spus să nu zică nimănui, că o să ajungă acolo cât de repede poate. Lucas a spus apoi că o parte din el sperase să fie o farsă stupidă. Că unul dintre protestatari… dar nu…

Fața lui Cécile se întunecă.

— Băiatul avea dreptate. Era un cadavru. Cadavrul lui Daniel.

— Bănuiesc că n-a sunat la poliție, spune Elin, mușcându-și buza, încercând disperată să analizeze în minte cuvintele lui Cécile.

Are atâtea întrebări – nu știe ce să întrebe mai întâi.

— Nu. M-a sunat speriat, m-a întrebat ce să facă. Eram în oraș, la casa părinților. Ne-am întâlnit acolo.

Cécile își duce o mână la gură, un sunet ciudat îi iese din gât: de respirație scurtă, întretăiată.

— Daniel era întins pe unul dintre scaunele alea cu rotile pentru invalizi, cu masca aia îngrozitoare încă atașată de față.

Ochii i se umplu de lacrimi. Și le șterge.

— Și tot n-ați sunat la poliție?

Elin își simte tonul acuzator din voce, dar nu se poate abține. O parte din ea nu vrea să audă ce urmează, dar se forțează să asculte.

— Nu. Lucas n-a vrut. Era panicat, spunea că asta ar îngropa întreg proiectul, adaugă ridicând din umeri. Avea dreptate. Erau deja multe voci care

contestau lucrările de renovare, proiectul n-ar fi supraviețuit scandalului. Știam ce însemna asta pentru el, continuă după un moment de ezitare. Pusese totul la bătaie – nu doar bani, capital, ci toată viața lui. Căsnicia. Totul pentru acest proiect.

— Și ce-ați făcut?

— Lucas s-a descotorosit de cadavrul lui Daniel. L-a scos din scenă.

— Nu l-ai întrebat ce-a făcut cu el? o întreabă Elin pe un ton încă acuzator, tensionat.

— Nu, răspunde Cécile, și fața i se înăsprește pentru o clipă. Nu voiam să știu. Îmi făcusem partea mea. Îi promisesem c-o să păstrez secretul.

— Dar cum rămâne cu locul crimei? Cu siguranță poliția l-a cercetat când Daniel a fost declarat dispărut. Din ce mi-ai spus, erau urme de sânge, dovezi.

— Lucas a curățat locul, l-a făcut să arate ca și cum nu se întâmplase nimic. A mutat mobila, a mutat o parte dintre gunoaie. A fost destul de ușor. Locul era oricum într-o situație dezastruoasă, adaugă și se uită la mâinile ei. Polițiștii n-au fost prea meticuloși. Teoria lor principală la acea vreme era că Daniel plecase de capul lui.

— Și custodele care l-a găsit? Cu siguranță ar fi vrut să anunțe poliția.

— Lucas l-a mituit, spune Cécile cu o voce care pare măruntă, pustiită. I-a dat mulți bani în speranța c-o să renunțe. Și a făcut-o.

Elin încearcă să-și adune gândurile.

— Și ai vorbit cu Lucas după ce a fost găsit cadavrul lui Adele? Ați discutat despre asemănări?

— Da, dar a spus că, dacă-ți spunem despre Daniel, o să fim arestați. Am ascuns un cadavru, nu l-am raportat, am ascuns dovezile… continuă Cécile cu o voce slabă, cu umerii lăsați, ceea ce o făcea să pară mai mică. Lucas a spus că spera să-l găsim pe făptaș, că nimeni n-o să facă legătura între cazul lui Adele și cel al lui Daniel. Nu m-am gândit niciodată că el ar fi cel…

Vocea i se frânge.

Elin se uită la ea, dintr-odată obosită. Câte alte minciuni o să apară?

Oamenii îi spun numai jumătate de poveste… Fusese în dezavantaj în tot timpul ăsta.

Cécile rămâne tăcută o clipă, apoi vorbește din nou.

— Știi, când a ieșit ultima oară din spital, Lucas a spus ceva ce mi-a rămas în minte. A spus că s-a săturat să fie neajutorat, să i se spună ce să facă.

Cécile se oprește pentru o clipă, cântărindu-și cuvintele.

— A spus: „De-acum înainte, o să fac ce vreau. La naiba cu toți cei care-mi stau în cale".

Elin se uită la mișcarea fulgilor de nea de dincolo de fereastră.

Și-a îndeplinit dorința.

Nimeni nu mai putea să spună că e neajutorat acum.

Se întoarce spre Cécile.

— O să încep să caut, cameră cu cameră. Poți să te duci în salon să verifici dacă totul e în regulă acolo?

— Nu vrei să vin cu tine?

— Nu. Dacă vede mai mult de o persoană, poate să se sperie. Trebuie să procedăm cu atenție.

— Dacă așa crezi, spune Cécile și se îndreaptă spre ușă. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Așa o să fac, răspunde Elin și pune masca la loc în dulăpior, își ia geanta și-și dă seama că vorbele lui Cécile despre Lucas încă îi stăruie în minte.

De acum înainte, o să fac ce vreau. La naiba cu toți cei care-mi stau în cale.

O rotiță se pune în mișcare în mintea ei. Se oprește, se uită în podea, încercând să înțeleagă mai bine.

E posibil să aibă dreptate? Sau mintea îi e încețoșată, epuizată și-și imaginează lucruri? O crestătură pe folia de linoleum – gândurile i se duc în locul greșit, alunecând spre concluzia greșită.

E un singur mod de a verifica: să caute dovada. Ceva concret, de necontestat.

Își scoate telefonul și găsește site-ul de care are nevoie în câteva secunde. Are mâinile umede, degetele lăsând urme de amprente pe ecran în timp ce derulează căutând secțiunea relevantă.

Prea repede – s-a dus prea departe.

Se forțează să încetinească și caută înapoi.

Cuvintele îi sar în ochi pe ecran.

Teoria ei – e corectă.

Și atunci, în timp ce se uită spre ecran, un alt lucru îi vine în minte. Un detaliu atât de subtil, încât nu l-ar fi remarcat niciodată dacă n-ar fi făcut cealaltă legătură.

Elin se întoarce la dulăpior, îi deschide ușa. Îngenunchează, scoate masca și și-o apropie de față. Trage aer adânc în piept, folosindu-și nasul de detectiv. Masca îi cade în poală.

Are dreptate. Are dreptate.

Lucrurile încep în cele din urmă să se lege. Mici piese care se adună: fragmente de conversație, limbajul corpului.

Nu mai e nicio îndoială.

Speră doar că nu-i prea târziu.

În depărtare, se trântește o ușă. O bufnitură surdă, înfundată.

Lui Elin i se face rău, își simte tot corpul inundat de adrenalină.

Timpul se comprimă, se strânge până dispare. Cât o să-i ia? Trei minute? Patru?

O ia la fugă.

87

Ușile glisante se deschid, aruncând-o afară într-o furtună de ninsoare nemiloasă.

Elin pășește înainte pe platforma de lemn, abia respirând: nu s-a oprit din alergat de când a părăsit biroul lui Lucas.

Se liniștește, cercetează zona din fața ei, mijindu-și ochii prin ninsoare. Prelata de pe piscină e trasă, apa lucește viu, obscen, deasupra spoturilor de lumină de pe fund. Aburii se învălmășesc în aer, dar în mișcarea lor de du-te-vino vede o siluetă lângă piscina principală.

Lucas. Avea dreptate. Știa că, dacă nu e lângă piscina interioară, o să fie aici.

Dar nu e singur. Tot ce-a dedus ea – e adevărat.

Se pune în mișcare, azvârlind zăpada cu picioarele. Fulgii îi năvălesc în față, în ochi, ca niște gloanțe minuscule, înaripate. Cu adrenalina la maximum, mișcările îi par stângace, tălpile alunecându-i pe zăpada moale. Trebuie să-și mute în mod conștient centrul de greutate în spate ca să nu alunece.

În cele din urmă, ajunge la piscina principală. Lucas e prăbușit pe un șezlong din partea dreaptă, în capăt. Încearcă să-și întoarcă apoi capul spre ea, dar mișcarea îi e ca de marionetă, smucită. Își dă ochii peste cap, dând la iveală firișoarele roșii care împânzesc albul.

A ajuns prea târziu?

Se grăbește și ocolește latura piscinei până ajunge la el.

— E în regulă, își revine, spune Cécile, stând deasupra lui, aplecată, încercând să-l facă să stea drept.

Are ceva de infirmieră în atitudine – e maternă, excesiv de grijulie –, dar Elin nu se lasă păcălită.

— Nu mai e nevoie să joci teatru, Cécile, îi spune încet, calmă, simplitatea cuvintelor ei reflectând o siguranță de sine pe care n-o simte. Știu că ești tu. Tu erai cea care colabora cu Margot. Nu Lucas.

Cécile o privește cu atenție, pe frunte încep să-i apară cutele care prevestesc că se va încrunta.

Îi răspunde cu aceeași lentoare a cuvintelor, dar cu un plus de condescendență, ca și cum ar vorbi cu un copil:

— Nu. L-am găsit aici așa. Încercam să-l ajut.

Elin își dă imediat seama că totuși Cécile a ales reacția greșită: în replică la acuzație ar fi trebuit să fie nervoasă, indignată. Să se apere. Nu așa: cu o superioritate bine cumpănită.

O dă de gol.

Dinspre Lucas se aude un zgomot: un sunet lichid, gutural.

Îl studiază. Și-a schimbat poziția, și ea îi poate vedea partea stângă a feței. Deasupra sprâncenei, fruntea îi e pătată de sânge închegat, care se întinde în jurul tâmplei. Are pielea albă, umedă din cauza transpirației sau a ninsorii. Elin își drege vocea. Își simte gura uscată, golită de salivă.

Trebuie să tragă de timp.

— Știu că tu ești. Te-ai dat de gol. Ai fost isteață, până în ultimele momente.

Expresia lui Cécile e impenetrabilă:

— M-am dat de gol? repetă ea.

— Da. Ce-ai spus în biroul lui Lucas. De acum înainte, o să fac ce vreau. La naiba cu toți cei care-mi stau în cale. Expresia aceea… mi-am dat seama că am citit asta înainte. Pe un blog în care se protesta împotriva construirii hotelului. Cineva îl descria pe Lucas folosind chiar cuvintele astea. Același comentariu era și pe Twitter. Îl sabotai pe fratele tău postând mesaje ofensatoare, adaugă Elin după o clipă de ezitare, pentru că despre asta-i vorba, nu? Despre el.

Vorbele i se revarsă spre Cécile, dar aceasta nu pare să le audă. Pare protejată de o zonă tampon, de neatins.

— O expresie? întreabă, și fața i se strâmbă, cuprinsă de uimire. Mă acuzi în baza unei expresii?

— Nu-i numai asta, spune Elin și-și îndreaptă spatele cât poate de mult.

— Am simțit miros de clor pe masca din biroul lui Lucas. L-am tot simțit în locuri în care n-ar fi trebuit să fie… când am găsit-o pe Laure în lift și când am fost atacată, pe scara care ducea spre apartamentul de lux, dar nu l-am băgat în seamă, nu până azi. Înoți în fiecare zi, nu-i așa?

Cécile se uită la ea tăcută, vântul aducându-i părul peste față. În continuare nu afișează nicio emoție.

— Așa am ghicit că o să-l aduci aici, lângă piscină. Ori la piscina interioară, ori la aceasta. E zona ta de confort, nu? Singurul loc în care te simți acasă.

— Nu știi ce vorbești, ripostează Cécile cu o voce goală. Ce spui tu e o speculație. Nimic mai mult.

— Nu e. Aveam dreptate cu ce ziceam înainte, nu? Nu-i vorba doar de hotel și de trecutul sanatoriului. E ceva personal, între tine și Lucas. El a făcut ceva, ceva ce nu poți ierta. Ceva ce te-a făcut să cauți răzbunare.

— Nu, eu…

Elin continuă, simțind o slăbiciune.

— Asta, tot ce s-a întâmplat, oamenii pe care i-ai omorât – ai fost deșteaptă făcând să pară că e legat de sanatoriu, de parcă totul avea legătură cu trecutul, dar nu avea, spune fixându-și privirea asupra lui Lucas. Ci cu el, nu-i așa? De la el au plecat toate astea.

Cécile face un pas înapoi. Aerul imperturbabil s-a destrămat: șovăie pentru o clipă, apoi își revine.

— Nu, uite ce e, eu…

Elin înaintează, bocancii afundându-se adânc în zăpadă.

— Ce-a făcut, Cécile? Spune-mi ce-a făcut.

Fața i se schimonosește, de parcă cineva i-ar fi strivit chipul sub talpă. Din gâtlej îi iese un sunet ciudat, amar.

— Nu e despre ce-a făcut, spune Cécile. E despre ce n-a făcut. Nimic din toate astea n-au plecat de la Lucas, adaugă cu un rictus al feței. Au pornit de la Daniel. Daniel Lemaitre. M-a violat.

Arată spre Lucas, cu o mișcare smucită.

— Știa și n-a făcut nimic.

88

Se lasă o tăcere apăsătoare. O tăcere de care Elin n-a mai avut parte de când e aici. Simte cum se oprește vântul, cum, pentru prima oară, ninsoarea cade direct pe pământ.

— N-ai nimic de spus? întreabă Cécile, uitându-se spre Lucas.

Lângă ea, apa lucește, aburii se ridică în aer în rotocoale.

El o privește de sub pleoapele grele, fără să reacționeze.

— Haide, erai și tu acolo în seara aia, Lucas, nu-i așa? După petrecerea organizată cu prilejul zilei de naștere a lui Daniel, în Sion. La majoratul lui. Ne-ai adus pe toți, eram un grup, cu mașina la Daniel acasă. Am rămas peste noapte, am dormit toți în living.

Tonul lui Cécile e în continuare lipsit de emoție, în locul sentimentelor e un gol.

Elin știe că tipul ăsta de stare e întotdeauna periculos. Spre deosebire de o furie aprigă, înflăcărată, una rece, amară, ca asta, e fără punct de oprire. Furia lui Cécile a trecut de punctul ăla și s-a transformat în ceva solid. În ceva ce nu mai poate fi distrus. Sau înlăturat.

— Nu a fost una dintre situațiile acelea clișeu, continuă Cécile. Un străin care să mă târască pe vreo alee întunecată. Era prietenul meu. Cel mai bun prieten al tău. Practic, parte din familie și eu aveam șaisprezece ani, Lucas. Eram un copil.

— Cécile, nu… începe Lucas, dar cuvintele i se sting.

— Ce e, Lucas? Nu-ți place să auzi ce-ai încercat să ignori? continuă Cécile cu o expresie aspră. Eu și cu Daniel ne sărutam, râdeam că trebuie să fim tăcuți, să nu trezim pe nimeni. Apoi, a început să-mi tragă rochia în sus și mi-a depărtat picioarele. Am încercat să-i spun nu, dar mi-a pus palma pe gură și apoi m-a violat. N-am făcut nimic, spune dând din cap, acuzându-se pe sine însăși. Am încremenit. Contrariul a ce credeam că aș face într-o astfel de situație. Doar l-am lăsat s-o facă.

Lucas o privește, fulgi mici de zăpadă agățându-i-se în păr.

— Când în cele din urmă s-a dat jos de pe mine, mi-am întors capul spre tine. Te prefăceai că dormi, dar ți-am văzut ochii deschiși. Știam că ești treaz, că ai văzut ce făcuse.

El își drege vocea:

— Nu-i corect, Cécile, și știi că nu-i.

— Ba e, Lucas. Sună de necrezut, nu? Că n-ai încercat să faci ceva? Că n-ai încercat să-l oprești? Și eu am crezut la fel. A doua zi, m-am tot gândit la asta, m-am întrebat de ce nu l-ai tras de pe mine, dar ți-am acordat prezumția de nevinovăție. M-am gândit că nu știai exact ce-ai văzut sau că nu voiai să mă stinghereși, adaugă pășind spre el.

Elin se încordează. În ciuda frigului, simte sudoarea adunându-i-se în broboane pe frunte.

— Nu m-am gândit niciodată că asta o să fie tot, Lucas. Am așteptat să-mi spui ceva, să mă întrebi ce s-a întâmplat, să te asiguri că-s în regulă.

Cécile ezită, apoi continuă să vorbească într-un ritm nou, bizar, automat.

— Aveam totul plănuit: ce s-ar fi întâmplat după ce vorbeam, cum ne-am duce la părinți, cum am spune poliției.

Și Lucas simțise ceva periculos în tonul ei robotic. Se ridică ușor, încercând să-și schimbe poziția, să fie mai sus, dar sedativul pe care i l-a administrat îi face mișcările lente, greoaie.

— Dar nu s-a întâmplat așa, nu-i așa, Lucas?

— Cécile, eram un puști. Amândoi eram. Nu știam exact ce se întâmplase, cum să gestionez situația.

— Nu, spune ea cu o privire oțelită. Nu erai un puști. Un puști poate să mintă o dată, dar nu de două ori. La câteva săptămâni după, continuă întorcându-se spre Elin, am reușit să le spun părinților.

Vorbele îi sunt tăioase, precise.

— Te-au întrebat, nu-i așa, Lucas? Știu că te-au întrebat. Te-au întrebat și ai mințit. Ai susținut că n-ai văzut nimic.

Elin vede prima frântură de emoție, și odată cu ea zărește un obiect în mâna lui Cécile – o lamă, luminile de deasupra reflectându-se în metal. Își simte degetele tremurând la vederea lamei, trebuie să le strângă în pumn ca să le oprească mișcarea.

— După tot ce-am făcut pentru tine… toate orele alea petrecute în spital, apoi la școală, când te-am apărat de atacuri. Ăsta era singurul lucru pe care îl voiam de la tine și n-ai putut să-l faci. N-ai putut să-ți pui și tu pielea la bătaie.

Expresia lui Lucas se schimbă, trece abrupt de la șoc la vinovăție. Ochii injectați se fixează pe fața surorii lui, apoi își coboară capul.

— Îmi pare rău.

— Nu, spune Cécile pe un ton plat, strângând mai tare cuțitul, până când degetele i se albesc. E prea târziu pentru scuze, Lucas. Pentru că nu mi-ai luat apărarea și n-ai spus adevărul. Mami și tati au încercat să mușamalizeze povestea. S-au gândit că există o „explicație“, spune dându-și ochii peste cap. Știau că sunt îndrăgostită de el, așa că niciodată n-am înțeles dacă nu m-au crezut pur și simplu sau au ales calea cea mai ușoară de a scăpa de povestea asta. Au ales să nu facă valuri, pentru că erau prieteni cu familia lui Daniel, iar el era băiatul de aur al lui tati. Au spus doar că totul s-a terminat, că uneori se întâmplă lucruri rele și că n-are niciun sens să răscolesc trecutul și să mă supăr, continuă și zâmbește – un zâmbet înghețat. Chiar și când am aflat că sunt însărcinată, mi-au spus să nu fac mare caz. Am făcut avort, și ăla a fost finalul, așa credeau ei.

Lucas își închide ochii, capul îi cade pe șezlong. Elin știe de ce: din cauza vinovăției. Încearcă pur și simplu să blocheze totul, să n-o mai audă pe Cécile.

— Lucrurile n-au mai fost niciodată la fel apoi, adaugă Cécile și trage aer adânc în piept. Când încercam să înot, tot ce vedeam, la fiecare mișcare, era

fața lui deasupra mea. Fiecare por, fiecare pistrui. Corpul lui se împingea în mine, dovedindu-mi că e mai puternic. M-a făcut să mă simt… mică, spune după o clipă de tăcere. Să simt că toată puterea pe care o aveam în piscină… era în imaginația mea. Că nu era nimic în comparație cu puterea lui.

Cécile pășește din nou în față, răsucind mânerul cuțitului între degete.

Ochii lui Lucas se deschid, simțind mișcarea.

— Așa m-a făcut să mă simt, știi. Ca un nimic, spune Cécile și-și ridică mâna, lăsând un spațiu mic între arătător și degetul mare. Așa de mică. O impostoare. De câte ori intram în piscină, nu puteam să evoluez. Competițiile, cariera mea… luaseră sfârșit.

— Dar nu mi-ai spus niciodată nimic despre asta, ripostează Lucas, vorbind lent, nedeslușit. Nu știam cum te afectase.

— Nu m-ai întrebat, Lucas. Nu m-ai întrebat, pentru că era mai ușor să te uiți în altă parte. Daniel era prietenul tău și l-ai ales pe el în defavoarea mea, spune și rămâne tăcută.

Elin o privește, simțind că urmează și altceva.

— Am încercat să înăbuș toate astea, am încercat să fiu normală. Am renunțat la înot, am mers la școala de ospitalitate și turism din Lausanne. Am încercat să mă conving c-aș putea avea un viitor diferit, că nu mă definește ceea ce făcuse Daniel, spune lovind cu piciorul în zăpadă. Atunci l-am întâlnit pe Michael. Un an mai târziu, am încercat să rămân însărcinată. Nu s-a întâmplat nimic. Am făcut analize, și medicul specialist mi-a spus că nu pot să rămân gravidă. Am făcut o infecție după avort… care a dus la infertilitate.

Elin se încordează. Nu-i place tonul lui Cécile. Coerența nenaturală, felul disciplinat în care vorbește… e ceva în neregulă.

— Atunci a început să se năruie căsnicia noastră. Michael a plecat după opt luni. A spus că a plecat pentru că mă schimbasem, dar am știut că o făcuse din cauză că eram incompletă. Voia pe cineva întreg, pe cineva care să funcționeze perfect.

— Trebuia să-mi fi spus, bâiguie Lucas. Trebuia să-mi fi spus toate astea.

Dar Cécile pare că nu-l aude. Continuă, necruțătoare.

— Atunci m-ai sunat și mi-ai spus despre planurile tale legate de sanatoriu, m-ai rugat să mă implic și eu, adaugă cu o mișcare hotărâtă a capului. Am știut că e șansa mea să-l înfrunt pe Daniel, să-l fac să recunoască.

— Ai vorbit cu el? întreabă Lucas, schimbându-și poziția în șezlong.

Sângele îi curge pe față, de la sprânceană pe obraz, dar nu ridică mâna să-l șteargă. E atent la Cécile.

Cécile vine mai aproape, chiar lângă el; ținuta ei ar fi aproape firească, dacă n-ar avea cuțitul în mână.

— Da. La câteva săptămâni după ce m-am întors. I-am spus că m-ai rugat să lucrez pentru tine și că voiam să știu dacă el era de acord.

— Și ce-a zis?

— Că era de acord. N-am văzut nimic altceva pe fața lui. Niciun semn, continuă Cécile și privirea i se întunecă. Știi, pe vremuri mă întrebam dacă el se gândea vreodată la asta. Dacă îl frământase de-a lungul anilor, dacă noaptea, când închidea ochii, își amintea de mine, dar în clipa aceea am știut că nu o făcea. Am știut că n-o să fie niciodată tras la răspundere, nici măcar de el însuși. Dăduse totul la o parte, poate chiar se convinsese că și eu vrusesem sau poate că nici măcar nu-și amintea. Oricum, m-a redus, adaugă după un moment de ezitare. M-a clasat. Așa cum au făcut doctorii aici. Doctorii în care lumea avea încredere că ajută oameni.

Cécile se întoarce spre Elin:

— Vezi tu, aici greșești, când crezi că nu-i despre sanatoriu ce s-a întâmplat. Locul ăsta, secretele lui… au fost picătura care a umplut paharul. Spune-i tu, Lucas, adaugă întorcându-și privirea rapid spre Lucas. Spune-i adevărul despre locul ăsta.

89

Vocea lui Lucas e joasă, încă un pic neclară.

— Înainte să înceapă construcția, Margot ne-a contactat și ne-a pus întrebări despre una dintre rudele ei. Margot a aflat de la o clinică din Germania că fusese transferată aici, la sanatoriu. Am căutat și n-am găsit nimic în dosarele oficiale. I-am spus că o să cercetăm.

— Margot a luat legătura direct cu tine? întreabă Elin și-și încleștează mâna, relaxând-o apoi.

I-au înghețat degetele, vârfurile îi sunt amorțite.

— Da. Am căutat, am găsit ceva într-un dulap, în una din aripile vechi ale sanatoriului. O cutie. Se vedea că nu fusese deschisă de ani de zile. Înăuntru, am găsit documente, fotografii, dosare ale pacienților. Jurnale. Toate ale unor femei. Am început să citesc și mi-am dat seama că pacientele astea… n-aveau TBC. Nu pentru asta veniseră la sanatoriu.

Elin îi asimilează cuvintele cu un sentiment înfiorător de inevitabilitate în privința a ce urmează.

— Pacientele erau trimise de clinica din Germania. Cât stăteau aici, erau angrenate în experimente. La început se experimentau pe ele tratamente noi, apoi se pare că… șovăie Lucas. Situația a escaladat. Cu cât am căutat mai mult, cu atât am găsit mai multe informații. Fotografii, documente… dar poți să-ți dai seama din imagini, din însemnări, că nu mai erau experimente. Se transformaseră în… altceva.

— Un abuz, spune Cécile cu o voce abia perceptibilă. Vechiul abuz de putere. Era o exploatare a unor femei vulnerabile, adaugă uitându-se în ochii lui Elin. Femeile nu sufereau propriu-zis de nicio afecțiune. Erau trimise la clinica din Germania de tații lor, de soți, de doctori, sub pretextul unei afecțiuni medicale, dar deseori motivul era acela că aveau o atitudine nepotrivită în contextul normelor sociale. În răspăr cu ce era acceptabil pentru femei la acea vreme. Aveau prea multe idei, vorbeau prea liber. Nu era ceva neobișnuit, adaugă și-și întoarce fața spre podea, strâmbându-se dezgustată. Unele dintre ele, cele mai puțini norocoase, erau transferate aici.

Elin încuviințează și o întreabă pe un ton egal:

— Și atunci de ce n-ai scos imediat dosarele la lumină?

— Lucas a spus că articolele negative din presă ar afecta hotelul. Tot ce voia el era să continue construcția, răspunde Cécile cu o grimasă. Daniel a avut aceeași reacție când i-am spus. E în trecut. Uită.

— Cécile, nu-i drept, spune Lucas, încercând să se ridice. Dacă oamenii ar fi aflat ce se întâmplase, ar fi fost declanșată o investigație, care ar fi afectat

planurile pentru hotel.

— Nimic nu putea să te oprească, așa-i? Hotelul era tot ce conta, spune Cécile, uitându-se la Elin. Lucas și Daniel deja știau despre mormântul din fotografie, că mai erau și altele. Fusese marcat totul în timpul studiului de șantier. Lucas a ales să-l ignore. Să meargă mai departe. Încă o mită. Încă o persoană care a ales să întoarcă privirea.

Răsuflând cu greutate, Lucas tresare în timp ce-și schimbă poziția:

— Nu văd de ce un lucru care s-a întâmplat cu multă vreme în urmă ar trebui să afecteze potențialul acestui loc.

— Dar tocmai asta e, Lucas. Nu înțelegi? Ideea e că nimic nu s-a schimbat. Abuzurile de putere, violurile, hărțuirile. Încă se întâmplă.

Cécile se lasă lângă el, cu fața la numai câțiva centimetri distanță.

— E prea ușor, nu-i așa? Să întorci și celălalt obraz. Să ignori consecințele. Și mai rău, suntem complici. Nu doar bărbații, dar și femeile.

— Femeile? întreabă Elin și face un pas în față, sperând c-o să treacă neobservat.

— Da. Adele. Era alături de custodele lui Lucas când au găsit cadavrul lui Daniel. Era iubita lui. A fost mituită, ca și el. Lucas i-a oferit un job aici în schimbul unui salariu umflat, îndeajuns de bun cât să-i închidă gura.

Asta explică legătura dintre cei doi. Pozele de pe Instagram.

— Am găsit o fotografie în care Adele și Lucas erau surprinși împreună, aici, în hotel. La o petrecere. Părea că se certau.

— Da. Ea cerea mai mulți bani, spune Lucas cu o voce stinsă.

Elin se întoarce spre Cécile:

— Dar l-ai omorât pe Daniel, nu? L-ai ucis. De ce ai fi vrut să vorbească Adele?

Cécile o privește cu ochii aprinși, strălucitori. Pentru prima dată, Elin vede o emoție adevărată în ei.

— Pentru că n-am vrut niciodată să fiu anonimă. Când l-am omorât pe Daniel, mă așteptam să fiu prinsă. Voiam să-mi spun povestea, voiam ca povestea acelor femei să fie spusă. Voiam ca oamenii să întrebe de ce l-am omorât, dar nu. Toți voiau să mușamalizeze.

— Dar puteai să vorbești cu cineva – din poliție, din presă. Să-ți spui povestea în felul ăsta.

Cécile o privește neîncrezătoare.

— Dacă mergeam eu însămi la presă, știam că e cuvântul meu împotriva cuvântului său. Nimeni nu m-a crezut atunci când am fost violată, de ce m-ar fi crezut alții mai târziu? Singurul mod de a îndrepta lucrurile era să-mi fac singură dreptate. Să-i fac să plătească.

Elin o privește, totul se clarifică – o logică macabră, crudă. Răzbunare în forma cea mai brutală, înclinând balanța puterii în cealaltă parte.

— Atunci de unde distanța atât de lungă dintre uciderea lui Daniel și a lui Adele?

— Așteptam momentul potrivit. Când am aflat că Adele îi cerea lui Lucas mai mulți bani, ceva s-a rupt. Am știut că trebuia să dispară.

— Și până atunci ai cooptat-o și pe Margot în echipă, nu? Era vulnerabilă, așa c-ai pregătit-o.

— N-aș zice c-am pregătit-o. Era pur și simplu deschisă la sugestii. Mama ei murise recent. Făcuse o fixație în legătură cu ruda ei.

— O fixație? repetă Elin. Era bolnavă, Cécile. Suferea de o formă gravă de depresie. Depresie psihotică. Am găsit niște articole în biroul lui Laure. Am crezut că erau ale ei, dar de fapt făcea cercetări pentru Margot, era îngrijorată pentru ea, nu-i așa? Laure suferea și ea de depresie, știa semnele.

Cécile își flutură mână în aer, nerăbdătoare, respingând cuvintele lui Elin.

— Nu contează cum îi spui. Motivul adevărat e important…

— Cécile…

— Nu. E adevărat. Înainte să moară mama lui Margot, a rugat-o să afle ce s-a întâmplat cu străbunica ei. Dispariția ei… marcase fiecare generație din familia lor. O consumase pe bunica ei, și acum și pe mama ei. Voiau doar răspunsuri. Dar când Margot a aflat care era de fapt adevărul, nu și-a găsit pacea.
A stârnit ceva întunecat înlăuntrul ei. Plicul cu fotografii pe care l-ai găsit… îl lua cu ea peste tot. Era obsedată de el.

— Și tu ai profitat de obsesia ei, nu-i așa? Vulnerabilitatea ei o făcea să fie o marionetă supusă. Te-ai folosit de ea. Te-a ajutat, nu-i așa? Cu crimele?

— Așa mi-am și dat seama, spune Lucas în șoaptă. Așa mi-am dat seama în tunel. Când am înțeles că Margot lucra cu altcineva, toate lucrurile s-au legat. Am știut că e vorba de Cécile. Numai ea putea să știe de existența tunelului și numai ea știa adevărul despre ce i se întâmplase străbunicii lui Margot. Am știut că putea să se folosească de asta, că o făcuse pe Margot să lucreze cu ea.

— Dar de ce m-ai închis? întreabă Elin.

— Voiam să vorbesc cu ea. Ca un frate cu sora lui. Să-i dau o șansă să explice. Dar n-am apucat. Mă aștepta. Nu voia să vorbească.

— Și ce i-ai cerut lui Margot să facă? întreabă Elin, întorcându-se spre Cécile.

— Să-i țină închiși. N-avea curaj pentru altceva, răspunde Cécile, zâmbind ușor. Oricum, implicarea ei… e tot din vina lui Lucas. Tot ce voia era o confirmare, recunoașterea a ce se întâmplase la sanatoriu, voia ca povestea străbunicii ei să fie spusă. Un fel de comemorare, un semn în nisip, pentru ca vocile acelor femei să fie auzite, dar Lucas n-a făcut nimic.

— Aveam de gând să aranjez camera arhivei…

— Dar proiectul n-a fost dus niciodată până la capăt. N-aveai nicio intenție reală s-o faci. Spuneai doar așa, ca să scapi de gura lui Margot. Și mai rău, i-ai oferit un job ca să scapi de vină. De parcă era de ajuns.

Cécile se uită la el dezgustată, obrajii îi strălucesc acum, lacrimile amestecându-se cu ninsoarea.

— Și ai expus casetele alea de sticlă în hotel. Ai fetișizat trecutul sanatoriului, l-ai folosit ca spectacol pentru oaspeți. După tot ce știai.

Elin trage aer în piept.

— Așa c-ai decis să întorci treaba asta.

— Da. Am expus victimele, așa cum au făcut doctorii cu femeile din fotografii.

— Dar Laure? întreabă Elin, vocea tremurându-i ușor când îi rostește numele. De ce-ai omorât-o? Era prietena lui Margot, era colega ta.

— Era la fel ca toți ceilalți până la urmă. Lașă, răspunde Cécile, ștergându-și fața. A început cu relația ei cu Lucas. Se purtase urât cu ea. Era supărată, amărâtă, a început să pună întrebări despre construcție, despre acuzațiile de

mită și corupție. Avea de gând să le publice pe un blog, să-l dea de gol, dar n-a mai făcut-o. Când s-a împăcat cu fratele tău, a hotărât să dea totul uitării.

— Așa că te-ai implicat tu, spune Elin, simțind că i se gâtuie vocea în timp ce vede cum mâna lui Cécile, ținând cuțitul, se apropie de fața lui Lucas.

— Atunci am ridicat mizele, încuviințează Cécile. Cu câteva luni în urmă, spune și-și ridică mâna în care ține cuțitul, ca să-și sublinieze cuvintele. Am convins-o pe Margot să-i dea stickul de memorie cu dosarele cenzurate. Ne-am gândit că o să fie intrigată, c-o să vrea să afle ce s-a întâmplat, dar a dat înapoi. A spus că nu vrea să fie implicată. Chiar și când Margot i-a arătat dosarele necenzurate, povestea întreagă, n-a fost interesată.

— Dar asta e o reacție normală. Era probabil speriată.

— Nu, ripostează Cécile, schimonosindu-și fața, care e acum invadată de un roșu violent, furios. Nu era. Voia să se uite în altă parte. Ca Lucas. Ca Adele, adaugă cu ochi scânteietori. Ca și Margot chiar, până la urmă. Chiar și ea s-a săturat și a vrut să se oprească.

— Dar de ce s-o omori pe Laure? Nu era o amenințare pentru tine.

Elin încearcă să tragă aer adânc în piept, dar simte o presiune la nivelul pieptului. Nu din cauza frigului, ci a furiei. Deși se teme de ce urmează Cécile să facă, nu este câtuși de puțin impresionată de justificările ei – justificări pentru niște fapte îngrozitoare, care au sens numai pentru ea.

— Era necesar. Când a văzut că ne-am întors mai devreme din călătorie, Laure și-a dat seama că plănuiesc ceva. M-a sunat în seara de dinaintea dispariției ei. Voia să mă oprească. Când i-am respins încercările, mi-a zis că are un avantaj.

— Stickul de memorie.

— Da. Pusesem pe cineva să spargă baza de date a clinicii și să recupereze fișierele electronice, dar știam că se putea ajunge astfel la mine. Din cauza asta a dispărut. Sperase că o să presupun c-a fugit, dar știam că e aici. Că pândește, gata să mă dea de gol.

— De-aia avea Laure stick-ul de memorie criptat la ea, spune Elin, gândindu-se puțin. Dar n-aveai să-i dai vreo șansă să-l folosească, nu-i așa? Așa că ai răpit-o.

— Da. Cu ajutorul lui Margot. Laure a luat legătura cu Margot după ce ți-a trimis ție mesajul, a încercat s-o convingă să mă oprească. Margot a stabilit să se întâlnească însă cu ea mai devreme, ca să vorbească.

— Înainte să merg în apartamentul de lux…

— Exact. Era o capcană. Nu era Margot cea care o aștepta. Eu eram.

— Și ai omorât-o.

— Da. A fost ușor. Simplu. Nici nu și-a dat seama. Am crezut că am totul sub control, dar am făcut o greșeală.

— Ai lăsat stickul de memorie asupra ei.

— Știam că-l avea la ea, încuviințează Cécile, dar nu mi-am dat seama că transferase fișierele pe un alt stick de memorie care arăta ca o brichetă. A funcționat. Eu îl căutam pe cel vechi, așa că nu l-am găsit.

— De asta ai întârziat când ai venit la apartamentul de lux.

— Da. Dar nu mai contează acum. Am scos-o la capăt, așa cum o voi face și aici, spune Cécile și, îndreptându-și spatele, îl ridică pe Lucas. Elin, te rog. Nu vreau să-ți fac rău. Noi două suntem la fel. Singuratice. Luptătoare. Vrem răspunsuri, dreptate, continuă, iar mâna îi tremură în jurul taliei lui Lucas. Amândouă am avut de-a face cu frați egoiști. Lasă-mă să termin ce-am început.

Își mijește ochii până i se transformă în două fante subțiri, părul ei blond e acum ud din cauza ninsorii, lipit de scalp.

Lucas tușește, picioarele i se îndoaie.

Elin nu se mișcă: vede lama strălucitoare a cuțitului presată pe gâtul lui Lucas. Se mișcă foarte puțin în față. Trebuie să facă totul cu mare atenție.

— Nu pot să plec, îi spune cu hotărâre, încă înaintând. Asta… nu-i calea bună. Poate crezi că e, dar nu e.

— Pleacă, îi spune Cécile cu o voce mai puternică acum, mai insistentă, în timp ce lacrimile îi curg pe obraji.

— Cécile, nu pot. Putem vorbi, putem să punem lucrurile la punct înainte să decidem ce facem. Înțeleg…

— Înțelegi?

Elin simte că s-a schimbat ceva în tonul lui Cécile. Pierde controlul.

— Nimeni nu știe prin ce-am trecut. Nimeni. Cum poți tu să înțelegi, Elin?

— Pot să încerc, nu? Dacă vorbim despre asta încă o dată…

— Să vorbim? N-o să ajute la nimic. Trebuie să trec la fapte. La asta! spune presând și mai mult cuțitul pe gâtul lui Lucas, făcând pielea din jurul marginii lamei să se albească și să se cuteze. Asta trebuie să fac. Asta. Pentru mine. Pentru toate acele femei.

— Cécile…

— Nu. Nu încerca să mă oprești.

Vocea lui Cécile s-a transformat în strigăt, își ține privirea ațintită asupra lui Lucas.

— Toți încearcă să mă oprească. Să spun adevărul, să fac dreptate…

Fața lui Lucas e paralizată, o mască înghețată a spaimei. Elin își dă seama că sedativul își pierde efectul – începe să înțeleagă ce se întâmplă, în ce pericol e.

Acum sau niciodată.

Elin își face mișcarea, sare spre Cécile cu brațele întinse.

Mișcarea e destul de puternică, încât să o dezechilibreze pe Cécile. Aceasta cade într-o parte cu o grimasă, fluturându-și brațul stâng în încercarea de a-și recăpăta echilibrul.

Elin simte un strop de speranță: dacă ar putea s-o izoleze, s-o pună la pământ…

Dar nu merge – unghiul nu-i bun.

Totul se întâmplă cu încetinitorul, trunchiul lui Cécile se răsucește în timp ce cade spre piscină, prinzându-l pe Lucas destul de strâns cât să-l tragă după ea. El cade peste ea, făcând-o să se scufunde puțin, aruncând apa în aer.

Dar Cécile nu rămâne mult sub apă. După numai câteva clipe, iese la suprafață, cu apa curgându-i pe față.

Se aruncă deja asupra lui Lucas, își mișcă violent mâinile deasupra capului, și apoi și le încleștează strâns în jurul gâtului său.

Realitatea o izbește pe Elin: Cécile e o înotătoare de forță. E destul de puternică să-i înece pe amândoi. În ochii lui Lucas se vede panica. Și în cei ai lui Elin: e scenariul cel mai nefericit.

Ea nu poate să intre în apă.

Spaima i-a blocat mintea – e tăioasă ca un cuțit. Orbitoare.

O teamă familiară o roade. Scena din fața ei se înclină, se rotește. Simțurile îi sunt paralizate. Bucată cu bucată, totul se spulberă.

Suprafața piscinei e într-o continuă mișcare: apa e împroșcată, Lucas dă cu disperare din brațe, Cécile îl strânge nemilos de gât, împingându-i capul în apă.

Dar corpul lui Elin e încă ostil, refuză să se miște. Simte ninsoarea pe față și sudoarea, dar nu se poate mișca, nu poate nici să-și ridice mâna să se șteargă.

Lucas reacționează în cele din urmă: de parcă apa l-ar fi scos definitiv din letargie.

Se adună, își întinde mâinile în sus și o împinge pe Cécile în spate, departe. Începe să înoate spre margine.

Nu funcționează: abia respirând, Cécile înoată lângă el. Își ridică mâna și-l izbește cu cotul în gât, în trahee.

O dată, de două ori – lovituri rapide, puternice.

Lucas urlă, teama îi strălucește în ochi pentru o clipă, iar apoi capul i se scufundă sub apă.

Imaginea trage după ea o amintire – un ecou al acelei zile de vară. Sam. Cazul de acum un an. O amintire a lipsei ei de acțiune. Teama ei, paralizia.

Nu poate să lase asta să se întâmple iar.

Elin își duce mâinile la gât și-și prinde lanțul cu degetele.

Cu o mână strânsă în jurul cârligului, îl trage cu putere și simte cum cedează. O jumătate cade în zăpada moale ca o pudră, cealaltă îi rămâne în mână.

Elin trage aer adânc în piept, cu mâna încleștată pe lanț se aruncă în apă. Plonjează fără să arunce apa, forțându-se să nu se gândească la nimic, să facă mișcările regulate de înot. Înaintează, venind din spatele lui Cécile.

Aceasta nici măcar nu se întoarce. E concentrată să-l distrugă pe Lucas.

Elin a ajuns acum lângă Cécile. Ținând cârligul în mână, îl ridică, lăsându-l să iasă dintre degete și-l împinge spre fața lui Cécile.

Mâna îi tremură din cauza tensiunii, dar face o mișcare circulară rapidă, până când simte că opune rezistență. Deși e tocit, simte că vârful cârligului s-a înfipt în obrazul lui Cécile, că s-a prins în pielea moale.

Elin își retrage mâna cu un gest iute.

Se aude un strigăt de durere. E de ajuns: Cécile slăbește strânsoarea din jurul gâtului fratelui ei.

Cuțitul îi cade din mână.

Elin își pune brațul drept în jurul pieptului lui Lucas, încearcă să-l tragă într-o parte, sperând să-i dea măcar timp să respire. Vede cuțitul alunecând dincolo de suprafața zbuciumată a apei, o strălucire metalică fragmentată.

Se aruncă în față fără ezitare, îl prinde cu mâna stângă.

Cécile face la fel. Are obrazul însângerat. Degetele li se ciocnesc, dar Elin ajunge prima. Prinde strâns mânerul și-l rotește îndepărtându-l de Cécile prin apă.

Urmează un moment de zăpăceală, dar Cécile profită de el: se aruncă din nou spre Lucas. Acesta opune rezistență, se trage mai departe de ele, încearcă să se țină de marginea piscinei, să se ridice în afară, dar efortul e prea mare. Are mâinile ude, îi alunecă pe gresia înzăpezită.

În câteva secunde, Cécile se aruncă din nou asupra lui, îl trage din spate, împingându-l cu forța în apă.

— Cécile! Oprește-te! Lasă-l!

— Nu! strigă ea cu o voce ascuțită. Trebuie să plătească pentru minciunile lui.

— O să plătească. Știu ce vrei, ce-ai vrut tot timpul. Vrei ca povestea ta să fie auzită. Vrei dreptate. Recunoaștere, spune Elin și trage aer adânc în piept. Ai primit-o, Cécile. Acum știm ce ți s-a întâmplat și ce li s-a întâmplat acelor femei. Poveștile lor vor fi spuse. Ai transmis adevărul lor. Și pe al tău. Dacă-l omori pe Lucas, nu primești nimic în plus.

— Mi-a întors spatele!

Deși vorbele sunt strigate, și-au pierdut puterea. Cécile plânge suspinând, mișcarea străbătându-i corpul cu atâta putere, încât o face să se cutremure.

— Știu, dar, Cécile, i-ai spus ce simți. El trebuie să trăiască însă cu asta. Nu tu. Nu de-acum înainte.

Elin așteaptă cu răsuflarea tăiată. Pândind.

Timpul pare că se dilată în timp ce Cécile se retrage dându-i drumul lui Lucas.

Elin își trece cu grijă un braț în jurul pieptului său și-l duce spre scara de la margine. Iese și-l ajută și pe el să iasă. Când aerul rece îi învăluie pielea, începe să tremure din tot corpul.

Elin stă pe margine, aerul rece mușcându-i carnea. Se întoarce, se uită spre Cécile.

E pe spate, în mijlocul piscinei.

Plutește, cu brațele și picioarele întinse, privește fulgii de nea care cad din cer.

CINCI SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

91

— Am ajuns mai devreme, spune Will, uitându-se la ceas. Mai sunt câteva minute până pleacă funicularul.

Elin încuviințează. Fața îi arde deja, gândul plecării o apasă. Nici ea și nici Isaac nu-s buni la asta: să-și ia rămas-bun.

Stă la marginea trotuarului, uitându-se fix spre spatele lui Isaac. O pană mică, albă, a ieșit din cusătura gecii lui albastre de puf. Se zbate puțin în vânt și se desprinde apoi, luându-și zborul.

Un autobuz înaintează zgomotos prin fața lor, aruncând bucățele de sare și pietriș. Suportul de metal din spate e plin, încărcat cu schiuri și snow-boarduri. Așteaptă să treacă mai departe și-l urmează pe Isaac peste drum, spre stație.

Clădirea de beton nu-i deloc frumoasă. E funcțională, sobră, marginile grosolane ale acoperișului plat taie brutal frumusețea naturală a munților înzăpeziți din spate.

Dincolo de ei, cerul e de un albastru strălucitor. Nu e albastrul stins al unei zile de iarnă din Anglia, e o culoare intensă, explozivă, care face albul munților și mai alb, și fâșia de voal a norilor să pară concretă și solidă.

A fost așa zile în șir, de atâta vreme, că e greu să-și amintească de părțile bune și de cele rele ale furtunii, de felul în care o făceau să se simtă – cum fiecare oră de vânt și ninsoare arunca valuri ascuțite, copleșitoare de panică asupra ei.

— E aglomerat, spune Isaac când ajung în stație.

Are dreptate. Oamenii se adună în grupuri dezordonate: un cuplu de bătrâni, adolescente purtând rucsacuri care le atârnă greu pe spate, un grup mare de elevi.

La un chioșc mic din stânga se vând cafea și produse de patiserie. Mirosul amar, untos, le face stomacul să chiorăie.

— Așteaptă aici. O să iau biletele.

Will a pornit deja spre tejghea, târând gențile după el. Deși au nevoie de bilete, Elin știe că a plecat intenționat ca să-i dea timp și spațiu să-și ia la revedere de la Isaac.

Isaac râcâie asfaltul cu vârful pantofului, e tras la față.

— E ciudat să ne luăm rămas-bun. Abia mă obișnuisem cu tine prin preajmă, spune el și se oprește, strângând sticla de apă din mână.

Elin nu se poate uita în altă parte: ochii lui, părul, expresia chinuită, îngrijorată a feței. Pare că e greșit să-l lase aici singur.

— Atunci vino cu noi, îi zice dintr-odată. Îți rezervăm un bilet. Stai câteva săptămâni cu mine, vezi cum te simți.

— Nu încă. Vreau să încerc să mă întorc la viața normală. Să văd cum mă descurc, spune și, strângându-și buzele, se uită într-o parte. Știi, nu pot să nu mă gândesc la felul în care m-am îndoit de ea. Chiar înainte să-mi spui că a murit, ardeam pozele cu ea pe care le țineam în portofel. Am crezut că m-a trădat, când de fapt, ea fusese acolo tot timpul. Aș fi putut s-o găsesc, în loc să…

Vocea i se frânge.

— Isaac, n-are niciun sens să te învinovățești. Situația era îngrozitoare. Și eu m-am îndoit de tine, nu? Când am aflat de acuzațiile de intimidare, am tras concluzii pripite când ar fi trebuit să te întreb pe tine.

Chiar și acum, gândul la ce făcuse, la faptul că sunase la universitate, o face să se-mbujreze.

— Dar noi doi nu ne-am văzut de ani. Relația noastră era încordată. Înțeleg de ce-ai fi avut îndoieli, dar eu și Laure eram logodiți. N-ar fi trebuit să am îndoieli. Ar fi trebuit să știu.

— Cum ai fi putut? Laure s-a ascuns special în dependință. Știa că nu-i folosită, că n-o să fie găsită acolo. Nu sunt camere, nu exista niciun mod evident prin care ai fi putut s-o găsești.

— Știu, dar e ca o obsesie pentru mine, mă bântuie. Faptul că era acolo, atât de aproape, tot timpul.

— De-aia cred c-ar trebui să vii cu noi. Să-ți mai abați gândurile, spune zâmbindu-i. Să te concentrezi în principal pe cât de nepricepută sunt în bucătărie. Poți să preiei tu tot ce ține de gătit, dacă vrei.

Elin face un pas spre el, întinde o mână, apoi și-o retrage, dojenindu-se.

E prea mult. Prea îl sufoc.

Trec câteva momente.

Isaac își trage rucsacul mai sus pe umăr.

— O să vin să te vizitez, spune în cele din urmă și o privește în ochi. Și nu spun doar așa.

— Știu, îi răspunde Elin, mușcându-și buza de jos.

— Vorbesc serios, adaugă el și o atinge pe braț. N-o să ne întoarcem la ce era. E diferit acum, nu? Noi doi. Suntem diferiți.

— OK.

O să accepte asta. Că sunt diferiți.

— O să-mi iau rămas-bun de la Will, pe urmă plec, spune Isaac, uitându-se spre chioșc. Will, prietene, plec, adaugă ridicându-și vocea, în timp ce Will vine spre el, cu biletele în mână.

Se îmbrățișează pe jumătate, își ciocnesc pumnii, apoi își dau mâna, iar după aceea Isaac se îndepărtează.

Se întoarce spre Elin, o trage spre el. Îi simte lacrimile fierbinți în coada ochilor. De ce simte că e așa de incorect? Că-l lasă aici?

În timp ce se despart, ea aude zgomotul puternic al mașinăriei – un huruit mecanic. Funicularul e aproape.

— Înainte să plec, e ceva ce voiam să-ți dau, spune el, ridicându-și vocea ca să acopere zgomotul și-și bagă mâna în geantă. Am făcut niște copii pentru tine. Will mi-a zis că n-ai poze cu Sam, cu noi trei, în apartament.

Elin aproape că nu poate să se uite la ele, dar se silește.

E o poză cu ei trei pe plajă, au nisip pe picioare. Un castel de nisip stă șui în spatele lor, împodobit cu steguleț de hârtie.

Ochii i se fixează pe el. Sam. Frățiorul ei.

În sfârșit, o imagine adevărată. Una care să înlocuiască amintirile eronate, haotice, din mintea ei.

92

Funicularul începe să se miște, și odată cu el se schimbă și peisajul, cerul și ninsoarea fac loc copacilor și cabanelor cu acoperișuri albe de zăpadă, mașinilor 4x4 care urcă pe drumurile strâmte și șerpuite de munte.

Ca o ilustrată turistică.

Elin își pune degetele pe geam. Simte privirea lui Will.

— O să-ți repari lanțul ăla? o întreabă.

Ea ridică automat mâna la gât, caută, dar bineînțeles că nu găsește nimic. Ridică din umeri.

— Nu știu.

Îi place cum se simte scobitura gâtului, în lipsa lanțului. Simte că e mai ușoară cumva. Mai liberă.

Will își drege vocea.

— Ești sigură că poți să-l lași pe Isaac singur? întreabă, punându-și mâna în mâna ei; are palma caldă.

Ea se silește să-l privească în ochi.

— Cred c-o să fie bine. Faptul că știe că de-acum Cécile a fost arestată… a spus că-l liniștește.

— Știi ce s-a întâmplat cu Lucas?

— Da. Berndt mi-a spus dimineață. A fost arestat pentru participarea lui în ce s-a petrecut – a ascuns cadavrul lui Daniel și a distrus dovezi, a ascuns adevărul despre trecutul sanatoriului, spune Elin și face o pauză. A recunoscut că știa de documentație, de morminte și că a mituit funcționari, pentru ca nimic din toate astea să nu fie dezvăluit.

Trec câteva momente de tăcere.

— Și tu? insistă el. Ești OK cu decizia de a pleca?

— Așa cred.

Simte totuși că-i e greu să plece, pentru că nu lasă în urmă doar locul acesta, lasă și alte lucruri în urmă – pe Isaac, pe Laure și o versiune a adevărului pe

care a purtat-o înlăuntrul ei atâta timp, că ajunsese s-o definească. Se confunda cu ea. Acum trebuie să trăiască însă cu un adevăr nou.

— Îmi fac mai multe griji pentru tine, spune ea. Cum mergi așa, rănit...

— Sunt în curs de vindecare, o asigură Will, ducându-și o mână la burtă.

Gestul e atât de tipic pentru el, atât de discret, fără nimic demonstrativ, încât ea simte o pornire puternică să-l îmbrățișeze. Să-l atingă. Să se deschidă față de el într-un fel pe care îl respinsese până atunci.

Îl trage spre ea și-l îmbrățișează cu stângăcie, inspirând mirosul familiar al pielii lui.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spune cu o voce care-i sună străin. N-am vrut ca tu să treci prin toate astea. Tu… tu ești totul pentru mine.

— Știu, îi șoptește el în păr. S-a terminat acum. Putem să mergem mai departe.

— Că tot ai adus vorba…

Elin se desprinde din îmbrățișarea lui, își deschide poșeta și scoate o revistă. E îndoită, așa că ea o întinde cu degetele.

— Livingetc? întreabă Will, uitându-se la copertă. De unde ai luat-o?

— De la supermarket, din Crans. M-a costat cam 20 de lire, dar…

Elin o răsfoiește până ajunge la pagina dorită.

— Uite, îi spune și arată cu degetul. Canapeaua asta. Ce părere ai?

— De ce întrebi?

— M-am gândit că s-ar potrivi în noul nostru loc.

El tace o clipă, apoi zâmbește:

— Îmi place.

Elin dă să mai spună ceva, dar simte telefonul vibrându-i în buzunar.

Îl scoate și se uită la ecran.

— Ce e? o întreabă Will, uitându-se peste umărul ei.

— De la muncă, răspunde ea, concentrată pe cuvintele de pe ecran. Au fost de acord să-mi mai dea un răgaz din pricina lui Isaac, dar așteaptă un răspuns până săptămâna viitoare.

Will încuviințează, se uită pe geam. Elin îi urmărește privirea. Au ajuns aproape la baza văii. Cabanele au fost înlocuite de case, de vii înzăpezite.

Numai câteva porțiuni de viță sunt vizibile, pete subțiri, întunecate, ițindu-se din zăpadă.

El se întoarce și o privește:

— Ai luat o decizie?

— Așa cred.

Lângă ei, un pasager se ridică și deschide un geam. Elin își lasă capul pe spate și simte răcoarea vântului pe față. E încă devreme, nu-i încă martie, dar ei i se pare că-l simte – aerul de primăvară.

Viața nouă.

EPILOG

El e doar cu un vagon în urmă.

Dacă s-ar uita înapoi cei doi, ar putea să-l vadă. El e cel sprijinit de geam, singurul care nu se uită la peisaj.

E un grup mic în față – turiști din Orientul Mijlociu. Își trec o sticlă de apă de la unul la altul, vorbesc repede în arabă.

La fiecare câteva minute, arată prin geamul murdar spre ceva: o cabană, o biserică, ruinele unei dependințe de lemn. Nu-l bagă în seamă. Nici nu s-au uitat în ochii lui.

În spatele lui e o familie elvețiană – mama, tata, două fete de până-n zece ani. Cele mici sunt îmbrăcate în haine viu colorate de schi, cu dungi în culorile curcubeului care foșnesc când se mișcă. Mezina e roșcată și pistruiată, și mestecă dintr-o baghetă plină cu de toate, stând cu obrazul sprijinit de pieptul surorii mai mari.

Mama le face o poză, și tatăl oftează, iritat. E împovărat de bețele de schi, de rucsac și de haina groasă, lungă, pe care o ține pe braț.

Niciunul nu se uită la el când își lungește gâtul spre grupul din față.

El își întoarce privirea spre Elin. Zâmbește, gesticulează, în timp ce-i spune ceva iubitului ei. E însuflețită, n-a mai văzut-o de mult așa.

E clar că nu-i conștientă de prezența lui, la fel ca în hotel, când n-a conștientizat ce s-a întâmplat lângă bazinul adânc, exact a cui mână era pe spatele ei. Apăsând. Împingând.

Nu-l deranjează: anonimatul îi convine. Nu-i nicio grabă, nu?

Știe că e cel mai bine să aștepți până când celălalt e relaxat și și-a lăsat garda jos.

Aceea e zona cea mai bună, nu-i așa?

Spațiul infim dintre fericire și frică.

ARTICOL LOCAL

ELVEȚIA
(AUGUST 2020)

Poliția elvețiană a găsit 32 de morminte la un sanatoriu elvețian transformat în hotel, unde femeile au fost „abuzate fizic și psihic".

•Morminte cu oseminte umane au fost descoperite de unitățile speciale ale poliției elvețiene la Le Sommet, un hotel de lux elvețian recent transformat dintr-un sanatoriu de bolnavi de tuberculoză.

•Mormintele au fost descoperite de poliție în timpul unei anchete ale celor trei crime comise la hotel în luna ianuarie a anului curent.

•Dosarele arhivate indică faptul că minimum 32 de femei din Germania au fost trimise la Sanatorium du Plumachit sub pretextul vindecării de tuberculoză.

•Alte regiuni și țări europene examinează acum dosarele pe fondul îngrijorărilor că acesta ar putea fi începutul unui șuvoi de investigații.

Poliția elvețiană a găsit 32 de morminte cu oseminte umane lângă hotelul Le Sommet în stațiunea elvețiană Crans-Montana, unde se presupune că femeile erau internate ilegal și abuzate fizic și psihic la sfârșitul anilor 1920 și 1930.

Anomalii referitoare la niște posibile morminte au fost descoperite în locul cunoscut cândva sub numele Sanatorium du Plumachit, unde pacienții erau internați pentru tratarea tuberculozei.

Poliția Judiciară Valais a făcut descoperirea în timp ce investiga o serie de crime care au avut loc recent în hotel, relatează Le Matin.

Unul dintre suspecți a dezvăluit că motivul crimelor era înrădăcinat în trecutul hotelului când funcționa ca sanatoriu, ceea ce a determinat poliția să

investigheze locul în amănunt.

Zona cu morminte e în partea de nord-est a hotelului, unde se crede că femeile au fost îngropate cu zeci de ani în urmă, înainte de închiderea sanatoriului, forțată de folosirea antibioticelor pentru tratarea tuberculozei.

Folosind echipament de căutare high-tech, legiștii din cadrul Poliției Valais și de la Universitatea din Lausanne au găsit cele 32 de morminte cu ajutorul unui radar care scanează terenul în adâncime și în baza unor mostre de sol.

Amplasamentul acestor morminte n-a fost consemnat în înregistrările sanatoriului și au fost găsite documente falsificate în care se menționa că pacienții fuseseră trimiși altundeva să fie îngropați. Însă documentele ascunse anterior confirmă că multe femei au murit în circumstanțe necunoscute, cel mai probabil în urma rănilor provocate în timpul abuzurilor săvârșite sub pretextul tratamentului medical.

Se crede că toate femeile au fost transferate de la Clinica Gotterdorf din Germania. Nu se știe încă dacă aceste paciente sufereau de tuberculoză sau dacă diagnosticul a fost falsificat pentru a permite internarea femeilor.

Nu era un lucru neobișnuit în perioada respectivă ca femeile să fie internate și să primească îngrijiri medicale împotriva voinței lor și fără justificare medicală. Multe femei au fost internate în clinici din toată Europa la cererea unui tutore masculin sau a unui membru al familiei, ca un mod de a obține controlul – asupra unei moșteniri sau asupra gândurilor și ideilor independente.

Procurorul Hugo Tapparel din cadrul Poliției Valais a declarat: „Analizăm descoperirile consemnate în raport. O să contactăm familiile victimelor și o să discutăm care ar fi pașii potriviți pe care să-i luăm în continuare pe măsură ce continuăm investigația."

O rudă a uneia dintre victime a declarat: „Credem că toate aceste femei erau în grija doctorului Pierre Yerly, un proeminent chirurg pulmonar, cunoscut pentru tratamentele sale experimentale. Odată ce investigația se va încheia, vrem să ridicăm un monument în amintirea victimelor."

MULȚUMIRI

Aș vrea să le mulțumesc tuturor celor ce m-au ajutat să aduc pe lume această carte și s-o public. Sincer, nu știam câți omeni sunt implicați în toate etapele care țin de publicarea unui roman și mă simt incredibil de privilegiată să fi beneficiat de pe urma expertizei și intuiției lor.

Sunt deosebit de recunoscătoare editoarei mele strălucite, Tash Barsby, de la Transworld – nu am destule cuvinte să-i mulțumesc pentru că a vrut să aducă această carte la viață și pentru că a investit atâta iscusință și timp în dezvoltarea și șlefuirea acestei povești. Ochiul tău infailibil și observațiile tale inteligente au făcut ca romanul să strălucească și mi-au schimbat viața în cel mai bun mod posibil. Le mulțumesc în general tuturor celor de la Transworld și în special lui Sarah Day pentru talentul ei în redactare.

Aș vrea să-i mulțumesc, de asemenea, și lui Jeramie Orton, editorul meu minunat de la Pamela Dorman Books. Nu mi-aș fi putut dori un editor mai profesionist sau mai intuitiv care să pună cartea mea la dispoziția cititorilor din America de Nord.

Îi rămân nespus de recunoscătoare și agentei mele, Charlotte Seymour, care a văzut ceva în scrisul meu și a crezut în această poveste încă de la început (și a manifestat un interes viu față de ciornele mele!). Mi-ai găsit editorii perfecți, și încrederea ta de nezdruncinat în munca mea înseamnă enorm.

Îi mulțumesc de asemenea echipei extinse de la Andrew Nurnberg Associates, în special echipei minunate din Londra care se ocupă de drepturile de traducere, birourilor ANA asociate și tuturor agenților implicați, care mi-au vândut cartea în mai multe țări decât mi-aș fi putut imagina. Aș vrea să-i mulțumesc în mod deosebit neobositei Halina Koscia, ale cărei e-mailuri mi-au adus niște vești atât de minunate din partea lor. Ți-ai făcut un obicei de a-mi

face săptămâna grozavă! Le mulțumesc și editorilor străini pentru că mi-au îndrăgit povestea.

Multe mulțumiri și tuturor celor care mi-au oferit cu generozitate părerile lor în timpul muncii de cercetare pentru carte, în special celor din Secția de Poliție Valais din Sion. Vă mulțumesc că ați fost atât de răbdători și de generoși cu timpul vostru. Conversațiile din jurul acelor „ce-ar fi dacă" pe care le-am purtat m-au ajutat să deblochez multe situații din roman și, în ciuda faptului că Elin a fost lăsată să se descurce singură, în cele din urmă am acceptat demonstrația voastră că poliția elvețiană poate să ajungă oriunde și la orice oră. Toate inexactitățile faptice legate de procedurile poliției elvețiene sunt ori greșeala mea, ori admise pentru a se potrivi cu povestea.

Am fost deosebit de norocoasă să primesc sprijinul mai multor membri ai Asociației Britanice a Instructorilor pentru Sporturi de Iarnă. Le rămân în special recunoscătoare lui Jaz Lamb de la BASS Morzine, care mi-a răspuns la multe întrebări și mi-a făcut legătura cu echipa de salvamontiști din Portes Du Soleil, și unuia dintre liderii acestei echipe, Jeremy Helvic. În Crans-Montana, Stéphane Romang e cel care ne-a recomandat niște resurse nemaipomenite referitoare la istoria sanatoriilor din oraș. O mulțime de alți oameni pasionați de munte mi-au acordat sprijinul lor pentru a dobândi inspirația pentru anumite scene.

Într-o notă mai personală, aș vrea să le mulțumesc lui Axel Schmid și familiei pentru că ne-au făcut cunoștință cu acest loc special care e Crans-Montana în Alpii Elvețieni – atmosfera unică și peisajul spectaculos m-au inspirat să scriu acest roman și sunt recunoscătoare pentru acest loc în fiecare zi, pentru că e unul dintre locurile în care familia mea se simte cel mai bine. Ne vedem la Amadeus.

Le mulțumesc nespus părinților și surorilor mele – de acolo a început totul. Mulțumesc că mi-ați cultivat dragostea pentru lectură și că m-ați încurajat să scriu. Copilăria mea a fost legată de cuvinte – poveștile nesfârșite de dinainte de culcare, cărțile audio și drumurile săptămânale la bibliotecă. M-ați ascultat și mi-ați dăruit atâta timp, și dragoste, și inspirație (și mâncare!). Fără voi, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil și sunt atât de fericită că pot să

împărtășesc toate astea cu voi. Le mulțumesc de asemenea prietenilor mei minunați, atât din viața de zi cu zi, cât și din mediul online pentru sprijinul lor neabătut în scriitura mea și în această carte – bunătatea și sfaturile voastre (și cafeaua) au fost neprețuite.

Îi mulțumesc bunicii mele, care citea la viteză maximă cel puțin o carte pe zi și care mi-a împrumutat multe dintre romanele ei preferate, și bunicului meu, care, în ciuda cataractei, îmi citea povestiri, chiar dacă îi lua incredibil de mult. Sunt încredințată că v-ați fi bucurat să-mi urmăriți traseul și sper că de-acolo de undeva sunteți cu ochii pe mine.

În cele din urmă, aș vrea să le mulțumesc fiicelor mele, Rosie și Molly, și soțului meu, James, pentru entuziasmul și pasiunea manifestate pentru poveste încă de la început. Vă mulțumesc că împărtășiți cu mine dragostea pentru munți, trezirile de la 6 dimineața și pentru că m-ați ajutat să rezolv scenele mai complicate și pentru că m-ați forțat să nu mă dau bătută. Faptul că am oameni care mă încurajează și care cred în scrisul meu, la bine și la rău, e ceea mă face să continui să scriu zi de zi. Sunt atât de mândră de voi toți și, sinceră să fiu, nu știu ce m-aș face fără voi… Țineți flacăra aprinsă!